

Krenaria dhe paragjykimi

Jane Austen

Titulli: Krenaria dhe paragjykimi

Autori: Jane Austen

Gjuha: Shqipe

Krenari dhe paragjykim

Nga Jane Austen

PRMBAJTJA

Kapitulli 1
Kapitulli 2
Kapitulli 3
Kapitulli 4
Kapitulli 5
Kapitulli 6
Kapitulli 7
Kapitulli 8
Kapitulli 9
Kapitulli 10
Kapitulli 11
Kapitulli 12
Kapitulli 13
Kapitulli 14
Kapitulli 15
Kapitulli 16
Kapitulli 17
Kapitulli 18
Kapitulli 19
Kapitulli 20
Kapitulli 21
Kapitulli 22
Kapitulli 23

Kapitulli 24
Kapitulli 25
Kapitulli 26
Kapitulli 27
Kapitulli 28
Kapitulli 29
Kapitulli 30
Kapitulli 31
Kapitulli 32
Kapitulli 33
Kapitulli 34
Kapitulli 35
Kapitulli 36
Kapitulli 37
Kapitulli 38
Kapitulli 39
Kapitulli 40
Kapitulli 41
Kapitulli 42
Kapitulli 43
Kapitulli 44
Kapitulli 45
Kapitulli 46
Kapitulli 47
Kapitulli 48
Kapitulli 49
Kapitulli 50
Kapitulli 51
Kapitulli 52
Kapitulli 53
Kapitulli 54
Kapitulli 55
Kapitulli 56
Kapitulli 57
Kapitulli 58
Kapitulli 59
Kapitulli 60
Kapitulli 61
Kapitulli 1

Shtë një e vërtetë e pranuar botërisht, se një njeri i vetëm në posedimi i një fati të mirë, duhet të jetë në mungesë të një gruaje.

Sidoqoftë pak të njohura mund të jenë ndjenjat ose pikëpamjet e një njeriu të tillë në hyrjen e tij të parë në një lagje, kjo e vërtetë është aq mirë fiksuar në mendjet e familjeve përreth, se ai është konsiderohet pronë e ligjshme e disa njërës apo tjetrës prej tyre vajzat.

“I dashur im Z. Bennet,” i tha zonja e tij një ditë, “a keni dëgjuar që Netherfield Park është lënë më në fund?”

Z. Bennet u përgjigj se nuk e kishte bërë.

“Por është”, u përgjigj ajo; “Për zonjën Long sapo ka qenë këtu, dhe ajo më tregoi gjithçka për këtë”.

Z. Bennet nuk bëri asnjë përgjigje.

“A nuk doni të dini kush e ka marrë atë?” bërtiti gruaja e tij me padurim.

”Ti dëshiron të më thuash, dhe unë nuk kam asnjë kundërshtim ta dëgjoj atë.”

Kjo ishte ftesë e mjaftueshme.

“Pse, e dashura ime, duhet ta dini, zonja Long thotë që Netherfield është marrë nga një i ri me fat të madh nga veriu i Anglisë; se ai zbriti të hënën në një shezlong dhe katër për të parë vendi, dhe ishte aq i kënaqur me të, saqë ra dakord me z. Morris menjëherë; se ai do të marrë posedimin më parë Michaelmas, dhe disa nga shërbëtorët e tij do të jenë në shtëpi afër fundi i javës tjetër”.

“Si është emri i tij?”

“Bingley”.

“A është i martuar apo beqar?”

“Oh! Beqar, i dashur, për të qenë i sigurt! Një njeri i vetëm me fat të madh; katër apo pesë mijë në vit. Çfarë gjë e shkëlqyer për vajzat tona!”

“Si kështu? Si mund të ndikojë tek ata?”

“I dashur im Z. Bennet,” u përgjigj gruaja e tij, “si mund të jesh kështu e lodhshme! Ju duhet ta dini që po mendoj të martohet me një nga ata”.

“A është ai dizajni i tij në vendosjen këtu?”

“Dizajni! Marrëzi, si mund të flasësh kështu! Por ka shumë të ngjarë që ai mund të bie në dashuri me njërin prej tyre, dhe për këtë arsye ju duhet ta vizitoni atë sapo të vijë”.

“Nuk shoh asnjë rast për këtë. Ju dhe vajzat mund të shkoni, ose mund të shkoni dërgoji vetë, gjë që ndoshta do të jetë akoma më mirë, sepse pasi jeni aq i pashëm sa secili prej tyre, Z. Bingley mund të të pëlqejë më e mira e partisë.”

“E dashura ime, ti më bën lajka. Unë me siguri e kam pasur pjesën time të bukuri, por unë nuk pretendoj të jem diçka e jashtëzakonshme

tani. Kur një grua ka pesë vajza të rritura, ajo duhet të heqë dorë duke menduar për bukurinë e saj. ”

“Në raste të tilla, një grua nuk ka shpesh shumë bukuri për të menduar.”

“Por, i dashur im, ju me të vërtetë duhet të shkoni dhe ta shihni Z. Bingley kur ai vjen në lagje. ”

“Moreshtë më shumë sesa angazhohem, ju siguroj.”

“Por ki parasysh vajzat e tua. Vetëm mendoni se çfarë themelimi është do të ishte për njërin prej tyre. Sir William dhe Lady Lucas janë i vendosur për të shkuar, thjesht për atë llogari, sepse në përgjithësi, ti e di, ata nuk vizitojnë asnjë të ardhur. Në të vërtetë duhet të shkoni, sepse do të jetë e pamundur që *us* ta vizitojë nëse nuk e bëni. ”

“Ju jeni tepër skrupuloz, me siguri. Unë guxoj të them Z. Bingley do të jetë shumë i lumtur që të pashë; dhe unë do t’ju dërgoj disa rreshta te ju sigurojeni atë për pëlqimin tim të përzemërt për martesën e tij me këdo zgjedh nga vajzat; megjithëse duhet të hedh një fjalë të mirë për timen Lizzy e vogël. ”

“Dëshiroj të mos bësh asgjë të tillë. Lizzy nuk është pak më e mirë sesa të tjerët; dhe unë jam i sigurt se ajo nuk është gjysma aq e bukur sa Jane, as gjysma aq me humor se Lydia. Por ju jeni gjithmonë duke i dhënë *her* preferencën. ”

“Ata nuk kanë asnjë prej tyre shumë për t’i rekomanduar”, u përgjigj ai; “Ata janë të gjithë budallenj dhe injorantë si vajzat e tjera; por Lizzy ka diçka më shumë e shpejtë se motrat e saj. ”

“Zoti. Bennet, si mund të abuzosh me fëmijët e tu në një mënyrë të tillë? Ju kënaqeni duke më munduar. Ju nuk keni dhembshuri për të varfërit e mi nervat. ”

“Ju më gaboni, e dashura ime. Unë kam një respekt të lartë për nervat tuaja. Ata janë miqtë e mi të vjetër. Unë kam dëgjuar ju përmendur ata me të merrni parasysh këto të paktën këto njëzet vitet e fundit. ”

“Ah, ju nuk e dini se çfarë vuaj.”

“Por unë shpresoj se ju do ta kapërceni atë dhe do të jetoni për të parë shumë të rinj prej katër mijë në vit vijnë në lagje. ”

“Nuk do të na sjellë dobi, nëse do të vijnë njëzet të tillë, që nga ju nuk do t’i vizitojë “.

“Varet nga kjo, e shtrenjta ime, se kur të jenë njëzet, unë do ta bëj vizitoji të gjithë ”.

Z. Bennet ishte kaq i çuditshëm një përzjerje e pjesëve të shpejta, humor sarkastik, rezervë, dhe kapriço, se përvoja e tre dhe njëzet vitet kishin qenë të pamjaftueshme për ta bërë gruan e tij të kuptonte të

tijat karakteri Mendja e saj ishte më pak e vështirë për tu zhvilluar. Ajo ishte një grua me kuptim mesatar, pak informacion dhe e pasigurt kalitje Kur ajo ishte e pakënaqur, ajo e fantazonte veten të nervozuar. Biznesi i jetës së saj ishte të martonte vajzat e saj; e saj ngushëllimi po vizitonte dhe lajmet.

Kapitulli 2

Z. Bennet ishte ndër më të hershmit nga ata që prisnin z. Bingley. Ai gjithmonë kishte ndërmend ta vizitonte, megjithëse deri në të fundit gjithmonë duke siguruar gruan e tij se ai nuk duhet të shkojë; dhe deri në në mbrëmje pasi vizita ishte kryer ajo nuk kishte njohuri për të. Ajo më pas u zbulua në mënyrën vijuese. Duke vëzhguar të dytën e tij vajza e punësuar në prerjen e një kapele, ai papritmas iu drejtua asaj me:

“Shpresoj që Z. Bingley do ta pëlqejë, Lizzy.”

“Ne nuk jemi në një mënyrë që të dimë se çfarë i pëlqen Z. Bingley”, tha ajo nëna me inat, “meqenëse nuk do ta vizitojmë”.

“Por ti harron, mamma,” tha Elizabeth, “që ne do ta takojmë në asamble dhe se zonja Long premtoi ta prezantonte atë. ”

“Unë nuk besoj se zonja Long do të bëjë ndonjë gjë të tillë. Ajo ka dy mbesat e saj. Ajo është një grua egoiste, hipokrite dhe unë nuk kanë mendim për të. ”

“Nuk kam më,” tha z. Bennet; “Dhe jam i kënaqur që e zbulova atë ti nuk varet nga ajo që të të shërben ”.

Znj. Bennet nuk dha asnjë përgjigje, por, në pamundësi për ta përmbajtur veten, filloi të qortojë një nga vajzat e saj.

“Mos vazhdoni të kolliteni kështu, Kitty, për hir të Qiellit! Keni pak dhembshuri mbi nervat e mia. Ju i copëtoni ato ”.

“Kiti nuk ka diskrecion në kollitjet e saj,” tha babai i saj; “ajo herë i sëmurë. ”

“Unë nuk kollitem për dëfrimet e mia”, u përgjigj me lehtësi Kitty. “Kur do të jetë topi juaj i ardhshëm, Lizzy?”

“Nesër dy javë”.

“Po, kështu është,” thirri e ëma, “dhe zonja Long nuk do të vijë kthehu deri një ditë më parë; kështu që do të jetë e pamundur për të që prezantoheni, sepse ajo nuk do ta njohë vetë. ”

“Atëherë, i dashur im, ju mund të keni avantazhin e mikut tuaj, dhe prezantoheni zotin Bingley me *her*. ”

“E pamundur, z. Bennet, e pamundur, kur nuk jam njohur me të vetë; si mund të jesh kaq ngacmues? ”

“Unë e nderoj mbikëqyrjen tënde. Njohja e një dy javë është sigurisht shumë pak. Nuk mund të dihet se nga është vërtet një burrë fundi

i një dy javë. Por nëse __ ne__ nuk ndërmarrim dikë tjetër do; dhe në fund të fundit, zonja Long dhe mbesat e saj duhet të qëndrojnë e tyre shansi; dhe, prandaj, pasi ajo do ta mendojë atë një akt mirësie, nëse refuzon zyrën, unë do ta marr përsipër. ”

Vajzat ia ngulën sytë babait të tyre. Zonja Bennet tha vetëm, “Marrëzi, marrëzi!”

“Cili mund të jetë kuptimi i asaj thirrje thelbësore?” bërtiti ai. “A i konsideroni format e prezantimit dhe stresin që është hedhur mbi ta, si marrëzi? Unë nuk mund të pajtohem plotësisht me ju __ atje__. Çfarë thua, Mary? Sepse ju jeni një zonjë e re e thellë reflektim, unë di, dhe lexoj libra të shkëlqyeshëm dhe bëj ekstrakte “.

Maria dëshironte të thoshte diçka të arsyeshme, por nuk dinte si.

“Ndërsa Maria po rregullon idetë e saj,” vazhdoi ai, “le të kthehemi te zoti Bingley. ”

“Unë jam i sëmurë nga Z. Bingley”, thirri gruaja e tij.

“Më vjen keq ta dëgjoj __ atë__; po pse nuk me the ate para? Sikur të kisha ditur sa më shumë këtë mëngjes, sigurisht që nuk do ta dija e kanë thirrur atë. Vërshtë shumë i pafat; por siç kam realisht bëmë vizitën, ne nuk mund t’i shpëtojmë njohjes tani. ”

Mahnitja e zonjave ishte pikërisht ajo që ai dëshironte; atë të Zonja Bennet mbase i tejkaloi të tjerët; megjithëse, kur i pari rrëmuja e gëzimit kishte mbaruar, ajo filloi të deklarojë se ishte ajo që ajo e kishte pritur gjatë gjithë kohës.

“Sa mirë ishte tek ju, i dashur Z. Bennet! Por e dija se duhej ju bind më në fund. Isha i sigurt se ju i donit vajzat tuaja shumë mirë neglizhoni një njohje të tillë. Epo, sa e kënaqur jam! dhe është një shaka aq e mirë, gjithashtu, saqë duhet të ishe shkuar këtë mëngjes dhe asnjëherë nuk tha asnjë fjalë në lidhje me të deri më tani. ”

“Tani, Kitty, mund të kollitesh sa të zgjedhësh”, tha z. Bennet; dhe, ndërsa fliste, ai u largua nga dhoma, i lodhur nga rrëmbimet e gruas së tij.

“Çfarë babai të shkëlqyeshëm keni, vajza!” tha ajo, kur dera ishte mbyllur. “Unë nuk e di se si do ta bësh atë të ndreqet për mirësinë e tij; ose unë, ose, për atë çështje. Në kohën tonë të jeta nuk është aq e këndshme, mund të të them, të bësh të reja njohje çdo ditë; por për hirin tuaj, ne do të bënim çdo gjë Lidia, dashuria ime, megjithëse ti je më e vogla, unë guxoj thonë se Z. Bingley do të kërcejë me ju në topin tjetër “.

“Oh!” tha Lidia me guxim, “Unë nuk kam frikë; sepse edhe pse unë jam më i riu, unë jam më i gjati ”.

Pjesa tjetër e mbrëmjes u kalua në hamendësimin se sa shpejt ai do

të kthente vizitën e z. Bennet dhe duke përcaktuar se kur duhej pyete për darkë.

Kapitulli 3

Jo gjithçka që zonja Bennet, me ndihmën e saj pesë vajza, të cilat mund të pyesnin për këtë temë, ishin të mjaftueshme për të vizatuar nga burri i saj ndonjë përshtkrim të kënaqshëm të z. Bingley. Ata e sulmuan atë në mënyra të ndryshme - me pyetje të zhveshura, supozime të zgjuara dhe supozime të largëta; por ai i shmangej aftësia e tyre, dhe ata më në fund ishin të detyruar të pranonin inteligjenca e dorës së dytë të fqinjës së tyre, Zonja Lucas. Ajo raporti ishte shumë i favorshëm. Sir William ishte kënaqur me atij. Ai ishte mjaft i ri, mrekullisht i pashëm, jashtëzakonisht shumë e pëlqyeshme, dhe, për të kurorëzuar të gjithë, ai donte të ishte në tjetrin asamble me një parti të madhe. Asgjë nuk mund të jetë më e lezetshme! Për të të jesh i dashur për të kërcyer ishte një hap i caktuar drejt rënies në dashuri; dhe shpresat shumë të gjalla të zemrës së Z. Bingley u argëtuan.

“Nëse mundem por shoh një nga vajzat e mia të vendosura me kënaqësi Netherfield, “i tha zonja Bennet burrit të saj,” dhe të gjitha të tjerët po aq të martuar, nuk do të kem asgjë për të dëshiruar. ”

Pas disa ditësh Z. Bingley ktheu vizitën e Z. Bennet dhe u ul rreth dhjetë minuta me të në bibliotekën e tij. Ai kishte argëtuar shpreson të pranohet në një pamje të zonjave të reja, nga të cilat bukurinë që kishte dëgjuar shumë; por ai pa vetëm babanë. Zonjat ishin disi më me fat, sepse kishin përparësinë duke konstatuar nga një dritare e sipërme se ai kishte veshur një pallto blu, dhe hipi në një kalë të zi.

Një ftesë për darkë u dërgua menjëherë më vonë; dhe tashmë zonjusha Bennet kishte planifikuar kurset që do të bënin kredi për shtëpinë e saj, kur arriti një përgjigje e cila shtyhej te gjitha Z. Bingley ishte i detyruar të ishte në qytet të nesërmen, dhe, rrjedhimisht, të paaftë për të pranuar nderin e tyre ftesë, etj. Znj. Bennet ishte mjaft e zhgënjyer. Ajo mund mos imagjinoni se çfarë biznesi mund të ketë në qytet kaq shpejt pas tij mbërritja në Hertfordshire; dhe ajo filloi të frikësohej se ai mund të ishte gjithmonë duke fluturuar nga një vend në tjetrin dhe kurrë nuk u vendos në Netherfield siç duhej të ishte. Zonja Lucas qetësoi frikën e saj a pak duke filluar idenë e tij për të shkuar në Londër vetëm për të merrni një festë të madhe për topin; dhe një raport shpejt e ndoqi atë Z. Bingley duhej të sillte dymbëdhjetë zonja dhe shtatë zotërinj atë në asamble. Vajzat u brengosën për një numër të tillë të zonja, por u ngushëlluan një ditë para topit duke dëgjuar, që në vend të dymbëdhjetë ai solli vetëm gjashtë me vete nga Londra — pesë motrat e tij dhe një kushëri. Dhe kur festa hyri brenda salla e mbledhjeve

përbëhej nga vetëm pesë krejt - z. Bingley, dy motrat e tij, burri i të madhës dhe një tjetër burrë i ri.

Z. Bingley ishte me pamje të mirë dhe zotëri; ai kishte një të këndshme fytyrë, dhe sjellje të lehtë, të paprekur. Motrat e tij ishin mirë gratë, me një ajër të modës së vendosur. Kunati i tij, z. Hurst, thjesht dukej zotëria; por shoku i tij z. Darcy së shpejti tërhoqi vëmendjen e dhomës nga personi i tij i hollë, i gjatë, i pashëm tiparet, mien fisnike dhe raportin i cili ishte në përgjithësi qarkullimi brenda pesë minutash pas hyrjes së tij, nga pasuria e tij dhjetë mijë në vit. Zotërinjtë e shqip-tuan atë si gjobë figurë e një burri, zonjat deklaruan se ai ishte shumë më i bukur se sa Z. Bingley, dhe ai u pa me shumë admirim për rreth gjysma e mbrëmjes, derisa sjelljet e tij i dhanë një neveri që u kthye rryma e popullaritetit të tij; sepse ai u zbulua të ishte krenar; te të jetë mbi shoqërinë e tij, dhe mbi të qenit i kënaqur; dhe jo të gjitha të tijat pasuri e madhe në Derbyshire mund ta shpëtonte atë nga pasuria më e madhe pamja e ndaluar, e papranueshme dhe të qenit i padenjë për të qenë krahasuar me shokun e tij.

Z. Bingley shumë shpejt e kishte njohur veten me të gjitha njerëzit kryesorë në dhomë; ai ishte i gjalle dhe i parezervuar, kërceu çdo vallëzim, ishte i zemëruar që topi u mbyll kaq herët dhe foli për të dhënë një vetë në Netherfield. I tillë i dashur cilësitë duhet të flasin vetë. Çfarë kontrasti mes tij dhe shoku i tij! Z. Darcy kërceu vetëm një herë me zonjën Hurst dhe një herë me zonjën Bingley, nuk pranoi të njihej me ndonjë tjetër zonjë, dhe pjesën tjetër të mbrëmjes e kaloi duke ecur rreth dhomë, duke folur herë pas here në një nga partitë e tij. Të tijat u vendos karakteri. Ai ishte njeriu më krenar, më i papranueshëm në botë dhe të gjithë shpresonin se ai nuk do të vinte kurrë atje përsëri Ndër më të dhunshmet ndaj tij ishte znj. Bennet, mosrespektimi i të cilit për sjelljen e tij të përgjithshme ishte mprehur pakënaqësi të veçantë nga ai që ai ka lënë në sy një prej saj vajzat.

Elizabeth Bennet ishte detyruar, nga mungesa e zotërve, të ulemi për dy valle; dhe gjatë një pjese të asaj kohe, z. Darcy kishte qëndruar mjaft afër që ajo të dëgjonte një biseda midis tij dhe z. Bingley, i cili vinte nga vallëzimi për disa minuta, për të shtypur mikun e tij për t'u bashkuar me të.

“Eja, Darcy,” tha ai, “Unë duhet të të bëj të kërcesh. Unë e urrej të shoh ty duke qëndruar rreth vetes në këtë mënyrë budallaqe. Ju kishit shumë vallëzim më i mirë. ”

“Sigurisht që nuk do ta bëj. Ti e di se si e urrej, përveç nëse jam veçanërisht e njohur me partnerin tim. Në një asamble të tillë si kjo do të ishte e pambështetur. Motrat tua janë fejuar, dhe nuk ka asnjë

grua tjetër në dhomë e cila nuk do të ishte a ndëshkim për mua që të ngrihem “.

“Unë nuk do të isha aq i shpejtë sa ju,” bërtiti Z. Bingley, “Për një mbretëri! Për nderin tim, unë kurrë nuk u takova me kaq shumë të këndshëm vajza në jetën time siç kam këtë mbrëmje; dhe ka disa nga ato i shihni jashtëzakonisht bukur. ”

”Ju jeni duke kërcyer me të vetmen vajzë të pashme në dhomë”, tha Z. Darcy, duke parë zonjën Mis më të madhe.

“Oh! Ajo është krijesa më e bukur që kam parë ndonjëherë! Por atje është një nga motrat e saj ulur menjëherë pas teje, e cila është shumë bukur, dhe unë guxoj të them shumë e këndshme. Më lër të pyes partnerin tim për t’ju prezantuar. ”

“Cilin mendoni?” dhe duke u rrotulluar ai shikoi për një moment në Elizabeth, derisa i ra në sy, ai u tërhoq i tij dhe ftohtë tha: “Ajo është e tolerueshme, por jo aq e pashme sa të tundojë mua; Une aktualisht nuk kam asnjë humor për t’u dhënë pasoja zonjave të reja të cilët janë lehtësuar nga burrat e tjerë. Më mirë të ktheheshit te tuajat partner dhe shijoni buzëqeshjet e saj, sepse po humbni kohën tuaj me të mua.”

Z. Bingley ndoqi këshillën e tij. Z. Darcy u largua; dhe Elizabetha mbeti pa ndonjë ndjenjë shumë të përzemërt ndaj tij. Ajo tregonte historinë, megjithatë, me një shpirt të madh në mesin e miqve të saj; për ajo kishte një gjendje të gjallë, të gjallë, e cila kënaqej çdo gjë qesharake.

Mbrëmja kaloi këndshëm për të gjithë familjen. Zonja Bennet e kishte parë vajzën e saj të madhe shumë të admiruar nga Parti Netherfield. Z. Bingley kishte kërcyer me të dy herë, dhe ajo ishte dalluar nga motrat e tij. Jane ishte aq e kënaqur nga kjo siç mund të ishte nëna e saj, edhe pse në një mënyrë më të qetë. Elizabeth ndjeu kënaqësinë e Jane. Mary kishte dëgjuar veten e përmendur për Miss Bingley si vajza më e arrirë në lagje; dhe Catherine dhe Lydia patën fatin e duhur të mos qëndroja kurrë pa partnerë, e cila ishte gjithçka që ata kishin ende mësoi të kujdeset për një top. Ata u kthyen, pra, në të mirë shpirtrat në Longbourn, fshati ku ata jetuan, dhe prej të cilave ata ishin banorët kryesorë. Ata e gjetën z. Bennet akoma lart Me një libër ai ishte pavarësisht nga koha; dhe në të tashmen rast ai kishte një kuriozitet të mirë për sa i përket ngjarjes së një mbrëmje e cila kishte ngritur pritje kaq të shkëlqyera. Ai kishte përkundrazi shpresonte se pikëpamjet e gruas së tij për të huajin do të ishin i zhgënjyer; por shumë shpejt ai zbuloi se kishte një histori tjetër te degjosh.

“Oh, i dashur Z. Bennet,” ndërsa ajo hyri në dhomë, “ne kemi pasur

një mbrëmja më e lezetshme, një top më i shkëlqyeshëm. Uroj te kishe kam qenë atje Jane u admirua aq shumë, sa asgjë nuk mund të ishte si ajo. Të gjithë thanë se sa mirë dukej; dhe Z. Bingley e mendoi atë mjaft e bukur, dhe kërceu me të dy herë! Mendoni vetëm për __ atë__, e dashur; ai në të vërtetë kërceu me të dy herë! dhe ajo ishte e vetmja krijesë në dhomë që ai e pyeti për herë të dytë. Para së gjithash,

- pyeti zonjushen Lucas. Unë isha aq i shqetësuar kur e pashë atë të ngrihej me të! Por, megjithatë, ai nuk e admironte fare; në të vërtetë, askush nuk mund, ju e dini; dhe ai dukej mjaft i goditur me Jane ndërsa po shkonte poshtë vallëzimit. Kështu që ai pyeti kush ishte ajo, dhe u prezantua, dhe i kërkoi asaj dy të tjerët. Pastaj dy të tretat me të cilat kërceu Mis King, dhe të dy të katërtin me Maria Lucas, dhe të dy të pestët me Jane përsëri, dhe të dy të gjashtin me Lizzy, dhe *Boulanger*— ”

“Nëse ai do të kishte pasur ndonjë dhembshuri për mua,” bërtiti burri i saj me padurim, “ai nuk do të kishte kërcyer gjysma aq shumë! Për Zotin për hir, mos thuaj më nga partnerët e tij. Oh sikur ta kishte ndrydhur të tijën kyçin e këmbës në vallëzimin e parë! ”

“Oh! i dashur im, unë jam mjaft i kënaqur me të. Ai është kaq tepër i bukur! Dhe motrat e tij janë gra simpatike. Unë kurrë në jetën time panë ndonjë gjë më elegante se veshjet e tyre. Unë guxoj të them dantella mbi fustanin e zonjës Hurst - ”

Këtu ajo u ndërpre përsëri. Z. Bennet protestoi kundër cilitdo përshekrimi i stolive. Prandaj ajo ishte e detyruar të kërkonte një tjetër dega e subjektit, dhe e lidhur, me shumë hidhërim të shpirti dhe disa ekzagjerime, vrazhdësia tronditëse e Z. Darcy.

“Por unë mund t’ju siguroj,” shtoi ajo, “se Lizzy nuk humbet shumë duke mos iu përshtatur dashurisë së tij; sepse ai është një person më i papëlqyeshëm, i tmerrshëm njeri, aspak nuk ia vlen të kënaqesh. Aq e lartë dhe aq e mburrur sa nuk e duroi! Ai eci këtu, dhe ai eci atje, dashuroj veten aq shumë i madh! Jo mjaft i bukur për të kërcyer me! Do të doja të ishte atje, i dashur im, t’i jepje një të tillë të uljeve tuaja. Unë e urrej mjaft njeriun. ”

Kapitulli 4

Kur Jane dhe Elizabeth ishin vetëm, e para, e cila kishte qenë i kujdesshëm në lavdërimet e saj për Z. Bingley më parë, i shprehur asaj motra se sa shumë e admironte atë.

“Ai është pikërisht ajo që një i ri duhet të jetë”, tha ajo, “e ndjeshme, me humor të mirë, të gjallë; dhe nuk kam parë kurrë sjellje kaq të

lumtura! - kështu shumë lehtësi, me një mbarështim kaq të përsosur të mirë! ”

“Ai është gjithashtu i pashëm,” u përgjigj Elizabeta, “që një djalë i ri gjithashtu duhet të jetë, nëse ai mundësisht mundet. Karakteri i tij është në këtë mënyrë të plotë. ”

“U kënaqa shumë nga kërkesa e tij që më kërkoi të kërceja një sekondë koha Nuk e prisja një kompliment të tillë. ”

“A nuk keni? *E bera per ty. Por ky është një ndryshim i madh mes nesh. Komplimentet gjithmonë të befasojnë _ ti, dhe me asnjëherë* Çfarë mund të jetë më e natyrshme sesa të të kërkojë përsëri? Ai nuk mund të mos shihja se ishte rreth pesë herë më e bukur se sa çdo grua tjetër në dhomë. Jo faleminderit për gallatën e tij për të se Epo, ai sigurisht që është shumë i pëlqyeshëm, dhe unë ju jap leje për ta pëlqyer atë. Ju keni pëlqyer shumë një person budalla ”.

“E dashur Lizzy!”

“Oh! ju jeni shumë i aftë, ju e dini, për të pëlqyer njerëzit në gjeneral Ju kurrë nuk shihni ndonjë gabim te askush. E gjithë bota është e mirë dhe e pranueshme në sytë tuaj. Unë kurrë nuk kam dëgjuar që ju flisni keq për një qenie njerëzore në jetën tënde ”.

“Unë nuk do të dëshiroja të isha i nxituar në censurimin e askujt; por une gjithmone fol atë që unë mendoj. ”

“Unë e di që ti e bën; dhe është _ ajo _ që e bën çudinë. Me kuptimi yt i mirë, të jesh kaq singërisht i verbër ndaj marrëzive dhe marrëzira të të tjerëve! Ndikimi i çiltërsisë është mjaft i zakonshëm - një takohet me të kudo. Por të jesh i singërtë pa shfaqje apo dizajni - për të marrë të mirën e karakterit të të gjithëve dhe për ta bërë atë akoma më mirë dhe mos thuaj asgjë nga e keqja - të përket vetëm ty. Dhe kështu ju pëlqejnë edhe motrat e këtij burri, apo jo? Sjelljet e tyre nuk janë të barabartë me të tija. ”

«Sigurisht që jo - në fillim. Por ato janë shumë të kënaqshme për gratë kur ju bisedoni me ta. Mis Bingley do të jetojë me vëllain e saj, dhe mbaje shtëpinë e tij; dhe gaboj shumë nëse nuk do të gjejmë a fqinje shumë simpatike në të. ”

Elizabeta dëgjoi në heshtje, por nuk u bind; e tyre sjellja në asamble nuk ishte llogaritur për të kënaqur e përgjithshme; dhe me më shumë shpejtësi vëzhgimi dhe më pak plianitet me temperament se motra e saj, dhe me një gjykim shumë të pandrequr nga çdo vëmendje ndaj vetes, ajo ishte shumë pak e prirur të miratojë ata Në fakt ishin zonja shumë të bukura; nuk ka mangësi në të mirë humor kur ishin të kënaqur, as në fuqinë e të bërit vetë të pranueshëm kur e zgjodhën, por krenarë dhe mendjemëdhenj. Ata ishin mjaft të pashëm, ishin shkolluar në një

nga të parët seminarët private në qytet, kishin një pasuri prej njëzet mijë paund, kishin zakon të shpenzonin më shumë sesa duhej, dhe të shoqërimin me njerëz të rangut, dhe për këtë arsye ishin në çdo respekt të drejtë të mendojnë mirë për veten e tyre, dhe kuptimisht për të tjerët. Ata ishin të një familjeje të respektuar në veri të Anglia; një rrethanë e impresionuar më thellë në kujtimet e tyre se pasuria e vëllait dhe e tyre ishte fituar nga tregtia.

Z. Bingley trashëgoi pronë në shumën prej gati njëqind mijë paund nga babai i tij, i cili kishte ndërmend të blinte një pasuri, por nuk jetoi për ta bërë atë. Z. Bingley e synoi po kështu, dhe nganjëherë bëri zgjedhjen e qarkut të tij; por siç ishte ai tani ishte e pajisur me një shtëpi të mirë dhe lirinë e një feudali e dyshimtë për shumë prej atyre që e dinin më së miri lehtësinë e tij durimin, nëse ai nuk mund të kalojë pjesën e mbetur të ditëve të tij në Netherfield, dhe lini gjeneratën tjetër për të blerë.

Motrat e tij ishin në ankth për të pasur një pasuri të vetën; por, megjithëse ai tani ishte vendosur vetëm si qiramarrës, zonjusha Bingley nuk ishte aspak e gatshme të kryesonte në tryezën e tij - as znj. Hurst, i cili ishte martuar me një njeri me më shumë modë sesa me fat, më pak i prirur ta konsideronte shtëpinë e tij si shtëpinë e saj kur i shkonte për shtat. Z. Bingley nuk kishte qenë në moshën dy vjeçare, kur u tundua nga një rekomandim aksidental për të parë Shtëpinë Netherfield. Ai e bëri shikoni atë, dhe në të për gjysmë ore - ishte i kënaqur me situata dhe dhomat kryesore, të kënaqur me atë që pronari tha në lavdërimin e saj dhe e mori menjëherë.

Midis tij dhe Darcy kishte një miqësi shumë të qëndrueshme, në megjithë kundërshtimin e madh të karakterit. Bingley ishte i dashur për të Darcy nga lehtësia, hapja dhe duktiliteti i durimit të tij, megjithëse asnjë gjendje nuk mund të ofrojë një kontrast më të madh me të tijin, dhe megjithëse me të tijat nuk u shfaq kurrë i pakënaqur. Në fuqia e pikëpamjes së Darcy, Bingley kishte mbështetjen më të fortë dhe e gjykimit të tij mendimi më i lartë. Duke kuptuar, Darcy ishte eprori. Bingley nuk ishte aspak e mangët, por Darcy ishte i zgjuar Ai ishte në të njëjtën kohë arrogant, i rezervuar dhe i shpejtë dhe sjelljet e tij, megjithëse të edukuara mirë, nuk ishin tërheqëse. Në atë aspekt, shoku i tij kishte shumë përparësi. Bingley ishte i sigurt se do të pëlqente kudo që të shfaqej, Darcy ishte vazhdimisht dhënia e veprës penale.

Mënyra në të cilën ata folën për asamblenë Meryton ishte mjaft karakteristike. Bingley nuk ishte takuar kurrë me më shumë njerëz të këndshëm ose vajza më të bukura në jetën e tij; të gjithë kishin qenë më i sjellshëm dhe i vëmendshëm ndaj tij; nuk kishte pasur formalitet,

jo ngurtësi; së shpejti ishte ndjerë i njohur me të gjithë dhomën; dhe si tek zonjusha Bennet, ai nuk mund të krijonte një engjëll më të bukur. Përkundrazi, Darcy kishte parë një koleksion njerëzish në të cilët kishte pak bukuri dhe asnjë modë, për asnjërin nga ata që kishte ndjeu interesin më të vogël, dhe asnjëri nuk mori asnjë vëmendje apo kënaqësi. Mis Bennet ai e pranoi të jetë e bukur, por ajo buzeqeshi shume.

Zonja Hurst dhe motra e saj e lejuan të ishte kështu - por përsëri ata e admironin dhe e pëlqyen, dhe e shpallën atë si një vajzë të ëmbël, dhe një të cilin ata nuk do të kundërshtonin ta njihnin më shumë. Zonjusha Bennet u krijua si vajzë e ëmbël dhe vëllai i tyre u ndie i autorizuar nga një lavdërim i tillë të mendojë për të siç zgjodhi ai.

Kapitulli 5

Brenda një shëtitje të shkurtër të Longbourn jetoi një familje me të cilën Bennet ishin veçanërisht intime. Sir William Lucas kishte qenë më parë në tregti në Meryton, ku ai kishte bërë një gjë të tolerueshme pasuri, dhe u ngrit në nderin e kalorësisë nga një adresë për të mbreti gjatë bashkisë së tij. Dallimi ndoshta ka qenë ndihej tepër fort. Kjo i kishte dhënë atij një neveri për biznesin e tij, dhe në vendbanimin e tij në një qytet të vogël tregu; dhe, në lënien e duhanit ata të dy, ai ishte larguar me familjen e tij në një shtëpi rreth një milje nga Meryton, i emëruar nga ajo periudhë Lucas Lodge, ku ai ishte mund të mendonte me kënaqësi për rëndësinë e tij, dhe, i patundur nga biznesi, të zërë vetveten vetëm duke qenë civil për të gjithë botë. Sepse, megjithëse i gëzuar me gradën e tij, nuk e dha atë mbizotërues; përkundrazi, ai ishte i gjithë vëmendja e të gjithëve. Nga natyra, paraqitja e tij jo fyese, miqësore dhe e detyrueshme në St. James e kishte bërë atë të sjellshëm.

Zonja Lucas ishte një lloj femre shumë e mirë, jo shumë e zgjuar për të qenë një fqinje e vlefshme për zonjën Bennet. Ata kishin disa fëmijë. më e madhja prej tyre, një grua e re e mençur, inteligjente, rreth njëzet e shtatë, ishte shoqja intime e Elizabetës.

Se Mis Lucas dhe Miss Bennets duhet të takohen për të biseduar mbi një top ishte absolutisht e nevojshme; dhe mëngjesin pas asambleja solli të parën në Longbourn për të dëgjuar dhe për të komunikoj

"*Ti* fillove mbrëmjen mirë, Charlotte," tha zonja Bennet me të vetkomandë civile zonjës Lucas. "*Ti* ishe i pari i Z. Bingley zgjedhje."

"Po; por duket se i pëlqente më shumë e dyta. "

"Oh! e ke fjalën për Jane, mendoj, sepse ai kërceu me të dy herë. Të jesh i sigurt se *du* dukej sikur ai e admironte atë - me të vërtetë unë më tepër besoj se ai - bëri - —Dëgjova diçka për këtë - por vështirë se

e di çfarë — diçka për Z. Robinson. ”

“Ndoshta e keni fjalën për atë që dëgjova midis tij dhe z. Robinson; nuk te permenda ty? Z. Robinson po e pyet se si është i pëlqyen asamblatë tona Meryton, dhe nëse ai nuk mendonte atje ishin shumë gra të bukura në dhomë, dhe __ cila__ ai mendoi me e bukura? dhe përgjigjja e tij menjëherë në të fundit pyetja: ‘Oh! zonjusha më e madhe Bennet, pa dyshim; atje nuk mund të jenë dy mendime në atë pikë. ’”

“Me fjalën time! Epo, kjo është vërtet e vendosur - kjo duket sikur - por, megjithatë, të gjitha mund të vijnë në hiç, ju e dini “.

“Dëgjimet e mia ishin më shumë për qëllimin sesa __tua, Eliza,”

- tha Charlotte. “Zoti. Darcy nuk ia vlen të dëgjohej aq mirë shoku i tij, është ai? - Eliza e varfër! - të jesh vetëm __ e tolerueshme. ”

“Unë lutem që ju nuk do të vërë atë në kokën e Lizzy për t’u shqetësuar nga e tij keqtrajtimi, sepse ai është një njeri kaq i papëlqyeshëm, sa do të ndodhte bëhu mjaft fatkeqësi që të pëlqehet prej tij. Zonja Long më tha e fundit natën që ai u ul afër saj për gjysmë ore pa një herë duke hapur buzët e tij. ”

“A jeni mjaft e sigurt, zonjë? - nuk ka ndonjë gabim të vogël?” tha Jane “Unë me siguri pashë z. Darcy duke folur me të.”

“Ej — sepse ajo e pyeti atë më në fund se si i pëlqente Netherfield, dhe ai nuk mund të ndihmonte t’i përgjigjej asaj; por ajo tha se ai dukej mjaft i zemëruar me të folurit. ”

“Zonjusha Bingley më tha,” tha Jane, “se ai kurrë nuk flet shumë, përveç nëse midis të njohurve të tij intim. Me *them* ai është jashtëzakonisht e pëlqyeshme. ”

“Unë nuk besoj në asnjë fjalë, e dashura ime. Nëse ai do të kishte qenë kaq shumë i pëlqyeshëm, ai do të kishte biseduar me zonjën Long. Por unë mund të mendoj se si ishte; të gjithë thonë se ai është ngrënë me krenari, dhe unë guxoj thonë se ai kishte dëgjuar disi që zonja Long nuk mban një karrocë, dhe kishte ardhur në top me një shezlong hack. ”

“Nuk e kam problem që ai të mos flasë me zonjën Long”, tha zonjusha Lucas, “Por unë uroj që ai të kishte kërcyer me Elizën.”

“Një herë tjetër, Lizzy,” tha nëna e saj, “Unë nuk do të kërcëj me të *him*, sikur të isha ti. ”

“Unë besoj, zonjë, unë mund t’ju premtoj në mënyrë të sigurtë - kurrë__ për të kërcyer me të atë ”.

“Krenaria e tij”, tha zonjusha Lucas, “nuk ofendon __i__ me aq shumë krenaria shpesh e bën, sepse ka një justifikim për të. Dikush nuk

mundet pyes veten se kaq shumë i mirë një i ri, me familje, pasuri, gjithçka në favor të tij, duhet të mendojë shumë për veten e tij. Nese une mund ta shprehë kështu, ai ka një të drejtë të jetë krenar. ”

“Kjo është shumë e vërtetë,” u përgjigj Elizabeta, “dhe unë mund ta kisha lehtë fal __ krenarinë e tij, nëse ai nuk do ta kishte mortuar __ minën ”.

«Krenaria», - vërejti Maria, e cila e nxiti veten për qëndrueshmërinë e reflektimet e saj, “besoj se është një dështim shumë i zakonshëm. Nga të gjithë që kam lexuar ndonjëherë, jam i bindur se është shumë i zakonshëm me të vërtetë; që natyra njerëzore është veçanërisht e prirur ndaj saj, dhe se ka shumë pak prej nesh që nuk vlerësojmë një ndjenjë të vetëkënaqësia në rezultatin e ndonjë cilësie ose cilësie tjetër, reale ose imagjinare. Vaniteti dhe krenaria janë gjëra të ndryshme, megjithëse fjalët shpesh përdoren sinonimisht. Një person mund të jetë krenar pa duke qenë e kotë. Krenaria lidhet më shumë me mendimin tonë për veten tonë, kotësi ndaj asaj që do të bënim të tjerët të mendonin për ne. ”

“Po të isha aq i pasur sa z. Darcy”, thirri një i ri Lucas, i cili erdhi me motrat e tij, “Nuk duhet të kujdesem se sa krenar isha. Do te doja mbani një pako dhelprash dhe pini një shishe verë në ditë. ”

“Atëherë do të pini shumë më tepër sesa duhet”, tha Zonja Bennet; “Dhe nëse do të të shihja në të, duhet të heq shishja juaj direkt. ”

Djali protestoi se ajo nuk duhet; ajo vazhdoi te deklaronte që ajo do të bënte, dhe argumenti përfundoi vetëm me vizitën.

Kapitulli 6

Zonjat e Longbourn së shpejti pritën në ato të Netherfield. vizita shpejt u kthye në formën e duhur. Zonjusha Bennet është e këndshme sjellja u rrit me vullnetin e mirë të zonjës Hurst dhe zonjushes Bingley; dhe megjithëse nëna u gjet e patolerueshme, dhe e vogla motrave që nuk ia vlen të flasësh, një dëshirë për t’u njohur më mirë me *them* u shpreh ndaj dy më të mëdhenjve. Nga Jane, kjo vëmendja u prit me kënaqësinë më të madhe, por Elizabeta pashë akoma superilitet në trajtimin e tyre ndaj të gjithëve, vështirë se përveç motrës së saj dhe nuk mund t’i pëlqente ato; megjithëse dashamirësia e tyre ndaj Jane, siç ishte, kishte një vlerë që lindte në të gjitha gjasat nga ndikimi i admirimit të vëllait të tyre. Në përgjithësi ishte e dukshme sa herë që takoheshin, se ai __ admironte ajo dhe *her* ishte po aq e qartë se Jane po i nënshtrohej preferencën që ajo kishte filluar të argëtojë për të nga së pari, dhe ishte në një farë mënyre për të qenë shumë i dashuruar; por ajo konsiderohej me kënaqësi se nuk kishte gjasa të zbulohet nga bota në përgjithësi, që kur Jane u bashkua, me një forcë të madhe e ndjenjës,

një gjakftohtësi e temperamentit dhe një gëzim uniform i mënyrë e cila do ta ruante atë nga dyshimet e i pacipë Ajo ia përmendi këtë shoqes së saj Miss Lucas.

“Ndoshta është e këndshme,” u përgjigj Charlotte, “të jesh në gjendje imponojë mbi publikun në një rast të tillë; por ndonjëherë është një dis-avantazh të jesh kaq i ruajtur. Nëse një grua e fsheh atë dashuri me të njëjtën aftësi nga objekti i saj, ajo mund të humbasë mundësia e rregullimit të tij; dhe atëherë do të jetë por e dobët ngushëllim për të besuar botën në mënyrë të barabartë në errësirë. Nuk është kështu shumë mirënjohje ose kotësi në pothuajse çdo shtojcë, se ajo nuk është e sigurt për të lënë ndonjë në vetvete. Ne të gjithë mund të __ fillojmë__ - lirisht-a preferenca e lehtë është mjaft e natyrshme; por jemi shumë pak prej nesh të cilët kanë aq zemër sa të jenë vërtet të dashuruar pa inkurajim. Në nëntë raste në dhjetë një grua kishte treguar më shumë dashuri sesa ndjen. Bingley e pëlqen motrën tënde pa dyshim; por ai mundet mos bëni kurrë më shumë sesa si ajo, nëse ajo nuk e ndihmon atë në vazhdim ”.

“Por ajo e ndihmon atë, aq sa e lejon natyra e saj. Nëse Unë mund ta perceptoj vëmendjen e saj për të, ai duhet të jetë një njeri i thjeshtë, në të vërtetë, jo për ta zbuluar gjithashtu. ”

“Mos harroni, Eliza, që ai nuk e njeh gjendjen e Jane si ju bëj ”

“Por nëse një grua është e pjesshme ndaj një burri dhe nuk përpiqet ta bëjë këtë fshihni, ai duhet ta zbulojë. ”

“Ndoshta ai duhet, nëse e sheh sa duhet. Por, megjithëse Bingley dhe Jane takohen në mënyrë të tolerueshme shpesh, nuk është kurrë për shumë orë së bashku; dhe, pasi ata gjithmonë e shohin njëri-tjetrin në përmasa të mëdha të përziera partitë, është e pamundur që çdo moment duhet të punësohet në duke biseduar së bashku. Prandaj Jane duhet të shfrytëzojë sa më shumë nga të gjithë gjysmë ore në të cilën ajo mund të urdhërojë vëmendjen e tij. Kur ajo është i sigurt prej tij, do të ketë më shumë kohë të lirë për t’u dashuruar aq sa ajo zgjedh. ”

“Plani juaj është një plan i mirë,” u përgjigj Elizabeta, “ku nuk ka asgjë në pyetje por dëshira për të qenë i martuar mirë, dhe nëse do të isha i vendosur për të marrë një burrë të pasur, ose ndonjë burrë, guxoj të them unë duhet ta miratojë atë. Por këto nuk janë ndjenjat e Jane; ajo nuk është duke vepruar sipas modelit. Deri më tani, ajo as nuk mund të jetë e sigurt për shkallën e vetë vlerësimit të saj dhe as të arsyeshmërisë së saj. Ajo e ka ditur vetëm dy javë. Ajo kërceu katër vallëzime me të në Meryton; ajo e pa atë një mëngjes në shtëpinë e tij, dhe që atëherë darkoi me të në shoqëri katër herë. Kjo nuk është mjaft e mjaftueshme për të bërë ajo e kupton karakterin e tij. ”

“Jo siç e përfaqësoni ju. Sikur ajo të darkonte vetëm me të, ajo vetëm mund të kishte zbuluar nëse ai kishte një oreks të mirë; por duhet të mbani mend se gjithashtu janë kaluar katër mbrëmje së bashku - dhe katër mbrëmje mund të bëjnë shumë. ”

“Po; këto katër mbrëmje u kanë mundësuar atyre të konstatojnë se të dyve u pëlqen më shumë Vingt-un se Tregtia; por me respekt për ndonjë karakteristikë tjetër udhëheqëse, nuk e imagjinoj se aq shumë ka janë shpalosur. ”

“Epo,” tha Charlotte, “Unë i uroj Jane me sukses me gjithë zemër; dhe nëse ajo ishte martuar me të nesër, unë duhet të mendoj se ajo kishte një shans i mirë për lumturi sikur ajo të studionte të tija karakter për një dymbëdhjetë muaj. Lumturia në martesë është plotësisht a çështje e rastësisë. Nëse dispozitat e palëve janë ndonjëherë të tilla mirë i njohur për njëri-tjetrin ose ndonjëherë aq i ngjashëm më parë, po mos e avanconi aspak lumturinë e tyre. Ata gjithmonë vazhdojnë të rriten mjaftueshëm ndryshe nga më pas për të pasur pjesën e tyre shqetësim; dhe është më mirë të dimë sa më pak të jetë e mundur defektet e personit me të cilin do të kaloni jetën tuaj. ”

“Ti më bën të qesh, Charlotte; por nuk është e shëndoshë. Ju e dini atë nuk është e shëndoshë dhe se kurrë nuk do të vepronit në këtë mënyrë vetë ”.

I zënë në vëzhgimin e vëmendjeve të Z. Bingley ndaj motrës së saj, Elizabeth ishte larg nga dyshimi se ajo po bëhej vetë një objekt me ca interes në sytë e mikut të tij. Z. Darcy në fillim mezi e kishte lejuar atë të ishte e bukur; ai kishte shikuar e saj pa admirim në top; dhe kur u takuan tjetër, ai e shikoi vetëm për të kritikuar. Por jo më shpejt ai e kishte arritur atë e qartë për veten dhe miqtë e tij se ajo vështirë se kishte një të mirë tipar në fytyrën e saj, sesa ai filloi të gjente se ishte dhënë jashtëzakonisht inteligjente nga shprehja e bukur e errësirës së saj sytë Për këtë zbulim patën sukses disa të tjerë po aq vdekjeprurëse. Megjithatë ai kishte zbuluar me një sy kritik më shumë se një dështim e simetrisë së përsosur në formën e saj, ai u detyrua ta pranonte atë figura të jetë e lehtë dhe e këndshme; dhe përkundër pohimit të tij se sjelljet e saj nuk ishin ato të botës në modë, ai ishte të kapur nga loja e tyre e lehtë. Për këtë ajo ishte në mënyrë perfekte i pavetëdijshëm; për të ai ishte vetëm njeriu që e bëri veten të pëlqyeshëm askund, dhe kush nuk e kishte menduar mjaft bukur për të kërcyer me

Ai filloi të dëshironte të dinte më shumë për të, dhe si një hap përpara duke biseduar me të vetë, mori pjesë në bisedën e saj me të tjerët. Bërja e tij e tërhoqi vëmendjen. Ishte në Sir William Lucas's, ku u mbledh një parti e madhe.

“Çfarë do të thotë Z. Darcy,” i tha ajo Charlotte, “duke dëgjuar në bisedën time me kolonel Forster? ”

“Kjo është një pyetje të cilës vetëm Z. Darcy mund t’i përgjigjet.”

“Por nëse ai e bën atë më shumë, unë me siguri do ta bëj të ditur se unë shikoni për çfarë bëhet fjalë. Ai ka një sy shumë satirik, dhe nëse e bëj jo të filloj duke qenë vetë i papërmbajtur, së shpejti do të trembem prej tij “.

Duke iu afruar atyre shpejt më vonë, megjithëse pa u dukur për të pasur ndonjë qëllim për të folur, zonjusha Lucas sfidoi shogen e saj për të përmendur një temë të tillë për të; gjë që menjëherë provokon Elizabeta për ta bërë, ajo u kthye drejt tij dhe i tha:

“A nuk mendonit, z. Darcy, që unë u shpreha jashtëzakonisht pak mirë tani, kur unë isha duke ngacmuar kolonel Forster për të na dhënë një top në Meryton? ”

“Me energji të madhe; por është gjithmonë një subjekt që e bën një zonjë energjike ”.

“Ju jeni të ashpër me ne.”

“Do të jetë kthesa e saj së shpejti për t’u ngacmuar”, tha zonjusha Lucas. “Unë jam duke shkuar për të hapur instrumentin, Eliza, dhe ju e dini se çfarë vijon “.

«Ju jeni një krijesë shumë e çuditshme me anë të një miku! - gjithmonë duke dashur që unë të luaj dhe të këndoj para askujt dhe të gjithëve! Nëse imi kotësia kishte marrë një kthesë muzikore, do të ishte e paçmuar; por siç është, unë me të vërtetë do të preferoja të mos ulesha para atyre që duhet të ketë zakon të dëgjojë interpretuesit më të mirë “. Në Sidoqoftë, këmbëngulja e zonjës Lucas, ajo shtoi, “Shumë mirë, po duhet të jetë kështu, duhet të jetë. ” Dhe duke i hedhur një vështrim të rëndë Z. Darcy, “Atje është një thënie e vjetër, e cila sigurisht që të gjithë këtu e njohin me: ‘Mbani frymën tuaj për të ftohur qullin tuaj’; dhe unë do të mbaj ime për të fryrë këngën time. ”

Performanca e saj ishte e këndshme, megjithëse në asnjë mënyrë kapital. Pas një këngë ose dy, dhe para se ajo të mund t’i përgjigjej lutjeve të disa që ajo do të këndonte përsëri, ajo u pasua me padurim instrumenti nga motra e saj Mary, e cila ka, si pasojë e duke qenë i vetmi i thjeshtë në familje, punoi shumë për njohuri dhe arritjet, ishte gjithmonë i paduruar për shfaqje.

Maria nuk kishte as gjeni dhe as shije; dhe megjithëse kotësia kishte dhënë aplikimi i saj, i kishte dhënë asaj gjithashtu një ajër pedant dhe mënyrë mendjemadhe, e cila do të kishte dëmtuar një shkallë më të lartë të përsosmëri sesa kishte arritur. Elizabeth, e lehtë dhe e paprekur, ishte dëgjuar me shumë më shumë kënaqësi, megjithëse nuk

luante gjysma aq mirë; dhe Mary, në fund të një koncerti të gjatë, ishte e lumtur për të blerë lavdërime dhe mirënjohje nga ajrat Scotch dhe Irlandez, në kërkesa e motrave të saj më të reja, të cilat, me disa prej Lucaseve, dhe dy ose tre oficerë, u bashkuan me padurim në vallëzim në një skaj të dhomës.

Z. Darcy qëndroi pranë tyre me indinjtë të heshtur në një mënyrë të tillë të duke kaluar mbrëmjen, përjashtuar të gjitha bisedat, dhe ishte shumë i zhytur në mendime të tij për të perceptuar se zotëri William Lucas ishte fqinji i tij, derisa Sir William filloi kështu:

“Çfarë dëfrimi simpatik për të rinjtë është kjo, Z. Darcy! Në fund të fundit nuk ka asgjë si vallëzimi. Unë e konsideroj atë si një nga rafinimet e para të shoqërisë së lëmuar “.

“Sigurisht, zotëri; dhe ka avantazhin edhe të qenit në modë ndër shoqëritë më pak të lëmuara të botës. Çdo i egër mund të kërcejë “.

Sir William vetëm buzëqeshi. “Shoku juaj performon me kënaqësi”, - tha ai vazhdoi pas një pauze, duke parë Bingley të bashkohej me grupin; “edhe une mos dysho se je vetë i aftë në shkencë, z. Darcy. ”

“Ju më keni parë duke kërcyer në Meryton, besoj, zotëri.”

“Po, me të vërtetë, dhe nuk kam marrë asnjë kënaqësi të pakonsiderueshme nga shikimi A vallëzoni shpesh në St. James? ”

“Asnjëherë, zotëri.”

“A nuk mendoni se do të ishte një kompliment i duhur për vendin?”

“Shtë një kompliment të cilin nuk e paguaj kurrë në asnjë vend nëse mund ta shmang ajo “.

“Ju keni një shtëpi në qytet, përfundoj?”

Z. Darcy u përkul.

«Një herë kisha menduar të rregullohesha vetë në qytet - sepse jam i dashur për shoqërinë superiore; por nuk u ndjeva mjaft i sigurt se ajri i Londrës do të pajtohej me Zonjën Lucas ”.

Ai ndaloi me shpresën e një përgjigjeje; por shoqëruesi i tij nuk ishte i disponuar për të bërë ndonjë; dhe Elizabeta në atë moment duke lëvizur ndaj tyre, ai u godit me veprimin e të bërit një shumë gjë gallatë dhe i thirri asaj:

“E dashura ime zonjusha Eliza, pse nuk vallëzon? Z. Darcy, ju duhet më lejoni ta paraqes këtë zonjë të re për ju si një shumë të dëshirueshme partneri Ju nuk mund të refuzoni të vallëzoni, jam i sigurt kur kaq shumë bukuria është para teje. ” Dhe, duke marrë dorën e saj, ai do të kishte dhënë për Z. Darcy i cili, megjithëse ishte jashtëzakonisht i befusuar, nuk ishte të gatshme për ta marrë atë, kur ajo menjëherë u tërhoq dhe tha me disa shqetësime ndaj Sir William:

“Në të vërtetë, zotëri, nuk kam qëllimin më të vogël për të kërcyer.

Une ju lutem mos mendoni se unë lëviza në këtë mënyrë për të lypur për një partner ”.

Z. Darcy, me korrektësi të madhe, kërkoi që të lejohej nder i dorës së saj, por më kot. Elizabetha ishte e vendosur; as e tronditi Sir William fare qëllimin e saj nga përpjekja e tij për të bindje.

“Ju shkëlqeni aq shumë në kërcim, zonjusha Eliza, sa që është mizore më moho lumturinë të të shoh; dhe megjithëse ky zotëri nuk i pëlqen dëfrimi në përgjithësi, ai nuk mund të ketë asnjë kundërshtim, unë jam sigurisht, për të na detyruar për një gjysmë ore. ”

“Zoti. Darcy është gjithë edukatë, ”tha Elizabeth, duke buzëqeshur.

“Ai është, me të vërtetë; por, duke marrë parasysh nxitjen, zonja ime e dashur Eliza, nuk mund të pyesim veten për vetëkënaqësinë e tij - sepse kush do të kundërshtonte një partneri të tillë? ”

Elizabeth shikoi me hark dhe u kthye mbrapa. Rezistenca e saj nuk kishte e plagosi atë me zotërinë, dhe ai po mendonte për të me të pak vetëkënaqësi, kur akordohet kështu nga zonjusha Bingley:

“Unë mund të mendoj subjektin e dashurisë tuaj.”

“Unë nuk duhet të imagjinoj jo.”

“Ju po mendoni se sa e papërshtatshme do të ishte të kalonit shumë mbrëmjet në këtë mënyrë - në një shoqëri të tillë; dhe me të vërtetë unë jam mjaft i Opinioni juaj. Asnjëherë nuk u mërzita më shumë! Padyshim, dhe akoma zhurma - asgjëja, e megjithatë vetë-rëndësia e të gjithëve ata njerez! Çfarë do të jepja për të dëgjuar rreptësitë tuaja ndaj tyre! ”

“Supozimi juaj është plotësisht i gabuar, ju siguroj. Mendja ime ishte më shumë i angazhuar në mënyrë të kënaqshme. Unë kam qenë duke medituar për shumë të shkëlqyera kënaqësi e cila një palë sy të hollë në fytyrën e një gruaje të bukur mund të dhurojë ”.

Mis Bingley menjëherë vuri sytë në fytyrën e tij, dhe e dëshiruar ai do t'i tregonte asaj se çfarë zonjë kishte meritën e frymëzimit të tillë reflektimet. Z. Darcy u përgjigj me shumë paturpësi:

“Mis Elizabeth Bennet.”

“Mis Elizabeth Bennet!” përsëriti zonjusha Bingley. “Unë jam gjithçka habi. Sa kohë ka qenë kaq e preferuar? - dhe lutu, kur do të të uroj gëzim? ”

“Kjo është saktësisht pyetja që unë prisja që ju të bënit. A imagjinata e zonjës është shumë e shpejtë; ajo hidhet nga admirimi në dashuri, nga dashuria në martesë, në një moment. E dija që do të ishte duke më uruar gëzim. ”

“Jo, nëse jeni serioz në lidhje me këtë, unë do të konsideroj që çështja është zgjidhet absolutisht. Do të keni një vjehrrë simpatike, me

të vërtetë; dhe, natyrisht, ajo do të jetë gjithmonë në Pemberley me ti.”

Ai e dëgjoi atë me indiferencë të përsosur ndërsa ajo zgjodhi argëtoje veten në këtë mënyrë; dhe siç e bindi qetësia e tij ajo që gjithçka ishte e sigurt, zgjuarsia e saj rrodhi gjatë.

Kapitulli 7

Prona e Z. Bennet konsistonte pothuajse tërësisht në një pronë të dy mijë në vit, e cila, për fat të keq për vajzat e tij, ishte përfshihet, në mungesë të trashëgimtarëve meshkuj, në një lidhje të largët; dhe pasuria e nënës së tyre, edhe pse e mjaftueshme për situatën e saj në jetë, mund të furnizonte keq me mungesën e tij. Babai i saj kishte qenë një avokat në Meryton dhe i kishte lënë katër mijë paund.

Ajo kishte një motër të martuar me një Z. Phillips, i cili kishte qenë një nëpunës babait të tyre dhe e pasuan atë në biznes, dhe një vëlla u vendos në Londër në një linjë të respektuar të tregtisë.

Fshati Longbourn ishte vetëm një milje larg Meryton; një më së shumti distancë e përshtatshme për zonjat e reja, të cilat zakonisht ishin tundohen atje tre ose katër herë në javë, për të paguar detyrën e tyre për të tezja e tyre dhe në një dyqan fabrikë mu gjatë rrugës. Dy më e reja e familjes, Catherine dhe Lydia, ishin veçanërisht të shpeshta në këto vëmendje; mendjet e tyre ishin më të lira se motrat e tyre “, dhe kur asgjë nuk u ofroi më mirë, një shëtitje për në Meryton ishte i nevojshëm për të zbavitur orët e tyre të mëngjesit dhe për t’u furnizuar bisedë për mbrëmjen; dhe sidoqoftë pa lajm vendi në përgjithësi mund të jetë, ata gjithmonë kanë menduar të mësojnë disa nga tezja e tyre. Aktualisht, me të vërtetë, ata ishin furnizuar mirë të dy me lajme dhe lumturi nga ardhja e fundit e një milicie regjiment në lagje; do të qëndronte gjithë dimrin, dhe Meryton ishte selia.

Vizitat e tyre te zonja Phillips tani ishin më produktive inteligjencë interesante. Çdo ditë shtonte diçka në ato njohja e emrave dhe lidhjeve të oficerëve. Hotelet e tyre nuk ishin sekret për një kohë të gjatë, dhe gjatë ata filluan të dinë vetë oficerët. Z. Phillips i vizitoi të gjithë, dhe kjo hapi për mbesat e tij një dyqan gëzimi të panjohur më parë. Ata nuk mund të fliste për asgjë përveç oficerëve; dhe i madh i Z. Bingley pasuri, përmendja e së cilës i dha animacion nënës së tyre, ishte e pavlefshme në sytë e tyre kur kundërshtojnë regjimentarët e një shenjë

Pasi dëgjova një mëngjes rrjedhjet e tyre mbi këtë temë, Z. Bennet vuri re me qetësi:

“Nga të gjitha ato që mund të mbledh sipas mënyrës suaj të të folurit, ju duhet jini dy nga vajzat më të marra në vend. Unë kam dyshuar atë ca kohë, por tani jam i bindur. ”

Catherine u zhgënjye dhe nuk bëri asnjë përgjigje; por Lidia, me indiferencë e përsosur, vazhdoi të shprehte admirimin e saj për Kapiteni Carter, dhe shpresa e saj për ta parë atë gjatë ditën, ndërsa po shkonte të nesërmen në mëngjes për në Londër.

“Unë jam i habitur, i dashur im,” tha zonja Bennet, “që ju duhet të jetë kaq të gatshëm për të menduar budalla fëmijët tuaj. Nëse do të doja të mendoja pak nga fëmijët e askujt, nuk duhet të jetë imi, megjithatë ”.

“Nëse fëmijët e mi janë budallenj, duhet të shpresoj të jem gjithmonë i ndjeshëm ajo ”.

“Po - por siç ndodh, ata janë të gjithë shumë të zgjuar.”

“Kjo është e vetmja pikë, unë bëj lajka për veten time, për të cilën nuk e bëjmë pajtohem Unë kisha shpresuar se ndjenjat tona përkonin në të gjitha veçanërisht, por unë deri më tani duhet të ndryshoj nga ju për të menduar të dy vajzat më të vogla në mënyrë të jashtëzakonshme budallaje. ”

“I dashur Z. Bennet, ju nuk duhet të prisni që vajza të tilla të kenë ndjenja e babait dhe nënës së tyre. Kur të arrijnë në moshën tonë, unë guxoni të thoni se ata nuk do të mendojnë për oficerët më shumë se ne. Më kujtohet koha kur më pëlqente shumë mirë një pallto e kuqe - dhe, me të vërtetë, kështu që unë bëj akoma në zemrën time; dhe nëse është një kolonel i ri i zgjuar, me pesë apo gjashtë mijë në vit, duhet të dua një nga vajzat e mia nuk do t'i thotë jo; dhe unë mendova se koloneli Forster dukej shumë duke u bërë natën tjetër në Sir William në të tijin regjimentale ”.

“Mamma”, thirri Lidia, “tezja ime thotë se koloneli Forster dhe Kapiteni Carter nuk shkon aq shpesh te Miss Watson sikurse shkuan kur erdhën për herë të parë; ajo i sheh ata tani shumë shpesh duke qëndruar brenda Biblioteka e Clarke. ”

Zonja Bennet u ndalua të përgjigjej nga hyrja e këmbësorit me një shënim për Miss Bennet; ajo erdhi nga Netherfield, dhe shërbëtori priti një përgjigje. Sytë e zonjës Bennet shkëlqeu kënaqësi, dhe ajo po thërriste me padurim, ndërsa vajza e saj lexo,

“Epo, Jane, nga kush është? Për çfarë bëhet fjalë? Cfare thote ai Epo, Jane, nxito dhe na thuaj; nxito, dashuria ime ”.

“Fromshtë nga zonjusha Bingley”, tha Jane dhe pastaj e lexoi me zë të lartë.

“MIKU IM I DASHUR,- “Nëse nuk jeni aq të dhembshur sa të darkoni sot me Louisa dhe mua, do të jemi në rrezik të urrejmë njëri-tjetrin për pjesën tjetër të jetës sonë, për një ditë të tërë *tête-à-tête* midis dy grave nuk mund të përfundojë kurrë pa një grindje. Ejani sa

më shpejt që të keni mundësi marrja e kësaj. Vëllai im dhe zotërinjtë duhet të darkojnë oficerët. — Juaji ndonjëherë,

“CAROLINE BINGLEY”

“Me oficerët!” - thirri Lidia. “Pyes veten se halla ime nuk më tha ne të _ asaj_.”

“Darkimi jashtë,” tha zonja Bennet, “kjo është shumë e pafat.”

“A mund ta kem karrocën?” tha Jane.

“Jo, i dashur im, më mirë të shkosh me kalë, sepse duket ka të ngjarë të bjerë shi; dhe atëherë duhet të qëndrosh gjithë natën.”

“Kjo do të ishte një skemë e mirë,” tha Elizabeth, “nëse do të ishte e sigurt se ata nuk do të ofronin ta dërgonin në shtëpi.”

“Oh! por zotërinjtë do të kenë shezlongun e Z. Bingley për të shkuar Meryton, dhe Hursts nuk kanë kuaj për të tyre.”

“Unë kam shumë më tepër të shkoj në trajner.”

“Por, i dashur im, babai juaj nuk mund t’i kursejë kuajt, jam i sigurt. Ata kërkohen në fermë, z. Bennet, apo jo?”

“Ata kërkohen në fermë shumë më shpesh sesa mund t’i marr.”

“Por nëse i ke sot,” tha Elizabeta, “nëna ime qëllimi do të përgjigjet.”

Ajo më në fund zhvati nga babai i saj një mirënjohje se kuajt ishin fejuar. Prandaj Jane ishte e detyruar të vazhdonte mbi kalë, dhe nëna e saj e ndoqi te dera me shumë prognostikë të gëzuar të një dite të keqe. Shpresat e saj u përgjigjën; Jane nuk kishte shkuar shumë kohë para se të binte shi i madh. Motrat e saj ishin e shqetësuar për të, por nëna e saj ishte e kënaqur. Shiu vazhdoi tërë mbrëmjen pa ndërprerje; Jane sigurisht që nuk mundi Kthehu.

“Kjo ishte një ide e imja me fat, vërtet!” tha zonja Bennet më shumë se një herë, sikur merita e bërjes së shiut ishte e gjitha e saj. Deri në mëngjesin tjetër, ajo nuk ishte në dijeni të të gjitha gjërave lumturi e mjeshtërisë së saj. Mëngjesi mezi përfundoi kur a një shërbëtor nga Netherfield solli shënimin vijues për Elizabeta:

“LIZZY IM I DASHUR, - “Më duket vetja shumë keq këtë mëngjes, gjë që, supozoj, është të jesh i imponuar për lagështinë time dje. Miqtë e mi të mirë nuk do të dëgjojnë për kthimin tim derisa të jem më mirë. Ata insistojnë gjithashtu duke parë z. Jones - prandaj mos u shqetësoni nëse duhet dëgjoj që ai ka qenë tek unë - dhe, përveç një dhimbje fyti dhe dhimbje koke, nuk ka shumë çështje me mua. — Juaji, etj.”

“Epo, i dashuri im,” tha Z. Bennet, kur Elizabeta e lexoi këtë shënoni me zë të lartë, “nëse vajza juaj duhet të ketë një përshtatje të rrezikshme sëmundje - nëse ajo do të vdiste, do të ishte një ngushëlim të dije se ajo ishte në ndjekje të z. Bingley dhe nën urdhrat tuaj.

”

“Oh! Unë nuk kam frikë nga vdekja e saj. Njerëzit nuk vdesin nga pak ftohjet e vogla. Ajo do të kujdeset mirë. Për sa kohë që ajo qëndron atje, gjithçka është shumë mirë. Unë do të shkoja dhe e shihja nëse isha mund të kishte karrocën “.

Elizabeth, duke u ndjerë vërtet e shqetësuar, ishte e vendosur të shkonte tek ajo, megjithëse karroca nuk duhej të ishte; dhe pasi ajo ishte nr kalorëse, ecja ishte alternativa e saj e vetme. Ajo e deklaroi atë rezolucioni.

“Si mund të jesh kaq budalla,” bërtiti nëna e saj, “sa të mendosh për të tillë një gjë, në gjithë këtë papastërti! Ju nuk do të jeni të aftë të shiheni kur ju arrini atje. ”

“Do të jem shumë i aftë të shoh Jane-e cila është gjithçka që dua.”

“A është kjo një aluzion për mua, Lizzy,” tha babai i saj, “për të dërguar për të kuaj? ”

“Jo, me të vërtetë, nuk dëshiroj ta shmang shëtitjen. Distanca është asgjë kur dikush ka një motiv; vetëm tre milje. Unë do të kthehem deri në darkë. ”

“Unë e admiroj veprimtarinë e dashamirësisë tënde”, vërejtí Maria, “por çdo impuls i ndjenjës duhet të drejtohet nga arsyeja; dhe, në timen mendimi, sforcimi duhet të jetë gjithmonë në proporcion me atë që është kërkoet ”.

“Ne do të shkojmë deri në Meryton me ju”, thanë Catherine dhe Lidia. Elizabeth pranoi shoqërinë e tyre, dhe të tre të rinjtë zonjat u nisën së bashku.

“Nëse bëjmë nxitim,” tha Lydia, ndërsa ecnin së bashku, “ndoshta ne mund të shohë diçka të kapitenit Carter para se të shkojë ”.

Në Meryton u ndanë; dy të rinjtë më të riparuar në banesa e njëres prej grave të oficerëve dhe Elizabeta vazhdoi ecjen e saj vetëm, duke kaluar fushë pas fushe me një ritëm të shpejtë, duke kërcyer stile dhe burime mbi pellgje me veprimtari të paduruar, dhe duke e gjetur veten më në fund brenda shtëpisë, me lodhje kyçet e këmbëve, çorapet e ndyra dhe një fytyrë e ndezur nga ngrohtësia e ushtrim.

Ajo u tregua në sallonin e mëngjesit, ku ishin të gjithë përveç Jane mbledhur, dhe ku pamja e saj krijoi një pjesë të madhe të befasi Se ajo duhet të kishte ecur tre milje kaq herët në dita, në një mot kaq të ndyrë, dhe nga vetë ajo, ishte pothuajse e pabesueshme znj. Hurst dhe zonjusha Bingley; dhe Elizabeta ishte e bindur se ata e mbajtën atë me përbuzje për të. Megjithatë, ajo u prit shumë me mirësjellje prej tyre; dhe në sjelljet e vëllait të tyre kishte diçka më e mirë se mirësjellja; kishte humor të mirë dhe mirësia Z. Darcy tha shumë pak,

dhe Z. Hurst asgjë të gjitha E para ishte e ndarë midis admirimit të shkëlqimit i cili ushtrim i kishte dhënë asaj çehre dhe dyshim për sa i përket po justifikon rastin e saj duke ardhur deri tani vetëm. Kjo e fundit ishte duke menduar vetëm për mëngjesin e tij.

Kërkimet e saj pas motrës nuk u përgjigjën shumë mirë. Zonjusha Bennet kishte fjetur e sëmurë, dhe megjithëse ishte lart, ishte shumë e etur dhe jo aq mirë sa të dilte nga dhoma e saj. Elizabetha ishte e lumtur që u mor asaj menjëherë; dhe Jane, te cilen vetem nuk e kishte pranuar frika e dhënies së alarmit ose shqetësimit nga shprehja në shënimin e saj sa e dëshironte një vizitë të tillë, ishte e kënaqur me të hyrja Megjithatë, ajo nuk ishte e barabartë me shumë biseda, dhe kur zonjusha Bingley i la së bashku, mund të përpiquej pak përveç shprehjeve të mirënjohjes për mirësinë e jashtëzakonshme ajo ishte trajtuar me të. Elizabeth në heshtje e ndoqi atë.

Kur mbaroi mëngjesi, atyre iu bashkuan motrat; dhe Elizabeth filloi t'i pëlqente vetë, kur pa sa shumë afeksionin dhe përkujdesjen që ata treguan për Jane. Apotekari erdhi, dhe pasi shqyrtoi pacientin e tij, tha, siç mund të ishte supozohet, se ajo kishte marrë një të ftohtë të dhunshëm dhe se ata duhet përpiquini ta merrni më mirë; e këshilloi atë të kthehej në shtrat, dhe i premtoi asaj disa drafte. Këshillat u ndoqën me gatishmëri, për simptomat e etheve u rrit, dhe koka e saj dhemb rëndë. Elizabeth nuk e la dhomën e saj për asnjë moment; as tjetri zonjat shpesh mungojnë; zotërinjtë që ishin jashtë, ata në fakt, asgjë për të bërë diku tjetër.

Kur ora goditi tre, Elizabetha ndjeu se duhej të shkonte, dhe shumë padashur tha kështu. Mis Bingley i ofroi asaj karrocën, dhe ajo donte vetëm pak ngutshëm për ta pranuar atë, kur Jane dëshmoi shqetësimin e tillë në ndarjen me të, se zonjusha Bingley ishte i detyruar ta shndërronjë ofertën e shezlongut në një ftesë në qëndrojnë në Netherfield për momentin. Elizabeth për fat të mirë u pajtua dhe një shërbëtor u dërgua në Longbourn për t'u njohur familja me qëndrimin e saj dhe të sjellë përsëri një furnizim me rroba.

Kapitulli 8

Në orën pesë të dy zonjat dolën në pension për t'u veshur, dhe në gjysmën e kaluar gjashtë Elizabetha u thirr në darkë. Për hetimet civile e cila më pas u derdh, dhe midis të cilave ajo kishte kënaqësinë duke dalluar vetminë shumë më të lartë të Z. Bingley, ajo nuk mund të jepte një përgjigje shumë të favorshme. Jane nuk ishte aspak më mirë Motrat, kur e dëgjuan këtë, përsëritën tre ose katër herë sa ishin të pikëlluar, sa tronditëse ishte të kishe një ftohja e keqe dhe sa tepër nuk u pëlqente të ishin të sëmurë vetë; dhe pastaj nuk mendoi më për

çështjen: dhe indiferencën e tyre drejt Jane kur jo menjëherë para tyre e restauroi Elizabetën për të shijuar të gjithë mospëlqimin e saj të dikurshëm.

Vëllai i tyre, me të vërtetë, ishte i vetmi nga partia të cilin ajo mund të konsideronte me çdo vetëkënaqësi. Ankthi i tij për Jane ishte e dukshme, dhe vëmendjet e tij për veten e saj më të këndshme, dhe ata e parandaloi që ajo të ndihej vetvetiu aq shumë një ndërhyrës sa besonte ajo u konsiderua nga të tjerët. S ai kishte shumë pak njoftim nga ndonjë përveç tij. Mis Bingley u përfshi nga Z. Darcy, motra e saj mezi më pak; dhe sa i përket z. Hurst, me të cilin u ul Elizabeta, ai ishte një njeri indolent, i cili jetonte vetëm për të ngrënë, për të pirë dhe për të luajtur në të karta; i cili, kur e gjeti atë të preferonte një pjatë të thjeshtë nga një ragout, nuk kishte asgjë për t'i thënë asaj.

Kur darka mbaroi, ajo u kthye drejtpërdrejt te Jane dhe Miss Bingley filloi ta abuzonte atë sapo ajo ishte jashtë dhomës. Ajo sjelljet u thanë të ishin vërtet shumë të këqija, një përzierje krenarie dhe impertinencë; ajo nuk kishte asnjë bisedë, asnjë stil, asnjë bukuri. Znj. Hurst mendoi të njëjtën gjë dhe shtoi:

“Ajo nuk ka asgjë, me pak fjalë, për ta rekomanduar atë, por duke qenë një shëtitës i shkëlqyeshëm. Nuk do ta harroj kurrë pamjen e saj këtë në mëngjes Ajo me të vërtetë dukej pothuajse e egër. ”

“Ajo bëri, me të vërtetë, Louisa. Unë mezi e mbaja fytyrën time. Shumë e pakuptimtë për të ardhur në të gjitha! Pse duhet të jetë mashtruese për vendin, sepse motra e saj ishte ftohur? Flokët e saj, kështu i çrregullt, kaq i fryrë! ”

“Po, dhe petulla e saj; Shpresoj ta keni parë petkun e saj, gjashtë inç thellë në baltë, jam absolutisht i sigurt; dhe fustan i cili kishte qenë lëshohu për ta fshehur duke mos bërë zyrën e saj. ”

“Fotografia juaj mund të jetë shumë e saktë, Louisa,” tha Bingley; “Por kjo ishte humbur mbi mua. Mendova se zonja Elizabeth Bennet dukej jashtëzakonisht mirë kur ajo hyri në dhomë këtë mëngjes. Ajo petka e ndotur më shpëtoi nga vëmendja. ”

“Ju e vëzhguat atë, Z. Darcy, jam i sigurt,” tha zonjusha Bingley; “Dhe unë jam i prirur të mendoj se nuk do të dëshironit të shihnit — tuajin motra — bëj një ekspozitë të tillë. ”

“Sigurisht që jo.”

“Të ecësh tre milje, ose katër milje, ose pesë milje, ose çfarëdo tjetër është, mbi kyçet e këmbëve të saj në dhe, dhe vetëm, krejt vetëm! Çfarë a mund të thotë ajo me të? Më duket se tregon një lloj të neveritshëm e pavarësisë së mendjemadhësisë, një indiferencë më qytet-vend ndaj dekor. ”

“Kjo tregon një dashuri për motrën e saj që është shumë e kënaqshme”, tha Bingley.

“Kam frikë, z. Darcy”, vërejti zonjusha Bingley në gjysmë pëshpëritje, “se kjo aventurë ka ndikuar më tepër në admirimin tuaj të syve të saj të shkëlqyeshëm. ”

“Aspak”, u përgjigj ai; “Ata u ndriçuan nga ushtrimi”. Një pauzë e shkurtër pasoi këtë fjalim dhe zonja Hurst filloi përsëri:

“Unë kam një respekt të tepruar për zonjën Jane Bennet, ajo është me të vërtetë një vajze shume e embel dhe uroj me gjithë zemer te ishte mire vendosën. Por me një baba dhe nënë të tillë, dhe kaq të ulët lidhje, kam frikë se nuk ka asnjë shans për të “.

“Mendoj se ju kam dëgjuar të thoni se xhaxhai i tyre është avokat Meryton. ”

“Po; dhe ata kanë një tjetër, i cili jeton diku afër Cheapside. ”

“Ky është kapital”, shtoi motra e saj dhe të dy qeshën me zemër.

“Nëse ata do të kishin xhaxhallarë mjaftueshëm për të mbushur Cheapside,” bërtiti Bingley, “kjo nuk do t’i bënte ata një pikë më pak të pëlqyeshme”.

“Por kjo duhet ta zvogëlojë materialisht mundësinë e tyre për tu martuar me burra për çdo konsideratë në botë, “u përgjigj Darcy.

Për këtë fjalim Bingley nuk bëri asnjë përgjigje; por motrat e tij e dhanë pëlqimin e tyre të përzemërt, dhe kënaqën gëzimin e tyre për disa kohë në kurriz i marrëdhënieve vulgare të mikut të tyre të dashur.

Megjithatë, me një ripërtëritje të butësisë, ata u kthyen në dhomën e saj në largimin e ngrënies-sallon, dhe u ul me të deri sa të thirrur në kafe Ajo ishte akoma shumë dobët dhe Elizabeta nuk e linte e saj në të gjitha, deri vonë në mbrëmje, kur ajo kishte komoditetin e duke parë atë duke fjetur, dhe kur i dukej më mirë sesa e këndshme që ajo duhet të zbrësë vetë vetë. Me të hyrë në dhomë vizatimesh ajo gjeti të gjithë partinë në vend, dhe ishte menjëherë u ftuan të bashkohen me ta; por duke dyshuar se ato janë duke luajtur lartë ajo e refuzoi atë, dhe duke e bërë motrën e saj justifikim, tha se do ta argëtojë veten për kohën e shkurtër që mund të qëndrojë më poshtë, me një libër. Z. Hurst e shikoi me habi.

“A preferoni leximin ndaj kartave?” tha ai; “Kjo është më tepër njëjës. ”

“Zonjusha Eliza Bennet”, tha Mis Bingley, “përbuz kartat. Ajo është një lexues i shkëlqyeshëm dhe nuk ka kënaqësi për asgjë tjetër. ”

“Unë nuk meritoj as një lavdërim të tillë dhe as një censurë të tillë,” bërtiti Elizabeta; “Unë jam __ jo__ një lexues i shkëlqyeshëm dhe kam kënaqësi shume gjera.”

“Në gjidhënien e motrës tënde jam i sigurt që ke kënaqësi”, tha Bingley; “Dhe shpresoj se së shpejti do të rritet duke e parë mjaft mire.”

Elizabeth e falënderoi atë nga zemra e saj, dhe pastaj eci drejt tryezë ku ishin shtrirë disa libra. Ai menjëherë ofroi që sillni të tjerët - gjithçka që mundësonte biblioteka e tij.

“Dhe uroj që koleksioni im të ishte më i madh për përfitimin tuaj dhe timen kredi; por unë jam një shok i papunë, dhe megjithëse nuk kam shumë, unë kam parë më shumë sesa kam parë ndonjëherë. ”

Elizabeth e siguroi atë se mund t'i përshtatej vetvetes në mënyrë të përsosur ata në dhomë.

“Unë jam i habitur,” tha Mis Bingley, “që babai im duhet të kishte la një koleksion kaq të vogël librash. Çfarë bibliotekë e lezetshme ju keni në Pemberley, Z. Darcy! ”

“Duhet të ishte mirë,” u përgjigj ai, “ka qenë vepër e shumë vetave brezave ”.

“Dhe atëherë ju i keni shtuar aq shumë vetes, ju jeni gjithmonë blerja e librave. ”

“Nuk mund ta kuptoj neglizhimin e bibliotekës familjare në ditë të tilla si keto.”

“Neglizhimi! Unë jam i sigurt që ju të neglizhoni asgjë që mund të shtojë në bukuritë e atij vendi fisnik. Charles, kur ndërton *tuaj* shtëpi, uroj të jetë gjysma e lezetshme si Pemberley. ”

“Unë uroj që të mundet.”

“Por unë do t’ju këshilloja vërtet që të bëni blerjen tuaj në atë lagje, dhe merrni Pemberley për një lloj modeli. Ka jo një qark më i mirë në Angli sesa Derbyshire. ”

“Me gjithë zemrën time; Unë do të blej vetë Pemberley nëse Darcy do shesin atë. ”

“Unë jam duke folur për mundësitë, Charles.”

“Me fjalën time, Caroline, unë duhet të mendoj se është më e mundur për ta marrë Pemberley me blerje sesa me imitim. ”

Elizabeth u kap aq shumë me atë që kaloi, sa për ta lënë atë shumë pak vëmendje për librin e saj; dhe së shpejti duke e vendosur plotësisht mënjanë, ajo u afrua pranë tryezës së kartave dhe u vendos vetë midis Z. Bingley dhe motrës së tij të madhe, për të vëzhguar lojën.

“A është rritur Mis Darcy që nga pranvera?” tha zonjusha Bingley; “A do të jetë e gjatë sa unë?”

“Mendoj se ajo do ta bëjë. Ajo tani është për Miss Elizabeth Bennet lartësi, ose më saktë më e gjatë ”.

“Sa kam dëshirë ta shoh përsëri! Unë kurrë nuk u takova me askënd

që më kënaqi aq shumë. Një fytyrë e tillë, sjellje të tilla! Dhe kështu jashtëzakonisht e realizuar për moshën e saj! Performanca e saj në pianoforte është e hollë. ”

“Isshtë e mahnitshme për mua,” tha Bingley, “sa mund të kenë zonjat e reja durim për tu arritur aq shumë sa janë të gjithë. ”

“Të gjitha zonjat e reja arritën! I dashur Charles, çfarë bën ti do të thotë? ”

“Po, të gjithë, mendoj. Ata të gjithë pikturojnë tavolina, mbulojnë ekranet, dhe çanta rrjete. Unë mezi njoh këdo që nuk mund ta bëjë gjithë këtë, dhe jam i sigurt se nuk kam dëgjuar kurrë për një zonjë të re të flitet për herë të parë kohë, pa u informuar se ajo ishte shumë e arritur ”.

“Lista juaj e nivelit të përbashkët të arritjeve”, tha Darcy, “Ka shumë të vërtetë. Fjala është aplikuar për shumë një grua që nuk e meriton atë ndryshe përveçse duke tylosur një çantë ose duke mbuluar një ekran Por unë jam shumë larg që të biem dakord me ju në tuajin vlerësimi i zonjave në përgjithësi. Unë nuk mund të mburrem se di më shumë se gjysma e një duzine, në të gjithë gamën e njohjes sime, që janë realizuar vërtet. ”

“As unë, jam e sigurt,” tha zonjusha Bingley.

«Atëherë, - vërejtje Elizabeta, - duhet të kuptosh shumë ideja juaj për një grua të arritur ”.

“Po, unë kuptoj shumë në të.”

“Oh! sigurisht, “thirri ndihmësi i tij besnik,” askush nuk mund të jetë me të vërtetë i vlerësuar i arritur i cili nuk e tejkalon shumë atë që është zakonisht takohen me. Një grua duhet të ketë një njohuri të plotë të muzikë, këndim, vizatim, vallëzim, dhe gjuhët moderne, për të meritonjë fjalën; dhe përveç gjithë kësaj, ajo duhet të posedojë një diçka e caktuar në ajrin dhe mënyrën e saj të ecjes, toni i zëri i saj, adresa dhe shprehjet e saj, ose fjala do të jetë por gjysmë e merituar. ”

“Të gjithë këtë ajo duhet të posedojë”, shtoi Darcy, “dhe për të gjitha këto ajo duhet ende të shtojë diçka më thelbësore, në përmirësimin e mendjen e saj duke lexuar gjerësisht. ”

“Unë nuk jam më i befashuar me diturinë tuaj __ vetëm__ gjashtë të arritura gratë Unë më tepër pyes veten tani për njohjen tuaj - çdo gjë. ”

“A jeni kaq të ashpër ndaj seksit tuaj sa të dyshoni në mundësinë e gjithë kësaj? ”

“__Kam parë kurrë një grua të tillë. __Kam parë kurrë një kapacitet të tillë, dhe shije, dhe zbatim, dhe elegancë, siç e përshkruani

të bashkuar. ”

Zonja Hurst dhe zonjusha Bingley të dy bërtitën kundër padrejtësisë për dyshimin e saj të nënkuptuar, dhe të dy protestonin se e dinin shumë gra që iu përgjigjën këtij përshkrimi, kur z. Hurst telefonoi ata për të porositur, me ankesa të hidhura të mosvëmendjes së tyre për të çfarë po shkonte përpara. Ndërsa e gjithë biseda ishte në këtë mënyrë në një fundi, Elizabeth shpejt më pas u largua nga dhoma.

“Elizabeth Bennet”, tha zonjusha Bingley, kur dera u mbyll mbi të, “është një nga ato zonjat e reja që kërkojnë të rekomandojnë veten ndaj seksit tjetër duke nënvlerësuar të tyre; dhe me shumë burra, guxoj të them, ka sukses. Por, për mendimin tim, është një pajisje e dobët, një art shumë i ulët. ”

“Padyshim”, u përgjigj Darcy, të cilit kjo vërejtje ishte kryesisht drejtuar, “ka një poshtërsi në të gjitha artet që zonjat nganjëherë meritojnë të punësojnë për robëri. Çfarëdo që mban afiniteti ndaj dinakërisë është i neveritshëm. ”

Mis Bingley nuk ishte aq plotësisht e kënaqur me këtë përgjigje sa për vazhdojnë lëndën.

Elizabeth u bashkua përsëri me ta vetëm për të thënë se motra e saj ishte më keq, dhe se ajo nuk mund ta linte atë. Bingley e nxiti Z. Jones duke u dërguar për menjëherë; ndërsa motrat e tij, të bindura se jo këshillat e vendit mund të jenë të çdo shërbimi, rekomandohet një shprehje për të qytet për një nga mjekët më të shquar. Këtë ajo nuk do ta bënte dëgjoj; por ajo nuk ishte aq e gatshme të pajtohej me ato propozimi i vëllait; dhe u vendos që Z. Jones të ishte dërguar herët në mëngjes, nëse zonjusha Bennet nuk do të ishte e vendosur më mirë Bingley ishte mjaft e pakëndshme; motrat e tij deklaruan se ishin te mjere. Ata e qetësuan mjerimin e tyre, megjithatë, me duete pas darke, ndërsa ai nuk mund të gjente më mirë lehtësim i ndjenjave të tij sesa duke i dhënë udhëzime shtëpiakut të tij që çdo vëmendje t’i kushtohet zonjës së sëmurë dhe asaj moter

Kapitulli 9

Elizabeth kaloi shefin e natës në dhomën e motrës së saj dhe në mëngjes kisha kënaqësinë të isha në gjendje të dërgoja një tolerueshme përgjigje në pyetjet të cilat ajo shumë herët i mori nga z. Bingley nga një shërbyese shtëpie, dhe ca kohë më pas nga të dy zonja elegante që prisnin motrat e tij. Pavarësisht nga kjo ndryshimi, megjithatë, ajo kërkoi që t’i dërgohet një shënim Longbourn, duke dashur që nëna e saj të vizitojë Jane dhe të formojë të vetën gjykimi i situatës së saj. Shënimi u dërgua menjëherë, dhe përmbajtja e tij sa më shpejt që të respektohet. Zonja Bennet, e shoqëruar nga dy vajzat e saj më të reja,

arriti së shpejti në Netherfield pas mengjesit familjar.

Sikur ta kishte gjetur Jane-në në ndonjë rrezik të dukshëm, zonja Bennet do ta kishte kam qenë shumë i mjerë; por duke qenë i kënaqur duke parë atë se ajo sëmundja nuk ishte alarmante, ajo nuk kishte dëshirë të shërohej menjëherë, pasi rikthimi i saj në shëndet ndoshta do të hiqte atë nga Netherfield. Prandaj, ajo nuk do ta dëgjonte atë propozimi i vajzës për tu bartur në shtëpi; as nuk e bëri apotekari, i cili mbërriti në të njëjtën kohë, mendojeni fare e këshillueshme Pasi u ul pak me Jane, në Miss Pamja dhe ftesa e Bingley, nëna dhe tre të gjitha vajzat e ndoqën atë në sallonin e mëngjesit. Bingley i takoi me shpresë se zonja Bennet nuk e kishte gjetur zonjën Bennet më keq sesa priste ajo.

“Në të vërtetë unë kam, zotëri”, ishte përgjigjja e saj. “Edhe ajo është një marrëveshje e madhe i sëmurë për t’u prekur. Z. Jones thotë se nuk duhet të mendojmë ta lëvizim. Ne duhet të shkelim edhe pak për mirësinë tuaj “.

“Hequr!” - thirri Bingley. “Nuk duhet të mendohet. Motra ime, Jam i sigurt se nuk do të dëgjoj për largimin e saj. ”

“Ju mund të vareni nga ajo, zonjë”, tha zonja Bingley, me të ftohtë civilizim, “që zonjusha Bennet do të marrë çdo vëmendje të mundshme ndërsa ajo mbetet me ne. ”

Znj. Bennet ishte e bollshme në mirënjohjet e saj.

“Unë jam e sigurt,” shtoi ajo, “nëse nuk do të isha për miq kaq të mirë nuk e di se çfarë do të bëhej me të, sepse ajo është vërtet shumë e sëmurë, dhe vuan një marrëveshje të gjerë, edhe pse me durimin më të madh në bota, e cila është gjithmonë mënyra me të, sepse ajo ka, pa përjashtim, temperamentin më i ëmbël që kam takuar ndonjëherë. Unë shpesh them vajzat e mia të tjera ata nuk janë asgjë për të. Ju keni një dhomë të ëmbël këtu, Z. Bingley, dhe një perspektivë simpatike gjatë shetitjes me zhavorr. Unë nuk e di një vend në vend që është i barabartë me Fushë e vogël Ju nuk do të mendoni ta lini me nxitim, unë shpresoj, megjithëse keni vetëm një kontratë me qira të shkurtër ”.

“Çfarëdo që të bëj është bërë me nxitim,” u përgjigj ai; “Dhe prandaj nëse Unë duhet të vendos që të lë Netherfield, unë ndoshta duhet të jem brenda pesë minuta. Aktualisht, megjithatë, e konsideroj veten mjaft të mirë fiksuar këtu “.

“Kjo është pikërisht ajo që duhet të kisha menduar për ty,” tha Elizabeta.

“Ju filloni të më kuptoni, apo jo?” bërtiti ai, duke u kthyer drejt asaj

“Oh! po — Unë ju kuptoj në mënyrë të përsosur. ”

“Do të doja ta merrja këtë për një kompliment; por të jetë kaq lehtë parë përmes kam frikë është i mëshirshëm. ”

“Kjo është ashtu siç ndodh. Nuk pason se një thellësi, e ndërlikuar karakteri është pak a shumë i vlerësueshëm se një i tillë si yti. ”

“Lizzy”, thirri e ëma, “kujto ku je, dhe mos e bëj vrapo në mënyrën e egër që të kanë pësuar të bësh në shtëpi “.

“Unë nuk e dija më parë,” vazhdoi Bingley menjëherë, “se ti ishin studiues i karakterit. Duhet të jetë një studim zbavitës ”.

“Po, por personazhet e ndërlikuar janë më interesantët. Ata kane të paktën atë avantazh. ”

“Vendi”, tha Darcy, “në përgjithësi mund të furnizojë, por disa subjekte për një studim të tillë. Në një lagje të vendit ju vendosni një shoqëri shumë e kufizuar dhe e paqëndrueshme ”.

“Por vetë njerëzit ndryshojnë aq shumë, sa ka diçka të re për t’u vërejtur në ta për gjithnjë “.

“Po, me të vërtetë”, thirri zonja Bennet, e ofenduar nga mënyra e tij e sjelljes duke përmendur një lagje të vendit. “Unë ju siguroj se ka mjaft sa më shumë _ që _ndodhin në vend si në qytet. ”

Të gjithë u habitën, dhe Darcy, pasi e shikoi për një moment, u largua në heshtje. Zonja Bennet, e cila imagjinonte se kishte fitoi një fitore të plotë ndaj tij, vazhdoi triumfin e saj.

“Nuk mund ta shoh që Londra ka ndonjë avantazh të madh ndaj vendi, nga ana ime, përveç dyqaneve dhe vendeve publike. vendi është një kënaqësi e madhe, apo jo, Z. Bingley? ”

“Kur të jem në vend,” u përgjigj ai, “Unë kurrë nuk dëshiroj të largohem ajo; dhe kur jam në qytet është pak a shumë e njëjta gjë. Ata kane secili avantazhet e tyre, dhe unë mund të jem po aq i lumtur në secilin. ”

“Po - kjo është sepse ju keni prirjen e duhur. Por kjo zotëri, “duke parë Darcy,” dukej se mendonte se vendi ishte asgjë fare ”.

“Në të vërtetë, Mamma, jeni gabuar”, tha Elizabeth, duke u skuqur për të mamaja e saj. “Ju e keni gabuar mjaft z. Darcy. Ai vetëm donte ta thoshte atë nuk kishte një larmi të tillë njerëzish për t’u takuar në Gjermani vend si në qytet, gjë që duhet ta pranoni se është e vërtetë. ”

“Sigurisht, i dashur im, askush nuk tha se kishte; por si jo takimi me shumë njerëz në këtë lagje, besoj atje janë disa lagje më të mëdha. E di që darkojmë me të katër e njëzet familje. ”

Asgjë përveç shqetësimit për Elizabetën nuk mund t’i lejonte Bingley-it të mbahej fytyra e tij. Motra e tij ishte më pak delikate dhe e drejtoi atë sytë drejt Z. Darcy me një buzëqeshje shumë ekspresive. Elizabetha,

për hir të thënë diçka që mund ta kthejë nënën e saj mendimet, tani e pyeti nëse Charlotte Lucas kishte qenë në Longbourn që kur *her* po vjen larg.

“Po, ajo telefonoi dje me babanë e saj. Çfarë njeriu i pëlqeshëm Sir William është, Z. Bingley, apo jo? Kaq shumë njeriu i modës! Pra, xhentel dhe e lehtë! Ai gjithmonë ka diçka për të thënë të gjithë. — Kjo është ideja ime për mbarështim të mirë; dhe ata persona që e duan veten shumë të rëndësishëm dhe kurrë nuk hapin gojën, mjaft gabim çështjen. ”

“A ka darkuar Charlotte me ty?”

“Jo, ajo do të shkonte në shtëpi. Unë mendoj se ajo ishte kërkuar në lidhje me byrek me mish të grirë. Nga ana ime, Z. Bingley, — Unë gjithmonë mbaj shërbëtorë që mund të bëjnë punën e tyre; — bijat e mia janë rritur shumë ndryshe. Por të gjithë duhet të gjykojnë vetë, dhe Lucas janë një lloj vajzash shumë të mira, ju siguroj. Ashtë për të ardhur keq ata nuk janë të pashëm! Jo se — e — mendoj Charlotte kaq — shumë e thjeshtë - por atëherë ajo është shoqja jonë e veçantë “.

“Ajo duket një grua e re shumë e këndshme.”

“Oh! i dashur, po; por duhet ta zotëroni ajo është shumë e thjeshtë. Zonja Lucas vetë e ka thënë shpesh kështu, dhe më ka zili bukurinë e Jane. nuk bëj më pëlqen të mburrem me fëmijën tim, por të jem i sigurt, Jane - një nuk e bën shpesh shoh dikë që duket më mirë. Whatshtë ajo që të gjithë thonë. Une bej mos i besoj anësisë time. Kur ajo ishte vetëm pesëmbëdhjetë, atje ishte një burrë në vëllain tim Gardiner në qytet aq shumë i dashuruar me të se kunata ime ishte e sigurt se do t'i bënte asaj një ofertë më parë kemi ardhur larg. Por, megjithatë, ai nuk e bëri. Mbase e mendoi shume i ri. Sidoqoftë, ai shkroi disa vargje mbi të dhe shumë të bukura ata ishin.”

“Dhe kështu përfundoi afeksioni i tij”, tha Elizabeth me padurim.

“Atje ka qenë shumë një, unë mendoj, e kapërcyer në të njëjtën mënyrë. Pyes veten i cili së pari zbuloi efikasitetin e poezisë në largimin dashuri!”

“Unë jam mësuar ta konsideroja poezinë si ushqimin e dashurisë”, tha Darsi

“Me një dashuri të mirë, të fortë, të shëndetshme mund të jetë. Gjithçka ushqen çfarë është i fortë tashmë. Por nëse është vetëm një lloj i lehtë, i hollë prirja, jam i bindur që një sonet i mirë do ta vdes nga uria tërësisht larg. ”

Darcy vetëm buzëqeshi; dhe pauza e përgjithshme që pasoi u bë Elizabeth dridhet se mos nëna e saj duhet të ekspozohet përsëri Ajo dëshironte të fliste, por nuk mund të mendonte asgjë për të thënë;

dhe pas një heshtje të shkurtër zonja Bennet filloi të përsëriste falënderimet e saj Z. Bingley për mirësinë e tij ndaj Jane, me një falje për duke e shqetësuar atë edhe me Lizzy. Z. Bingley ishte civil pa ndikim në përgjigjen e tij, dhe e detyroi motrën e tij të vogël të ishte civile gjithashtu, dhe thoni atë që kërkonte rasti. Ajo e kreu pjesën e saj me të vërtetë pa shumë mirësi, por zonja Bennet ishte e kënaqur, dhe shpejt më pas urdhëroi karrocën e saj. Mbi këtë sinjal, vajzat e saj më të vogla e vunë veten përpara. Dy vajzat kishin duke i pëshpëritur njëri-tjetrit gjatë gjithë vizitës, dhe rezultati i saj ishte që më i riu të taksonte Z. Bingley me të pasi kishte premtuar në ardhjen e tij të parë në vend për të dhënë një top në Netherfield.

Lidia ishte një vajzë e fortë, e rritur mirë pesëmbëdhjetë, me një gjobë çehre dhe fytyrë me humor të mirë; i preferuar me të nënë, dashuria e së cilës e kishte sjellë atë në publik herët mosha Ajo kishte shpirt të lartë kafshësh dhe një lloj natyrale pasoja vetjake, e cila vëmendja e oficerëve, të cilëve darkat e mira të xhaxhait të saj dhe mënyrat e saj të thjeshta të rekomanduara e saj, ishte rritur në siguri. Ajo ishte shumë e barabartë, prandaj, për t'iu drejtuar z. Bingley mbi temën e topit dhe papritmas i kujtoi premtimin e tij; duke shtuar, se do të ishte më së shumti gjë e turpshme në botë nëse nuk do ta mbante atë. Përgjigja e tij për ky sulm i papritur ishte i lezetshëm për veshin e nënës së tyre:

“Unë jam plotësisht i gatshëm, ju siguroj që të mbaj fejesën time; dhe kur motra juaj të shërohet, ju nëse dëshironi, do ta vendosni emrin dita e topit. Por ju nuk do të dëshironit të vallëzonit kur ajo është e sëmurë.”

Lidia u deklarua e kënaqur. “Oh! po - do të ishte shumë më mirë të presim derisa Jane të ishte mirë, dhe deri në atë kohë ka shumë të ngjarë Kapiteni Carter do të ishte përsëri në Meryton. Dhe kur ju keni dhënë

- topi yt, “shtoi ajo,” Unë do të insistoј që ata të japin një të tillë gjithashtu. Unë do t'i them kolonelit Forster do të jetë shumë turp nëse ai nuk.”

Zonja Bennet dhe vajzat e saj u larguan më pas, dhe Elizabeta u kthye menjëherë në Jane, duke lënë marrëdhëniet e saj dhe ' sjellja ndaj vërejtjeve të dy zonjave dhe z. Darcy; të megjithatë, nuk mund të mbizotëronte për t'u bashkuar censurimin e tyre ndaj *her*, përkundër të gjitha vicicizmave të zonjës Bingley në _të bukur sytë.

Kapitulli 10

Dita kaloi shumë ashtu si një ditë më parë. Zonja Hurst dhe Mis Bingley kishte kaluar disa orë të mëngjesit me i pavlefshëm, i cili vazhdoi, edhe pse ngadalë, për të rregulluar; dhe në mbrëmje Elizabeta u bashkua me festën e tyre në sallën e vizatimeve. megjithatë, tabela nuk u shfaq. Z. Darcy ishte duke shkruar, dhe Zonjusha Bingley, ulur pranë tij, po shikonte përparimin e tij letër dhe duke e tërhequr vazhdimisht vëmendjen e tij me mesazhe për të motra e tij. Z. Hurst dhe Z. Bingley ishin në pike, dhe znj. Hurst po vëzhgonte lojën e tyre.

Elizabeth mori disa punime me grep dhe u argëtua mjaftueshëm duke marrë pjesë në atë që kaloi midis Darcy dhe shokut të tij. lavdërime të përhershme të zonjës, qoftë me shkrimin e tij të dorës, ose në barazinë e rreshtave të tij, ose në gjatësinë e letrës së tij, me pakujdesinë e përsosur me të cilën u morën lavdërimet e saj, formoi një dialog kurioz dhe ishte pikërisht në bashkim me të mendimi i secilit.

“Sa e kënaqur do të jetë zonja Darcy që merr një letër të tillë!”

Ai nuk bëri asnjë përgjigje.

“Ju shkruani jo rrallë shpejt.”

“Ju jeni gabim. Unë shkruaj ngadalë. ”

“Sa letra duhet të keni rastin të shkruani gjatë kursit e një viti! Letra biznesi, gjithashtu! Sa e urryer duhet të mendoj ata! ”

“Isshtë me fat, pra, që ata bien në shortin tim në vend të tuajat ”.

“Lutu thuaj motrës tënde që kam dëshirë ta shoh”.

“Unë i kam thënë asaj kështu një herë, nga dëshira juaj.”

“Kam frikë se nuk ju pëlqen stilolapsi juaj. Më lejoni ta ndreq atë për ju. Une ndreq stilolapsa shumë mirë. ”

“Faleminderit - por unë gjithmonë rregulloj punën time”.

“Si mund të mendoni të shkruani kaq të barabartë?”

Ai heshti.

“Thuaj motrës tënde se jam i kënaqur që dëgjoj për përmirësimin e saj harpa; dhe lutu bëje që ajo të dijë se unë jam mjaft në rrëmbime me të dizajni i saj i bukur i vogël për një tryezë, dhe unë mendoj se pafundësisht superiore sesa zonja Grantley. ”

“A do të më japësh leje për të shtyrë rrëmbimet e tua derisa të shkruaj përsëri? Tani për tani nuk kam vend për t’u dhënë drejtësi atyre “.

“Oh! nuk ka asnjë pasojë. Do ta shoh në janar. Por bëj ju gjithmonë i shkruani asaj letra të tilla simpatike të gjata, Z. Darcy? ”

“Ata janë përgjithësisht të gjatë; por nëse gjithmonë simpatik nuk është që unë ta përcaktoj. ”

“Withshtë një rregull me mua, që një person që mund të shkruajë një letër të gjatë me lehtësi, nuk mund të shkruaj i sëmurë. ”

“Kjo nuk do të bëjë për një kompliment për Darcy, Caroline”, thirri ajo vëlla, “sepse ai __ nuk shkruan me lehtësi. Edhe ai studion shumë për fjalët e katër rrokjeve. A nuk jeni, Darcy?”

“Stili im i të shkruarit është shumë i ndryshëm nga yti.”

“Oh!” bërtiti zonjusha Bingley, “Charles shkruan në më të shkurtesurit mënyrë e imagjinueshme. Ai lë jashtë gjysmën e fjalëve të tij, dhe fshinë ato pusho. ”

«Idetë e mia rrjedhin aq shpejt sa nuk kam kohë t'i shpreh ato - nga që do të thotë se letrat e mia ndonjëherë nuk përcjellin aspak ide për timen korrespondentët. ”

“Përlësia juaj, Z. Bingley,” tha Elizabeth, “duhet të çarmatoset qortim ”.

“Asgjë nuk është më mashtruese,” tha Darcy, “sesa pamja e jashtme përlësia Shpesh është vetëm pakujdesi e mendimit, dhe ndonjëherë një mburrje indirekte. ”

“Dhe cilin nga të dy ju e quani __pjesën time të vogël modesti? ”

“Mburrja indirekte; sepse ju jeni me të vërtetë krenar për defektet tuaja në duke shkruar, sepse i konsideroni ato si rrjedhin nga një shpejtësi të mendimit dhe pakujdesisë së ekzekutimit, i cili, nëse jo e vlerësueshme, ju mendoni të paktën shumë interesante. Fuqia e të bësh gjithçka me shpejtësi vlerësohet gjithmonë nga shumë posedues, dhe shpesh pa ndonjë vëmendje ndaj papërsosmërisë së performanca. Kur i thatë zonjës Bennet këtë mëngjes se nëse ju keni vendosur ndonjëherë kur u larguat nga Netherfield ju duhet të shkoni brenda pesë minuta, e keni menduar që të jetë një lloj panegjirik, i kompliment për veten tuaj - dhe prapëseprapë çfarë ka kaq shumë për t'u lavdëruar një reshje e cila duhet të lërë biznesin shumë të nevojshëm pa u bërë, dhe a nuk mund të ketë asnjë avantazh të vërtetë për veten apo dikë tjetër?”

“Jo,” bërtiti Bingley, “kjo është shumë, për të kujtuar natën të gjitha gjërat e marra që thuheshin në mëngjes. E megjithatë, mbi nderi im, besoj se ajo që thashë për veten time është e vërtetë dhe unë besojeni në këtë moment. Të paktën, prandaj, nuk supozova karakteri i precipitimit të panevojshëm thjesht për të treguar më parë zonjat. ”

“Guxoj të them se e besove; por nuk jam aspak i bindur se do të ishte zhdukur me kaq zgjuars. Sjellja juaj do të ishte mjaft po aq i varur nga rastësia sa çdo njeri që njoh; dhe nëse, si ju po hipnin në kalin tuaj, një mik do të thoshte, 'Bingley, e kishe qëndro më mirë deri javën tjetër, 'me siguri do ta bëje, do ta bëje ndoshta nuk shkoj - dhe me një fjalë tjetër, mund të qëndrojë një muaj “.

“Ju vetëm e keni provuar me këtë,” bërtiti Elizabeth, “se z. Bingley

nuk i dha drejtësi gjendjes së tij. Ju keni treguar atë tani shumë më tepër sesa bëri vetë ”.

“Unë jam jashtëzakonisht i kënaqur,” tha Bingley, “nga besimi juaj atë që shoku im thotë në një kompliment për ëmbëlsinë time kalitje Por kam frikë se po i jepni një kthesë që zotëria nuk e bëri aspak qëllimin; sepse ai sigurisht do të mendonte më mirë nga unë, nëse në një rrethanë të tillë do të jepja një banesë mohim dhe ik sa më shpejt që të mundem. ”

“A do ta konsideronte Z. Darcy atëherë skuqjen e origjinalit tuaj qëllimet e shlyera nga kokëfortësia juaj për t’iu përmbajtur asaj? ”

“Me fjalën time, nuk mund ta shpjegoj saktësisht çështjen; Darcy duhet flasin vetë ”.

“Ju prisni që unë të jap llogari për mendimet që ju vendosni të telefononi e imja, por që unë kurrë nuk e kam pranuar. Lejimi i çështjes, megjithatë, duhet të qëndrosh sipas përfaqësimit tënd mos harroni, zonjusha Bennet, se shoqja që supozohet se dëshiron kthimi i tij në shtëpi dhe vonesa e planit të tij, ka thjesht e dëshiruar atë, e pyeti atë pa ofruar një argument në favor të rregullsia e saj. ”

“T’i nënshtrohes me lehtësi - me lehtësi - _nga bindjes së një miku nuk është meritë me ju. ”

“Të dorëzosh pa bindje nuk është asnjë kompliment për të kuptuarit e njëres apo tjetres. ”

“Ju më dukeni, Z. Darcy, për të mos lejuar asgjë për ndikimin të miqësisë dhe afeksionit. Një konsideratë për kërkuesin do shpesh e bëjnë një të gatshëm t’i nënshtrohet një kërkesë, pa pritur për të argumente për të arsyetuar një në të. Unë nuk jam duke folur veçanërisht të një rasti të tillë siç keni menduar për z. Bingley. Ne mund të mirë prisni, ndoshta, derisa rrethanat të ndodhin para nesh diskutoni diskrecionin e sjelljes së tij pas kësaj. Por në përgjithësi dhe raste të zakonshme midis mikut dhe mikut, ku njëri prej tyre dëshirohet nga tjetri të ndryshojë një rezolucion jo shumë të madh moment, a duhet të mendoni keq për atë person për respektimin e tij dëshira, pa pritur të argumentohet në të? ”

“A nuk do të jetë e këshillueshme, para se të vazhdojmë në këtë temë, të rregulloni me mjaft precizitet shkallën e rëndësisë e cila është që t’i referohet kësaj kërkesë, si dhe shkallës së intimiteti që ekziston midis palëve? ”

“Me të gjitha mënyrat”, thirri Bingley; “Le të dëgjojmë të gjitha të dhënat, pa harruar lartësinë dhe madhësinë e tyre krahasuese; për atë vullnet kini më shumë peshë në argument, zonjusha Bennet, sesa mund të jeni të vetëdijshtëm për. Unë ju siguroj, se nëse Darcy nuk do

të ishte aq i gjatë i gjatë shok, ne krahasim me veten time, nuk duhet ta paguaj gjysmen e tij shumë respekt Unë deklaroj se nuk njoh një objekt më të tmerrshëm sesa Darcy, në raste të veçanta, dhe në veçanti vende; te tij shtëpinë e tij sidomos, dhe të një të diele në mbrëmje, kur ai ka asgjë për të bere.”

Z. Darcy buzëqeshi; por Elizabeta mendoi se mund ta perceptojë atë ai ishte tepër i ofenduar dhe prandaj e kontrollloi të qeshurën e saj. Zonjusha Bingley u zemërua ngrohtësisht me indinjatën që kishte marrë, në një ekspostimi me vëllain e saj për të folur marrëzira të tilla.

“Unë e shoh modelin tënd, Bingley”, tha shoku i tij. “Ju nuk ju pëlqen një argumentoni dhe doni ta heshtni këtë. ”

“Ndoshta po. Argumentet janë shumë si mosmarrëveshje. Nëse ju dhe Zonjusha Bennet do të shtyjë tuajat derisa të jem jashtë dhomës, do ta bëj jini shumë mirënjohës; dhe pastaj mund të thuash çfarë të duash nga unë. ”

“Ajo që pyet,” tha Elizabeta, “nuk është asnjë fljijim në anën time; dhe Z. Darcy kishte përfunduar shumë më mirë letrën e tij. ”

Z. Darcy e mori këshillën e saj dhe e përfundoi letrën e tij.

Kur ai biznes mbaroi, ai bëri kërkesë për Miss Bingley dhe Elizabeth për një kënaqësi të disa muzikës. Mis Bingley u zhvendos me një farë shkathtësie në pianoforte; dhe, pas një kërkesë të sjellshme se Elizabeta do të çonte rrugën në të cilën tjetra si me edukatë dhe negativisht më seriozisht, ajo u ul vetveten.

Zonja Hurst këndoi me motrën e saj, dhe ndërsa ata ishin kështu e punësuar, Elizabeta nuk mund të ndihmonte të vëzhgonte, ndërsa u kthye disa libra muzikorë që gjenden në instrument, sa shpesh z. Sytë e Darcy ishin drejtuar nga ajo. Ajo vështirë se dinte të supozonte se ajo mund të jetë një objekt admirimi për një njeri kaq të madh; dhe megjithatë ai duhet ta shikonte sepse nuk e pëlqente, ishte akoma me e cuditshme Ajo mund të imagjinonte, megjithatë, më në fund se ajo tërhoqi vërejtjen e tij sepse kishte diçka më të gabuar dhe i dënueshëm, sipas ideve të tij për të drejtën, se në çdo tjetër personi i pranishëm. Supozimi nuk e dhambi atë. Ajo e pëlqente atë shumë pak për t’u kujdesur për miratimin e tij.

Pasi luajti disa këngë italiane, zonjusha Bingley ndryshoi hijeshinë nga një ajër i gjallë skocez; dhe menjëherë më pas z. Darcy, duke vizatuar afër Elizabetës, i tha asaj:

“A nuk ndjeni një prirje të shkëlqyeshme, zonjusha Bennet, për të kapur të tillë një mundësi për të vallëzuar një mbështjell? ”

Ajo buzëqeshi, por nuk bëri asnjë përgjigje. Ai përsëriti pyetjen, me ca befasi për heshtjen e saj.

“Oh!” tha ajo, “Të kam dëgjuar më parë, por nuk munda menjëherë përcaktoni se çfarë të thoni në përgjigje. Ju deshët, e di, të them ‘Po’, që të keni kënaqësinë të përbuzni shijen time; por unë gjithmonë kënaqem duke rrëzuar ato lloj skemash, dhe duke mashtruar një person të përbuzjes së tyre të paramenduar. Une kam, Prandaj, vendosa ta them se nuk dua kërce fare një mbështjell - dhe tani më përbuz nëse guxon “.

“Në të vërtetë nuk guxoj”.

Elizabeth, duke pritur më tepër ta sulmonte, u mahnit me gallatia e tij; por kishte një përzierje të ëmbëlsisë dhe harkut në mënyrën e saj që e bëri të vështirë për të që të sulmojë ndokënd; dhe Darcy nuk ishte magjepsur kurrë nga asnjë grua si ai asaj. Ai me të vërtetë besonte, se mos të ishte për inferioritetin e lidhjet e saj, ai duhet të jetë në ndonjë rrezik.

Zonjusha Bingley pa, ose dyshoi mjaftueshëm për të qenë xhelozë; edhe ajo ankth i madh për shërimin e mikut të saj të dashur Jane marrë disa ndihma nga dëshira e saj për të hequr qafe Elizabetën.

Ajo shpesh përpiquej të provokonte Darcy-n që të mos e pëlqente mysafirin e saj, nga duke folur për martesën e tyre të supozuar dhe duke planifikuar lumturinë e tij në një aleancë e tillë.

“Shpresoj,” tha ajo, ndërsa ishin duke ecur së bashku në shkurre ditën tjetër, “ju do t’i jepni vjehrrës tuaj disa lë të kuptohet, kur ndodh kjo ngjarje e dëshirueshme, për avantazhin të mbajtjes së gjuhës së saj; dhe nëse mund ta busulloni, kuroni vajzat më të reja që vrapojnë pas oficerëve. Dhe, nëse mund ta përmend kështu një temë delikate, përpikuni të kontrolloni atë diçka të vogël, në kufi me mendjemadhësinë dhe paturpësinë, të cilën zonja juaj posedon. ”

“A keni ndonjë gjë tjetër për të propozuar për lumturinë time të brendshme?”

“Oh! po. Le të jenë portretet e xhaxhait dhe tezes së Filipit vendosur në galerinë në Pemberley. Vendos ato pranë tuaj xhaxhai i gjykatësit. Ata janë në të njëjtin profesion, e dini, vetëm në linja të ndryshme. Sa për fotografinë e Elizabetës tënde, ti nuk duhet ta ketë marrë atë, për atë që piktori mund të bëjë drejtësi ata sy te bukur? ”

“Nuk do të ishte e lehtë, me të vërtetë, të kapeshe shprehjen e tyre, por ngjyra dhe forma e tyre, dhe qerpikët, shumë të bukura, mund të kopjohet. ”

Në atë moment ata u takuan nga një shëtitje tjetër nga zonja Hurst dhe Vetë Elizabeta.

“Unë nuk e dija që keni ndërmend të ecni,” tha zonjusha Bingley, në disa konfuzione, që të mos ishin dëgjuar.

“Ju na keni përdorur jashtëzakonisht të sëmure,” u përgjigj zonja Hurst, “duke ikur pa na thënë se do dilnit. ”

Pastaj duke marrë krahun e shkëputur të Z. Darcy, ajo u largua nga Elizabeta të ecë vetë. Shtegu pranoi vetëm tre. Z. Darcy u ndie vrazhdësinë e tyre, dhe menjëherë tha:

“Kjo shëtitje nuk është aq e gjerë sa për partinë tonë. Më mirë të shkonim në rrugë. ”

Por Elizabeta, e cila nuk kishte prirjen më të vogël për të qëndruar me të ata, duke u përgjigjur me të qeshur:

“Jo, jo; rri aty ku je. Ju jeni grupuar në mënyrë magjepsëse, dhe duket se janë avantazh i pazakontë. Piktura do të prishej nga duke pranuar një të katërtin. Mirupafshim ”.

Ajo pastaj vrapoi me gëzim, duke u gëzuar ndërsa përplasej, në shpresoj të jem përsëri në shtëpi për një ose dy ditë. Jane tashmë ishte ashtu u rikuperua shumë sa kishte ndërmend të linte dhomën e saj për një dy orë atë mbrëmje.

Kapitulli 11

Kur zonjat u larguan pas darkës, Elizabeth vrapoi tek ajo motra, dhe duke e parë atë të mbrojtur mirë nga të ftohtit, e ndoqi atë në salla e vizatimeve, ku ajo u mirëprit nga dy miqtë e saj me të shumë profesione të kënaqësisë; dhe Elizabeta nuk i kishte parë kurrë aq të pëlqyeshme sa ishin gjatë orës që kaloi para u paraqitën zotërinjtë. Fuqitë e tyre të bisedës ishin të konsiderueshme Ata mund të përshkruajnë një argëtim me saktësi, tregoni një anekdotë me humor dhe qeshni me njohjen e tyre me shpirt.

Por kur zotërinjtë hynë, Jane nuk ishte më e para Objekt; Sytë e zonjës Bingley u kthyen menjëherë drejt Darcy, dhe ajo kishte diçka për t'i thënë para se ai të kishte përparuar shumë hapat Ai iu drejtua zonjës Bennet, me një edukatë urime; Z. Hurst gjithashtu i bëri asaj një hark të lehtë dhe tha ai ishte “shumë i lumtur;” por përhapja dhe ngrohtësia mbetën për të Përrshëndetja e Bingley. Ai ishte plot gëzim dhe vëmendje. E para gjysmë ore u kalua në grumbullimin e zjarrit, që të mos vuante nga ndërrimi i dhomës; dhe ajo u largua nga dëshira e tij për të anën tjetër të fireplace, që ajo të jetë më larg nga dera Pastaj ai u ul pranë saj dhe bisedoi me zor me askënd tjetër Elizabeth, në punë në cepin tjetër, i pa të gjitha me kënaqësi e madhe

Kur çaji mbaroi, Z. Hurst kujtoi kumatën e tij për letër-tryezë-por më kot. Ajo kishte marrë inteligjencë private që Z. Darcy nuk dëshironte karta; dhe Z. Hurst shpejt e gjeti edhe peticioni i tij i hapur u refuzua. Ajo e siguroi atë se askush synuar për të luajtur, dhe heshtja e të gjithë partisë në tema sikur e justifikonte atë. Z. Hurst nuk kishte

asgjë për të bëj, por të shtrihet në një nga divanet dhe të shkojë të flejë. Darcy mori një libër; Mis Bingley bëri të njëjtën gjë; dhe zonja Hurst, kryesisht e zënë në lojë me rrathët dhe unazat e saj, u bashkua tani dhe pastaj në bisedën e vëllait të saj me Miss Bennet.

Vëmendja e zonjës Bingley ishte po aq e angazhuar në shikimin Përparimi i Z. Darcy përmes librit të tij, si në leximin e librit të saj; dhe ajo ishte përherë ose duke bërë disa kërkime, ose duke parë faqja e tij. Megjithatë, ajo nuk mund ta fitonte atë në asnjë bisedë; ai thjesht iu përgjigj pyetjes së saj dhe lexoi më tej. Në gjatësi, mjaft e rraskapitur nga përpjekja për t'u argëtuar me librin e saj, i cili ajo kishte zgjedhur vetëm sepse ishte vëllimi i dytë i tij, ajo dha një zhurmë të shkëlqyeshme dhe tha: "Sa e këndshme është të kalosh një mbrëmje në këtë mënyrë! Deklaroj se në fund të fundit nuk ka kënaqësi si leximi! Sa më shpejt që dikush lodhet nga gjithçka sesa nga një libër! Kur të kem një shtëpi time, do të jem i mjerë nëse jam nuk kanë një bibliotekë të shkëlqyeshme. "

Askush nuk bëri asnjë përgjigje. Ajo pastaj mërzi përsëri, e hodhi mënjanë libër, dhe hidhni sytë rreth dhomës në kërkim të disa dëfrim; kur dëgjoi vëllain e saj duke i përmendur një top Mis Bennet, ajo u kthye papritur drejt tij dhe tha:

"Nga lamtumira, Charles, a je vërtet serioz në meditim a vallëzimi në Netherfield? Unë do t'ju këshilloja, para se të vendosni për atë, për të konsultuar dëshirat e palës aktuale; Jam shumë gabuar nëse nuk ka disa midis nesh për të cilët do të ishte një top më tepër një dënim sesa një kënaqësi. "

"Nëse e keni fjalën për Darcy," bërtiti vëllai i saj, "ai mund të shkojë në shtrat, nëse ai zgjedh, para se të fillojë - por sa i përket topit, ajo është mjaft e gjë e vendosur; dhe posa Nicholls ka bërë supë të bardhë mjaft, unë do t'i dërgoj kartat e mia. "

"Unë do të doja topa pafundësisht më mirë," u përgjigj ajo, "nëse ato u zhvilluan në një mënyrë tjetër; por ka diçka padurueshëm i lodhshëm në procesin e zakonshëm të një takimi të tillë. Ajo me siguri do të ishte shumë më racionale nëse biseda në vend të vallëzimi u bë rendi i ditës. "

"Shumë më racionale, e dashura ime Caroline, guxoj të them, por do ta bënte mos jini aq shumë sa një top. "

Mis Bingley nuk bëri asnjë përgjigje, dhe menjëherë më pas ajo u ngrit dhe eci nëpër dhomë. Shifra e saj ishte elegante dhe ajo eci mirë; por Darcy, të cilit i ishte drejtuar gjithçka, ishte akoma në mënyrë jofleksibël studiues Në dëshpërimin e ndjenjave të saj, ajo vendosi për një përpikuni më shumë dhe, duke iu drejtuar Elizabetës, tha:

“Zonjusha Eliza Bennet, më lejoni t’ju bind që të ndiqni shembullin tim, dhe merr një kthesë në dhomë. Ju siguroj se është shumë freskuese pasi u ul kaq gjatë në një qëndrim. ”

Elizabeth u befasua, por ra dakord menjëherë. Zonjusha Bingley pati sukses jo më pak në objektin e vërtetë të civilitetit të saj; Zoti. Darcy ngriti sytë. Ai ishte aq shumë i zgjuar për risinë e vëmendjes në atë lagje siç mund të ishte vetë Elizabeta, dhe në mënyrë të pavetëdijshme mbylli librin e tij. Ai u ftua direkt të bashkohej me partinë e tyre, por ai e refuzoi atë, duke vërejtur se ai mund të imagjinonte, por dy motive për zgjedhjen e tyre për të ecur lart e poshtë dhomës së bashku, me cilido prej motiveve që ndërhyrja e tij do të ndërhynte. “Çfarë ai mund të thotë? Ajo po vdiste të dinte se çfarë mund të ishte e tija domethënie? ”- dhe e pyeti Elizabetën nëse mund ta kuptonte fare ai?

“Aspak”, ishte përgjigjja e saj; “Por varet nga ajo, ai do të thotë të jetë të ashpër ndaj nesh, dhe mënyra jonë më e sigurt për ta zhgënjyer atë do të jetë mos pyet asgjë për këtë “.

Mis Bingley, megjithatë, ishte e paaftë për të zhgënjyer Z. Darcy në çdo gjë, dhe ngulmoi prandaj kërkoi një shpjegim të dy motiveve të tij.

“Unë nuk kam kundërshtimin më të vogël për t’i shpjeguar ato,” tha ai, posa e lejoi të fliste. “Ju ose zgjidhni këtë metoda e kalimit të mbremjes sepse jeni ne njeri-tjetrin besim, dhe keni çështje të fshehta për të diskutuar, ose sepse ju janë të vetëdijshëm se figurat tuaja paraqiten në avantazhin më të madh në ecje; nëse i pari, unë do të isha plotësisht në rrugën tuaj, dhe nëse e dyta, unë mund të të admiroj shumë më mirë ndërsa ulem pranë zjarr ”.

“Oh! tronditëse! ” - thirri zonjusha Bingley. “Unë kurrë nuk kam dëgjuar diçka kaq i neveritshëm. Si do ta dënojmë atë për një fjalim të tillë? ”

“Asgjë aq e lehtë, nëse keni, përveç prirjes”, tha Elizabeta. “Ne të gjithë mund ta mendojmë dhe ta ndëshkojmë njëri-tjetrin. Ngacmoj atë - qesh me të. Intime siç jeni, duhet të dini se si është të bëhet “.

“Por me nderin tim, unë bëj __ jo. Unë ju siguroj se intimiteti im akoma nuk më ka mësuar __ atë__. Ngacmoj qetësinë e mënyrës dhe prania e mendjes! Jo, jo; Ndjej se ai mund të na sfidojë atje. Dhe sa i përket të qeshura, ne nuk do të ekspozohemi, nëse ju lutem, nga duke u përpjekur për të qeshur pa një temë. Z. Darcy mund të përqafohet vetë ”.

“Zoti. Darcy nuk është për të qeshur! ” - bërtiti Elizabeta. “Kjo është një një avantazh i pazakontë, dhe i pazakontë shpresoj se do të

vazhdojë, për të do të ishte një humbje e madhe për mua, të kisha shumë njohje të tilla. Une shumë e dua një të qeshur. ”

“Zonjusha Bingley”, tha ai, “më ka dhënë më shumë kredi sesa mund të jetë. Njeriu më i mençur dhe më i mirë - madje, më i mençuri dhe më i miri i tyre veprimet — mund të bëhen qesharake nga një person, objekti i parë i të cilit në jetë është një shaka. ”

“Sigurisht,” u përgjigj Elizabeta - “ka njerëz të tillë, por shpresoj Unë nuk jam një nga ata. Shpresoj të mos tallem kurrë me atë që është e mençur dhe mirë Gënjeshtria dhe marrëzira, teka dhe mospërputhje, *do* devijo mua, unë jam pronar, dhe unë qesh me ta sa herë që mundem. Por këto, Unë mendoj, janë pikërisht ato pa të cilat je ”.

“Ndoshta kjo nuk është e mundur për askënd. Por ka qenë studimi i jetës time për të shmangur ato dobësi që shpesh ekspozojnë a mirëkuptim i fortë për të tallur. ”

“Të tilla si kotësi dhe krenari”.

“Po, kotësia është vërtet një dobësi. Por krenaria - atje ku ka epërsi e vërtetë e mendjes, krenaria do të jetë gjithmonë nën të mirë rregullore. ”

Elizabeth u kthye për të fshehur një buzëqeshje.

“Provimi juaj i Z. Darcy ka mbaruar, unë supozoj,” tha Mis Bingley; “Dhe lutuni cili është rezultati?”

“Jam plotësisht i bindur nga kjo se Z. Darcy nuk ka asnjë defekt. Ai e zotëron vetë pa u maskuar. ”

“Jo,” tha Darcy, “Unë nuk kam bërë asnjë pretendim të tillë. Kam gabime mjaft, por shpresoj se nuk janë mirëkuptues. Temperamenti im nuk guxoj të garantoj për të. Besoj se është shumë pak duke dhënë - sigurisht shumë pak për lehtësinë e botës. Une nuk mund të harroj marrëzitë dhe veset e të tjerëve aq shpejt sa duhet, as shkeljet e tyre kundër vetvetes. Ndjenjat e mia nuk janë të fryrë për çdo përpjekje për t'i lëvizur ata. Temperamenti im mbase do të ishte quhet i inatosur. Mendimi im i mirë pasi humbi, humbet përgjithmonë. ”

“Ajo është vërtet një dështim!” - bërtiti Elizabeta. “E pacënueshme inati __ është një hije në një karakter. Por ju keni zgjedhur tuajin faji mire. Unë me të vërtetë nuk mund të qesh me të. Ju jeni të sigurt nga unë ”.

“Besoj, në çdo gjendje ka një tendencë për disa e keqja e veçantë - një defekt natyror, i cili as më i miri arsimit mund të kapërcehet. ”

“Dhe __ defekti juaj është të urreni të gjithë.”

“Dhe e juaja,” u përgjigj ai me një buzëqeshje, “është me dashje për të keqkuptoni ata. ”

“Na lër të kemi pak muzikë”, thirri Mis Bingley, e lodhur nga një

bisedë në të cilën ajo nuk kishte asnjë pjesë. “Louisa, ti nuk do ta bësh mendjen time zgjuar Z. Hurst? ”

Motra e saj nuk kishte kundërshtimin më të vogël dhe pianoforta ishte hapur; dhe Darcy, pas kujtimit të disa çasteve, nuk ishte me fal për të Ai filloi të ndjejë rrezikun e pagimit të Elizabetës gjithashtu shumë vëmendje

Kapitulli 12

Si pasojë e një marrëveshje midis motrave, Elizabeth shkroi të nesërmen në mëngjes nënës së tyre, për t'iu lutur karrocës mund të dërgohen për ta gjatë ditës. Por zonja Bennet, e cila kishte llogaritur që vajzat e saj të qëndronin në Netherfield deri të martën pasuese, e cila do të përfundonte saktësisht javën e Jane, nuk mund ta sillte veten t'i pranonte me kënaqësi më parë. Ajo Përgjigja, pra, nuk ishte e përshtatshme, të paktën jo Dëshirat e Elizabetës, sepse ajo ishte e paduruar të kthehej në shtëpi. Znj. Bennet u dërgoi atyre fjalë që ata nuk mund të kishin karrocë para të martës; dhe në passhkrimin e saj u shtua, se nëse Z. Bingley dhe motra e tij i bënë presion për të qëndruar më gjatë, ajo mund t'i kursente shumë mirë. Kundër qëndrimit më gjatë, megjithatë, Elizabeta ishte e vendosur pozitivisht - dhe as nuk e priste shumë do të pyeteshin; dhe të frikësuar, përkundrazi, si po konsiderohet ndërsa ndërhyjnë pa nevojë për një kohë të gjatë, ajo e nxiti Jane të merrte hua Transporti i z. Bingley menjëherë, dhe në gjatësi u vendos se projekti i tyre origjinal i largimit nga Netherfield atë mëngjes duhet të përmendet, dhe kërkesa të bëhet.

Komunikimi ngacmoi shumë profesione shqetësuese; dhe mjaft u tha se dëshironte që ata të qëndronin të paktën deri në ditën tjetër për të punuar në Jane; dhe deri nesër shkuarja e tyre u shty. Zonjusha Bingley më pas ishte penduar që ajo kishte propozuar vonesën, për xhelozia dhe mospëlqimi i saj ndaj një motre e tejkaluan shumë afekcion për tjetrin.

I zoti i shtëpisë dëgjoi me hidhërim të vërtetë se duhej shkojnë kaq shpejt, dhe në mënyrë të përsëritur u përpoq për të bindur zonjën Bennet se ajo nuk do të ishte e sigurt për të - se ajo nuk ishte shëruar mjaftueshëm; por Jane ishte e vendosur aty ku e ndjente veten të drejtë.

Për Z. Darcy ishte inteligjencë e mirëpritur - Elizabeta kishte qenë në të Hollandfield mjaft kohë. Ajo e tërhoqi atë më shumë sesa i pëlqente - dhe Mis Bingley ishte jo civile ndaj saj dhe më ngacmuese se zakonisht vetveten. Ai me mençuri vendosi të ishte veçanërisht i kujdesshëm që jo shenjë admirimi duhet t'i ikë tani, asgjë që nuk mundet ngre atë me shpresën për të ndikuar në lumturinë e tij; i ndjeshëm se nëse një ide e tillë do të ishte sugjeruar, sjellja e tij gjatë dita e fundit duhet të ketë peshë materiale në konfirmimin ose shtypjen e saj. I qën-

drueshëm ndaj qëllimit të tij, ai mezi i foli dhjetë fjalë tërë të Shtunën, dhe megjithëse ata ishin lënë në një kohë nga veten e tyre për gjysmë ore, ai iu përmbahej më me ndërgjegje librin e tij, dhe as nuk do ta shikonte.

Të Dielën, pas shërbimit në mëngjes, ndarja, aq e pëlqyeshme për të pothuajse të gjitha, u zhvilluan. Qytetërimi i zonjës Bingley ndaj Elizabetës u rrit më në fund shumë shpejt, si dhe dashuria e saj për Jane; dhe kur ata u ndanë, pasi e siguruan këtë të fundit për kënaqësi do t'i jepte gjithmonë ta shihte ose në Longbourn ose Netherfield, dhe duke e përqaftuar atë me butësi, ajo madje u trondit duart me të parën. Elizabeth mori lejen e të gjithë partisë në shpirtat më të gjallë.

Ata nuk i priti në shtëpi shumë përzemërsisht nga nëna e tyre. Znj. Bennet u çudit me ardhjen e tyre dhe i mendoi shumë gabim jepni kaq shumë telashe dhe ishte i sigurt se Jane do të ishte ftohur përsëri Por babai i tyre, megjithëse shumë lakonik në shprehjet e tij me kënaqësi, isha vërtet i lumtur që i pashë; ai i kishte ndjerë të tyre rëndësia në rrethin familjar. Biseda në mbrëmje, kur të gjithë ishin mbledhur, kishin humbur shumë nga animacioni i saj dhe pothuajse të gjithë kuptimin e saj nga mungesa e Jane dhe Elizabeth.

Ata e gjetën Marinë, si zakonisht, të thellë në studimin e basit të plotë dhe natyra e njeriut; dhe kishte disa ekstrakte për të admiruar, dhe disa të reja vëzhgimet e moralit fillor për t'u dëgjuar. Catherine dhe Lidia kishte informacione për ta të një lloji tjetër. Kishte qenë shumë bërë dhe shumë ishin thënë në regjiment që nga ajo pararendëse E mërkurë; disa nga oficerët kishin darkuar kohët e fundit me të tyre xhaxhai, një privat ishte fshikulluar dhe në të vërtetë kishte qenë la të kuptohet se koloneli Forster do të martohej.

Kapitulli 13

“Shpresoj, i dashur im,” i tha Z. Bennet gruas së tij, ndërsa ishin mëngjesin të nesërmen në mëngjes, “që ju keni porositur një darkë të mirë sot, sepse kam arsye të pres një shtesë në familjen tonë parti. ”

“Kë e ke fjalën, e dashura ime? Unë nuk di për askënd që po vjen, unë jam me siguri, nëse Charlotte Lucas nuk do të ndodhë të thërrasë - dhe shpresoj __ darkat e mia janë mjaft të mira për të. Nuk e besoj shpesh shih të tillë në shtëpi “.

“Personi për të cilin flas është një zotëri dhe një i huaj.”

Sytë e zonjës Bennet shkëlqyen. “Një zotëri dhe një i huaj! Eshte Z. Bingley, jam i sigurt! Epo, jam i sigurt se do të jem jashtëzakonisht i kënaqur për të parë z. Bingley. Por - Zot i mirë! sa pa fat! Nuk ka një pak peshk për t'u marrë në ditë. Lidia, dashuria ime, i bie ziles - unë duhet të flasë me Hill këtë moment. ”

“Nuk është z. Bingley”, tha burri i saj; “Është një person të cilin Unë kurrë nuk pashë gjatë jetës sime. ”

Kjo zgjoi një habi të përgjithshme; dhe ai kishte kënaqësinë të duke u pyetur me padurim nga gruaja e tij dhe pesë vajzat e tij në një herë

Pasi e argëtoi veten pak kohë me kureshtjen e tyre, ai kështu shpjegoi:

“Rreth një muaj më parë e mora këtë letër; dhe rreth një dy javë më parë iu përgjigja, sepse mendova se ishte një rast i ndonjë delikatesë, dhe që kërkon vëmendje të hershme. Fromshtë nga kushëriri im, Z. Collins, i cili, kur të vdes, mund t’ju largojë të gjithëve nga kjo shtëpi sa më shpejt si të dojë ”.

“Oh! i dashuri im, “bërtiti gruaja e tij,” Unë nuk mund të duroj ta dëgjoj atë të përmendura. Lutu mos fol për atë njeri të neveritshëm. Unë mendoj se është gjëja më e vështirë në botë, që duhet të jetë pasuria juaj tërhiqet larg nga fëmijët tuaj; dhe jam i sigurt, nëse do ta kisha isha ti, duhet të isha përpjekur kohë më parë të bëja diçka apo tjetër në lidhje me të. ”

Jane dhe Elizabeth u përpoqën t’i shpjegonin asaj natyrën e një sjellin Ata shpesh ishin përpjekur ta bënë më parë, por ishte një temë për të cilën zonja Bennet ishte përtej arritjes së arsyes, dhe ajo vazhdoi të binte me hidhërim kundër mizorisë së vendosjes së një pasuri larg një familje me pesë vajza, në favor të një burri për të cilin askush nuk interesohej asgjë.

“Sigurisht që është një çështje më e padrejtë,” tha Z. Bennet, “dhe asgjë nuk mund ta pastrojë z. Collins nga faji i trashëgimisë Longbourn. Por nëse do ta dëgjoni letrën e tij, mbase mund ta bëni zbutuni pak nga mënyra e tij e të shprehurit. ”

“Jo, se jam i sigurt se nuk do ta bëj; dhe mendoj se është shumë i pavendosur prej tij për t’ju shkruar fare, dhe shumë hipokritë. Unë i urrej miqtë e tillë të rremë. Pse nuk mund të vazhdonte të grindej me ty, siç bëri babai i tij para tij? ”

“Pse, me të vërtetë; ai duket se ka pasur disa skrupuj birnor atë kokë, siç do ta dëgjoni. ”

“Hunsford, afër Westerham, Kent, 15th Tetor_.

“I dashur zotëri, - “Mosmarrëveshja që ekziston midis vetes dhe të ndjerit tim babai i nderuar gjithmonë më jepte shumë shqetësim, dhe pasi që kam pata fatin e keq ta humbja, shpesh kam dashur të shërohem shkëlja; por për ca kohë unë u mbajta larg nga dyshimet e mia, nga frika se mos mund të duket mosrespektim i kujtesës së tij për mua të jetë në marrëdhënie të mira me këdo me të cilin gjithmonë e kishte kënaqur të jesh në mospërputhje. - ‘Atje, zonja Bennet.’ - Sidoqoftë, mendja ime

është tani i përbërë nga kjo temë, sepse ka marrë shugurimin në Pashkë, Kam pasur aq fat sa të dallohem nga patronazhi e Zonjës së Drejtë të Nderuar Catherine de Bourgh, e veja e Sir Lewis de Bourgh, bujaria dhe mirësia e të cilit më ka preferuar mua rektorati i vlefshëm i kësaj famullie, ku do të jetë seriozisht përpqem të poshtëroj veten time me respekt mirënjohës ndaj saj zonja, dhe jini gjithnjë të gatshëm për të kryer ato rite dhe ceremoni të cilat janë themeluar nga Kisha e Anglisë. Si një klerik, për më tepër, unë e ndiej si detyrë time të promovoj dhe të krijoj bekimin e paqes në të gjitha familjet brenda arritjes së ndikimit tim; dhe në vazhdim këto arsye unë i bëj lajka vetes që janë përpjekjet e mia të tanishme shumë e lavdërueshme, dhe kjo rrethanë e të qenit tim i ardhshëm në pasoja e pasurisë Longbourn do të neglizhohet me mirësi nga ana juaj anash, dhe të mos të çojë të refuzosh degën e ullirit të ofruar. Une nuk mund të jetë ndryshe nga shqetësimi për të qenë mjeti i dëmtimit bijat tuaja të dashura, dhe lutuni të lini të kërkon falje për të, si si dhe t'ju siguroj për gatishmërinë time për t'i bërë ato të gjitha të mundshme ndreqet - por e kësaj ajete. Nëse nuk duhet të keni kundërshtim më prano në shtëpinë tënde, unë i propozoj vetes kënaqësinë e duke pritur për ju dhe familjen tuaj, të hënën, 18 nëntor, nga katër ora, dhe ndoshta do të shkelni në mikpritjen tuaj deri në E shtuna e natës në vijim, gjë që unë mund ta bëj pa asnjë shqetësim, pasi Zonja Catherine është larg nga kundërshtimi ndaj imit mungesë e rastit të dielën, me kusht që ndonjë tjetër kleriku është i angazhuar të bëjë detyrën e ditës. — Unë mbetem, i dashur zotëri, me komplimente të respektueshme për zonjën dhe bijat tuaja, tuajin mirëdashës dhe mik,

“WILLIAM COLLINS”

“Prandaj, në orën katër mund të presim këtë paqe-bërje zotëri, “tha z. Bennet, ndërsa mblodhi letrën. “Ai duket se është një i ri më i ndërgjegjshëm dhe i sjellshëm, përse i përket fjala, dhe unë dyshoj se jo do të provojë një njohje të vlefshme, veçanërisht nëse Zonja Catherine duhet të jetë aq indulgjente sa ta lejojë atë ejani përsëri tek ne. ”

“Ka ca kuptim në atë që ai thotë për vajzat, megjithatë, dhe nëse ai është i gatshëm t'u bëjë ndonjë rregullim, unë nuk do të jem ai personi për ta dekurajuar atë. ”

“Megjithëse është e vështirë,” tha Jane, “të mendosh në çfarë mënyre mund të bëjë do të thotë të na bëjë shlyerjen që ai mendon se duhet, dëshira është sigurisht për meritat e tij. ”

Elizabeth u godit kryesisht nga nderimi i tij i jashtëzakonshëm për të Zonja Catherine, dhe qëllimi i tij i mirë për të pagëzuar, martuar, dhe varrosjen e famullitarëve të tij sa herë që kërkohej.

“Ai duhet të jetë një çudi, mendoj”, tha ajo. “Unë nuk mund ta bëj atë jashtë. — Ekziston diçka shumë pompoze në stilin e tij. — Dhe çfarë mundet ai do të thotë duke kërkuar falje për të qenë tjetër në pasojë? - Ne nuk mundemi supozoni se do ta ndihmonte nëse do të mundej. — A mund të ishte ai një njeri i arsyeshëm, zotëri? ”

“Jo, i dashur, mendoj se jo. Kam shumë shpresa për ta gjetur krejt e kundërta. Ekziston një përzjerje e servilizmit dhe vetë-rëndësia në letrën e tij, e cila premtun mirë. unë jam i paduruar për ta parë ”.

“Për sa i përket përbërjes,” tha Mary, “letra nuk duket me defekt. Ideja e degës së ulla mbase nuk është tërësisht e re, megjithatë mendoj se është shprehur mirë. ”

Për Catherine dhe Lydia, as letra dhe as shkrimtari i saj nuk ishin në të çdo shkallë interesante. Ishte e pamundur që e tyre kushëriri duhet të vinte me një pallto të kuqe flakë dhe tani ishin ca javë meqenëse ata kishin marrë kënaqësi nga shoqëria e një njeriu në ndonjë ngjyra tjetër. Sa për nënën e tyre, letra e Z. Collins kishte bërë larg shumë prej vullnetit të saj të keq dhe ajo po përgatitej ta shihte me të një shkallë gjakftohësie që mahniti burrin dhe bijat e saj.

Z. Collins ishte i përpiktë për kohën e tij dhe u prit me shkëlqim mirësjellje nga e gjithë familja. Z. Bennet në të vërtetë tha pak; por zonjat ishin mjaft të gatshme për të biseduar, dhe Z. Collins dukej as nuk ka nevojë për inkurajim, as nuk është i prirur të heshtë vetveten. Ai ishte një djalë i gjatë, me pamje të rëndë pesë e njëzet. Ajri i tij ishte i rëndë dhe madhështor, dhe sjellja e tij ishin shume zyrtare. Ai nuk ishte ulur gjatë para tij e komplimentoi zonjën Bennet që kishte një familje kaq të mirë vajzash; tha se kishte dëgjuar shumë nga bukuria e tyre, por që në këtë rast fama i kishte rënë vërtetës; dhe shtoi, se ai nuk e bëri dyshoni se ajo i sheh të gjithë në kohën e duhur të vendosur në martesë. Kjo gallatë nuk i pëlqente shumë dëgjuesve të tij; por zonja Bennet, e cila grindej pa komplimente, u përgjigj më së shumti lehtësisht.

“Ju jeni shumë i mirë, jam i sigurt; dhe e uroj me gjithë zemër mund të provojë kështu, sepse përndryshe ata do të jenë mjaft të varfër. Gjërat janë u vendosën kaq të çuditshëm. ”

“Ju ndoshta aludoni, për pasojat e kësaj pasurie.”

“Ah! zotëri, e bëj vërtet. Isshtë një çështje e rëndë për vajzat e mia të varfra, ju duhet të rrëfëheni. Jo se dua të gjej gabime me __you, për të gjëra të tilla i di që të gjitha janë rastësi në këtë botë. Nuk ka asnjë duke ditur se si do të shkojnë pasuritë kur të përfshihen.

“Unë jam shumë e ndjeshme, zonjë, për vështirësitë për kushërinjtë e mi të drejtë, dhe mund të them shumë për këtë temë, por që unë jam

i kujdesshëm duke u shfaqur përpara dhe precipituar. Por unë mund t'i siguroj të rinjtë zonja që unë vij e përgatitur për t'i admiruar ato. Aktualisht nuk do ta bëj thuat me shume; por, mbase, kur të njihemi më mirë - "

Ai u ndërpre nga një thirrje për darkë; dhe vajzat buzeqeshin mbi njëri-tjetrin. Ata nuk ishin objektet e vetme të Z. Collins admirim Salla, dhoma e ngrënies dhe të gjitha orenditë e saj, u shqyrtuan dhe vlerësuan; dhe lavdërimi i tij për gjithçka do të kishte prekur zemrën e zonjës Bennet, por për huqizuesin supozimi i shikimit të tij të gjitha si pronë e tij e ardhshme. darka gjithashtu nga ana e saj u admirua shumë; dhe ai u lut të dinte për cilin kushërirë të tij të ndershëm ishte shkëlqimi i gatimit të saj për shkak të Por ai u vendos aty nga zonja Bennet, e cila e siguroi atë me një farë aftësie që ata ishin shumë të aftë të mbanin një të mirë gatuan, dhe se vajzat e saj nuk kishin asgjë për të bërë në kuzhinë. Ai iu lut që të mos i pëlqente. Me një ton të zbutur ajo deklaroi veten aspak të ofenduar; por ai vazhdoi të kërkoj falje për rreth një çerek ore.

Kapitulli 14

Gjatë darkës, z. Bennet mezi fliste fare; por kur shërbëtorët u tërhoqën, ai mendoi se ishte koha për të pasur disa bisedë me mysafirin e tij, dhe për këtë arsye filloi një temë në të cilën ai priste që ai të shkëlqejë, duke vërejtur se ai dukej shumë me fat në mbrojtësin e tij. Vëmendja e zonjës Catherine de Bourgh ndaj dëshirave të tij, dhe konsiderata për rehatinë e tij, u duk shumë jashtëzakonshme. Z. Bennet nuk mund të kishte zgjedhur më mirë. Z. Collins ishte elokumente në lavdërimet e saj. Subjekti e ngriti atë në më shumë se solemniteti i zakonshëm i mënyrës, dhe me një aspekt më të rëndësishëm ai protestuan se "ai kurrë në jetën e tij nuk kishte parë dëshmi të një sjelljeje të tillë në një person me gradë - një mirëbesim dhe mirësjellje e tillë, siç kishte ai vetë me përvojë nga Zonja Catherine. Ajo kishte qenë me mirësi i kënaqur për të miratuar të dy diskurset që ai kishte tashmë kishte nderin të predikonte para saj. Ajo gjithashtu e kishte pyetur atë dy herë për të darkuar në Rosings dhe i kishte dërguar vetëm të shtunën më parë, për të bërë pishinën e saj të quadrille në mbrëmje. zonjë Catherine llogaritej krenare nga shumë njerëz që ai njihte, por ai kishte kurrë nuk pashë asgjë, përveç besueshmërisë në të. Ajo gjithmonë kishte folur ndaj tij siç do t'i bënte çdo zotërie tjetër; ajo nuk e bëri kundërshtimi më i vogël për anëtarësimin e tij në shoqërinë e lagje as largimin e tij nga famullia herë pas here për a javë ose dy, për të vizituar marrëdhëniet e tij. Ajo madje kishte krenuar këshillojeni atë të martohet sa më shpejt që të mundet, me kusht që të zgjedhë diskrecion; dhe një herë i

kishte bërë një vizitë në përulësinë e tij falje, ku ajo kishte aprovuar në mënyrë të përsosur të gjitha ndryshimet ai kishte qenë duke bërë, dhe madje ishte garantuar për të sugjeruar disa vetë - disa raftë në dollap deri në shkallë “.

“E gjitha është shumë e duhur dhe civile, jam e sigurt”, tha zonja Bennet, “Dhe unë guxoj të them se ajo është një grua shumë e pëlqyeshme. Ashtë për të ardhur keq që zonjat e mëdha në përgjithësi nuk janë më shumë si ajo. A jeton ajo afër ti, zotëri? ”

“Kopshti në të cilin qëndron vendbanimi im i përlulur ndahet vetëm nga një korsi nga Rosings Park, vendbanimi i zonjës së saj. ”

“Mendoj se thatë se ishte e ve, zotëri? A ka ajo ndonjë familje? ”

“Ajo ka vetëm një vajzë, trashëgimtare e Rosings, dhe shumë pronë e gjerë. ”

“Ah!” tha zonja Bennet, duke tundur kokën, “atëherë ajo është më mirë se shumë vajza. Dhe çfarë lloj zonje e re është ajo? A është ajo i bukur? ”

“Ajo është me të vërtetë një zonjë e re më simpatike. Vetë zonja Catherine thotë se, për sa i përket bukurisë së vërtetë, zonjusha de Bourgh është larg superior ndaj seksit më të bukur të seksit të saj, sepse ka që në tiparet e saj që shënon zonjën e re të lindjes së dalluar. Ajo për fat të keq është e një kushtetute të sëmurë, e cila ka e pengoi atë të bënte atë përparim në shumë arritje gjë për të cilën ajo nuk mund të kishte dështuar ndryshe, siç jam informuar nga zonja që mbikëqyri arsimimin e saj dhe që ende banon me ta. Por ajo është krejtësisht e dashur, dhe shpeshherë e pranon vozis pranë vendbanimit tim të përlulur në fajtonin dhe ponitë e saj të vegjël. ”

“A është prezantuar ajo? Unë nuk e mbaj mend emrin e saj në mes të zonjat në gjykatë. ”

“Gjendja e saj indiferente e shëndetit e pengon fatkeqësisht të jetë në të qytet; dhe me atë mjet, siç i thashë Zonjës Katerinë një ditë, ka privoi gjykatën britanike nga stolia e saj më e ndritshme. Ajo zonja dukej e kënaqur me idenë; dhe ju mund të imagjinoni se unë jam i lumtur në çdo rast për të ofruar atyre pak delikate komplimente të cilat janë gjithmonë të pranueshme për zonjat. kam me shume sesa një herë e vëzhguar Lady Catherine, se vajza e saj simpatike dukej e lindur si dukeshë dhe se grada më e ngritur, në vend që të jepte pasojat e saj, do të zbukurohej prej saj. Këto janë lloji i gjërave të vogla që i pëlqejnë zonjës së saj, dhe kjo është një lloj vëmendjeje që unë e konceptoj veten të lidhur në mënyrë të veçantë te paguash.”

“Ju gjykoni shumë siç duhet,” tha Z. Bennet, “dhe është e lumtur për të ju që zotëroni talentin e lajkatimit me delikatesë. Mund Unë

pyes nëse këto vëmendje të këndshme vijnë nga impulsi të momentit, apo janë rezultati i studimit të mëparshëm? ”

“Ato lindin kryesisht nga ajo që po kalon në atë kohë, dhe pse Ndonjëherë e argëtoj veten duke sugjeruar dhe rregulluar të tilla komplimente pak elegante siç mund të përshtaten me ato të zakonshmet raste, gjithmonë dëshiroj t’u jap atyre një ajër sa më të pastdiuar e mundur. ”

Pritjet e z. Bennet u përgjigjën plotësisht. Kushëriri i tij ishte si absurde siç kishte shpresuar dhe e dëgjoi me më të mprehtë kënaqësi, duke ruajtur në të njëjtën kohë më të vendosur qetësia e fytyrës, dhe, përveç në një shikim të rastit në Elizabeth, duke mos kërkuar asnjë partner në kënaqësinë e tij.

Sidoqoftë, në kohën e çajit, doza ishte mjaftuar dhe z. Bennet ishte i lumtur ta merrte mysafirin e tij përsëri në dhomën e vizatimeve, dhe, kur çaji mbaroi, i lumtur që e ftova të lexonte me zë të lartë për zonjat. Zoti. Collins pranoi menjëherë dhe u prodhua një libër; por, në duke e parë atë (sepse gjithçka shpalli që të jetë nga a duke qarkulluar në bibliotekë), ai filloi përsëri dhe duke kërkuar falje, protestoi që ai kurrë nuk lexoi romane. Kiti e vështroi dhe Bërtiti Lidia. U prodhuan libra të tjerë, dhe pas disa këshillimi ai zgjodhi Predikimet e Fordyce. Lidia u hap kur u hap vëllimin, dhe para se ta kishte, me një solemnitet shumë monoton, lexoi tre faqe, ajo e nderpreu me:

“A e dini, mamma, që xhaxhai im Phillips flet për t’u kthyer Richard; dhe nëse ai e bën, koloneli Forster do ta punësojë atë. Halla ime më tha kështu vetë të shtunën. Unë nesër do të eci në Meryton për të dëgjuar më shumë në lidhje me të, dhe për të pyetur kur z. Denny kthehet nga qytet ”.

Lidia u kërkua nga dy motrat e saj më të mëdha për të mbajtur gjuhën e saj; por Z. Collins, shumë i ofenduar, la mënjanë librin e tij dhe tha:

“Unë shpesh kam vëzhguar sesa interesohen zonjat e reja libra me një pullë serioze, megjithëse janë shkruar vetëm për to përfitim Më mahnit, rrëfhem; sepse, sigurisht, mund të ketë asgjë aq e dobishme për ta sa udhëzimi. Por unë nuk do importoj më shumë kushëririn tim të ri. ”

Pastaj iu kthye z. Bennet, ai ofroi veten si antagonistin e tij në tavëll. Z. Bennet e pranoi sfidën, duke vërejtur atë ai veproi me shumë mençuri duke i lënë vajzat në vogëlsirat e tyre dëfrime. Zonja Bennet dhe vajzat e saj kërkuan ndjesë më civilisht për ndërprerjen e Lidias dhe premtoi se nuk do të ndodhte përsëri, nëse ai do të rifillonte librin e tij; por Z. Collins, pasi duke i siguruar ata se ai nuk lindi kushëririn

e tij të ri pa vullnet të keq, dhe kurrë nuk duhet të urrejë sjelljen e saj si çdo fyerje, ulur vetë në një tryezë tjetër me z. Bennet dhe u përgatit për tavëll.

Kapitulli 15

Z. Collins nuk ishte një njeri i arsyeshëm, dhe mungesa e natyrës ishte ndihmuar por pak i ndihmuar nga arsimi ose shoqëria; të pjesa më e madhe e jetës së tij ka kaluar nën drejtimin e një baba analfabet dhe koprrac; dhe megjithëse i përkiste një i universiteteve, ai thjesht kishte mbajtur kushtet e nevojshme, pa formuar ndonjë njohje të dobishme. Nënshtrimi në që i ati e kishte rritur i kishte dhënë fillimisht përlësi e madhe e mënyrës; por tani ishte një marrëveshje e mirë e kundërvepruar nga vetë-mendja e një kokë të dobët, që jeton në pension, dhe ndjenjat pasuese të prosperitetit të hershëm dhe të papritur. A një rast me fat e kishte rekomanduar atë për Lady Catherine de Bourgh kur jetesa e Hunsford ishte e lirë; dhe respektin që ai ndjehet për gradën e saj të lartë dhe nderimin e tij për të si të tijin mbrojtës, duke u përzier me një mendim shumë të mirë për veten, për të tijin autoriteti si klerik dhe e drejta e tij si rektor e bëri atë krejt një përzierje e krenarisë dhe pasojave, vetë-rëndësisë dhe përlësia.

Duke pasur tani një shtëpi të mirë dhe të ardhura mjaft të mjaftueshme, ai synoi të martohesh; dhe në kërkimin e një pajtimi me Longbourn familjen ai kishte një grua në pikëpamje, pasi ai donte të zgjidhte një nga vajzat, nëse i gjente ato aq të bukura dhe miqësore sa ishin përfaqësuar nga raporti i përbashkët. Ky ishte plani i tij i riparimeve - i shlyerja - për trashëgiminë e pasurisë së babait të tyre; dhe ai e mendoi një i shkëlqyeshëm, plot përshtatshmëri dhe përshtatshmëri, dhe tepër bujarë dhe pa interes nga ana e tij.

Plani i tij nuk ndryshonte kur i shihte. Fytyra bukuroshe e zonjës Bennet konfirmoi pikëpamjet e tij dhe vendosi të gjitha nocionet e tij më të rrepta të çfarë ishte për shkak të vjetërsisë; dhe për mbrëmjen e parë — ajo — ishte zgjedhja e tij e vendosur. Mëngjesin tjetër, megjithatë, bëri një ndryshim; sepse në një çerek ore *tête-à-tête* me znj. Bennet para mëngjesit, një bisedë që fillon me të tijën Familja-shtëpi, dhe duke çuar natyrshëm në miratimin e tij shpreson, se një dashnore mund të gjendet për të në Longbourn, prodhuar prej saj, mes buzëqeshjeve shumë të vetëkënaqura dhe gjeneralit inkurajim, një paralajmërim kundër Xhejnit që ai kishte fiksuar. “Për sa i përket vajzave të saj të reja, ajo nuk mund të merrte përsipër thuj - ajo nuk mund të përgjigjej pozitivisht - por ajo nuk dinte asgjë para-posedim; vajza e saj më e vjetra, ajo thjesht duhet të përmendë - ajo ndjeu se ishte detyrë e saj për të lënë të kuptohet, ka të ngjarë të jetë shumë shpejt

të fejuar ”.

Z. Collins kishte vetëm që të ndryshonte nga Jane në Elizabeth - dhe kjo ishte së shpejti bërë - bërë ndërsa znj. Bennet po trazonte zjarrin. Elizabeth, njësoj përkrah Jane për nga lindja dhe bukuria, pati sukses e saj natyrisht.

Znj. Bennet e vlerësoi me të madhe aluzionin dhe besoi se do të mundej së shpejti do të martohen dy vajza; dhe burrin të cilin ajo nuk mundi ariu për të folur një ditë më parë ishte tani lart në hiret e saj të mira.

Qëllimi i Lidias për të ecur në Meryton nuk u harrua; çdo motra përveç Marisë pranoi të shkonte me të; dhe Z. Collins ishte për të marrin pjesë në to, me kërkesë të z. Bennet, i cili ishte më i shqetësuar ta heqin qafe atë dhe ta kenë bibliotekën e tij për vete; për atje Z. Collins e kishte ndjekur pas mëngjesit; dhe atje ai do vazhdojnë, nominalisht të angazhuar me një nga folios më të mëdha në koleksion, por në të vërtetë flasim me Z. Bennet, me pak ndërprerje, e shtëpisë dhe kopshtit të tij në Hunsford. Veprime të tilla e zbërtheu z. Bennet jashtëzakonisht. Në bibliotekën e tij ai kishte qenë gjithmonë i sigurt për kohën e lirë dhe qetësinë; dhe megjithëse të përgatitur, si ai i tha Elizabetës, që të takohej me marrëzi dhe mendjemadhësi në tjetrën dhomë e shtëpisë, ai ishte mësuar të ishte i lirë prej tyre atje; e tij civilizimi, pra, ishte më i shpejtë për të ftuar z. Collins në bashkëjini bijat e tij në shëtitjen e tyre; dhe Z. Collins, duke qenë në fakt shumë më mirë për një shëtitës se një lexues, ishte jashtëzakonisht e mirë i kënaqur për të mbyllur librin e tij të madh, dhe të shkojnë.

Në nota pompoze në anën e tij, dhe miratimet civile në atë të tij kushërinj, koha e tyre kaloi derisa hynë në Meryton. vëmendja e të rinjve atëherë nuk do të merrej më nga *him*. Sytë e tyre po endeshin menjëherë në rrugë në kërkimi i oficerëve, dhe asgjë më pak se një mbulesë shumë e zgjuar në të vërtetë, ose një muslin vërtet i ri në një vitrinë dyqani, mund të kujtojnë ata

Por vëmendja e çdo zonje shpejt u tërhoq nga një djalë i ri, të cilin nuk e kishin parë kurrë më parë, nga më të butët pamja, duke ecur me një oficer tjetër në anën tjetër të mënyrë Oficeri ishte vetë Z. Denny në lidhje me kthimin e të cilit nga Londra, Lidia erdhi të pyesë dhe ai u përkul ndërsa po kalonin. Të gjithë u goditën nga ajri i të huajit, të gjithë menduan se kush ishte ai mund të jetë; dhe Kitty dhe Lydia, të vendosur nëse është e mundur për të gjetur jashtë, udhëhoqi rrugën nëpër rrugë, me pretendimin e dëshirës diçka në një dyqan të kundërt, dhe për fat të mirë sapo kishte fituar trotuari kur të dy zotërinjtë, duke u kthyer, kishin arritur i njëjti vend. Z. Denny iu drejtua atyre

drejtpërdrejt dhe iu lut leje për të prezantuar mikun e tij, z. Wickham, i cili ishte kthyer me të një ditë më parë nga qyteti, dhe ai ishte i lumtur të thoshte se kishte pranuar një komision në trupat e tyre. Kjo ishte tamam si ajo duhet të jete; sepse i riu donte vetëm regjimentarë ta bënëin plotësisht simpatik. Pamja e tij ishte në favor të tij; ai kishte të gjithë pjesën më të mirë të bukurisë, një pamje të shkëlqyeshme, një të mirë figurë, dhe adresë shumë e këndshme. Hyrja u ndoq lart në krah të tij me një gatishmëri të lumtur bisede - një gatishmëri në të njëjtën kohë të përkryer korrekte dhe pa pretendime; dhe e tëra partia ishte akoma në këmbë dhe fliste së bashku shumë të kënaqshme, kur tingulli i kuajve u tërhoqi vëmendjen, dhe Darcy dhe Bingley u panë duke hipur në rrugë. Mbi dallimin e zonjave të grupi, dy zotërinjtë erdhën drejt tyre, dhe filluan qytetërimet e zakonshme. Bingley ishte zëdhënësi kryesor, dhe zonjusha Bennet objekt kryesor. Ai atëherë ishte, tha ai, në rrugën e tij për në Longbourn me qëllim për të kërkuar pas saj. Z. Darcy e vërtetoi atë me një hark dhe po fillonte të vendoste që të mos e bënte ngul sytë tek Elizabeta, kur ata u arrestuan papritmas nga pamja e të huajit, dhe Elizabeta ndodhte për të parë pamja e të dyve ndërsa shikonin njëri-tjetrin, ishte e gjitha habia nga efekti i takimit. Të dy ndryshuan ngjyrën, njëra dukej e bardhë, tjetra e kuqe. Z. Wickham, pas disa momente, preku kapelën e tij - një përshëndetje që Z. Darcy vetëm dinjitet të kthehet. Cili mund të jetë kuptimi i tij? Ishte e pamundur të imagjinohet; ishte e pamundur të mos vonohej ta dija.

Në një minutë tjetër, Z. Bingley, por pa u dukur se do ta kisha vuri re atë që kaloi, mori leje dhe kaloi me shokun e tij.

Z. Denny dhe Z. Wickham ecën me zonjat e reja në dera e shtëpisë së z. Phillip, dhe pastaj bëri harqet e tyre, pavarësisht nga lutjet e ngutshme të zonjës Lydia që ata duhet të hyjnë, dhe edhe përkundër hedhjes së znj. Phillips në dritaren e sallonis dhe duke dërguar me zë të lartë ftesën.

Zonja Phillips ishte gjithmonë e lumtur kur i shihte mbesat e saj; dhe te dy të moshuarit, nga mungesa e tyre e fundit, ishin veçanërisht të mirëpritur, dhe ajo po shprehte me padurim habinë e saj për kthimin e tyre të papritur në shtëpi, e cila, pasi karroca e tyre nuk i kishte marrë, ajo nuk do të kishte ditur asgjë, nëse ajo nuk do të kishte rastisur të shihte Dyqani i z. Jones në rrugë, i cili i kishte thënë asaj se ata nuk do të dërgonin më drafte në Netherfield sepse Zonjusha Bennets u larguan, kur pretendohej civilizimi i saj drejt Z. Collins nga prezantimi i Jane prej tij. Ajo mori atë me mirësjelljen e saj më të mirë, të cilën ai e ktheu me aq shumë më shumë, duke kërkuar falje për ndërhyrjen e tij, pa ndonjë të mëparshme njohja me të, gjë që nuk mund ta ndihmonte

lajkatore vetë, megjithatë, mund të justifikohet nga marrëdhënia e tij me zonjat e reja që e njohën atë me njoftimin e saj. Zonja Phillips ishte mjaft i mahnitur nga një tepricë e tillë e shumimit të mirë; por ajo soditja e një të huaji shpejt u dha fund nga pasthirrma dhe pyetje për tjetrin; nga të cilët, megjithatë, ajo vetëm mund t'u tregonte mbesave të saj atë që ata tashmë e dinin, se z. Denny e kishte sjellë atë nga Londra, dhe se ai do të kishte një komisioni i togerit në —shire. Ajo e kishte parë atë orën e fundit, tha ajo, ndërsa ai ecte lart e poshtë rrugës, dhe po të ishte shfaqur Z. Wickham, Kitty dhe Lydia do të kishin patjetër vazhdoi okupimin, por fatmirësisht askush nuk kaloi dritaret tani përveç disa oficerëve, të cilët, në krahasim me të huaj, u bënë “shokë budallenj, të papëlqyeshëm”. Disa nga ata do të darkonin me Phillipses të nesërmen, dhe të tyre tezja premtoi se do ta bënte burrin e saj të thërriste Z. Wickham, dhe të jepte atij gjithashtu një ftesë, nëse do të vinte familja nga Longbourn ne mbrëmje. Për këtë u ra dakord dhe zonja Phillips protestoi se ata do të kishin një lojë të bukur të rehatshme të zhurmshme të llotarisë bileta, dhe pak darkë të nxehtë më pas. Perspektiva nga kënaqësitë e tilla ishte shumë i gëzuar, dhe ata u ndanë në reciprok shpirtrat e mirë Z. Collins përsëriti faljet e tij në lënien e dhomë, dhe u sigurua me një civilizim të palodhur se ishin krejtësisht e panevojshme.

Ndërsa ecnin për në shtëpi, Elizabeta tregoi me Jane atë që kishte parë kalojnë mes dy zotërinjve; por megjithëse Jane do ta kishte mbrojtur njërin ose të dy, nëse do të ishin dukur të gabuar, ajo nuk mund të shpjegonte më shumë sjellje të tillë sesa motra e saj.

Z. Collins gjatë kthimit të tij e kënaqi shumë Znj. Bennet nga duke admiruar sjelljet dhe mirësjelljen e zonjës Phillips. Ai protestoi se, përveç Zonjës Catherine dhe vajzës së saj, ai kurrë nuk kishte parë një grua më elegante; sepse ajo jo vetëm që e kishte pritur atë me civilizimin maksimal, por madje edhe e përfshiu atë në mënyrë të theksuar ftesë për mbrëmjen tjetër, edhe pse krejt e panjohur për të para. Diçka, ai supozoi, se mund t'i atribuohet tij lidhje me ta, por megjithatë ai kurrë nuk ishte takuar me kaq shumë vëmendje në tërë rrjedhën e jetës së tij.

Kapitulli 16

Meqenëse nuk u bë asnjë vërejtje për angazhimin e të rinjve me të tezja e tyre, dhe të gjithë skrupujt e Z. Collins për të lënë Z. dhe Znj. Bennet për një mbrëmje të vetme gjatë vizitës së tij ishin më të shumtat në mënyrë të qëndrueshme rezistoi, treneri e transferoi atë dhe pesë kushërinjtë e tij te një orë e përshtatshme për në Meryton; dhe vajzat kishin kënaqësinë të duke dëgjuar, ndërsa hynë në sallën e vizatimeve, që kishte z. Wickham pranoi ftesën e xhaxhait të tyre dhe

ishte atëherë në shtëpi.

Kur u dha kjo informacion, dhe ata të gjithë kishin marrë të tyre vendet, z. Collins ishte në kohë të lirë për të parë përreth tij dhe për të admiruar, dhe ai ishte aq shumë i goditur me madhësinë dhe mobiljet e apartament, që ai deklaroi se pothuajse mund ta mendonte vetë në sallonin e vogël të mëngjesit veror në Rosings; një krahasim që në fillim nuk përçoi shumë kënaqësi; por kur znj. Phillips kuptoi prej tij se çfarë ishte Rosings, dhe kush ishte i saj pronare - kur ajo kishte dëgjuar përshkrimin e vetëm njëres e dhomave të vizatimeve të Zonjës Catherine, dhe zbuloi se vetëm pjesa e oxhakut kishte kushtuar tetëqind paund, ajo i ndjeu të gjitha forca e komplimentit, dhe vështirë se do të kishte fyer një krahasimi me dhomën e kujdestarit të shtëpisë.

Duke i përshkruar asaj gjithë madhështinë e Zonjës Catherine dhe asaj rezidencë, me digresione të herëpashershme për të vlerësuar përlulësinë e tij vendbanimi, dhe përmirësimet që po merrte, ai ishte për fat të mirë të punësuar derisa zotërinjtë u bashkuan me ta; dhe ai e gjeti te Znj. Phillips një dëgjues shumë i vëmendshëm, mendimi i të cilit për të pasoja u rrit me ato që ajo dëgjoi, dhe kush zgjidhte për ta shitur me pakicë të gjithë midis fqinjëve të saj sa më shpejt që të mundej. Për të vajzat, të cilat nuk mund të dëgjonin kushëririn e tyre dhe që kishin asgjë për të bërë, përveç dëshirës për një instrument dhe shqyrtimi i tyre imitimet indiferente të Kinës në mantelin, intervali i pritjes u shfaq shumë i gjatë. Mbaroi më në fund, sidoqoftë. Zotërinjtë u afruan dhe kur z. Wickham eci në dhomë, Elizabeta ndjeu se ajo as që kishte parë atë më parë, as duke menduar për të që prej, me shkallën më të vogël të admirimit të paarsyeshëm. Oficerët e —shshire ishin në në përgjithësi një grup shumë i besueshëm, zotëri dhe më i miri ata ishin të partisë aktuale; por z. Wickham ishte aq larg të gjithë ata personalisht, fytyrën, ajrin dhe ecjen, siç ishin ata superior ndaj xhaxhait Phillips me fytyrë të gjerë, të zihet fryma, duke marrë frymë verë porti, i cili i ndoqi në dhomë.

Z. Wickham ishte njeriu i lumtur ndaj të cilit pothuajse çdo femër syri u kthye dhe Elizabeta ishte gruaja e lumtur nga e cila ai më në fund u ul vetë; dhe mënyrën e pëlqyeshme në të cilën ai menjëherë ra në bisedë, megjithëse ishte vetëm e vetme duke qenë një natë e lagur, e bëri atë të ndjehet se më e zakonshmja, e shurdhër, tema më threadbare mund të jepet interesante nga aftësia të folësit.

Me rivalë të tillë për njoftimin e panairit si Z. Wickham dhe oficerët, Z. Collins dukej se zhytej në parëndësi; te zonjat e reja ai sigurisht nuk ishte asgjë; por ai kishte akoma në intervale një dëgjues i mirë në Znj Phillips, dhe ishte nga ajo vigjilencë, e furnizuar më së shumti me kafe

dhe kifile. Kur u vendosën tavolinat e kartave, ai kishte mundësinë e duke e detyruar atë nga ana tjetër, duke u ulur për të fishkëllyer.

“Tani njoh pak lojë,” tha ai, “por do të jem i gëzuar për të përmirësuar veten, sepse në situatën time në jetë - ”Znj. Phillips ishte shumë i kënaqur për pajtueshmërinë e tij, por mezi priti arsyen e tij.

Z. Wickham nuk luajti në fishkëllimë, dhe me kënaqësi të gatshme ishte ai marrë në tryezën tjetër midis Elizabetës dhe Lidias. Ne fillim dukej rreziku që Lidia ta tërhiqte atë plotësisht, sepse ajo ishte një bisedues më i vendosur; por duke qenë gjithashtu jashtëzakonisht i dashur e biletave të lotarisë, ajo shpejt u interesua shumë për lojë, shumë i etur për të bërë baste dhe duke thirrur pas çmimeve për kini vëmendje për këdo në veçanti. Lejimi për të përbashkëtën kërkesat e lojës, z. Wickham ishte në kohë të lirë për të biseduar për Elizabetën, dhe ajo ishte shumë e gatshme ta dëgjonte, megjithëse çfarë ajo kryesisht dëshironte të dëgjonte se nuk mund të shpresonte t’i thuhej - historia e njohjes së tij me z. Darcy. Ajo nuk guxoi as përmend atë zotëri. Sidoqoftë kureshtja e saj ishte papritur i lehtësuar Z. Wickham e filloi temën vetë. Ai pyeti se si larg Netherfield ishte nga Meryton; dhe, pasi e priti atë përgjigje, pyeti në një mënyrë hezituese se sa kohë kishte qenë Z. Darcy duke qëndruar atje.

“Rreth një muaj”, tha Elizabeta; dhe pastaj, duke mos dashur të lejojnë rënia e temës, shtoi, “Ai është një njeri me pronë shumë të madhe në Derbyshire, e kuptoj. ”

“Po”, u përgjigj z. Wickham; “Pasuria e tij atje është një pronë fisnike. A qartë dhjetë mijë në vit. Ju nuk mund të jeni takuar me një person më i aftë për t’ju dhënë informacione të caktuara për këtë kokën se veten time, sepse unë kam qenë i lidhur me familjen e tij në një mënyrë të veçantë që nga foshnjëria ime. ”

Elizabeth nuk mund të mos dukej e habitur.

“Ju mund të habiteni, zonjusha Bennet, në një pohim të tillë, pasi të keni parë, siç ndoshta mund të keni, mënyrën shumë të ftohtë të tonës takim dje. A jeni shumë i njohur me z. Darcy? ”

“Me aq sa dëshiroj të jem ndonjëherë”, bërtiti Elizabeth me shumë ngrohtësi. “Unë kanë kaluar katër ditë në të njëjtën shtëpi me të dhe unë mendoj se ai shumë e papranueshme “.

“Unë nuk kam të drejtë të jap mendimin tim”, tha Wickham, “për sa i përket tij duke qenë i pëlqyeshëm ose ndryshe. Unë nuk jam i kualifikuar për të formuar një të tillë. Une e kanë njohur atë shumë gjatë dhe shumë mirë për të qenë një gjykatës i drejtë. Eshte e pamundur për mua që të jetë e paanshme. Por besoj në mendimin tuaj prej tij do të habiste në përgjithësi - dhe ndoshta ju nuk do ta bënit ta shprehin

mjaft fort kudo tjetër. Këtu ju jeni në tuaj familjen e vet. ”

“Me fjalën time, unë nuk them asgjë më shumë - këtu__sesa mund të thoja në ndonjë shtëpi në lagje, përveç Netherfield. Ai nuk është aspak i pëlqyer në Hertfordshire. Të gjithë janë të neveritur nga krenaria e tij. Ju do të mos e gjeni për të folur më favorisht nga askush ”.

“Nuk mund të pretendoj se më vjen keq”, tha Wickham, pas një kohe të shkurtër ndërprerje, “që ai ose që ndonjë njeri të mos vlerësohet përtej shkretëtirave të tyre; por me *him* besoj se jo shpesh ndodh. Bota është verbuar nga pasuria dhe pasoja e tij, ose i frikësuar nga sjelljet e tij të larta dhe imponuese, dhe e sheh atë vetëm si ai zgjedh të shihet “.

“Unë duhet ta marr atë, edhe në njohjen time të vogël, që të jetë një njeri i butë ”. Wickham tundi vetëm kokën.

“Pyes veten,” tha ai, në rastin tjetër të fjalës, “Nëse ai ka gjasa të jetë në këtë vend shumë më gjatë.”

“Unë nuk e di fare; por unë nuk kam dëgjuar asgjë për largimin e tij kur isha në Netherfield. Unë shpresoj që planet tuaja në favor të —Shire nuk do të ndikohet nga qenia e tij në lagje. ”

“Oh! jo — nuk është për mua që të dëbohet nga Z. Darcy. Nëse *he* dëshiron të shmangë shikimin, unë duhet të shkojë. Ne nuk jemi në terma miqësorë, dhe gjithmonë më jep dhimbje ta takoj, por unë nuk kam asnjë arsye për të shmangur *him* por atë që unë mund të shpall para gjithë botës, një ndjenjë e keqpërdorimit shumë të madh, dhe shumica keqardhje të dhimbshme për qenien e tij atë që është. Babai i tij, zonjusha Bennet, i ndjeri Z. Darcy, ishte një nga burrat më të mirë që ka marrë frymë ndonjëherë, dhe shoku më i vërtetë që kam pasur; dhe nuk mund të jem kurrë në shoqëri me këtë Z. Darcy pa u brengosur në shpirt nga një mijë kujtime të tenderit. Sjellja e tij ndaj vetvetes ka qenë skandaloze; por me të vërtetë besoj se mund t'i falja gjithçka dhe gjithçka, në vend se shpresat e tij zhgënjyese dhe përcjmar kujtimin e babait të tij. ”

Elizabeth gjeti interesin e temës në rritje, dhe dëgjoi me gjithë zemrën e saj; por delikatesa e saj parandaloi hetim i mëtejshëm.

Z. Wickham filloi të fliste për tema më të përgjithshme, Meryton, the lagje, shoqëria, duke u shfaqur shumë e kënaqur me të gjithë që ai e kishte parë akoma, dhe duke folur për këtë të fundit me butë por gallatë shumë e kuptueshme.

“Ishte perspektiva e një shoqërie konstante dhe e një shoqërie të mirë,” ai shtoi, “e cila ishte nxitja ime kryesore për të hyrë në —sh. Une e dinte që ishte një korpus më i respektueshëm, i pëlqyeshëm dhe miku im Denny më tundoi më tej nga rrëfimi i tij për të tashmen e tyre

lagjet, dhe vëmendjet shumë të mëdha dhe të shkëlqyera të njohurit Meryton i kishte siguruar. Shoqëria, unë vetë, është e nevojshme për mua. Unë kam qenë një njeri i zhgënjyer dhe shpirtrat e mi nuk do të durojë vetminë. Unë duhet të kem punësim dhe shoqëri. A jeta ushtarake nuk është ajo për të cilën unë isha menduar, por rrethanat tani e kanë bërë atë të pranueshme. Kisha _duhej të kishte qenë e imja profesion - unë jam rritur për kishën, dhe unë duhet të në këtë koha ka qenë në posedim të një jetese më të vlefshme, e kishte i kënaqur zotëria për të cilin po flisnim tani. ”

“Me të vërtetë!”

“Po - i ndjeri Z. Darcy më la trashëgimin e prezantimit tjetër të jetesa më e mirë në dhuratën e tij. Ai ishte kumbari im, dhe tepër bashkangjitur meje. Unë nuk mund të bëj drejtësi për mirësinë e tij. Ai donte ta bënte më siguro shumë dhe mendova se e kishte bërë; por kur jeta ra, u dha diku tjetër ”.

“Qiej të mirë!” - bërtiti Elizabeta; “Por si mund të jetë ajo? Si a mund të mos merret parasysh vullneti i tij? Pse nuk kërkoje ligjor dëmshpërblim? ”

“Kishte thjesht një informalitet të tillë në termat e testamentit sa të mos më jepte shpresë nga ligji. Një njeri me nder nuk mund të kishte dyshoi në qëllimin, por Z. Darcy zgjodhi të dyshonte - ose të trajtojani atë thjesht si një rekomandim të kushtëzuar dhe për ta pohuar se i kisha humbur të gjitha pretendimet për të nga ekstravaganca, moskokëçarje - me pak fjalë asgjë ose asgjë. Ertainshtë e sigurt se, jetesa u bë bosh dy vjet më parë, ashtu siç isha në një moshë mbajeni atë, dhe se iu dha një njeriu tjetër; dhe jo më pak është e sigurt se nuk mund ta akuzoj veten se kam bërë vërtet çdo gjë që meriton ta humbasë. Unë kam një temperament të ngrohtë, të pa mbrojtur, dhe unë mund të kem thënë mendimin tim për të, dhe gjithashtu për të lirisht. Nuk mund të kujtoj asgjë më keq. Por fakti është, që ne jemi burra shumë të ndryshëm dhe se ai më urren mua. ”

“Kjo është mjaft tronditëse! Ai meriton të turpërohet publikisht. ”

“Do të jetë një kohë ose tjetër ai - por nuk do të bëhet nga unë. Derisa ta harroj babanë e tij, unë kurrë nuk mund ta sfidoj ose ta ekspozoj.

Elizabeth e nderoi për ndjenja të tilla dhe e mendoi i pashëm se kurrë siç i shprehu.

“Por çfarë,” tha ajo, pas një pauze, “mund të ketë qenë motivi i tij? Çfarë mund ta ketë shtyrë atë të sillet kaq mizorisht? ”

“Një mospëlqim i plotë dhe i vendosur për mua - një mospëlqim të cilin nuk mund ta bëj por ia atribuojnë në një farë mase xhelozisë.

Kishte të ndjerë Z. Darcy më pëlqente më pak, djali i tij mund të kishte lindur me mua më mirë; por e tij Lidhja e pazakontë e babait me mua e irritoi atë, besoj, shumë në fillim të jetës. Ai nuk kishte një temperament të durueshëm konkurrenca në të cilën qëndruam - lloji i preferencës që ishte shpesh më jepnin mua. ”

“Unë nuk e kisha menduar z. Darcy aq keq sa kjo - megjithëse nuk e kam menduar kurrë e pelqeu ate. Nuk e kisha menduar aq keq për të. Kisha menduar atë për të përçmuar bashkë-krijesat e tij në përgjithësi, por nuk e bëri dyshoni që ai të zbresë në një hakmarrje kaq keqdashëse, të tillë padrejtësi, çnjerezim i tillë si kjo. ”

Pas reflektimit disa minutash, megjithatë, ajo vazhdoi, “Unë *do* mos harroni mburrjen e tij një ditë, në Netherfield, të paprekshmëri e inateve të tij, për të patur një falje kalitje Disponimi i tij duhet të jetë i tmerrshëm. ”

“Nuk do t'i besoj vetes për këtë temë”, u përgjigj Wickham; “*I* vështirë se mund të jetë vetëm për të. ”

Elizabeta ishte përsëri e thellë në mendime, dhe pas një kohe bërtiti, “Të trajtoj në një mënyrë të tillë ëndrrën, mikun, të preferuarin të babait të tij! ” Ajo mund të kishte shtuar, “Një djalë i ri, gjithashtu, si *ju*, pamja e të cilit mund të garantojë për qenien tuaj i dashur “- por ajo u kënaq me”, dhe një, gjithashtu, që kishte ndoshta ka qenë shoqëruesi i tij që nga fëmijëria, i lidhur së bashku, siç mendoj se keni thënë, në mënyrën më të afërt! ”

“Ne kemi lindur në të njëjtën famulli, brenda të njëjtit park; të pjesa më e madhe e rinisë sonë u kalua së bashku; të burgosurit e e njëjta shtëpi, duke ndarë të njëjtat dëfrime, objekte të së njëjtës kujdesin prindëror. _Babai im e filloi jetën në profesionin i cili xhaxhai juaj, z. Phillips, duket se i jep aq shumë kredi - por ai hoqi dorë nga gjithçka për të qenë në përdorim të të ndjerit Z. Darcy dhe i përkushtuar gjithë kohën e tij për t'u kujdesur për pronën e Pemberley. Ai ishte më i shumti shumë i vlerësuar nga Z. Darcy, një person më intim, konfidencial shoku Z. Darcy shpesh e pranonte veten të ishte nën detyrimet më të mëdha ndaj mbikëqyrjes aktive të babait tim, dhe kur, menjëherë para vdekjes së babait tim, z. Darcy i dha atij një premtim vullnetar për të siguruar për mua, unë jam i bindur se ai e ndjeu se ishte sa një borxh mirënjohjeje ndaj tij, ashtu si ndaj tij dashuri për veten time. ”

“Sa e çuditshme!” - bërtiti Elizabeta. “Sa e neveritshme! Pyes veten se krenaria e këtij Z. Darcy nuk e ka bërë atë vetëm për ju! Nëse nga asnjë motiv më i mirë, se ai nuk duhet të ishte shumë krenar jini i pandershëm - për pandershmëri duhet ta quaj “.

“_Shtë e mrekullueshme”, u përgjigj Wickham, “për pothuajse të gjitha veprimet e tij mund të gjurmohen për krenari; dhe krenaria kishte qenë shpesh miku i tij më i mirë. Ai e ka lidhur atë më afër me virtytin se me çdo tjetër ndjenjë. Por ne nuk jemi askush prej nesh i qëndrueshëm, dhe në sjelljen e tij për mua kishte impulse më të forta edhe se krenaria. ”

“A mund t’i ketë bërë mirë një krenari të tillë të neveritshme si e tij?”

“Po. Shpesh e ka çuar atë të jetë liberal dhe bujar, për të dhënë paratë e tij lirisht, për të shfaqur mikpritjen, për të ndihmuar qiramarrësit e tij, dhe lehtësimin e të varfërve. Krenaria familjare dhe krenaria familjare - sepse ai është shumë krenar për atë që ishte babai i tij - e kanë bërë këtë. Të mos shfaqet për të turpëruar familjen e tij, për të degjeneruar nga cilësitë popullore, ose të humbasë ndikimin e Shtëpisë së Pemberley, është i fuqishëm motivi Ai ka gjithashtu krenari _vëllazërore, e cila, me ca afeksioni vëllazëror, e bën atë një kujdestar shumë të mirë dhe të kujdesshëm e motrës së tij, dhe ju do ta dëgjoni atë duke thirrur në përgjithësi si vëllazërit më të vëmendshëm dhe më të mirë “.

“Çfarë lloj vajze është Mis Darcy?”

Ai tundi kokën. “Do të doja ta quaja të dashur. Më jep mua dhimbje për të folur keq për një Darcy. Por ajo është shumë si ajo vëlla - shumë, shumë krenar. Si fëmijë, ajo ishte e dashur dhe i këndshëm, dhe jashtëzakonisht i dashur për mua; dhe unë kam kushtuar orë dhe orë për argëtimin e saj. Por ajo nuk është asgjë për mua tani. Ajo është një vajzë e bukur, rreth pesëmbëdhjetë ose gjashtëmbëdhjetë, dhe, e kuptoj, shumë e arritur. Që nga vdekja e babait të saj, shtëpia e saj ka qenë Londra, ku një zonjë jeton me të dhe e mbikëqyr atë arsimit.”

Pas shumë pauzash dhe shumë provash të subjekteve të tjera, Elizabeth nuk mund të ndihmojë në kthimin edhe një herë në të parën, dhe duke thënë:

“Unë jam i habitur me intimitetin e tij me Z. Bingley! Si mundet z. Bingley, i cili duket vetë humor i mirë, dhe besoj vërtet, me të vërtetë i dashur, të jesh në miqësi me një njeri të tillë? Si mundën ata i përshtaten njëri-tjetrit? A e njihni zotin Bingley? ”

“Aspak.”

“Ai është një njeri me humor të ëmbël, miqësor, simpatik. Ai nuk mund ta dijë çfarë është zoti Darcy. ”

“Me siguri jo; por Z. Darcy mund të ju lutem atje ku zgjedh. Ai bën nuk dua aftësi. Ai mund të jetë një shok i bisedueshëm nëse ai mendon se ia vlen për kohën e tij. Mes atyre që janë fare të barabartë

me të si pasojë, ai është një njeri shumë i ndryshëm nga ai që është me të më pak të begatë. Krenaria e tij nuk e shkretonte kurrë; por me të pasurit ai është me mendje liberale, i drejtë, i sinqertë, racional, i nderuar dhe mbase e pëlqyeshme - duke lejuar diçka për fat dhe figurë “.

Festa e bilbilit menjëherë pas shpërbërjes, lojtarët u mbledhën rreth tryezës tjetër dhe z. Collins zuri stacionin e tij midis kushërira e tij Elizabetha dhe zonja Phillips. Hetimet e zakonshme për sa i përket suksesin e tij e bënë këta të fundit. Nuk kishte qenë shumë e mrekullueshme; ai kishte humbur çdo pikë; por kur zonja Phillips filloi të shprehej shqetësimin e saj për këtë, ai e siguroi atë me shumë gravitet të sinqertë se nuk ishte e rëndësishë më të vogël, se ai e konsideroi paratë si një gjë e thjeshtë dhe u lut që ajo të mos bënte veten e shqetësuar.

“Unë e di shumë mirë, zonjë,” tha ai, “që kur personat ulen në një tryezë letrash, ata duhet të marrin shanset e tyre për këto gjëra, dhe për fat të mirë nuk jam në rrethana të tilla që të bëj pesë shilinga çdo objekt. Ka padyshim shumë që nuk mundën thuaj të njëjtën gjë, por falë zonjës Catherine de Bourgh, unë jam hiqen përtej domosdoshmërisë së çështjeve të vogla. ”

Vëmendja e Z. Wickham u tërhoq; dhe pasi vëzhgoi z. Collins për disa çaste, ai e pyeti Elizabetën me një zë të ulët nëse lidhja e saj ishte shumë e njohur nga afër me familja e de Bourgh.

“Zonja Catherine de Bourgh,” u përgjigj ajo, “ka dhënë shumë kohët e fundit atë një jetesë. Unë vështirë se e di se si Z. Collins u prezantua për herë të parë për vëmendjen e saj, por ai sigurisht nuk e ka njohur prej kohësh. ”

“Ju e dini sigurisht që Zonja Catherine de Bourgh dhe Zonja Anne Darcy ishin motra; rrjedhimisht që ajo është halla e së tashmes Z. Darcy. ”

“Jo, me të vërtetë, nuk e kam bërë. Nuk dija asgjë nga ato të Zonjës Katerinë lidhjet. Unë kurrë nuk kam dëgjuar për ekzistencën e saj deri një ditë më parë dje.”

“Vajza e saj, Mis de Bourgh, do të ketë një pasuri shumë të madhe, dhe besohet se ajo dhe kushëriri i saj do t'i bashkojnë të dy pasuritë. ”

Ky informacion e bëri Elizabetën të buzëqeshte, ndërsa mendonte për të varfërit Zonjusha Bingley. Kot vërtet duhet të jenë të gjitha vëmendjet e saj, të kota dhe e padobishme dashuria e saj për motrën e tij dhe lavdërimi i saj për veten e tij, nëse ai tashmë ishte i vetë-dedistinuuar për një tjetër.

“Zoti. Collins, “tha ajo,” flet shumë për Lady Catherine dhe vajza e saj; por nga disa veçori që ai ka lidhur e zonjës së saj, unë dyshoj se

mirënjohja e tij e çorienton, dhe kjo përkundër asaj që është mbrojtësja e tij, ajo është një arrogante, grua e mendjemadh ”.

“Unë besoj se ajo është në të dyja shkallët e shkëlqyera”, u përgjigj Wickham; “Unë nuk e kam parë për shumë vite, por e mbaj mend shumë mirë që unë kurrë nuk e pëlqente atë, dhe se sjelljet e saj ishin diktatoriale dhe i pafytyrë Ajo ka reputacionin e të qenit jashtëzakonisht të ndjeshme dhe i zgjuar; por më tepër besoj se ajo nxjerr një pjesë të aftësive të saj nga grada dhe pasuria e saj, pjesë nga mënyra e saj autoritare, dhe pjesa tjetër nga krenaria për nipin e saj, i cili e zgjedh atë të gjithë të lidhur me të duhet të kenë një kuptim të klasi i parë. ”

Elizabetha lejoi që ai të kishte dhënë një llogari shumë racionale të atë, dhe ata vazhduan të flasin së bashku, me kënaqësi të ndërsjellë derisa darka u dha fund kartave dhe u dha pjesën tjetër të zonjave pjesa e tyre e vëmendjeve të Z. Wickham. Nuk mund të ketë bisedë në zhurmën e darkës së zonjës Phillips, por sjelljet e tij e rekomandonin atë për të gjithë. Çfarëdo që ai tha, ishte tha mirë; dhe çfarëdo që të bënte, bënte me hijeshi. Elizabetha shkoi larg me kokën plot me të. Ajo nuk mund të mendonte asgjë tjetër veçse Z. Wickham, dhe për ato që i kishte thënë, deri në shtëpi; por nuk kishte kohë që ajo të përmendte emrin e tij ndërsa shkuan, sepse as Lidia dhe as Z. Collins nuk heshtën një herë. Lidia foli pandërprerë të biletave të lotarisë, të peshqve që ajo kishte humbur dhe peshk që ajo kishte fituar; dhe Z. Collins në përshkrimin e civilizimit të Z. dhe Znj. Phillips, duke protestuar se ai nuk bëri aspak merrni parasysh humbjet e tij gjatë bilbilit, duke numëruar të gjitha pjatat në darkë, dhe në mënyrë të përsëritur nga frika se ai i mbushur me njerëz kushërinjtë e tij, kishte më shumë për të thonë se ai mund të menaxhojë mirë para se karrocë ndaluar në Shtëpia Longbourn.

Kapitulli 17

Elizabeth u tregua me Jane ditën tjetër se çfarë kishte kaluar mes Z. Wickham dhe vetë ajo. Jane degjoi me habi dhe shqetësim; ajo nuk dinte si të besonte se Z. Darcy mund të ishte i tillë i padenjë për vëmendjen e z. Bingley; e megjithatë, nuk ishte në të natyra për të vënë në dyshim vërtetësinë e një të riu me aq miqësi paraqitja si Wickham. Mundësia që ai të ketë duruar të tillë dashamirësia, ishte e mjaftueshme për të interesuar të gjitha ndjenjat e saj të buta; dhe asgjë nuk mbetet për të bërë, por për të menduar mirë për to të dy, për të mbrojtur sjelljen e secilit dhe për të hedhur në llogari e aksidentit ose gabimit çfarëdo që nuk mund të shpjegohet ndryshe.

“Ata i kanë të dy,” tha ajo, “janë mashtruar, guxoj të them, në disa mënyrë ose tjetër, për të cilën nuk mund të krijojmë asnjë ide. Njerëz

të interesuar mbase kanë paraqitur keq njëri-tjetrin. Me pak fjalë, e pamundur për ne të hamendësojmë shkaqet ose rrethanat të cilat mund t'i ketë tjetërsuar, pa fajësuar aktualisht nga asnjëra palë. ”

“Shumë e vërtetë, me të vërtetë; dhe tani, e dashura ime Jane, çfarë ke arritur thonë në emër të njerëzve të interesuar që ndoshta kanë qenë të interesuar në biznes? Bëni të qartë edhe ato, ose do të jemi i detyruar të mendojë keq për dikë. ”

“Qesh sa të zgjedhësh, por nuk do të më qeshësh nga imja mendim Lizzy ime më e dashur, bëj, por konsidero në çfarë të turpshme drita e vendos Z. Darcy, për të trajtuar të preferuarin e babait të tij në një mënyrë të tillë, ai të cilin babai i tij kishte premtuar se do ta siguronte për Është e pamundur. Asnjë njeri me njerëzim të përbashkët, asnjë njeri që kishte çdo vlerë për karakterin e tij, mund të jetë e aftë për të. Mund të tij më miqtë intim të mashtrohen kaq tepër në të? Oh! jo ”

“Unë mund ta besoj shumë më lehtë se Z.Bingley po imponohet, sesa që Z. Wickham të shpikë një histori të tillë të vetvetes si ai më dha natën e kaluar; emrat, faktet, gjithçka përmendet pa ceremoni. Nëse nuk është kështu, le të kundërshtojë z. Darcy. Përveç kësaj, kishte të vërtetë në pamjen e tij. ”

“Indeedshtë vërtet e vështirë - është shqetësuese. Dikush nuk e di se çfarë te mendosh.”

“Ju lutem më falni; dikush di saktësisht se çfarë të mendojë. ”

Por Jane mund të mendonte me siguri vetëm në një pikë - se z. Bingley, nëse do të ishte imponuar, do të kishte shumë për të vuajtur kur afëra u bë publike.

Dy zonjat e reja u thirrën nga shkurre, ku kjo biseda kaloi, me ardhjen e vetë personave të cilëve ata kishin folur; Z. Bingley dhe motrat e tij erdhën për të dhënë ftesa e tyre personale për topin e pritur prej kohësh në Netherfield, i cili u caktua të martën në vijim. Dy zonjat u kënaqën kur panë përsëri mikun e tyre të dashur, e thirrën atë një moshë që kur ishin takuar dhe e pyetën vazhdimisht se çfarë kishte qenë duke bërë me veten që nga ndarja e tyre. Për pjesën tjetër të familjes ata i kushtuan pak vëmendje; duke shmangur sa më shumë zonjën Bennet sa të jetë e mundur, duke mos i thënë shumë Elizabetës dhe asgjë të tjeret. Ata shpejt u zhdukën përsëri, duke u ngritur nga vendet e tyre me një aktivitet i cili e befasoji vëllain e tyre, dhe duke nxituar sikur të ishte i etur për të shpëtuar nga qytetërimet e zonjës Bennet.

Perspektiva e topit Netherfield ishte jashtëzakonisht e pranueshme çdo femër e familjes. Zonja Bennet zgjodhi ta konsideronte si dhënë në kompliment për vajzën e saj të madhe, dhe ishte veçanërisht lajka-

tohen duke marrë ftesën nga vetë Z. Bingley, në vend të një kartoni ceremonial. Jane paraqiste me vete një të lumtur mbrëmje në shoqërinë e dy miqve të saj, dhe vëmendjet e vëllai i tyre; dhe Elizabetha mendoj me kënaqësi të vallëzonte a marrëveshje e madhe me Z. Wickham, dhe duke parë një konfirmim të gjithçka në vështrimin dhe sjelljen e Z. Darcy. Lumturia parashikuar nga Catherine dhe Lydia varej më pak nga ndonjë single ngjarje, ose ndonjë person i veçantë, megjithëse i pëlqen secili Elizabeth, donte të vallëzonte gjysmën e mbrëmjes me Z. Wickham, ai nuk ishte aspak partneri i vetëm që mund t'i kënaqte ata, dhe a topi ishte, në çdo rast, një top. Madje edhe Mary mund ta siguronte atë familja që ajo nuk kishte asnjë dislinim për të.

“Ndërsa unë mund të kem mëngjeset e mia për veten time,” tha ajo, “është mjaft - mendoj se nuk është kurban të bashkohesh herë pas here në mbrëmje fejesa. Shoqëria ka pretendime mbi të gjithë ne; dhe e deklaroj veten time një nga ata që marrin në konsideratë intervalet e rekreacionit dhe dëfrimit si e dëshirueshme për të gjithë “.

Megjithatë, shpirti i Elizabethës ishte aq i lartë me këtë rast ajo nuk mund të fliste shpesh pa nevojë me z. Collins, ajo mund të nuk e ndihmon ta pyesësh nëse ai kishte ndërmend të pranonte atë të Z. Bingley ftesë, dhe nëse do ta bënte, nëse do ta mendonte si të duhej bashkohuni në dëfrim në mbrëmje; dhe ajo ishte më tepër e befasuar për të zbuloni se ai nuk argëtoi asnjë skrupull çfarëdo mbi atë kokë, dhe ishte shumë larg frikësimit të një qortimi qoftë nga Kryepeshkopi, ose Zonja Catherine de Bourgh, duke ndërmarrë kërcime.

“Unë nuk jam aspak i mendimit, unë ju siguroj,” tha ai, “se a topin e këtij lloji, dhënë nga një i ri me karakter, për të njerëz të respektueshëm, mund të kenë ndonjë tendencë të keqe; dhe une jam deri tani nga kundërshtimi të vallëzimit, që do të shpresoj të jem nderuar me duart e të gjithë kushërinjve të mi të drejtë gjatë mbrëmje; dhe e shfrytëzoj këtë mundësi për të kërkuar tuajin, Miss Elizabeth, për dy vallëzimet e para sidomos, një preferencë që besoj se kushëriria ime Jane do t'ia atribuojë çështjes së duhur, dhe jo për ndonjë mosrespektim të saj. ”

Elizabeth e ndjeu veten plotësisht të marrë brenda. Ajo e kishte plotësisht propozoi të angazhohej nga Z. Wickham për ato vallëzime; dhe për të pasur z. Collins në vend! gjallëria e saj nuk kishte qenë kurrë më e keqe me kohë Sidoqoftë nuk kishte ndihmë për të. Lumturia e Z. Wickham dhe të saj ishin perforce vonuar pak më shumë, dhe z. Propozimi i Collins pranoi me një hir sa më të mirë. Ajo nuk ishte më e kënaqur me gallatën e tij nga ideja sugjeroi për diçka më shumë. Tani e goditi së pari, se *she* u zgjodh nga mesi i motrave të saj si e denjë për

të qenë zonjë e Hunsford Parsonage, dhe e ndihmës për të formuar një tryeza quadrille në Rosings, në mungesë të më të kualifikuarve vizitorët. Ideja shpejt arriti në bindje, siç vuri re ajo qytetërimet e tij në rritje ndaj vetes dhe e dëgjuan atë të shpeshtë përpjekje për një kompliment për zgjuarsinë dhe gjallërinë e saj; dhe megjithëse më shumë e habitur se sa e kënaqur veten nga ky efekt i sharmit të saj, nuk kaloi shumë dhe e ëma i dha asaj të kuptonte se probabiliteti i martesës së tyre ishte jashtëzakonisht i pranueshëm për të. Sidoqoftë, Elizabeth nuk zgjodhi të merrte aluzion, duke qenë mirë të vetëdijshëm se një mosmarrëveshje serioze duhet të jetë pasojë e ndonjë përgjigje Z. Collins nuk mund ta bëjë kurrë ofertën, dhe derisa e bëri, ishte e kotë të grindeshin për të.

Nëse nuk do të kishte pasur një top Netherfield për t'u përgatitur dhe për të biseduar e, Miss Bennets më e re do të kishte qenë në një mjerim shumë shtet në këtë kohë, sepse nga dita e ftesës, në ditën e topit, pati një suksesion të tillë shiu që u parandalua ecja e tyre në Meryton një herë. As teze, as oficerë, as lajme mund të kërkoheshin - trëndafilat e këpucëve për Netherfield ishin mori me prokurë. Edhe Elizabetha mund të ketë gjetur një gjyq për të durim në mot i cili pezulloi totalisht përmirësimin e njohja e saj me z. Wickham; dhe asgjë më pak se një vallëzim të martën, mund të kishte bërë një të premtë, të shtunë, të dielë dhe E hënë e qëndrueshme për Kitty dhe Lydia.

Kapitulli 18

Derisa Elizabetha hyri në dhomën e vizatimeve në Netherfield, dhe e shikoi kot Z. Wickham midis grumbullit të palltove të kuqe atje u mbledh, një dyshim për të qenit i pranishëm nuk kishte ndodhur kurrë asaj. Siguria e takimit me të nuk ishte kontrolluar nga askush nga ato kujtime që mund të mos kishin alarmuar pa arsye asaj Ajo ishte veshur me kujdes më shumë se zakonisht dhe ishte përgatitur shpirtrat më të lartë për pushtimin e gjithçkaje që mbetej i nënshtuar nga zemra e tij, duke besuar se nuk ishte më shumë se e mundur të fitohet gjatë mbrëmjes. Por në një çast u ngrit dyshimi i tmerrshëm i tij duke u hequr me qëllim për Z. Darcy's kënaqësi në ftesën e Binglejve për oficerët; dhe megjithëse ky nuk ishte saktësisht rasti, fakti absolut i mungesës së tij u shqiptua nga miku i tij Denny, të cilit Lydia me padurim aplikoi, dhe kush u tha atyre se Wickham ishte i detyruar të shkonte qyteti me biznes një ditë më parë dhe nuk ishte kthyer ende; duke shtuar, me një buzëqeshje domethënëse, "Unë nuk e imagjinoj biznesin e tij do ta kishte thirrur tani, nëse nuk do ta kishte dashur shmangni një zotëri të caktuar këtu. "

Kjo pjesë e inteligjencës së tij, megjithëse nuk ishte dëgjuar nga Lidia, ishte kapur nga Elizabeth, dhe, pasi e siguroi atë që Darcy nuk

ishte më pak e përgjegjshme për mungesën e Wickham sesa nëse supozimi i saj i parë kishte qenë e drejtë, çdo ndjenjë pakënaqësie kundër të parës u mpreh aq shumë nga zhgënjimi i menjëhershëm, saqë ajo mundi vështirë se u përgjigjени me civilizim të tolerueshëm pyetjeve të sjellshme të cilën ai direkt më pas iu afrua për ta bërë. Pjesëmarrja, durimi, durimi me Darcy, ishte dëmtimi i Wickham. Ajo ishte zgjidhet kundër çdo lloj bisede me të dhe u kthye larg me një shkallë të humorit të keq që ajo nuk mundi plotësisht tejkaloi madje edhe duke folur me z. Bingley, anshmëria e verbër e të cilit e provokoi.

Por Elizabeta nuk u formua për humor të keq; dhe megjithëse çdo perspektiva e saj ishte shkatërruar për në mbrëmje, ajo nuk mund ndalem gjatë në shpirtrat e saj; dhe pasi ua kishte treguar të gjitha hidhërimet Charlotte Lucas, të cilën nuk e kishte parë për një javë, ajo ishte së shpejti në gjendje të bëjë një kalim vullnetar në çuditë e saj kushërira, dhe për ta treguar atë për njoftimin e saj të veçantë. E para dy vallëzime, megjithatë, sollën një kthim të shqetësimit; ata ishin vallet e mortifikimit. Z. Collins, i vështirë dhe solemn, duke kërkuar falje në vend që të marrë pjesë, dhe shpesh lëviz gabim pa duke qenë e vetëdijshme për të, i dha asaj tërë turpin dhe mjerimin që a partner i pakënaqshëm për disa vallëzime mund të japë. Momenti e lirimit të saj prej tij ishte ekstazi.

Ajo vallëzoi më pas me një oficer, dhe kishte freskimin e duke folur për Wickham, dhe duke dëgjuar se ai ishte pëlqyer botërisht. Kur mbaruan ato vallëzime, ajo u kthye te Charlotte Lucas, dhe ishte në bisedë me të, kur e gjeti veten papritur drejtuar nga Z. Darcy i cili e mori atë aq shumë në befasi në të tijin aplikim për dorën e saj, që, pa e ditur se çfarë bëri, ajo e pranoi. Ai u largua përsëri menjëherë, dhe ajo mbeti të shqetësohem për dëshirën e saj të pranisë së mendjes; Charlotte u përpoq të ngushëlloni atë:

“Unë guxoj të them se ju do ta gjeni atë shumë të pëlqyeshëm.”

“Qielli ndaloftë! __Kjo do të ishte fatkeqësia më e madhe nga të gjithë! Të gjeshe një njeri të pëlqyeshëm, të cilin dikush është i vendosur ta urrejë! Mos më uro një të keqe të tillë. ”

Kur vallëzimi filloi përsëri, dhe Darcy iu afrua pretendojnë dorën e saj, Charlotte nuk mund të ndihmojë paralajmërimin e saj në një pëshpëritje, për të mos qenë një njeri i thjeshtë, dhe lejo që ajo të dashurohet për Wickham për ta bërë atë të duket e pakëndshme në sytë e një burri dhjetë herë më shumë se ai pasojë. Elizabeth nuk bëri asnjë përgjigje dhe zuri vendin e saj në e vendosur, e mahnitur me dinjitetin në të cilin ajo ishte arritur lejohet të qëndrojë përballë z. Darcy, dhe duke lexuar tek ajo Vështrimi i fqinjëve, habia e tyre e barabartë kur e

shohin atë. Ata qëndroi për ca kohë pa folur asnjë fjalë; dhe ajo filloi të imagjinoni se heshtja e tyre do të zgjaste përmes dy vallëzimeve, dhe në fillim u vendos që të mos e prishte atë; derisa papritmas të zbukurohet se do të ishte ndëshkimi më i madh për partnerin e saj për të detyruar ai për të folur, ajo bëri një vëzhgim të lehtë mbi vallëzimin. Ai u përgjigj dhe përsëri heshti. Pas një pauzë prej disa minutash, ajo iu drejtua për të dytën herë me: - *"shtë radha jote të thuash diçka tani, Z. Darcy."* — *Unë* fola për vallëzimin, dhe *you* duhet të bëj një lloj vërejtjeje për madhësinë e dhomës, ose numri i çifteve ”.

Ai buzëqeshi dhe e siguroi atë se çfarëdo që ajo dëshironte të thoshte duhet thënë.

“Shume mire. Kjo përgjigje do të bëjë për të tashmen. Ndoshta nga dhe nga Mund të vërej se topat privatë janë shumë më të kënaqshëm se sa publikët ato Por *po* mund të heshtim. ”

“A flisni me rregull, atëherë, ndërsa jeni duke kërcyer?”

“Ndonjëherë. Dikush duhet të flasë pak, Do të dukej e çuditshme të heshtim plotësisht për gjysmë ore së bashku; e megjithatë për avantazhi i *_disa*, biseda duhet të rregullohet, si që ata të kenë mundimin të thonë sa më pak të jetë e mundur ”.

“A po këshilloheni me ndjenjat tuaja në rastin konkret, apo bëni imagjinoni se jeni duke kënaqur timen? ”

“Të dy”, u përgjigj Elizabeta me hark; “Sepse unë kam parë gjithmonë një të madh ngjashmëri në kthesën e mendjeve tona. Ne jemi secili nga një josocial, prirje e heshtur, e gatshme për të folur, përveç nëse presim të themi diçka që do të mahnitë të gjithë dhomën dhe do t'i dorëzohet pasardhës me të gjithë *éclat* e një proverbi. ”

“Kjo nuk është ngjashmëri shumë e habitshme e karakterit tuaj, unë jam sigurisht ”, tha ai. “Sa afër ime mund të jetë, unë nuk mund të pretendoj të thuash. *Ju* mendoni se është një portret besnik padyshim. ”

“Unë nuk duhet të vendos për performancën time.”

Ai nuk bëri asnjë përgjigje dhe ata përsëri heshtën derisa të kishin shkuar poshtë vallëzimit, kur e pyeti nëse ajo dhe motrat e saj jo shumë shpesh ecin për në Meryton. Ajo u përgjigj në mënyrë pozitive, dhe, në pamundësi për t'i rezistuar tundimit, shtoi: “Kur na takuat atje ditën tjetër, sapo kishim krijuar një njohje të re. ”

Efkti ishte i menjëhershëm. Një hije e thellë e *hauteur* është e përhapur shumë tiparet e tij, por ai nuk tha asnjë fjalë, dhe Elizabeta, megjithatë duke fajësuar veten për dobësinë e saj, nuk mund të vazhonte më tej. Gjerësisht Darcy foli dhe në një mënyrë të shtrënguar tha: “Z. Wickham është bekuar me sjellje të tilla të lumtura që mund

të sigurojnë bërjen e tij miq - nëse ai mund të jetë njësoj i aftë për t'i mbajtur ata, është më pak e sigurt. ”

“Ai ka qenë aq i pafat sa të humbi miqësinë tuaj”, u përgjigj Eliza-beta me theksim, “dhe në një mënyrë që ka të ngjarë të bëjë vuan nga e gjithë jeta e tij. ”

Darcy nuk bëri asnjë përgjigje, dhe dukej e dëshiruar për të ndryshuar lëndë. Në atë moment, Sir William Lucas u shfaq afër ato, që do të thotë të kalosh përmes grupit në anën tjetër të dhomë; por duke perceptuar Z. Darcy, ai u ndal me një hark të mirësjellje superiore për ta komplimentuar atë për kërcimin e tij dhe të tijin partneri

“Unë jam kënaqur shumë më së miri, zotëri im i dashur. Të tilla shumë vallëzimi superior nuk shihet shpesh. Isshtë e qartë se ju i përkisni te qarqet e para. Më lejoni të them, megjithatë, se panairi juaj partneri nuk ju turpëron, dhe se duhet të shpresoj ta kem këtë kënaqësi shpesh përsëritet, veçanërisht kur një farë e dëshirueshme ngjarja, e dashura ime Eliza (duke hedhur një vështrim nga motra e saj dhe Bingley) do zë vend. Çfarë urimesh do të rrjedhin atëherë! Unë apeloj për të Z. Darcy: - por më lejoni të mos ju ndërpres, zotëri. Ju nuk do të falënderoni mua për ndalimin tënd nga biseda magjepsëse e atij të riu zonjë, sytë e ndritshëm të së cilës po më frenojnë gjithashtu. ”

Pjesa e fundit e kësaj adrese mezi u dëgjua nga Darcy; por Aludimi i Sir William për mikun e tij dukej se e godiste atë me forcë, dhe sytë e tij ishin drejtuar me një shumë serioze shprehje ndaj Bingley dhe Jane, të cilët po vallëzonin së bashku. Duke u rikuperuar veten, megjithatë, së shpejti, ai u kthye te partneri i tij, dhe tha: “Ndërprerja e Sir William më ka bërë të harroj atë që jemi po flisnin. ”

“Nuk mendoj se po flisnim fare. Sir William nuk mundi kanë ndërprerë dy persona në dhomë të cilët kishin më pak për të thënë vetveten. Ne kemi provuar dy ose tre lëndë tashmë pa sukses dhe atë për të cilën do të flasim më tej nuk mund ta imagjinoj “.

“Çfarë mendoni për librat?” tha ai duke buzeqeshur.

«Librat — oh! jo Unë jam i sigurt që ne kurrë nuk e lexojmë të njëjtën gjë, ose jo me të njëjtat ndjenja. ”

“Më vjen keq që mendoni kështu; por nëse është kështu, mundet në më së paku të mos duash temë. Ne mund të krahasojmë të ndryshme mendimet ”.

“Jo — Nuk mund të flas për libra në një dhomë topi; koka ime është gjithmone e mbushur e diçkaje tjetër ”.

“I pranishmi” gjithmonë ju pushton në skena të tilla - apo jo? ” tha ai, me një vështrim dyshimi.

“Po, gjithmonë”, u përgjigj ajo, pa e ditur se për çfarë tha mendimet e saj ishin larguar nga tema, sa më shpejt më pas u shfaq nga ajo papritmas duke thirrur: “Më kujtohet duke dëgjuar një herë duke thënë, Z. Darcy, se ju vështirë se keni falur ndonjëherë, që inati juaj i krijuar dikur ishte i pazbatueshëm. Ju jeni shumë të kujdesshëm, unë mendoj, për sa i përket krijimit të saj? — ”

“Unë jam”, tha ai, me një zë të vendosur.

“Dhe kurrë mos e lejon veten të verboheni nga paragjykimet?”

“Shpresoj që jo.”

“Particularlyshtë veçanërisht e detyrueshme për ata që nuk i ndryshojnë kurrë për të qenë i sigurt për të gjykuar si duhet në fillim. ”

“A mund të bëj për ato që kanë këto pyetje?”

“Thjesht për ilustrimin e karakterit tuaj”, tha ajo, duke u përpjekur të shkundte gravitetin e saj. “Po përpiqem ta arrij jashtë. ”

“Dhe cili është sukcesi juaj?”

Ajo tundi kokën. “Unë nuk vazhdoj aspak. Unë dëgjoj të tilla llogari të ndryshme për ju më pushtojnë jashtëzakonisht shumë. ”

“Unë mund të besoj lehtësisht,” u përgjigj ai seriozisht, “që raportet mund të ndodhin ndryshojnë shumë në lidhje me mua; dhe mund të uroj, zonjusha Bennet, se nuk do të skiconit karakterin tim në këtë moment, pasi ka arsye të frikësohemi se performanca do të pasqyrojë nr kredi në njërën ose tjetrën. ”

“Por nëse nuk marr ngjashmërinë tënde tani, nuk mund të kem kurrë tjetër mundësi. ”

“Në asnjë mënyrë nuk do të ndaloja asnjë kënaqësi të tuajën”, ftohtë ai u përgjigj. Ajo nuk tha më, dhe ata zbritën në kërcimin tjetër dhe u ndanë në heshtje; dhe në secilën anë të pakënaqur, megjithëse jo një shkallë e barabartë, sepse në gjoksin e Darcy-t kishte një gjendje të tolerueshme ndjenjë e fuqishme ndaj saj, e cila së shpejti i siguroi faljen, dhe e drejtoi tërë zemërimin e tij kundër një tjetri.

Ata nuk ishin ndarë gjatë, kur zonjusha Bingley erdhi drejt saj, dhe me një shprehje të përbuzjes civile e akreditoi atë:

“Pra, zonjusha Eliza, dëgjoj se jeni mjaft e kënaqur me George Wickham! Motra juaj ka qenë duke folur me mua për të, dhe duke kërkuar mua një mije pyetje; dhe unë konstatoj se i riu mjaft harroi t’ju tregojë, midis komunikimit të tij të tjerë, se ai ishte djali i Wickham plak, kujdestari i ndjerë Z. Darcy. Me ler ju rekomandojmë, megjithatë, si mik, të mos jepni nënkuptime besim në të gjitha pohimet e tij; për sa i përket z. Darcy duke e përdorur atë i sëmurë, është krejtësisht i rremë; sepse, përkundrazi, ai ka qenë gjithmonë ka qenë jashtëzakonisht i mirë me të, megjithëse George Wickham është trajtuar Z. Darcy në një

mënyrë më famëkeqe. Unë nuk e di veçoritë, por unë e di shumë mirë që Z. Darcy nuk është në për të fajësuar më së paku, se ai nuk mund të durojë të dëgjojë George Wickham përmendur, dhe që megjithëse vëllai im mendonte se nuk mundej shmangni përfshirjen e tij në ftesën e tij për oficerët, ai ishte jashtëzakonisht i lumtur kur zbuloi se ai e kishte nxjerrë veten nga mënyrë Ardhja e tij në vend fare është një gjë më e pafytyrë, me të vërtetë, dhe unë pyes veten se si ai mund të supozojë për ta bërë atë. Te kam keq, Zonjusha Eliza, për këtë zbulim të fajit të favorit tuaj; por me të vërtetë, duke marrë parasysh prejardhjen e tij, nuk mund të pritej shumë më mirë ”.

“Faji i tij dhe prejardhja e tij duket nga llogaria juaj të jetë njëlloj ”, tha Elizabeta me zemërim; “Sepse kam dëgjuar që e akuzoni atë asgjë më e keqe sesa të jesh djali i administratorit të Z. Darcy, dhe për atë, unë mund t’ju siguroj, ai më informoi vetë. ”

“Të kërkoj falje”, u përgjigj zonjusha Bingley, duke u larguar me një shaj “Më fal ndërhyrjen time - ishte dashur të thuhej me mirësi”.

“Vajzë e pafytyrë!” - tha me vete Elizabeta. “Ju jeni shumë gabuar nëse prisni të ndikoni tek unë nga një sulm kaq i vogël si kjo Unë nuk shoh asgjë në të, përveç injorancës suaj të vetëdijshme dhe dashakeqësia e Z. Darcy. ” Ajo më pas kërkoi motrën e saj të madhe, e cila kishte ndërmori të bënte kërkime për të njëjtën temë të Bingley. Jane e takoi atë me një buzëqeshje të vetëkënaqësisë kaq të ëmbël, një shkëlqim të tillë shprehje e lumtur, siç shënohet mjaftueshëm sa mirë ishte të kënaqur me dukuritë e mbrëmjes. Elizabeta lexoni menjëherë ndjenjat e saj, dhe në atë moment përkujdesja për të Wickham, pakënaqësi kundër armiqve të tij dhe gjithçka tjetër, i dha rrugë shpresës se Jane do të ishte në mënyrën më të drejtë për të lumturi.

“Unë dua të di”, tha ajo, me një fytyrë jo më pak të qeshur sesa e motrës së saj, “çfarë keni mësuar rreth z. Wickham. Por mbase keni qenë shumë të këndshëm të angazhuar për të menduar ndonjë personi i tretë; me ç’rast mund të jesh i sigurt për faljen time “.

“Jo,” u përgjigj Jane, “Unë nuk e kam harruar atë; por nuk kam asgjë të kënaqshme për të të treguar. Z. Bingley nuk e njeh të gjithë historinë e tij, dhe është mjaft injorante ndaj rrethanave të cilat kryesisht e kanë ofenduar z. Darcy; por ai do të garantojë për sjellja e mirë, ndershmëria dhe nderi i mikut të tij, dhe është plotësisht i bindur se z. Wickham ka merituar shumë më pak vëmendje nga Z. Darcy se sa ka marrë; dhe me vjen keq për të thonë nga llogaria e tij, si dhe motra e tij, Z. Wickham është me ne do të thotë një i ri i respektuar. Kam frikë se ai ka qenë shumë i pasjellshëm dhe ka merituar të humbasë vëmendjen e Z. Darcy. ”

“Zoti. Bingley nuk e njeh vetë Z. Wickham? ”

“Jo; ai kurrë nuk e pa atë deri në mëngjesin tjetër në Meryton. ”

“Kjo llogari atëherë është ajo që ai ka marrë nga Z. Darcy. unë jam i kënaqur Por çfarë thotë ai për të gjallët? ”

“Ai nuk i kujton saktësisht rrethanat, megjithëse i ka kujtuar i dëgjoji ata nga Z. Darcy më shumë se një herë, por ai beson se ajo iu la vetëm atij - me kusht_. ”

“Unë nuk kam asnjë dyshim në sinqeritetin e Z. Bingley”, tha Elizabeth ngrohtësisht; “Por ju duhet të justifikoni që nuk jam bindur nga sigurimet vetëm Mbrojtja e Z. Bingley ndaj mikut të tij ishte një mbrojtje shumë e aftë, unë guxoj të thuash; por meqenëse ai është i panjohur me disa pjesë të histori, dhe pjesën tjetër e kam mësuar nga vetë ai shok, do ta bëj sipërmarrje për të menduar ende për të dy zotërinjtë si unë më parë. ”

Ajo pastaj ndryshoi ligjërimin në një më kënaqës për secilin, dhe mbi të cilën nuk mund të ketë ndryshim të ndjenjës. Elizabetha dëgjoji me ëndje lumturinë, megjithëse shpresat modeste të cilat Jane e argëtoi me vëmendjen e Z. Bingley dhe tha gjithçka në të fuqia për të rritur besimin e saj në të. Në bashkimin e tyre nga Vetë Z. Bingley, Elizabeth u tërhoq te Mis Lucas; të cilit hetim pas kënaqësisë së partnerit të saj të fundit që kishte mezi u përgjigj, para se z. Collins të vinte tek ata dhe t’u thoshte e saj me ngazëllim të madh që ai kishte qenë vetëm me aq fat sa për të bërë një zbulim më të rëndësishëm.

“Unë e kam zbuluar,” tha ai, “nga një aksident i veçantë, që atje tani është në dhomë një lidhje e afërt e mbrojtësit tim. I ka ndodhur dëgjoj vetë zotërinë duke i përmendur zonjës së re e cila bën nderimet e shtëpisë emrat e kushërirës së tij Miss de Bourgh, dhe nënës së saj Zonja Catherine. Sa për mrekulli këto ndodhin nje lloj gjerash! Kush do ta kishte menduar takimin tim, mbase, një nip i Zonjës Catherine de Bourgh në këtë asamble! Une jam shumë mirënjohës që zbulimi është bërë në kohë që unë të paguaj respektet e mia ndaj tij, gjë që unë tani do të bëj dhe kam besim se ai do ta bëjë më falni që nuk e kam bërë më parë. Injoranca ime totale e lidhja duhet të kërkojë falje. ”

“Ju nuk do t’i prezantoheni z. Darcy!”

“Në të vërtetë unë jam. Unë do të përgjërohem për faljen e tij sepse nuk e kam bërë atë me heret Unë besoj se ai është *nipi* i Zonjës Catherine. Do të jini në fuqinë time për ta siguruar që zonja e saj ishte mjaft mirë dje natën. ”

Elizabeth u përpoq shumë ta bindte atë nga një skemë e tillë, duke e siguruar atë që Z. Darcy do ta konsideronte adresimin e tij pa të prezantimi si një liri e papërmbajtur, sesa një kompliment tezja e tij;

se nuk ishte aspak e nevojshme atje të ketë ndonjë njoftim në të dyja anët; dhe se po të ishte, duhet t'i përkiste për Z. Darcy, eprori si pasojë, për të filluar njohja Z. Collins e dëgjoi atë me ajrin e vendosur duke ndjekur prirjen e tij, dhe, kur ajo pushoi së foluri, u përgjigj kështu:

“E dashura zonjusha ime Elizabeth, unë kam mendimin më të lartë në botë në gjykimin tuaj të shkëlqyeshëm në të gjitha çështjet brenda fushës së mirëkuptimi juaj; por më lejoni të them, se duhet të ketë një ndryshim i gjerë midis formave të vendosura të ceremonisë ndërmjet laikët dhe ata që rregullojnë klerikët; më fal le të vërej se unë e konsideroj zyrën e klerikëve si të barabartë në pikë dinjiteti me gradën më të lartë në mbretëri - me kusht se një përulësi e duhur e sjelljes është në të njëjtën kohë mirëmbahen. Prandaj duhet të më lejoni të ndjek diktatin e ndërgjegjja ime me këtë rast, e cila më bën të kryej atë që unë shikojeni si pikë detyre. Më fal që kam lënë pas dore fitimin nga këshillat tuaja, të cilat për çdo temë tjetër do të jenë konstanteja ime udhëzues, megjithëse në rastin para nesh e konsideroj veten më të arsyeshëm nga edukimi dhe studimi i zakonshëm për të vendosur se çfarë është e drejtë se a zonjë e re si ti ”. Dhe me një hark të ulët ai e la atë të sulmojnë Z. Darcy, pritja e të cilit përparon ajo me padurim shikuar, dhe habia e të cilëve për t'u adresuar kështu ishte shumë e dukshme. Kushëriri i saj parathoshte fjalimin e tij me një hark solemn dhe megjithëse nuk mund të dëgjonte asnjë fjalë prej saj, ajo ndjeu sikur e dëgjonte të gjithë, dhe panë në lëvizjen e buzëve fjalët “falje”, “Hunsford” dhe “Zonja Catherine de Bourgh”. E shqetësoi atë për të parë ai ekspozohet para një njeriu të tillë. Z. Darcy po e vështronte me të mrekulli e shfrenuar, dhe kur më në fund Z. Collins e lejoi atë koha për të folur, u përgjigj me një ajër të civilizimit të largët. Zoti. Collins, megjithatë, nuk u shkurajua nga të folurit përsëri, dhe Përcmimi i Z. Darcy s duk shumë e rritur me gjatësinë të fjalës së tij të dytë, dhe në fund të tij ai vetëm e bëri atë a hark i lehtë, dhe lëvizi në një mënyrë tjetër. Z. Collins u kthye përsëri në Elizabeta.

“Unë nuk kam asnjë arsye, ju siguroj,” tha ai, “për të qenë i pakënaqur me pritjen time. Z. Darcy dukej shumë i kënaqur me vëmendje Ai m'u përgjigj me civilizimin më të madh, madje paguajti mua komplimentin duke thënë se ai ishte aq i bindur për Zonjën Shikimi i Katerinës për të qenë i sigurt se ajo kurrë nuk mund të dhuronte a favorizojnë padenjësisht. Ishte me të vërtetë një mendim shumë i bukur. Në të tërësi, unë jam shumë i kënaqur me të. ”

Ndërsa Elizabeta nuk kishte më asnjë interes të vetin për të ndjekur, ajo e ktheu vëmendjen e saj pothuajse tërësisht te motra e saj dhe z. Bingley; dhe treni i reflektimeve të pëlqyeshme që ajo vëzhgimet

lindën, e bënë atë ndoshta pothuajse po aq të lumtur sa Jane Ajo e pa atë në ide të vendosur në atë shtëpi, në të gjitha lumturi që një martesë me dashuri të vërtetë mund të dhurojë; dhe ajo ndiheshin të aftë, në rrethana të tilla, të përpigeshin edhe për të si dy motrat e Bingley. Mendimet e nënës së saj ajo i pa qartë u përkulën në të njëjtën mënyrë dhe ajo vendosi të mos ndërmernte sipër e saj, që të mos dëgjojë shumë. Kur u ulën për të darkuar, prandaj, ajo e konsideroi atë si një perversitet më të pafat që i vendosi ato brenda njëri-tjetrit; dhe thellësisht ishte e shqetësuar për të zbuloni se nëna e saj po fliste me atë person (Zonja Lucas) lirisht, haptas dhe për asgjë tjetër përveç pritjes së saj që Jane së shpejti do të martohej me Z. Bingley. Ishte një animacion subjekt, dhe zonja Bennet dukej e paaftë për lodhje ndërsa duke numëruar përparësitë e ndeshjes. Qenia e tij e tillë a një djalë simpatik, dhe kaq i pasur, dhe që jeton, por tre milje larg ato, ishin pikat e para të vetë-falënderimit; dhe pastaj ishte një komoditet i tillë për të menduar se sa të dashura ishin dy motrat me Jane, dhe për të qenë të sigurt se ata duhet ta dëshirojnë lidhjen aq më shumë ajo mund të bënte. Ishte, për më tepër, një gjë kaq premtuese për të vajzat më të vogla, pasi Jane po martohet aq shumë duhet t'i hedhin ato në rrugën e burrave të tjerë të pasur; dhe së fundmi, ishte kaq e këndshme kohën e saj të jetës që të jetë në gjendje të dërgojë vajzat e saj beqare kujdesin e motrës së tyre, që ajo të mos ishte e detyruar të shkonte në kompani më shumë sesa i pëlqente asaj. Ishte e nevojshme të bëhej kjo rrethanë një çështje kënaqësie, sepse në raste të tilla ajo është mirësjellja; por askush nuk kishte më pak të ngjarë se zonja Bennet gjeni rehati në qëndrimin në shtëpi në çdo periudhë të jetës së saj. Ajo përfundoi me shumë dëshira të mira që Zonja Lucas mund të jetë së shpejti po aq me fat, megjithëse dukshëm dhe besimtarë triumfalisht nuk kishte asnjë shans për të.

Më kot, Elizabeth u përpoq të kontrollonte shpejtësinë e saj fjalët e nënës, ose ta bindin atë për të përshkruar lumturinë e saj në një pëshpëritje më pak e dëgjueshme; sepse, për inatin e saj të pashprehur, ajo mund ta perceptonte që shefi i saj ishte dëgjuar nga Z. Darcy, që uleshin përballë tyre. Nëna e saj e qortoi vetëm se ishte pa kuptim.

“Çfarë është z. Darcy për mua, lutu, që unë të kem frikë prej tij? Une jam i sigurt që nuk i detyrohem atij aq civilizim të veçantë sa të jetë i detyruar të mos flasësh asgjë - ai__ mund të mos dojë të dëgjojë.”

“Për hir të parajsës, zonjë, flisni më ulët. Çfarë avantazhi mund të jetë? që ju të ofendoni zotin Darcy? Ju kurrë nuk do ta rekomandoni veten shoku i tij duke vepruar kështu! ”

Asgjë që ajo mund të thoshte, megjithatë, nuk kishte ndonjë ndikim. Ajo nëna do të fliste për pikëpamjet e saj në të njëjtin ton të kuptueshëm. Elizabeta u skuq dhe u skuq përsëri nga turpi dhe shqetësimi. Ajo sidoqoftë nuk mund të ndihmonte duke vështruar shpesh syrin e saj te Z. Darcy çdo shikim e bindte atë për atë që ajo i druhej; sepse edhe pse ishte jo gjithmonë duke parë nënën e saj, ajo ishte e bindur se e tij vëmendja ishte fiksuar pa ndryshim nga ajo. Shprehja e fytyrës së tij ndryshoi gradualisht nga përbuzja e indinjuar në një të përbërë dhe graviteti i qendrueshëm

Gjerësisht, megjithatë, zonja Bennet nuk kishte më për të thënë; dhe Zonja Lucas, i cili kishte qenë duke mërzhitur gjatë në përsëritjen e kënaqësive të cilën ajo nuk pa gjasë të ndahej, u la në komoditet të proshutës dhe pulës së ftohtë. Elizabeth tani filloi të ringjallej. Por jo e gjatë ishte intervali i qetësisë; sepse, kur darka mbaroi, për të kënduarin flitej dhe ajo kishte hutimin e të parit Mary, pas shumë pak përgjërimi, duke u përgatitur të detyrojë kompani Me shumë pamje domethënëse dhe përgjërime të heshtura, apo jo përpikuni të parandaloni një provë të tillë të vetëkënaqësisë, por më kot; Maria nuk do t'i kuptonte; një mundësi e tillë ekspozimi ishte e lezetshme për të dhe ajo filloi këngën e saj. Sytë e Elizabetës ishin fiksuar tek ajo me ndjesitë më të dhimbshme dhe ajo shikonte përparimi i saj nëpër disa strofa me një padurim i cili ishte shumë i sëmurë që u shpërblye afër tyre; për Marinë, me marrjen, në mes të falënderimeve të tryezës, lë të kuptohet se një shpresë për të mund të mbizotërojë për t'i favorizuar ata përsëri, pas pauzës së gjysmë minutë filloi një tjetër. Fuqitë e Marisë nuk ishin aspak pajisur për një ekran të tillë; zëri i saj ishte i dobët dhe mënyra e saj prekur. Elizabeta ishte në agoni. Ajo shikoi Jane, për të parë si e lindi ajo; por Jane po fliste me shumë përbërje me Bingley. Ajo vështroi dy motrat e tij dhe i pa duke bërë shenja tallje me njëri-tjetrin, dhe me Darcy, i cili vazhdoi, megjithatë, pa dyshim varr. Ajo e shikoi babanë e saj për t'iu lutur të atit ndërhyrje, që Mary të mos këndojë gjithë natën. Ai mori aluzion, dhe kur Mary mbaroi këngën e saj të dytë, tha me zë të lartë, "Kjo do të bëjë jashtëzakonisht mirë, fëmijë. Ju na keni kënaqur gjatë mjaft. Lërin zonjat e tjera të reja të kenë kohë për të ekspozuar."

Mary, megjithëse pretendonte të mos dëgjonte, disi u zhgënjye; dhe Elizabeth, falje për të dhe falje për fjalën e babait të saj, kishte frikë se ankthi i saj nuk kishte bërë asgjë të mirë. Të tjerët e partisë ishin aplikuar tani në.

"Nëse unë," tha Z. Collins, "isha aq me fat sa të isha në gjendje këndoj, duhet të kem kënaqësi të madhe, jam i sigurt, duke e detyruar

kompani me një ajër; sepse e konsideroj muzikën si shumë të pafajshme devijim, dhe krejtësisht në përputhje me profesionin e a klerik. Megjithatë, nuk dua të them që mund të jemi justifikohet duke i kush-tuar shumë kohë muzikës, sepse atje janë sigurisht gjëra të tjera për t'u ndjekur. Rektori i a famullia ka shumë për të bërë. Në radhë të parë, ai duhet të bëjë një të tillë marrëveshje për të dhjetat siç mund të jetë e dobishme për veten e tij dhe jo ofenduese për mbrojtësin e tij. Ai duhet të shkruajë predikimet e tij; dhe koha që mbetet nuk do të jetë shumë për detyrat e tij famullitare, dhe kujdesin dhe përmirësimin e banesës së tij, gjë që ai nuk mund të jetë justifikohet nga bërja sa më komode. Dhe unë jo mendoj se ka një rëndësi të lehtë që ai duhet të ketë i vëmendshëm dhe sjellje pajtuese ndaj të gjithëve, veçanërisht ndaj atyre të cilit i detyrohet parapëlqimit të tij. Unë nuk mund ta liroj atë nga ajo detyrë; as nuk mund të mendoja mirë për njeriun i cili duhet të lë një rast duke dëshmuar respektin e tij ndaj kujt do që ka lidhje me familjen. ” Dhe me një përkulje ndaj z. Darcy, ai përfundoi fjalimin e tij, e cila ishte folur aq fort sa të dëgjohej nga gjysma e dhomës. Shumë shikuan - shumë buzëqeshën; por askush nuk dukej më i kënaqur se z. Vetë Bennet, ndërsa gruaja e tij e lavdëroi seriozisht z. Collins për të folur aq me sens, dhe vërejtur në një gjysmë pëshpëritje për të Zonja Lucas, se ai ishte një i ri jashtëzakonisht i zgjuar, i mirë njeri

Elizabetës iu duk se, nëse familja e saj kishte bërë një marrëveshje për të ekspozuar veten e tyre sa më shumë që të mundnin gjatë mbrëmjes, ajo do të ishte e pamundur që ata të luanin pjesët e tyre me më shumë fryma ose suksesi më i mirë; dhe e lumtur e mendoi atë për Bingley dhe motra e saj që disa prej ekspozitave i kishin shpëtuar atij njoftim, dhe se ndjenjat e tij nuk ishin të një lloji për të qenë shumë i pikëlluar nga marrëzia të cilën ai duhet ta ketë parë. Se e tij dy motrat dhe Z. Darcy, megjithatë, duhet të kenë një të tillë mundësia për të tallur marrëdhëniet e saj, ishte mjaft e keqe, dhe ajo nuk mund të përcaktojë nëse përbuzja e heshtur e zotërisë, ose buzëqeshjet e paturpshme të zonjave, ishin më të patolerueshme.

Pjesa tjetër e mbrëmjes i solli asaj pak dëfrim. Ajo ishte ngacmuar nga Z. Collins, i cili vazhdoi më këmbëngulës nga ajo anash, dhe megjithëse ai nuk mund të mbizotëronte tek ajo për të kërcyer me të përsëri, e vendos atë jashtë fuqisë së saj për të kërcyer me të tjerët. Më kot bëri ajo e lut atë që të ngrihet me dikë tjetër dhe t'i ofrohet prezantoheni atë me ndonjë zonjë të re në dhomë. Ai e siguroi atë, se sa i përket vallëzimit, ai ishte krejt indiferent ndaj tij; se shefi i tij objekti ishte me vëmendje delikate për t'i rekomanduar vetes asaj dhe se ai

duhet të bëjë një pikë për të qëndruar afër saj tërë mbrëmjen. Nuk kishte asnjë grindje për një projekt të tillë. Ajo lehtësimin e saj më të madh ia detyroi shoqes së saj Miss Lucas, e cila shpesh u bashkua me ta, dhe e angazhuan me natyrë të mirë z. Collins bisedë me vete.

Ajo ishte të paktën e lirë nga ofendimi i z. Darcy më tej njoftim; megjithëse shpesh qëndron në një distancë shumë të shkurtër nga ajo, mjaft e shkëputur, ai kurrë nuk u afrua aq sa të fliste. Ajo e ndjeu se ishte pasoja e mundshme e aludimeve të saj ndaj z. Wickham, dhe u gëzua për të.

Partia Longbourn ishin të fundit nga të gjitha kompanitë që u larguan, dhe, me një manovër të zonjës Bennet, duhej të prisnin të tyre karrocë një çerek orë pasi të gjithë të tjerët ishin zhdukur, gjë që u dha atyre kohë për të parë se sa me zemër u dëshironin të largoheshin disa nga familja. Zonja Hurst dhe motra e saj mezi u hapën gojën e tyre, përveç që të ankoheshin për lodhje, dhe ishin dukshëm të padurueshëm për ta pasur shtëpinë për vete. Ata zmbropsën çdo përpjekja e zonjës Bennet në bisedë, dhe duke vepruar kështu hodhi një lëngim mbi të gjithë partinë, e cila u lehtësua shumë pak nga fjalimet e gjata të z. Collins, i cili po komplimentonte z. Bingley dhe motrat e tij në elegancën e argëtimit të tyre, dhe mikpritjen dhe mirësjelljen që kishin shënuar të tyre sjellja për mysafirët e tyre. Darcy nuk tha asgjë fare. Z. Bennet, në heshtje të barabartë, po shijonte skenën. Z. Bingley dhe Jane po qëndronin së bashku, pak të shkëputur nga pjesa tjetër dhe biseduan vetëm me njëri-tjetrin. Elizabeta ruhet si e qëndrueshme a heshtje si zonja Hurst ose zonjusha Bingley; dhe madje Lidia ishte tepër i lodhur për të shqiptuar më shumë sesa thirrja e rastit e “Zot, sa e lodhur jam!” shoqëruar me një zhurmë të dhunshme.

Kur gjatë ata u ngritën për të marrë leje, zonja Bennet ishte më së shumti me forcë civile me shpresën e saj për të parë të gjithë familjen së shpejti Longbourn, dhe iu drejtua veçanërisht Z. Bingley, për të sigurojeni sa të lumtur do t'i bënte duke ngrënë një darkë familjare me ta në çdo kohë, pa ceremoninë e një zyrtare ftesë Bingley ishte shumë kënaqësi mirënjohëse, dhe ai me gatishmëri e angazhuar për shfrytëzimin e mundësisë më të hershme për ta pritur, pas kthimit të tij nga Londra, ku ai ishte i detyruar të shkonte ditën tjetër për një kohë të shkurtër.

Zonja Bennet ishte krejtësisht e kënaqur dhe la shtëpinë nën të bindja e lezetshme që, duke lejuar të nevojshme përgatitjet e vendbanimeve, karrocë e reja dhe rrobat e dasmës, ajo pa dyshim duhet ta shohë vajzën e saj të vendosur në Netherfield në gjatë tre ose katër muajve. Të kesh një vajzë tjetër e martuar me z. Collins, ajo mendoi

me të njëjtën siguri, dhe me kënaqësi të konsiderueshme, megjithëse jo të barabartë. Elizabetha ishte më pak e dashur për të nga të gjithë fëmijët e saj; dhe megjithëse njeriu dhe ndeshja ishte mjaft e mirë për *her*, vlera e secilit ishte eklipsuar nga Z. Bingley dhe Netherfield.

Kapitulli 19

Ditën tjetër hapi një skenë të re në Longbourn. Z. Collins bëri deklaratën e tij në formë. Duke vendosur ta bëjmë atë pa humbje të kohë, pasi pushimi i tij zgjatet vetëm në vijim Të shtunën, dhe duke mos pasur ndjenja të diferencës për ta arritur atë shqetësuese për veten e tij edhe në këtë moment, ai e filloi atë në një mënyrë shumë e rregullt, me të gjitha vëzhgimet, të cilat ai supozonte një pjesë e rregullt e biznesit. Me gjetjen e zonjës Bennet, Elizabeth, dhe një nga vajzat më të reja së bashku, menjëherë pas mëngjesin, ai iu drejtua nënës me këto fjalë:

“Mund të shpresoj, zonjë, për interesimin tuaj me vajzën tuaj të bukur Elizabeth, kur kërkoj për nder të një publiku privat me të gjatë këtij mëngjesi? ”

Para se Elizabetha të kishte kohë për asgjë, përveç një skuqje të befasisë, Zonja Bennet u përgjigj menjëherë, “Oh e dashur! - po - sigurisht. unë jam i sigurt që Lizzy do të jetë shumë e lumtur - jam i sigurt se nuk mund të ketë asnjë kundërshtim. Eja, Kitty, të dua të ngjitesh shkallët ”. Dhe, duke e mbledhur atë punojnë së bashku, ajo po nxitonte, kur Elizabetha thirri:

“E dashur zonjë, mos shkoni. Ju lutem nuk do të shkoni. Z. Collins duhet me falni Ai nuk mund të ketë asgjë për të më thënë se askush nuk ka nevojë degjoj Unë po shkoj vetë ”.

“Jo, jo, marrëzi, Lizzy. Unë dëshiroj që ju të qëndroni atje ku jeni. ” Dhe me sa duket Elizabetha me të vërtetë, e shqetësuar dhe e zënë ngushtë duket, për të shpëtuar, ajo shtoi: “Lizzy, unë _kam këmbëngulur për ty duke qëndruar dhe dëgjuar z. Collins. ”

Elizabetha nuk do ta kundërshtonte një urdhër të tillë - dhe një çast duke e bërë atë gjithashtu të ndjeshme se do të ishte më e mençura të merre vesh sa më shpejt dhe sa më qetësisht të jetë e mundur, ajo u ul përsëri dhe u përpoq të fshihte, me punësim të pandërprerë ndjenjat të cilat ishin të ndara midis shqetësimit dhe devijimit. Zonja Bennet dhe Kitty u largua, dhe posa ata ishin zhdukur, Z. Collins filloi.

“Më besoni, zonja ime e dashur Elizabeth, se modestia juaj, deri më tani duke ju bërë ndonjë dëm, përkundrazi i shton tjetrit tuaj përsosmëritë. Ju do të ishit më pak i dashur në sytë e mi nuk ka qenë kjo vullnet i vogël; por ma lejo ju siguroj, se kam lejen e nënës suaj të respektuar këtë adresë. Ju vështirë se mund të dyshoni në qëllimin e ligjëritim tim, megjithatë delikatesa juaj natyrore mund t’ju bëjë

të shpërndaheni; timen vëmendjet janë shënuar shumë për tu gabuar. Pothuajse sa më shpejt Unë hyra në shtëpi, të veçova si shoqëruesin tim jeta e ardhshme. Por, para se të vrapoj nga ndjenjat e mia për këtë temë, mbase do të ishte e këshillueshme që unë të tregoja arsyet e mia për martesë - dhe, për më tepër, për të ardhur në Hertfordshire me modeli i zgjedhjes së një gruaje, siç sigurisht kam bërë. ”

Ideja e Z. Collins, me gjithë qetësinë e tij solemne, që drejtohet larg nga ndjenjat e tij, e bëri Elizabetën aq afër për të qeshur, saqë ajo nuk mund të përdorte pauzën e shkurtër që ai lejoi në çdo përpjekje ndalo më tej, dhe ai vazhdoi:

“Arsyet e mia për t’u martuar janë, së pari, që unë mendoj se është e drejtë gjë për çdo klerik në rrethana të lehta (si unë) për të dha shembullin e martesës në famullinë e tij; së dyti, se jam i bindur se do ta shtojë shumë lumturinë time; dhe së treti - të cilën mbase duhet ta kisha përmendur më herët, se është këshilla dhe rekomandimi i veçantë i shumë fisnikut zonjë të cilën kam nderin ta quaj mbrojtëse. Dy herë e ka ajo i lartësuar për të më dhënë mendimin e saj (pa pyetur gjithashtu!) në lidhje me këtë lëndë; dhe ishte vetëm natën e së shtunës para se të largohesha Hunsford - midis pishinave tona në quadrille, ndërsa zonja Jenkinson ishte duke rregulluar stolin e këmbës të zonjës de Bourgh, që ajo tha, ’Z. Collins, duhet të martohesh. Një klerik si ti duhet të martohet. Zgjidhni siç duhet, zgjidhni një zonjë për hirin tim; dhe për *own* tuaj, le të jetë një person aktiv, i dobishëm, jo i rritur lart, por në gjendje të bëjë një të ardhur të vogël të shkojë në një mënyrë të mirë. Kjo është këshilla ime. Gjeni një grua të tillë sa më shpejt që të mundeni, silleni në Hunsford dhe Unë do ta vizitoj atë. ’ Më lejo, nga rruga, të vëzhgoj, panairin tim kushëriri, që unë nuk e konsideroj njoftimin dhe mirësinë e Zonjës Catherine de Bourgh është ndër më të mirat e avantazheve të mia fuqi për të ofruar. Ju do të gjeni sjelljet e saj përtej gjithçkaje që mundem përshkruaj; dhe zgjuarsia dhe gjallëria juaj, mendoj se duhet të jenë të pranueshme ndaj saj, veçanërisht kur kalitet nga heshtja dhe respekti gjë që gradën e saj do ta eksitojë në mënyrë të pashmangshme. Kështu shumë për gjeneralin tim qëllimi në favor të martesës; mbetet të tregohet pse ime pikëpamjet u drejtuan drejt Longbourn në vend të timen lagje, ku mund t’ju siguroj se ka shumë miqësor gratë e reja. Por fakti është, që qenia, siç jam, të trashëgoj kjo pasuri pas vdekjes së babait tuaj të nderuar (i cili, megjithatë, mund të jetoj shumë vite më gjatë), nuk mund ta kënaqja veten pa vendosur të zgjedhë një grua midis vajzave të tij, që humbja për ta mund të jetë sa më pak e mundur, kur ndodh ngjarja melankolike - e cila, sidoqoftë, siç e kam bërë tashmë tha, mund të mos jetë për disa

vjet. Ky ka qenë motivi im, imi kushëriri i ndershëm, dhe unë bëj lajka për veten time se nuk do të më fundosë në ty nderim Dhe tani asgjë nuk mbetet për mua, përveç që t'ju siguroj në gjuhë më e animuar e dhunës së dashurisë time. Për të fat Unë jam indiferent i përkryer, dhe nuk do të kërkojë asnjë kërkesë atë natyrë mbi babanë tuaj, pasi unë e di mirë që mundet të mos respektohet; dhe atë një mijë paund në katër për qind, e cila nuk do të jetë e juaja deri pas nënës suaj vdekja, është gjithçka që ju mund të keni të drejtë ndonjëherë. Në atë kokë, prandaj, unë do të hesht njëtrajtësisht; dhe ju mund të siguron veten tënde se asnjë fyerje pa bujari nuk do të kalojë kurrë në buzët e mia kur ne jemi të martuar.”

Ishte absolutisht e nevojshme ta ndërpresim tani.

“Ju jeni shumë të nxituar, zotëri”, thirri ajo. “Ju harroni që unë kam bërë pa përgjigje. Më lejoni ta bëj atë pa humbje të mëtejshme të kohës. Prano timen faleminderit për komplimentin që po me jepni. Unë jam shumë i ndjeshëm e nderit të propozimeve tuaja, por është e pamundur për mua ta bëj bëj ndryshe sesa t'i refuzosh “.

“Unë nuk jam tani për të mësuar,” u përgjigj z. Collins, me një valë zyrtare e dorës, “se është e zakonshme që zonjat e reja të refuzojnë adresat e njeriut që ata fshehurazi duan të pranojnë, kur ai së pari aplikon për favor të tyre; dhe se ndonjëherë refuzimi është përsëriti një herë të dytë, apo edhe të tretën. Prandaj jam me nr do të thotë të dekurajoheni nga ato që sapo thatë dhe do të shpresoni të çoj në altar shumë kohë “.

“Me fjalën time, zotëri,” bërtiti Elizabeth, “shpresa juaj është më tepër e jashtëzakonshme pas deklaratës sime. Unë ju siguroj se jam jo nga ato zonjat e reja (nëse ka gra të tilla të reja) të cilët janë aq të guximshëm sa të rrezikojnë lumturinë e tyre në rastin e duke u pyetur për herë të dytë. Unë jam krejtësisht serioz në refuzimin tim. Ju nuk mund të më bëni të lumtur, dhe unë jam i bindur që unë jam gruaja e fundit në botë që mund të të bëjë të tillë. Jo, ishin tuajat shoqja Zonja Catherine të më njohë, jam i bindur që do ta gjente mua në çdo aspekt të kualifikuar për situatën. ”

“Ishte e sigurt që Zonja Catherine do të mendonte kështu,” tha z. Collins shumë seriozisht - “por nuk mund ta imagjinoj dot zonjën e saj aspak nuk do të të pranonte. Dhe mund të jesh i sigurt kur unë kam nderin ta shoh përsëri, unë do të flas shumë kushtet më të larta të modestisë, ekonomisë dhe të tjerave miqësore kualifikimi. ”

“Në të vërtetë, Z. Collins, të gjitha lavdërimet për mua do të jenë të panevojshme. Ti duhet të më jepni leje për të gjykuar vetë, dhe të më bëni komplimentin të besuarit të asaj që them. Ju uroj shumë të

lumtur dhe shumë të pasur, dhe duke refuzuar dorën tënde, bëj gjithçka në fuqinë time për të parandaluar qenien tënde përndryshe Duke më bërë ofertën, ju duhet ta keni kënaqur atë delikatesë e ndjenjave tuaja në lidhje me familjen time, dhe mund të marrë posedimi i pasurisë Longbourn sa herë që bie, pa asnjë fyerja e vetvetes. Kjo çështje mund të konsiderohet si e tillë u vendos përfundimisht. ” Dhe duke u ngritur ndërsa fliste kështu, ajo do të kishte la dhomën, nëse zoti Collins nuk i ishte drejtuar kështu:

“Kur ta bëj veten time nderin të flas me ju në vazhdim subjekt, unë do të shpresoj të marr një përgjigje më të favorshme sesa ti tani më ke dhënë; megjithëse jam larg të të akuzoj mizori aktualisht, sepse e di që është e vendosur zakoni i seksit tuaj për të refuzuar një burrë në aplikimin e parë, dhe mbase edhe tani keni thënë sa për të inkurajuar padinë time do të ishte në përputhje me delikatesën e vërtetë të femrës karakteri ”.

“Me të vërtetë, Z. Collins,” bërtiti Elizabeth me një farë ngrohtësie, “ti më bezdis jashtëzakonisht. Nëse mund të duket ajo që kam thënë deri më tani ju në formën e inkurajimit, unë nuk di se si ta shpreh timen refuzimi në një mënyrë të tillë që t’ju bindë të qenit një. ”

“Ju duhet të më jepni leje të bëj lajka, kushëriri im i dashur, se refuzimi juaj nga adresat e mia është thjesht fjalë sigurisht. E imja arsyet për ta besuar atë janë shkurtimisht këto: Nuk duket se mua se dora ime është e padenjë për pranimin tuaj, ose se krijimi që mund të ofroj do të ishte ndonjë tjetër përveç shumë e dëshirueshme Situata ime në jetë, lidhjet e mia me familjen e de Bourgh, dhe marrëdhënia ime me tuajat, janë rrethana shumë në favorin tim; dhe ju duhet ta merrni atë më tej konsideratë, që përkundër tërheqjeve tuaja të shumëfishta, është kurrsesi e sigurt që një ofertë tjetër martese mund të jetë ndonjëherë ju bëri Pjesa juaj është fatkeqësisht aq e vogël sa do të bëhet gjithçka gjasat anulojnë efektet e bukurisë suaj dhe të dashur kualifikimet. Siç duhet të konkludoj se nuk jeni serioz në refuzimin tuaj ndaj meje, unë do të zgjedh ta atribuoj atë për dëshirën tuaj për të rritur dashurinë time me pezullim, sipas praktikë e zakonshme e femrave elegante. ”

“Unë ju siguroj, zotëri, se nuk kam pretendime ai lloj elegance që konsiston në torturimin e një të respektuari njeri Më shumë do të më paguanin komplimentin për t’u besuar i sinqerte Ju falënderoj përsëri dhe përsëri për nderin që ju keni bërë mua në propozimet tuaja, por t’i pranoni ato është absolutisht e pamundur Ndjenjat e mia në çdo aspekt e ndalojnë atë. A mund te flas më të thjeshtë? Mos më konsidero tani si një femër elegante, që synon për t’ju munduar, por si një krijesë racionale, duke folur të vërtetën nga zemra e saj. ”

“Ju jeni uniformisht simpatik!” bërtiti ai, me një ajër të vështirë gallatri; “Dhe unë jam i bindur se kur sanksionohet nga shprehni autoritetin e të dy prindërve tuaj të shkëlqyeshëm, propozimet e mia nuk do të dështojë të jetë i pranueshëm. ”

Për një këmbëngulje të tillë në vetë-mashttrim të qëllimshëm do të bënte Elizabeta mos bëni asnjë përgjigje dhe menjëherë dhe në heshtje u tërhoq; i vendosur, nëse ai vazhdonte të merrte parasysh refuzimet e saj të përsëritura si inkurajim lajkatar, për të aplikuar ndaj babait të saj, të cilit negative mund të shqiptohet në një mënyrë të tillë që të jetë vendimtare, dhe sjellja e të cilit të paktën nuk mund të gabohet me ndikimi dhe koketeria e një femre elegante.

Kapitulli 20

Z. Collins nuk u la gjatë në soditjen e heshtur të tij dashuri e suksesshme; për Znj. Bennet, pasi kishte bërë dritë rreth në holl për të parë fundin e konferencës, jo më parë Elizabeta hap derën dhe me hap të shpejtë e kalon drejt shkallët, sesa ajo hyri në dhomën e mëngjesit dhe uroi si ai ashtu edhe ajo me terma të ngrohtë për perspektivën e lumtur të tyre lidhje më e afërt. Z. Collins i mori dhe i ktheu këto festimet me kënaqësi të njëjtë, dhe pastaj vazhdoi të tregoj të dhënat e intervistës së tyre, me rezultatin e së cilës ai besoi se ai kishte të gjitha arsyet për të qenë i kënaqur, që nga refuzimi që kushëriri i tij i kishte dhënë me vendosmëri do të derdhej natyrshëm nga modestia e saj turp dhe delikatesa e mirëfilltë e saj karakteri

Sidoqoftë, ky informacion e befasoi znj. Bennet; ajo do të kishte kam qenë e lumtur që isha po aq e kënaqur që vajza e saj kishte menduar inkurajojeni atë duke protestuar kundër propozimeve të tij, por ajo guxoi nuk e besojnë atë, dhe nuk mund të ndihmojë duke thënë kështu.

“Por, varet nga ajo, Z. Collins,” shtoi ajo, “që Lizzy do të sillet në arsye. Unë do t’i flas asaj drejtpërdrejt. Ajo është një vajzë shumë kokëfortë, e pamend dhe nuk i njeh të vetat interes, por unë do ta bëj atë ta dijë atë. ”

“Më falni që ju ndërpreva, zonjë”, thirri Z. Collins; “Por nëse ajo është vërtet kokëfortë dhe budalla, unë nuk e di nëse ajo do të ishte krejtësisht një grua shumë e dëshirueshme për një burrë në tim situata, i cili natyrshëm kërkon lumturinë në martesë shtet. Nëse prandaj ajo vazhdon të refuzojë padinë time, mbase do të ishte më mirë të mos e detyronte të më pranonte, sepse nëse është përgjegjëse për defekte të tilla të temperamentit, ajo nuk do të mundej kontribuoj shumë në lumturinë time. ”

“Zotëri, ju mjaft keqkuptoni mua,” tha zonja Bennet, e alarmuar. “Lizzy është kokëfortë vetëm në çështje të tilla si këto. Në gjithçka

përndryshe ajo është një vajzë aq e mirë sa ka jetuar ndonjëherë. Unë do të shkoj direkt tek z. Bennet, dhe ne shumë shpejt do ta zgjidhim atë ajo, jam e sigurt. ”

Ajo nuk do t'i jepte kohë për t'iu përgjigjur, por ngutet menjëherë burri i saj, thirri ndërsa hyri në bibliotekë, “Oh! Zoti. Bennet, kërkohesh menjëherë; të gjithë jemi në trazirë. Ti duhet të vijë dhe ta bëjë Lizzy të martohet me Z. Collins, sepse ajo zotohet se do ta bëjë mos e keni atë, dhe nëse nuk nxitoni ai do të ndryshojë të tijin mendje dhe mos kini *her*. ”

Z. Bennet ngriti sytë nga libri i tij kur ajo hyri, dhe i fiksoi në fytyrën e saj me një moskokëçarje të qetë e cila nuk ishte në më pak e ndryshuar nga komunikimi i saj.

“Unë nuk kam kënaqësinë të të kuptoj”, tha ai, kur ajo kishte mbaruar fjalimin e saj. “Për çfarë po flisni?”

“Të Z. Collins dhe Lizzy. Lizzy deklaroi se nuk do të ketë z. Collins, dhe Z. Collins fillon të thotë se nuk do të ketë Lizzy. ”

“Dhe çfarë duhet të bëj unë me këtë rast? Duket e pashpresë biznesi. ”

“Foli vetë Lizzy për këtë. Thuaji asaj që këmbëngulni ajo u martua me të. ”

“Le të thirret. Ajo do të dëgjojë mendimin tim. ”

Zonja Bennet i ra ziles, dhe zonjusha Elizabeth u thirr në librari.

“Eja këtu, fëmijë,” bërtiti babai i saj ndërsa u shfaq. “Une kam dërguar për ju në një çështje me rëndësi. E kuptoj që z. Collins ju ka bërë një ofertë martese. A është e vërtetë?” Elizabetha u përgjigj se ishte. “Shumë mirë - dhe kjo ofertë martese ju kanë refuzuar? ”

“Unë kam, zotëri.”

“Shume mire. Tani kemi ardhur në pikë. Nëna juaj këmbëngul duke e pranuar atë. A nuk është kështu, zonja Bennet? ”

“Po, ose nuk do ta shoh më kurrë.”

“Një alternativë e pakënaqur është para teje, Elizabeth. Nga kjo ditë duhet të jesh i huaj me njërin nga prindërit e tu. Nëna juaj do kurrë nuk do të shihemi përsëri nëse nuk martoheni me Z. Collins, dhe unë do ta bëj kurrë nuk do të shihemi përsëri nëse do të bësh “.

Elizabeth nuk mund të mos buzëqeshte në një përfundim të tillë të një të tillë duke filluar, por zonja Bennet, e cila e kishte bindur veten se ajo burri e konsideronte aferën siç dëshironte, ishte tepër i zhgënjyer

“Çfarë kuptoni, z. Bennet, kur flisni në këtë mënyrë? Ju premtuat mua për të *instituar* mbi të duke u martuar me të. ”

“I dashuri im,” u përgjigj burri i saj, “kam dy favore të vogla kërkesë. Së pari, që ju do të më lejoni përdorimin falas të timen

mirëkuptim me rastin e tanishëm; dhe së dyti, të dhomës sime. Do të jem i lumtur që e kam bibliotekën për vete sa më shpejt të jetë e mundur. ”

Jo akoma, megjithë zhgënjimin e saj tek burri, a e dha zonja Bennet çështjen. Ajo bisedoi përsëri me Elizabetën dhe perseri; e coaks dhe e kërcënoi me radhë. Ajo u përpoq që siguroj Jane në interesin e saj; por Jane, me të gjitha të mundshme butësia, ndërhyrja e refuzuar; dhe Elizabeta, ndonjëherë me serioziteti i vërtetë, dhe nganjëherë me gëzim të gjallë, u përgjigj sulmet e saj. Megjithëse mënyra e saj ndryshonte, megjithatë, vendosmëria e saj kurrë nuk e bëri.

Z. Collins, ndërkohë, po meditonte në vetmi për ato që kishin kaloi Ai mendoi shumë mirë për veten e tij për të kuptuar se çfarë motivet kushëriri i tij mund ta refuzonte; dhe megjithëse krenaria e tij ishte lënduar, ai nuk pësoi në asnjë mënyrë tjetër. Kujdesi i tij për të ishte mjaft imagjinare; dhe mundësia që ajo të meritojë nënën e saj fyerja e parandaloi ndjenjën e tij të ndonjë keqardhjeje.

Ndërsa familja ishte në këtë konfuzion, Charlotte Lucas erdhi kalojeni ditën me ta. Ajo u takua në holl nga Lydia, i cili, duke fluturuar drejt saj, bërtiti në një gjysmë pëshpëritje, “Unë jam i lumtur që je eja, sepse ka një argëtim të tillë këtu! Çfarë mendoni se ka ndodhur kete mengjes? Z. Collins i ka bërë një ofertë Lizzy, dhe ajo nuk do ta kem atë. ”

Charlotte vështirë se kishte kohë për t’u përgjigjur, para se të bashkoheshin me ta Kiti, i cili erdhi të tregojë të njëjtin lajm; dhe jo më shpejt hyri në dhomën e mëngjesit, ku zonja Bennet ishte vetëm, sesa ajo po kështu filloi për këtë temë, duke thirrur zonjushën Lucas për të dhembshuri, dhe duke e lutur atë për të bindur shoqen e saj Lizzy për të të përmbushë dëshirat e të gjithë familjes së saj. “Lutu, zonja ime e dashur Lucas, ”shtoi ajo me një ton melankolik,“ sepse askush nuk më intereson mua nga ana tjetër, askush nuk merr pjesë me mua. Jam përdorur mizorisht, askush nuk ndihet për nervat e mia të dobëta. ”

Përgjigja e Charlotte u kursye nga hyrja e Jane dhe Elizabeta.

“Ej, atje ajo vjen,” vazhdoi zonja Bennet, “duke parë si të pakudesshëm siç mund të jetë, dhe nuk kujdesen më shumë për ne sesa sikur të ishim në York, me kusht që ajo të mund të ketë mënyrën e vet. Por unë ju them, zonjusha Lizzy - nëse e merrni në mendjen tuaj të vazhdoni të refuzoni çdo ofertë e martesës në këtë mënyrë, ju kurrë nuk do të merrni një burrë fare - dhe Jam i sigurt që nuk e di kush do të të mbajë kur babai yt ka vdekur. I nuk do të jem në gjendje t’ju mbaj - dhe kështu ju paralajmëroj. Une kam bërë me ju që nga kjo ditë. Unë

ju thashë në bibliotekë, ti e di, që unë kurrë nuk duhet të flas më me ty, dhe ti do ta bësh më gjej aq të mirë sa fjala ime. Nuk kam kënaqësi të flas me të fëmijë të padurueshëm. Jo se kam shumë kënaqësi, në të vërtetë, në duke folur me askënd. Njerëzit që vuajnë si unë nga nervozët ankesat nuk mund të kenë prirje të madhe për të folur. Askush nuk mundet tregoni cfare vuaj! Por gjithnjë është kështu. Ata që nuk e bëjnë ankohen kurrë nuk janë të mëshirshëm. ”

Vajzat e saj e dëgjuan në heshtje këtë rrjedhje, të ndjeshme se çdo përpjekje për të arsyetuar me të ose për ta qetësuar atë vetëm do të shtohet acarimi Prandaj, ajo foli pa ndërprerje nga cilido prej tyre, derisa iu bashkua z. Collins, i cili hyri në dhomë me një ajër më madhështor se zakonisht, dhe më tej duke e kuptuar këtë, ajo u tha vajzave: “Tani, unë insistoј ajo, që ju, të gjithë ju, të mbani gjuhët tuaja, dhe më lini mua dhe z. Collins kanë një bisedë të vogël së bashku. ”

Elizabeth kaloi në heshtje nga dhoma, Jane dhe Kitty e ndoqi, por Lidia qëndroi në këmbë, e vendosur për të dëgjuar të gjitha ato mundet; dhe Charlotte, të ndaluar së pari nga civilizimi i z. Collins, pyetjet e të cilit ishin pas saj dhe gjithë familjes së saj shumë pak, dhe pastaj nga pak kuriozitet, e kënaqur veten me ecjen në dritare dhe duke bërë sikur nuk dëgjon. Ne një zëri i lumtur Znj. Bennet filloi bisedën e projektuar: “Oh! Z. Collins! ”

“Zonja ime e dashur,” u përgjigj ai, “le të heshtim përgjithmonë për këtë pikë Larg qoftë nga unë, ”vazhdoi ai aktualisht, me një zë që shënoi pakënaqësinë e tij, “të hidhërohesh për sjelljen tënde vajza Dorëheqja ndaj të këqijave të pashmangshme është detyra e të gjithëve; detyra e veçantë e një të riu që ka qenë me aq fat sa unë kanë qenë në preferim të hershëm; dhe kam besim se jam dorëhequr. Ndoshta jo më pak nga ndjenja e një dyshimi për lumturinë time pozitive kushërira ime e ndershme më nderoi me dorën e saj; sepse shpesh kam vërejtë se dorëheqja nuk është kurrë aq e përsosur sa kur bekimi i mohuar fillon të humbasë disi nga vlëra e tij në tonën vlerësim. Shpresoj se nuk do të më konsideroni se po tregoni ndonjë mosrespektimi i familjes suaj, zonja ime e dashur, duke tërhequr kështu timen pretendime në favor të vajzës suaj, pa paguar veten dhe z. Bennet komplimentin që ju kërkoi ndërhy autoritetin tënd në emrin tim. Sjellja ime mund, frikë, të jetë i pakëndshëm në pranimin e largimit tim nga jotja buzët e vajzës në vend të buzëve tuaja. Por të gjithë jemi përgjegjës për këtë gabim Unë sigurisht që kam menduar mirë gjatë gjithë çështjes. E imja objekti ka qenë të siguroj një shok të dashur për veten time, me konsideratë e duhur për avantazhin e të gjithë familjes tuaj, dhe nëse imi *manner* ka qenë fare i dënueshëm, unë këtu lutem të lënë kërkoј falje. ”

Kapitulli 21

Diskutimi i ofertës së Z. Collins tani ishte gati në një fund, dhe Elizabetës iu desh të vuante vetëm nga ndjenjat e pakëndshme domosdoshmërisht duke marrë pjesë në të, dhe herë pas here nga ndonjë zhvlerësim aludimet e nënës së saj. Sa për vetë zotërinë, *his* ndjenjat u shprehën kryesisht, jo nga sikleti ose degjenerimi, ose duke u përpjekur ta shmangni atë, por nga ngurtësia e mënyrës dhe heshtja e inatosur. Ai mezi foli ndonjëherë me të, dhe vëmendje të zellshme të cilat ai kishte qenë aq i ndjeshëm për veten e tij u transferuan për pjesën tjetër të ditës tek zonjusha Lucas, të cilit civilizimi në dëgjimin e tij ishte një lehtësim sezonal për të gjithë, dhe sidomos te shoqja e saj.

E nesërmja nuk prodhoi asnjë pakësim të humorit të keq të zonjës Bennet ose Shëndeti i sëmurë. Z. Collins ishte gjithashtu në të njëjtën gjendje të zemëruar krenari Elizabeta kishte shpresuar që inati i tij mund të shkurtonte të tijin vizita, por plani i tij nuk u duk më së paku i prekur nga ai. Ai gjithmonë duhej të kishte shkuar të shtunën dhe të shtunën ai donte të thoshte për të qëndruar.

Pas mëngjesit, vajzat ecën drejt Meryton për të pyetur nëse z. Wickham u kthyen dhe u ankuan për mungesën e tij në Topi Netherfield. Ai u bashkua me ta gjatë hyrjes në qytet, dhe i ndoqi te halla e tyre ku pendimi dhe shqetësimi i tij, dhe shqetësimi i të gjithëve u diskutua mirë. Elizabeth, megjithatë, ai vullnetarisht e pranoi se domosdoshmëria e tij mungesa - ishte vet-imponuar.

“Unë gjeta,” tha ai, “ndërsa koha po afrohej se nuk do të kisha më mirë tako z. Darcy; që të jetë në të njëjtën dhomë, të njëjtën parti me atë për kaq shumë orë së bashku, mund të jetë më shumë sesa mund të duroja, dhe që skenat mund të lindin të pakëndshme për më shumë se unë. ”

Ajo e aprovoi shumë durimin e tij dhe ata kishin kohën e lirë për një diskutim i plotë për të, dhe për të gjithë lavdërimet që ata japin dhuruar civilisht njëri-tjetrit, si Wickham dhe një oficer tjetër u kthye me ta në Longbourn, dhe gjatë shëtitjes ai veçanërisht i pranishëm tek ajo. Shoqërimi i tij ishte dyfish përparësi; ajo ndjeu gjithë komplimentin që i ofroi vetes, dhe ishte më e pranueshme si rast i njohjes me të babai dhe nëna.

Menjëherë pas kthimit të tyre, një letër iu dha zonjës Bennet; erdhi nga Netherfield. Zarfi përmbante një fletë të letër elegante, e vogël, e shtypur nxehtë, e mbuluar mirë me një zonjë dorë e ndershme, e rrjedhshme; dhe Elizabeta pa fytyrën e motrës së saj ndryshoni ndërsa e lexoi dhe e pa atë duke qëndruar me vëmendje te disa pasazhe të veçanta. Jane kujtoi veten së shpejti, dhe duke vënë letra larg, u përpoq

të bashkohej me gëzimin e saj të zakonshëm në bisedë e përgjithshme; por Elizabeta ndjeu një ankth në temë e cila tërhoqi vëmendjen e saj edhe nga Wickham; dhe jo më shpejt ai dhe shoku i tij kishin marrë leje, sesa një vështrim nga Jane e ftoi ta ndiqte shkallët. Kur ata kishin fituar dhoma e tyre, Jane, duke nxjerrë letrën, tha:

“Kjo është nga Caroline Bingley; ajo që përmban më ka befasuar një marrëveshje e mirë. E gjithë partia është larguar nga Netherfield deri në këtë kohë, dhe janë rrugës për në qytet - dhe pa ndonjë qëllim për të ardhur kthehet përsëri. Ju do të dëgjoni se çfarë thotë ajo. ”

Ajo pastaj lexoi fjalinë e parë me zë të lartë, e cila përbëhej nga informacione se sapo kishin vendosur të ndiqnin vëllain e tyre drejt qytetit drejtpërdrejt dhe për kuptimin e tyre për të darkuar në Grosvenor Rruga, ku zoti Hurst kishte një shtëpi. Tjetra ishte në këto fjalë: “Unë nuk pretendoj të pendohem për asgjë që do të bëj brenda Hertfordshire, përveç shoqërisë suaj, miku im më i dashur; por ne do të shpresoj, në një periudhë të ardhshme, të gëzojë shumë kthime të kësaj marrëdhënie të lezetshme ne kemi njohur, dhe në ndërkohë mund të pakësuar dhimbjen e ndarjes nga një shumë të shpeshtë dhe më korrespondencë e parazervuar. Unë varet nga ti për këtë ”. Këtyre shprehje të larta fluturuese Elizabeth dëgjoi me të gjitha pandjeshmëri e mosbesimit; dhe megjithëse befasia e tyre heqja e befasoi atë, ajo nuk pa asgjë në të vërtetë për të qarë; ajo nuk duhej supozuar se mungesa e tyre nga Netherfield do parandaloni që Z. Bingley të jetë atje; dhe sa i përket humbjes së tyre shoqëria, ajo u bind se Jane duhet të pushojë së konsideruari atë, në kënaqësia e tij.

“Unshhtë e pafat,” tha ajo, pas një pauze të shkurtër, “që ju duhet mos të jenë në gjendje të shohin miqtë tuaj para se të largohen nga vendi. Por a nuk mund të shpresojmë se periudha e lumturisë së ardhshme për të cilën Mis Bingley shikon përpara mund të arrijë më herët sesa është në dijeni, dhe se marrëdhëniet e lezetshme që i keni njohur si miq do të rinovohet me kënaqësi akoma më të madhe si motra? Zoti. Bingley nuk do të ndalohej në Londër prej tyre. ”

“Caroline me vendosmëri thotë se asnjë nga partitë nuk do të kthehet Hertfordshire këtë dimër. Do ta lexoj: ”

“Kur vëllai im na la dje, ai imagjinoi se biznesi e cila e çoi atë në Londër mund të përfundonte në tre ose katër ditët; por siç jemi të sigurt nuk mund të jetë kështu, dhe në të njëjtën kohë i bindur se kur Charles të shkojë në qytet nuk do të ngutet ta lëmë përsëri, ne kemi vendosur ta ndjekim atje, që ai të mos jetë i detyruar të kalojë orët e tij të lira në a hotel i qetë. Shumë nga të njohurit e mi janë tashmë atje dimri; Do të doja të dëgjoja që ti, miku im i dashur, kisha ndonjë

qëllim për të bërë një nga turma - por për këtë unë dëshpërimi Unë sinqerisht shpresoj se Krishtlindjet tuaja në Hertfordshire mund të jenë bollëk në gëzimet që sjell përgjithësisht ajo stinë, dhe se bukuria juaj do të jetë aq e madhe sa të parandalojë ndjenjën tuaj humbjen e të treve, ne do t'ju privojmë “.

“Isshtë e qartë nga kjo,” shtoi Jane, “se ai nuk kthehet më këtë dimër ”.

“Onlyishtë e qartë vetëm që zonjusha Bingley nuk do të thotë se ai _duhet. ”

“Pse do të mendoni kështu? Duhet të jetë vepër e tij. Ai është i tiji mjeshtër Por ti nuk i njeh *all*. Do të të lexoj fragmentin gjë që më dhemb veçanërisht. Unë nuk do të kem asnjë rezervë nga ti. ”

“Zoti. Darcy është i paduruar për të parë motrën e tij; dhe, të rrëfej e vërteta, _ ne _ mezi jemi më pak të etur për ta takuar përsëri. Une vertet mos mendoni se Georgiia Darcy e ka të barabartë për bukurinë, elegancën, dhe arritjet; dhe dashurinë që ajo frymëzon te Louisa dhe unë jam ngritur në diçka akoma më interesante, nga shpresën që guxojmë ta argëtojmë që ajo të jetë motra jonë. Une nuk e di nëse ju kam përmendur ndonjëherë më parë ndjenjat e mia kjo lëndë; por unë nuk do të largohem nga vendi pa u besuar ata, dhe unë besoj se ju nuk do t'i vlerësoni ata të paarsyeshëm. E imja vëllai e admiron atë shumë tashmë; ai do të ketë të shpeshtë mundësi tani për ta parë atë në bazat më intime; asaj marrëdhëniet të gjitha dëshirojnë lidhjen po aq sa të tijat; dhe një Anësia e motrës nuk po më mashtron, mendoj, kur telefonoj Charles më i aftë për të angazhuar zemrën e çdo gruaje. Me të gjitha këto rrethana për të favorizuar një shtojcë, dhe asgjë për të parandalojeni, a jam gabim, Jane e imja më e dashur, në kënaqësinë e shpresës një ngjarje e cila do të sigurojë lumturinë e kaq shumë njerëzve? ”

“Çfarë mendoni për këtë fjali, e dashura ime Lizzy?” tha Jane ndërsa ajo e përfundoi atë. “A nuk është mjaft e qartë? A nuk bën deklarojnë shprehimisht se Caroline as nuk më pret as nuk më dëshiron bëhu motra e saj; se ajo është plotësisht e bindur për atë të vëllait të saj indiferenca; dhe se nëse ajo dyshon në natyrën e ndjenjave të mia për të, ajo do të thotë (me shumë dashamirësi!) të më vërë në roje? Mundet ka ndonjë mendim tjetër për këtë temë? ”

“Po, mundet; për timen është krejt ndryshe. Do te degjosh ajo? ”

“Me shumë dëshirë”.

“Do ta kesh me disa fjalë. Mis Bingley e sheh atë vëllai është i dashuruar me ty dhe dëshiron që ai të martohet me zonjën Darcy. Ajo e ndjek atë në qytet me shpresën për ta mbajtur atë atje dhe përpiqet

për t'ju bindur se ai nuk interesohet për ju. ”

Xhejni tundi kokën.

“Në të vërtetë, Jane, duhet të më besosh. Askush që nuk ka parë ndonjëherë ju së bashku mund të dyshoni në dashurinë e tij. Mis Bingley, jam e sigurt, nuk mundet Ajo nuk është kaq e thjeshtë. A mund të kishte parë ajo gjysmën e saj shumë dashuri në Z. Darcy për veten e saj, ajo do ta kishte urdhëruar atë rrobat e dasmës. Por çështja është kjo: Ne nuk jemi mjaft të pasur ose mjaft i madh për ta; dhe ajo është më e shqetësuar për të marrë Miss Darcy për vëllain e saj, nga nocioni se kur ka pasur *one* martese, ajo mund të ketë me pak probleme në arritjen e a e dyta; në të cilën ka siguri njëfarë zgjuarsie dhe unë guxoj thonë se do të kishte sukses, nëse zonjusha de Bourgh nuk do të ishte në rrugën e duhur. Por, e dashura ime Jane, nuk mund ta imagjinoni seriozisht sepse zonjusha Bingley ju tregon se vëllai i saj e admiron shumë zonjën Darcy, ai është në shkallën më të vogël më pak të ndjeshme të meritës suaj sesa kur ai u largua nga ju të martën, ose se do të jetë në fuqinë e saj të binde atë që, në vend që të jetë i dashuruar me ty, ai është shumë shumë e dashuruar me shogen e saj. ”

“Nëse do të kishim menduar njësoj për zonjën Bingley,” u përgjigj Jane, “e jotja përfaqësimi i gjithë kësaj mund të më bëjë shumë të lehtë. Por unë e di themeli është i padrejtë. Caroline është e paaftë për qëllim mashtrimi i ndokujt; dhe gjithçka që unë mund të shpresoj në këtë rast është se ajo po mashtron veten. ”

“Kjo është e drejte. Ju nuk mund të kishit filluar një ide më të lumtur, pasi nuk do të ngushëlloheshe me timen. Besoni që ajo të jetë i mashtruar, me të gjitha mjetet. Tani e keni bërë detyrën tuaj nga ajo, dhe nuk duhet të shqetësohem më “.

“Por, motra ime e dashur, a mund të jem e lumtur, madje duke supozuar më të mirën, në duke pranuar një burrë, motrat dhe miqtë e të cilit po e dëshirojnë të gjithë martohesh diku tjetër? ”

“Ju duhet të vendosni vetë,” tha Elizabeth; “Dhe nëse, me diskutim i pjekur, ju zbuloni se mjerimi i mosbindjes së tij dy motra është më se e barabartë me lumturinë për të qenë e tij grua, unë ju këshilloj me të gjitha mënyrat ta refuzoni atë. ”

“Si mund të flasësh kështu?” tha Jane duke qeshur zbeht. “Ju duhet ta dini që megjithëse duhet të jem jashtëzakonisht i pikëlluar për ta mosmiratim, nuk mund të hezitoja. ”

“Nuk e mendoja se do ta bëje; dhe duke qenë kështu, nuk mundem merrni parasysh situatën tuaj me shumë dhembshuri. ”

“Por nëse ai nuk kthehet më këtë dimër, zgjedhja ime nuk do të jetë kurrë kërkohet. Një mijë gjëra mund të lindin për gjashtë muaj! ”

Ideja e kthimit të tij Elizabeta nuk trajtohet më përbuzje maksimale. Ajo iu shfaq asaj thjesht sugjerimi i Dëshirat e interesuara të Caroline, dhe ajo nuk mundi për asnjë moment supozojmë se ato dëshira, sidoqoftë të flitura hapur ose me art, mund të ndikojë te një i ri kaq i pavarur plotësisht nga të gjithë.

Ajo i përfaqësoi motrës së saj sa më me forcë të ishte e mundur atë që ishte u ndie në këtë temë dhe së shpejti pata kënaqësinë ta shoh atë efekt i lumtur. Temperamenti i Janeit nuk po dëshpërohej dhe ajo ishte gradualisht çoi në shpresë, edhe pse diferenca e dashurisë nganjëherë kapërceu shpresën, se Bingley do të kthehej Netherfield dhe përgjigju çdo dëshirë të zemrës së saj.

Ata ranë dakord që zonja Bennet të dëgjonte vetëm për largimin e familja, pa u alarmuar për rezultatin e zotërisë sjellje; por edhe ky komunikim i pjesshëm i dha asaj një të shkëlqyeshme shqetësim, dhe ajo e konsideroi si jashtëzakonisht të pafat që zonjat duhet të ndodhin të shkojnë larg ashtu si po bëheshin të gjitha aq intime bashke. Sidoqoftë, pasi e qanë atë gjatësia, ajo kishte ngushëllimin se Z. Bingley do të ishte së shpejti përsëri poshtë dhe së shpejti darkë në Longbourn, dhe përfundimi i gjithçka ishte deklarata komode, se megjithëse ai kishte qenë e ftuar vetëm në një darkë familjare, ajo do të kujdesej të kishte dy kurse të plota.

Kapitulli 22

Bennetët u angazhuan për të darkuar me Lucasen dhe përsëri gjatë shefit të ditës ishte zonjusha Lucas aq e mirë sa të dëgjonte z. Collins. Elizabeth shfrytëzoi një rast për ta falënderuar. “Kjo e mban atë me humor të mirë,” tha ajo, “dhe unë jam më e detyruar për ty sesa mund të shpreh. ” Charlotte siguroi shopen e saj për të kënaqësi për të qenë e dobishme, dhe që ajo ia shlyen me bollëk sakrifica e vogël e kohës së saj. Kjo ishte shumë e dashur, por Mirësia e Charlotte shtrihej shumë më larg se Elizabeta konceptimi i; objekti i saj nuk ishte asgjë tjetër veçse ta siguronte atë nga çdo kthim i adresave të z. Collins, duke i përfshirë ato drejt vetes. E tillë ishte skema e Miss Lucas; dhe paraqitjet ishin aq të favorshme, saqë kur të ndaheshin natën, ajo do të bënte janë ndërjerë pothuajse të sigurt për sukses nëse ai nuk do të ishte larguar Hertfordshire kaq shpejt. Por këtu ajo i bëri padrejtësi zjarri dhe pavarësia e karakterit të tij, sepse e bëri atë të shpëtojë nga Longbourn House të nesërmen në mëngjes me dinakëri të admirueshme, dhe nxitoni te Lucas Lodge për t’u hedhur te këmbët e saj. Ai ishte i shqetësuar për të shmangur njoftimin e kushërinjve të tij, nga një bindje se po ta shihnin të largohej, nuk mund të mos hamendësonin dizajni i tij, dhe ai nuk ishte i gatshëm që ta kishte të njohur përpjekjen deri

më tani sukcesi i tij mund të dihet po ashtu; sepse megjithëse ndihen gati e sigurt, dhe me arsye, për Charlotte kishte qenë në mënyrë të tolerueshme inkurajues, ai ishte relativisht i paqartë që nga aventura të mërkurën. Pritja e tij, megjithatë, ishte nga më lajkataret i sjellshëm Mis Lucas e perceptoi atë nga një dritare e sipërme ndërsa ecte drejt shtëpisë, dhe menjëherë u nis ta takojnë atë aksidentalisht në korsi. Por pak kishte guxuar të shpresonte se kaq shumë dashuri dhe elokuenca e priste atje.

Në një kohë të shkurtër siç do të lejonin fjalimet e gjata të Z. Collins, gjithçka u vendos mes tyre për kënaqësinë e të dyve; dhe ndërsa ata hynë në shtëpi, ai e përgjëroi me zell që ta quajë dita që do ta bënte atë më të lumturin nga njerëzit; dhe megjithëse i tillë duhet të hiqet dorë nga një kërkesë për të tashmen, zonja ndjeu jo prirja për të vogëlsira me lumturinë e tij. Marrëzia me të cilën ai ishte i favorizuar nga natyra duhet ta ruajë dashurinë e tij nga cilido sharm që mund ta bëjë një grua të dëshirojë vazhdimin e saj; dhe zonjusha Lucas, i cili e pranoi atë vetëm nga të pastrit dhe të painteresuarit dëshira e një institucioni, nuk u kujdes se sa shpejt ajo institucion u fituan.

Sir William dhe Lady Lucas u aplikuan shpejt për të kërkuar ato pëlqimi; dhe u dhurua me një shkathtësi më të gëzueshme. Zoti. Rrethanat aktuale të Collins e bënë atë një ndeshje më të përshtatshme për të vajza e tyre, së cilës mund t'i jepnin pak pasuri; dhe të tijat perspektivat e pasurisë së ardhshme ishin jashtëzakonisht të drejta. Zonja Lucas filluan direkt për të llogaritur, me më shumë interes sesa çështja kishte ngacmuar ndonjëherë më parë, për sa vite më shumë ishte Z. Bennet ka gjasa të jetojë; dhe Sir William e dha atë si mendimin e tij të vendosur, që sa herë që Z. Collins duhet të ketë në zotërim të Pasuri e Longbourn, do të ishte shumë e dobishme që ai dhe gruaja e tij duhet të paraqitet në Shën James. E gjitha me pak fjalë, familja u gëzua siç duhet me rastin. vajzat më të reja formuan shpresat për të dalë një ose dy më shpejt sesa mund të kishin bërë ndryshe; dhe djemtë u lehtësuan nga kuptimi i tyre për Charlotte duke vdekur një shërbëtoreshë të vjetër. Vetë Charlotte ishte e përbërë në mënyrë të tolerueshme. Ajo e kishte fituar atë pikë, dhe kishte kohë për ta shqyrtuar atë. Reflektimet e saj ishin në e përgjithshme e kënaqshme. Z. Collins, për të qenë i sigurt, nuk ishte asnjëri të arsyeshme dhe as të pëlqyeshme; shoqëria e tij ishte e çrregullt dhe e tij lidhja me të duhet të jetë imagjinare. Por përsëri ai do të ishte ajo burri Pa menduar shumë për burrat ose martesën, martesë kishte qenë gjithmonë objekt i saj; ishte e vetmja dispozitë për gratë e reja të arsimuara mirë me fat të vogël, dhe sidoqoftë e pasigurt për të dhënë lumturi, duhet të jetë më e këndshmeja e tyre ruajtës

nga skamja. Këtë ruajtës që ajo tani e kishte marrë; dhe në moshën njëzet e shtatë vjeç, pa qenë kurrë më e pashme, ajo ndjeu gjithë fatin e mirë. Më pak e pëlqyeshme rrethanat në biznes ishin befasia që duhet të bënte Elizabeth Bennet, miqësinë e së cilës ajo vlerësonte përtej asaj të cilitdo personi tjetër. Elizabeth do të pyeste veten, dhe ndoshta do të fajësojë asaj; dhe megjithëse zgjidhja e saj nuk duhej të tronditej, ndjenjat e saj duhet të lëndohet nga një mosmiratim i tillë. Ajo vendosi ta jepte vetë informacionin, dhe për këtë arsye e ngarkoi z. Collins, kur ai u kthye në Longbourn për darkë, për të mos lënë asnjë aluzion për ato që kishin kaloi para ndonjë prej familjes. Një premtim i fshehtësisë ishte i kurs shumë i dhënë me rregull, por nuk mund të mbahej pa të vështirësi; për kuriozitetin e ngazëllyer nga mungesa e tij e gjatë shpërtheu i katërt në pyetje shumë të drejtpërdrejta gjatë kthimit të tij siç kërkohet disa zgjuarsis për të shmangur, dhe ai ishte në të njëjtën kohë duke ushtruar vetë-mohim i madh, sepse ai dëshironte të botonte prosperitetin e tij dashuri

Ndërsa ai do të fillonte udhëtimin e tij shumë herët të nesërmen për të parë ndonjë e familjes, ceremonia e pushimit u krye kur zonjat lëvizën për natën; dhe Znj. Bennet, me shumë mirë mirësjellja dhe përzemërsia, thanë se sa të lumtur duhet të ishin kur panë atë përsëri në Longbourn, sa herë që angazhimet e tij mund ta lejojnë atë për t'i vizituar.

“Zonja ime e dashur,” u përgjigj ai, “kjo ftesë është posaçërisht kënaqës, sepse është ajo që kam shpresuar të marr; dhe mund të jeni shumë i sigurt se do ta përfitoj sa më shpejt sa të jetë e mundur. ”

Ata të gjithë u habitën; dhe Z. Bennet, i cili në asnjë mënyrë nuk mundi uroj një kthim kaq të shpejtë, tha menjëherë:

“Por a nuk ka rrezik nga mosmiratimi i Zonjës Catherine këtu, zotëri im i mirë? Ju më mirë të neglizhoni marrëdhëniet tuaja sesa të drejtoni rrezik për të ofenduar mbrojtësin tuaj. ”

“Zotëri im i dashur,” u përgjigj Z. Collins, “Unë jam veçanërisht i detyruar të ju për këtë kujdes miqësor, dhe ju mund të varet nga jo tim duke bërë kaq material një hap pa pajtimin e zonjës së saj. ”

“Ju nuk mund të jeni shumë të kujdesshëm. Më tepër rrezikoni ndonjë gjë sesa pakënaqësia e saj; dhe nëse e shihni se ka të ngjarë të rritet nga ardhja juaj përsëri tek ne, të cilën duhet ta mendoj jashtëzakonisht shumë e mundshme, qëndroni në heshtje në shtëpi dhe jini të kënaqur që do të bëjmë mos u ofendoni ”.

“Më besoni, zotëri im i dashur, mirënjohja ime ngacmohet ngrohtësisht nga të tillë vëmendje e dashur; dhe varet nga ajo, ju do të shpejt merrni nga unë një letër falënderimi për këtë dhe për të tjerët shënimi

i respektit tuaj gjatë qëndrimit tim në Hertfordshire. Sa për timen kushërinj të ndershëm, megjithëse mungesa ime mund të mos jetë aq e gjatë sa të jepet është e nevojshme, tani do të marr guximin t'i uroj shëndet dhe lumturi, duke mos përjashtuar kushërirën time Elizabetën.

”

Me civilizimin e duhur zonjat më pas u tërhoqën; të gjithë ata po aq i befasuar që ai meditoi për një kthim të shpejtë. Zonja Bennet dëshironte të kuptonte me anë të tij se ai mendoi të paguante të tijën i drejtohet një prej vajzave të saj më të reja dhe Mary mund të ketë qenë mbizotëroi për ta pranuar atë. Ajo i vlerësoi aftësitë e tij shumë më të larta se kushdo nga të tjerët; kishte një qëndrueshmëri në reflektimet e tij e cila shpesh e godiste atë, dhe megjithëse në asnjë mënyrë nuk ishte aq e zgjuar sa vetë, ajo mendoi se nëse inkurajohet të lexojë dhe të përmirësohet vetë me një shembull të tillë si i saj, ai mund të bëhet një shumë shok i pëlqyeshëm. Por në mëngjesin tjetër, çdo shpresë e ky lloj u zhduk. Mis Lucas thirri menjëherë pas mëngjesit, dhe në një konferencë private me Elizabeth lidhur me ngjarjen e ditë më parë.

Mundësia e dashurimit të z. Collins shoqja e saj i kishte ndodhur një herë Elizabeth brenda ditës së fundit ose dy; por që Charlotte mund ta inkurajonte dukej pothuajse aq larg nga mundësia pasi ajo mund ta inkurajonte atë vetë dhe atë habia ishte rrjedhimisht aq e madhe sa për të kapërcyer në fillim kufijtë e dekorit, dhe ajo nuk mund të ndihmonte të bërtiste:

“I fejuar me Z. Collins! E dashura ime Charlotte - e pamundur! ”

Fytyra e qëndrueshme që zonjusha Lucas kishte urdhëruar të tregonte historia e saj, i dha vendin një konfuzioni të çastit këtu për të marrë atë drejtoj një fyerje; megjithëse, pasi nuk ishte më shumë sesa ajo priste, ajo shpejt rifitoi qetësinë e saj dhe u përgjigj me qetësi:

“Pse duhet të habitesh, e dashura ime Eliza? A e mendoni e pabesueshme që Z. Collins duhet të jetë në gjendje të sigurojë çdo grua mendim i mirë, sepse ai nuk ishte aq i lumtur sa të kishte sukses ti? ”

Por Elizabeth tani e kishte kujtuar veten, dhe duke bërë një të fortë përpjekja për të, ishte në gjendje të siguronte me qëndrueshmëri të tolerueshme që perspektiva e marrëdhënies së tyre ishte shumë mirënjohëse ndaj saj, dhe se ajo i uroi asaj gjithë lumturinë e imagjinueshme.

“Unë shoh atë që po ndieni”, u përgjigj Charlotte. “Ju duhet të jeni i befasuar, shumë i befasuar - kaq kohët e fundit siç ishte z. Collins që dëshirojnë të martohen me ty. Por kur të kesh kohë ta mendosh gjatë, shpresoj të jesh i kënaqur me atë që kam bërë. unë jam jo romantike, e dini; Unë kurrë nuk kam qenë. Unë kërkoj vetëm një të rehatshme

shtëpia; dhe duke marrë parasysh karakterin, lidhjen e Z. Collins, dhe situata në jetë, unë jam i bindur se shansi im për lumturi me të është aq i drejtë sa shumica e njerëzve mund të mburren me hyrjen në gjendja e martesës. ”

Elizabetha qetësisht u përgjigj: “Padyshim;” dhe pas një të vështirë pauzë, ata u kthyen në pjesën tjetër të familjes. Charlotte nuk e bëri qëndroni shumë më gjatë dhe Elizabetha u la më pas të reflektojë se çfarë ajo kishte degjuar. Ishte shumë kohë para se ajo të bëhej fare pajtuar me idenë e një ndeshje kaq të papërshtatshme. Çuditshmëria nga z. Collins duke bërë dy oferta martese brenda tre ditësh nuk ishte asgjë në krahësim me pranimin e tij tani. Ajo kishte gjithmonë mendja se mendimi i Charlotte për martesën nuk ishte saktësisht si e saj, por ajo nuk e kishte menduar të ishte e mundur që, kur të thirret në veprim, ajo do të kishte sakrifikuar gjithnjë e më mirë ndjenja në avantazh të kësaj bote. Charlotte, gruaja e Z. Collins ishte një foto më poshtëruese! Dhe për brengën e një shoku duke u turpëruar dhe u zhyt në vlerësimin e saj, u shtua bindje shqetësuese se ishte e pamundur për atë mik jini në mënyrë të tolerueshme të lumtur në lotin që ajo kishte zgjedhur.

Kapitulli 23

Elizabeth ishte ulur me nënën dhe motrat e saj, duke reflektuar atë që ajo kishte dëgjuar, dhe duke dyshuar nëse ishte e autorizuar për të përmend atë, kur u shfaq vetë Sir William Lucas, i dërguar nga i tij vajza, për të njoftuar fejesën e saj në familje. Me shumë komplimente për ta, dhe shumë vetë-mirënjohje për perspektivën e një lidhje midis shtëpive, ai e shpalosi çështjen - me një audienca jo thjesht duke menduar, por e pabesueshme; për zonjën Bennet, me më shumë këmbëngulje sesa mirësjellje, protestoi se ai duhet të jetë plotësisht i gabuar; dhe Lidia, gjithmonë e pa mbrojtur dhe shpesh jo civile, me zhurmë thirri:

“Zoti i mirë! Sir William, si mund ta tregoni një histori të tillë? Mos e dini që Z. Collins dëshiron të martohet me Lizzy? ”

Asgjë më pak sesa vetëkënaqësia e një gjykatësi nuk mund të mbante pa zemërim një trajtim i tillë; por shumimi i mirë i Sir William e çoi nëpër të gjitha; dhe megjithëse ai u lut që të ishte pozitiv për sa i përket vërtetësisë së informacionit të tij, ai i dëgjoi të gjithë moskokëçarja e tyre me mirësjellje më qëndruese.

Elizabeth, duke e ndjerë si detyrë të saj ta lehtësonte atë nga ajo një situatë e pakëndshme, tani e vë veten përpara për të konfirmuar të tij llogari, duke përmendur njohuritë e saj paraprahe nga Charlotte vetveten; dhe u përpoq të vendoste një ndalim të pasthirmave të saj nëna dhe motrat me singëritetin e urimeve të saj Sir William, në të

cilën ajo u bashkua me lehtësi nga Jane, dhe nga duke bërë një larmi vërejtjesh për lumturinë që mund të jetë pritët nga ndeshja, karakteri i shkëlqyeshëm i z. Collins, dhe distanca e përshtatshme e Hunsford nga Londra.

Zonja Bennet ishte në të vërtetë e tepërt e tepërt për të thënë një marrëveshje të madhe ndërsa Sir William mbeti; por jo më shpejt i kishte lënë ata sesa ndjenjat e saj gjetën një shfryrje të shpejtë. Në radhë të parë, ajo vazhdoi të mos besonte gjithë çështjen; së dyti, ajo ishte shumë i sigurt se z. Collins ishte marrë brenda; së treti, ajo besuan se ata kurrë nuk do të ishin të lumtur së bashku; dhe së katërti, që ndeshja të prishet. Sidoqoftë, dy konkluzione ishin nxirret qartë nga e tëra: një, që Elizabeta ishte e vërteta shkaku i ligësisë; dhe tjetra që ajo vetë kishte qenë keqpërdorur barbarisht nga të gjithë ata; dhe në këto dy pika ajo kryesisht banonin gjatë pjesës tjetër të ditës. Asgjë nuk mund tastierë dhe asgjë nuk mund ta qetësonte atë. As ajo ditë nuk u konsumua inati i saj. Kaloi një javë para se ajo të mund të shihte Elizabetën pa e qortuar, një muaj kaloi para se ajo të fliste ndaj Sir William ose Lady Lucas pa qenë i vrazhdë, dhe shumë muaj ishin zhdukur para se ajo të mund të falte fare vajzën e tyre.

Emocionet e z. Bennet ishin shumë më të qeta me këtë rast, dhe siç bëri ai përvojë, ai tha se ishte më i shumti lloj i pëlqyeshëm; sepse e kënaqi atë, tha ai, për ta zbuluar atë Charlotte Lucas, të cilën ai ishte mësuar ta mendonte në mënyrë të tolerueshme i arsyeshëm, ishte aq budalla sa gruaja e tij, dhe më budalla se e tij vajza!

Jane e rrëfeu veten paksa të befasuar në ndeshje; por ajo tha më pak për habinë e saj sesa për dëshirën e saj të zellshme për të lumturia e tyre; as Elizabeta nuk mund ta bindte atë që ta konsideronte atë si e pamundur. Kitty dhe Lydia ishin larg nga zilia e zonjës Lucas, sepse Z. Collins ishte vetëm një klerik; dhe i preku ne në mënyrë tjetër sesa si një lajm për t'u përhapur në Meryton.

Zonja Lucas nuk mund të ishte e pandjeshme për të triumfuar nëse ishte në gjendje ia ktheu znj. Bennet komoditetin e të pasurit mirë të një vajze i martuar; dhe ajo e thirri Longbourn më shpesh se zakonisht thuaj sa e lumtur ishte ajo, megjithëse pamja e thartë e zonjës Bennet dhe Vërejtjet me natyrë të keqe mund të kenë qenë të mjaftueshme për të nxitur lumturinë larg

Midis Elizabetës dhe Charlotte kishte një përmbajtje që mbahej ata heshtin reciprokisht për këtë temë; dhe Elizabeta u ndje e bindur që asnjë besim i vërtetë nuk do të mund të ekzistonte kurrë përsëri midis tyre. Zhgënjimi i saj në Charlotte e bëri atë të kthehej me vëmendje më të dashur motrës së saj, për drejtësinë dhe delikatesën e së cilës ishte

e sigurt mendimi nuk mund të tronditej kurrë dhe për lumturinë e të cilit ajo u rrit çdo ditë më i shqetësuar, pasi Bingley tani ishte zhdukur një javë dhe asgjë më shumë nuk u dëgjua për kthimin e tij.

Jane i kishte dërguar Caroline një përgjigje të hershme për letrën e saj, dhe ishte duke numëruar ditët derisa ajo mund të shpresojë të dëgjojë përsëri. Letra e premtuar e falënderimit nga Z. Collins arriti në E martë, drejtuar babait të tyre, dhe shkruar me të gjitha solemniteti i mirënjohjes që banon një dymbëdhjetë muaj në familje mund të ketë nxitur. Pasi shkarkoi ndërgjegjen e tij për këtë kokë, ai vazhdoi t'i informojë ata, me shumë të rrëmbyer shprehje, të lumturisë së tij që ka fituar dashurinë e fqinja e tyre e dashur, zonjusha Lucas, dhe më pas shpjegoi se ajo ishte thjesht me synimin për të shijuar shoqërinë e saj që ai kishte qenë kaq të gatshtëm për ta mbyllur me dëshirën e tyre të këndshme për ta parë përsëri në Longbourn, ku shpresonte të kthehej të hënën dyjavor; për Zonjën Catherine, shtoi ai, aq e aprovuar nga zemra e tij martesë, se ajo dëshironte që ajo të bëhej sa më shpejt të jetë e mundur, të cilit ai i besonte se do të ishte një argument i papërgjegjshëm me të tijin dashur Charlotte për të përmendur një ditë të hershme për ta bërë atë me i lumtur nga burrat.

Kthimi i Z. Collins në Hertfordshire nuk ishte më çështje kënaqësi për zonjën Bennet. Përkundrazi, ajo ishte aq shumë e prirur të ankohej për të si burri i saj. Ishte shumë e çuditshme që ai të vinte në Longbourn në vend të Lucas Lodge; ajo ishte gjithashtu shumë e papërshtatshme dhe jashtëzakonisht e mundimshme. Ajo e urrente duke pasur vizitorë në shtëpi ndërsa shëndeti i saj ishte aq indiferent, dhe të dashëruarit ishin nga të gjithë njerëzit më të papëlqyeshmit. Të tilla ishin murmuritjet e butë të zonjës Bennet, dhe ata i lanë vendin vetëm shqetësim më i madh i mungesës së vazhdueshme të Z. Bingley.

As Jane dhe as Elizabeth nuk ishin të kënaqur për këtë temë. Dita pasi dita ndërroi jetë pa sjellë ndonjë lajm tjetër për të sesa raporti që mbizotëroi pak kohë në Meryton për ardhjen e tij jo më në Netherfield gjatë gjithë dimrit; një raport i cili shumë zemëroi zonjën Bennet, dhe të cilën ajo kurrë nuk arriti ta kundërshtonte si një gënjeshtër më skandaloze.

Edhe Elizabeta filloi të frikësohej - jo se Bingley ishte indiferent - por se motrat e tij do të ishin të suksesshme në mbajtjen e tij larg. E pavullnetshme pasi ajo duhej të pranonte një ide kaq shkatërruese të Jane's lumturi, dhe aq e pandershme për stabilitetin e të dashurit të saj, ajo nuk mund ta parandalonte atë të ndodhë shpesh. Përpjekjet e bashkuara të dy motrat e tij pa ndjenja dhe shoqja e tij mbizotëruese, ndihmuar nga atraksionet e Mis Darcy dhe dëfrimet e Londra mund të

ishite shumë, kishte frikë ajo për forcën e tij bashkëngjitje.

Sa për Jane, ankthi i saj nën këtë pezullim ishte, sigurisht, më e dhimbshme se ajo e Elizabetës, por gjithçka që ndiente se ishte duke dashur të fshihet, dhe midis saj dhe Elizabetës, prandaj, tema nuk u aludua kurrë. Por si jo i tillë delikatesa e frenoi nënën e saj, një orë rrallë kalonte në të cilën ajo nuk foli për Bingley, shprehu padurimin e saj për të mbërritjes, apo edhe kërkojnë që Jane të rrëfejë se nëse nuk do të vinte mbrapa ajo do të mendonte se ishte shumë e sëmurë e përdorur. Kishte nevojë për të gjitha Jane's butësi e qëndrueshme për t'i duruar këto sulme me tolerueshme qetësia

Z. Collins u kthye më përpikërisht të hënën dy javë, por i tij pritja në Longbourn nuk ishte aq e këndshme sa kishte qenë në hyrjen e tij të parë. Megjithatë, ai ishte shumë i lumtur për të pasur nevojë shumë vëmendje; dhe për fat të mirë për të tjerët, biznesi i dashuria i çliroi ata nga një pjesë e madhe e shoqërisë së tij. shefi i çdo dite kalonte prej tij në Lucas Lodge, dhe ai ndonjëherë kthehej në Longbourn vetëm në kohë për të bërë një falje për mungesën e tij para se familja të shkonte në shtrat.

Zonja Bennet ishte me të vërtetë në një gjendje më të mjerueshme. Vetë përmendja e çdo gjëje në lidhje me ndeshjen e hodhi atë në një agoni të humor të keq dhe kudo që shkonte ajo ishte e sigurt se do ta dëgjonte flitet për të. Pamja e zonjës Lucas ishte e urryer për të. Si ajo pasardhëse në atë shtëpi, ajo e konsideroi atë me xhelozzi neveri Sa herë që Charlotte vinte t'i shihte, përfundonte ajo të parashikojë orën e posedimit; dhe sa herë që ajo foli me një zë të ulët me z. Collins, ishte i bindur se ata ishin duke folur për pasurinë Longbourn dhe duke vendosur të kthehet vetë dhe bijat e saj jashtë shtëpisë, sa më shpejt që ishte Z. Bennet i vdekur Ajo u ankua me hidhërim për të gjitha këto tek burri i saj.

“Në të vërtetë, Z. Bennet,” tha ajo, “është shumë e vështirë të mendosh se Charlotte Lucas duhet të jetë ndonjëherë zonja e kësaj shtëpie, që *I* duhet të detyrohet t'i hapë rrugë *her*, dhe të jetojë për ta parë atë duke marrë vendin e saj në të! ”

“E dashura ime, mos u lësh vend mendimeve të tilla të zymta. Le të shpresojmë për gjëra më të mira. Le të bëjmë lajka për veten tonë se *I* mund të jetë i mbijetuar.”

Kjo nuk ishte shumë ngushëlluese për zonjën Bennet, dhe për këtë arsye, në vend që të bënte ndonjë përgjigje, ajo vazhdoi si më parë.

“Unë nuk mund të duroj të mendoj se ata duhet të kenë gjithë këtë pasuri. Nëse nuk ishte për pasojë, nuk duhet ta kisha mendjen “.

“Çfarë nuk duhet të keni mend?”

“Nuk duhet të më shqetësojë asgjë.”

“Le të jemi mirënjohës që jeni ruajtur nga një gjendje e tillë pand-jeshmëri. ”

“Unë kurrë nuk mund të jem mirënjohës, z. Bennet, për asgjë në lidhje me sjellin Si dikush mund të ketë ndërgjegje për të sjellë larg një pasuri nga bijat e veta, nuk mund ta kuptoj; dhe të gjitha për për hir të Z. Collins gjithashtu! Pse duhet ta ketë atë më shumë se dikush tjetër?”

“E lë me vete ta përcaktojë”, tha z. Bennet.

Kapitulli 24

Letra e zonjushes Bingley arriti dhe i dha fund dyshimit. Vetë fjalja e parë përçoi sigurinë e zgjidhjes së tyre në Londër për dimrin, dhe përfundoi me keqardhjen e vëllait të saj në mos pasur kohë për të bërë nderimet e tij për miqtë e tij në Hertfordshire para se të largohej nga vendi.

Shpresa kishte mbaruar, krejtësisht e mbaruar; dhe kur Jane mund të merrte pjesë në pjesa tjetër e letrës, ajo gjeti pak, përveç të deklaruarit afeksioni i shkrimtarit, që mund t'i japë asaj ndonjë ngushëllim. Zonjusha Falënderimet e Darcy-it pushtuan shefin e saj. Tërheqjet e saj të shumta u ndaluan përsëri dhe Caroline u mburr me gëzim për to duke rritur intimitetin, dhe u përpoq të parashikonte arritjen e dëshirave që ishin shpalosur në letrën e saj të dikurshme. Ajo shkroi gjithashtu me shumë kënaqësi për vëllain e saj duke qenë një e burgosur e shtëpisë së Z. Darcy, dhe përmendi me rrëmbime disa plane të kjo e fundit në lidhje me mobiljet e reja.

Elizabeth, së cilës Jane shumë shpejt i komunikoi shefi i të gjithëve këtë, e dëgjoi me indinjatë të heshtur. Zemra e saj ishte e ndarë mes shqetësimit për motrën e saj dhe mllëfit ndaj të gjithëve të tjerët. Për pohimin e Caroline se vëllai i saj ishte i pjesshëm Mis Darcy ajo nuk pagoi asnjë kredi. Se ai ishte me të vërtetë i dashur për Jane, ajo nuk dyshoi më shumë sesa kishte bërë ndonjëherë; dhe aq sa kishte gjithmonë ishte e prirur ta pëlqente atë, ajo nuk mund të mendonte pa zemërim, vështirë se pa përbuzje, për atë lehtësinë e durimit, atë duan zgjidhje të duhur, gjë që tani e bëri atë skllav të tij duke krijuar miq dhe e udhëhoqi atë të sakrifikonte lumturinë e tij tek kapriçoja e prirjes së tyre. Kishte lumturinë e tij, megjithatë, ka qenë e vetmja sakrificë, ai mund të jetë lejuar sport me të në çfarëdo mënyre që ai mendonte më mirë, por ajo motrat ishin të përfshira në të, pasi ajo mendonte se ai duhet të ishte i arsyeshëm vetveten. Ishte një temë, me pak fjalë, mbi të cilën do të ishte reflektimi kënaqur gjatë, dhe duhet të jetë i padobishëm. Ajo nuk mund të mendonte asgjë tjetër; e megjithatë nëse

vëmendja e Bingley kishte vdekur vërtet, ose u shtypën nga ndërhyrjet e miqve të tij; nëse ai kishte qenë i vetëdijshtëm për lidhjen e Jane, ose nëse i kishte shpëtuar atij vrojtim; sido që të ishte rasti, megjithëse mendimi i saj për të duhet të ndikohet materialisht nga diferenca, e motrës së saj situata mbeti e njëjtë, paqja e saj po aq e plagosur.

Kaluan një ose dy ditë para se Jane të kishte guximin të fliste për të ndjenjat për Elizabetën; por më në fund, në largimin e zonjës Bennet së bashku, pas një acarimi më të gjatë se zakonisht në lidhje me Netherfield dhe mjeshtri i saj, ajo nuk mund të mos thoshte:

“Oh, që nëna ime e dashur kishte më shumë komandë mbi veten e saj! Ajo mundet nuk e kam idenë e dhimbjes që ajo më jep gjatë vazhdimet të saj reflektime mbi të. Por unë nuk do të repine. Nuk mund të zgjasë shumë. Ai do të harrohet dhe të gjithë do të jemi si më parë. ”

Elizabeth shikoi motrën e saj me një vetmëri të pabesueshme, por nuk tha asgjë.

“Ju dyshoni mua,” bërtiti Jane, pak ngjyrosur; “Me të vërtetë, ju keni pa arsye Ai mund të jetojë në kujtesën time si njeriu më miqësor i imi njohje, por kjo është e gjitha. Unë nuk kam asgjë për të shpresuar ose frikë dhe asgjë për ta fyer atë. Faleminderit Zotit! nuk kam *ate* dhimbje. Pak kohë, pra - me siguri do të përpiqem bëhu më mirë. ”

Me një zë më të fortë ajo së shpejti shtoi: “Unë e kam këtë rehati menjëherë, se nuk ka qenë më shumë se një gabim i zbukurimit anën time, dhe se nuk i ka bërë dëm askujt përveç vetes time “.

“E dashura ime Jane!” bërtiti Elizabeta, “ju jeni shumë e mirë. E juaja ëmbëlsia dhe mosinteresi janë vërtetë engjëjlore; Nuk e di fare te te them. Ndihej sikur nuk të kisha bërë kurrë drejtësi, ose të deshi ashtu siç e meriton. ”

Mis Bennet me padurim hoqi dorë nga të gjitha meritat e jashtëzakonshme dhe hodhi përsëri lavdërimet për dashurinë e ngrohtë të motrës së saj.

“Jo,” tha Elizabeth, “kjo nuk është e drejtë. _Ju dëshironi të mendoni të gjithë bota e respektuar dhe është lënduar nëse flas keq për askënd. _Do te dua te mendoj vetem perfekte, dhe ti vendos vetveten kundër tij. Mos ki frikë nga vrapimi im në ndonjë tepricë, nga imja duke shkelur privilegjin tuaj të vullnetit të mirë universal. Ju duhet jo Ka pak njerëz që i dua vërtet, dhe akoma më pak të cilin mendoj mirë. Sa më shumë që shoh botën, aq më shumë jam të pakënaqur me të; dhe çdo ditë konfirmon besimin tim për mospërputhja e të gjithë personazheve njerëzorë, dhe e atyre pak varësia që mund të vendoset nga pamja e meritës ose kuptim Jam takuar me dy raste kohët e fundit,

një nuk do ta bëj përmend; tjetra është martesë e Charlotte. Unshtë e papërgjegjshme! Në çdo pikëpamje është e papërgjegjshme! ”

“E dashura ime Lizzy, mos u lësh vend ndjenjave të tilla si këto. Ata do të shkatërrojnë lumturinë tuaj. Ju nuk e bëni ndihmën e mjaftueshme për të ndryshimi i situatës dhe temperamentit. Merrni parasysh ato të Z. Collins respektimi, dhe karakteri i qëndrueshëm dhe i matur i Charlotte. Mos harroni se ajo është një nga një familje e madhe; që për fat, është një ndeshje më e pranueshme; dhe jini gati të besoni, sepse për hir të të gjithëve, që ajo të mund të ndiejë diçka si respekt dhe nderim për kushëririn tonë ”.

“Për t’ju detyruar, do të përpiquesha të besoja pothuajse gjithçka, por jo një tjetër mund të përfitohet nga një besim i tillë si ky; sepse isha unë bindur që Charlotte kishte ndonjë respekt për të, unë vetëm duhet mendo më keq për kuptimin e saj sesa unë tani për zemrën e saj. E imja i dashur Jane, Z. Collins është një mendjemadh, pompoz, mendje-ngushtë, njeri budalla; ti e di që ai është, ashtu si edhe unë; dhe ju duhet të ndiheni, si edhe unë, që gruaja që u martua me të nuk mund të ketë një të duhur menyra e te menduarit. Ju nuk do ta mbronin, megjithëse është Charlotte Lukas Ju nuk do të ndryshoni, për hir të një individi kuptimi i parimit dhe integritetit, as përpjekja për të bindur veten apo mua, se egoizmi është maturi dhe pandjeshmëri e sigurisë së rrezikut për lumturinë. ”

“Unë duhet të mendoj se gjuha juaj është shumë e fortë për të folur për të dy”, u përgjigj Jane; “Dhe shpresoj se do të bindeni për këtë duke parë ata të lumtur bashke. Por mjafton kjo. Ju aludoni për diçka tjetër Ju përmendët __ dy raste. Unë nuk mund t’ju keqkuptoj, por ju përgjërohem, e dashur Lizzy, të mos më dhimbni duke menduar __ atë personi për të fajësuar, dhe duke thënë se mendimi juaj për të është fundosur. Ne duhet mos të jemi aq të gatshëm që të dashurojmë veten të lënduar qëllimisht. Ne duhet mos prisni që një i ri i gjallë të jetë gjithmonë kaq i ruajtur dhe i kujdesshëm Shumë shpesh nuk është gjë tjetër veçse kotësia jonë na mashtron. Adhurimi i zbukuruar i grave do të thotë më shumë sesa ka ”.

“Dhe burrat kujdesen që duhet.”

“Nëse është bërë në mënyrë të dizajnuar, ato nuk mund të justifikohen; por kam nuk ka ide se ka kaq shumë dizajn në botë si disa personat imagjinojnë. ”

“Unë jam larg nga atribuiimi i ndonjë pjese të sjelljes së Z. Bingley dizajni, ”tha Elizabeth; “Por pa planifikuar për të bërë gabim, ose për të bëj të tjerët të palumtur, mund të ketë gabim dhe mund të ketë mjerim. Mosmënim, dëshirë për vëmendje ndaj ndjenjave të të

tjerëve, dhe duan zgjidhje, do të bëjnë biznes “.

“Dhe a ua imponon ndonjërit prej atyre?”

“Po; deri te e fundit. Por nëse vazhdoj, unë do t’ju pakënaqë duke thënë atë që unë mendoj për personat që ju vlerësoni. Më ndal ndërsa je mundet. ”

“Ju këmbëngulni, pra, duke supozuar se motrat e tij ndikojnë tek ai?”

“Po, në bashkëpunim me mikun e tij.”

“Nuk mund ta besoj. Pse duhet të përpiqen ta ndikojnë atë? Ata vetëm mund të uroj lumturinë e tij; dhe nëse ai është i lidhur me mua, jo gruaja tjetër mund ta sigurojë atë “.

“Pozicioni juaj i parë është i rremë. Ata mund të dëshirojnë shumë gjëra përveç kësaj lumturia e tij; ata mund të dëshirojnë rritjen e pasurisë së tij dhe pasoja; ata mund të dëshirojnë që ai të martohet me një vajzë që i ka të gjitha rëndësia e parave, lidhjet e mëdha dhe krenaria.”

“Përtej një dyshimi, ata dëshirojnë që ai të zgjedhë zonjën Darcy”, u përgjigj Jane; “Por kjo mund të jetë nga ndjenja më të mira se sa ti duke supozuar. Ata e kanë njohur atë shumë më gjatë sesa kanë njohur mua; nuk është çudi nëse ata e duan atë më mirë. Por, cilado që të jetë e tyre dëshirat e tyre, nuk ka shumë të ngjarë që ata të kishin kundërshtuar ato të vëllait. Cila motër do të mendonte vetë në liri për ta bërë atë, përveç nëse kishte diçka shumë të pakëndshme? Nëse do të besonin ai i bashkangjitur me mua, ata nuk do të përpiqen të na ndajnë; nëse do të ishte kështu, ata nuk mund të kishin sukses. Duke supozuar një dashuri të tillë, ju bëni të gjithë veprojnë në mënyrë të panatyrshme dhe të gabuar, dhe unë më i pakënaquri. Bëj mos më shqetëso nga ideja. Unë nuk kam turp që kam qenë gabimisht - ose, të paktën, është e lehtë, nuk është asgjë në krahasim të asaj që duhet të ndiej kur mendoj keq për të ose motrat e tij. Le të unë e marr atë në dritën më të mirë, në dritën në të cilën mund të jetë kuptohet. ”

Elizabeth nuk mund ta kundërshtonte një dëshirë të tillë; dhe nga kjo kohë z. Emri i Bingley mezi u përmend kurrë midis tyre.

Zonja Bennet ende vazhdonte të pyeste veten dhe të përsëriste në kthimin e tij jo më shumë, dhe megjithëse rrallë kalonte një ditë në të cilën Elizabeta kaloi duke mos dhënë llogari për të qartë, kishte pak shanse për të ndonjëherë duke e konsideruar atë me më pak hutim. Vajza e saj u përpoq që bindjen e saj për atë që ajo nuk e besoi vetë, se e tij vëmendjet ndaj Jane kishin qenë thjesht efekti i një të përbashkët dhe pëlqimi kalimtar, i cili pushoi kur ai nuk e pa më; por megjithëse probabiliteti i deklaratës ishte pranuar në atë kohë, ajo kishte të njëjtën

histori për të përsëritur çdo ditë. Më e mira e zonjës Bennet ngushëllimi ishte që Z. Bingley duhet të rrëzohej përsëri gjatë verës.

Z. Bennet e trajtoi çështjen ndryshe. “Pra, Lizzy”, tha ai një ditë, “motra juaj është e kryqëzuar në dashuri, unë e gjej. Unë përgëzoj asaj Pranë martesës, një vajzë pëlqen të kryqëzohet pak i dashuruar here pas here. Somethingshtë diçka për të menduar dhe jep ajo një lloj dallimi midis shoqëruesve të saj. Kur është radha juaj te vish? Vështirë se do të duroni që Jane të tejkalohet gjatë. Tani është Koha jote. Këtu ka mjaft oficerë në Meryton për të zhgënjyer të gjithë zonjat e reja në vend. Le Wickham të jetë njeriu juaj. Ai është një shok i këndshëm dhe do të të hidhëroja me kredi “.

“Faleminderit, zotëri, por një njeri më pak i pëlqyeshëm do të më kënaqte. Ne nuk duhet të presin të gjithë fatin e mirë të Jane “.

“E vërtetë,” tha Z. Bennet, “por është një ngushëllim të mendosh për këtë çfarëdo që të ndodhë i atij lloji, ju keni një të dashur nënë që do ta shfrytëzojë në maksimum. ”

Shoqëria e Z. Wickham ishte në shërbim material në shpërndarjen e errësirë të cilën dukuritë e vona të perverse kishin hedhur në shumë prej tyre familja Longbourn. Ata e shihnin atë shpesh, dhe me tjetrin rekomandimet tani u shtuan ato të rezervës së përgjithshme. e tërë ajo që Elizabeta kishte dëgjuar tashmë, pretendimet e tij ndaj z. Darcy, dhe gjithçka që ai kishte vuajtur prej tij, tani ishte hapur të pranuar dhe të mbartur publikisht; dhe të gjithë ishin të kënaqur e di se sa ata gjithmonë nuk e kishin pëlqyer Z. Darcy para se ta kishin dashur dihet çdo gjë e çështjes.

Mis Bennet ishte e vetmja krijesë që mund të mendonte se mund të kishte të jetë ndonjë rrethanë lehtësuese në çështje, e panjohur për shoqëria e Hertfordshire; sinjeriteti i saj i butë dhe i qëndrueshëm gjithmonë u lut për lejime dhe kërkoi mundësinë e gabimeve - por nga të gjithë të tjerët Z. Darcy u dënua si më i keqi i burrave.

Kapitulli 25

Pas një jave të kaluar në profesionet e dashurisë dhe skemat e lumturi, z. Collins u thirr nga Charlotte i tij i dashur nga ardhja e së shtunës. Dhimbja e ndarjes, sidoqoftë, mund të jetë e mundur të lehtësohet në anën e tij, nga përgatitjet për pritjen e nusja e tij; pasi ai kishte arsye të shpresonte, që menjëherë pas tij kthehuni në Hertfordshire, dita do të rregullohej që duhej e bëjnë atë më të lumturin nga burrat. Ai mori pushim nga marrëdhëniet e tij në Longbourn me aq solemnitet si më parë; uroi panairin e tij kushërinjtë përsëri shëndet dhe lumturi, dhe i premtuan babait të tyre një letër tjetër falënderimi.

Të hënën pasuese, zonja Bennet kishte kënaqësinë të duke pritur

vëllain dhe gruan e tij, të cilët erdhën si zakonisht për të kaluar Krishtlindjet në Longbourn. Z. Gardiner ishte një njeri i arsyeshtëm, burrë si zotëri, shumë më superior se motra e tij, gjithashtu nga natyra si arsim. Zonjat Netherfield do të kishin pasur vështirësi për të besuar se një njeri që jetonte me tregti, dhe brenda pamja e depove të tij, mund të ketë qenë aq e mirë-edukuar dhe e pranueshme. Zonja Gardiner, e cila ishte disa vjet më e re se znj. Bennet dhe Znj. Phillips, ishte një miqësore, inteligjente, elegante grua, dhe një e preferuar e madhe me të gjitha mbesat e saj Longbourn. Midis dy të mëdhenjve dhe asaj vecanërisht, ekzistonte një vëmendje të veçantë. Ata shpesh kishin qëndruar me të në qytet

Pjesa e parë e biznesit të zonjës Gardiner gjatë mbërritjes së saj ishte që shpërndani dhuratat e saj dhe përshkruani modelet më të reja. Kur kjo u bë ajo kishte një pjesë më pak aktive për të luajtur. U bë ajo kthehu për të dëgjuar. Zonja Bennet kishte shumë ankesa për t'u treguar, dhe shumë për t'u ankuar. Të gjithë ata ishin përdorur shumë keq që prej saj për herë të fundit e pa motrën e saj. Dy nga vajzat e saj kishin qenë në pikën e martesës, dhe në fund të fundit nuk kishte asgjë në të.

“Unë nuk e fajësoj Jane,” vazhdoi ajo, “sepse Jane do të kishte marrë Z. Bingley nëse do të mundte. Por Lizzy! Oh motër! Shtë shumë e vështirë të mendosh se ajo mund të ketë qenë gruaja e Z. Collins nga kjo kohë, po të mos kishte qenë për perversitetin e vet. Ai e bëri atë një ofertë pikërisht në këtë dhomë, dhe ajo e refuzoi atë. Pasoja e është, që Zonja Lucas do të ketë një vajzë të martuar para meje kanë, dhe se pasuria Longbourn është po aq e përfshirë sa gjithnjë Motrat Lucas janë njerëz me shumë shkathtësi. Ata janë të gjitha për ato që mund të marrin. Më vjen keq ta them për ta, por po është. Kjo më bën shumë nervoze dhe dobët, të jem e prishur kaq shumë familjen time dhe të kem fqinjë që mendojnë për veten e tyre para askujt tjetër. Sidoqoftë, ardhja juaj në këtë kohë është komoditeti më i madh, dhe unë jam shumë i lumtur të dëgjoj atë që ti na tregoni, për mëngë të gjata “.

Zonja Gardiner, së cilës i ishte dhënë shefja e këtij lajmi më parë, gjatë korrespondencës së Jane dhe Elizabeth me ajo, e bëri motrën e saj një përgjigje të lehtë dhe, me dhembshuri për të mbesat, e ktheu bisedën.

Kur ishte vetëm me Elizabetën më pas, ajo foli më shumë për temën lëndë. “Duket se ka të ngjarë të ketë qenë një ndeshje e dëshirueshme për të Jane,” tha ajo. “Më vjen keq që u mbyll. Por këto gjëra ndodhin aq shpesh! Një djalë i ri, siç e përshkruani z. Bingley, kështu lehtë bie në dashuri me një vajzë të bukur për disa javë, dhe kur aksidenti i

ndan, aq lehtë e harron atë, sa këto e mospërputhjeve janë shumë të shpeshta. ”

“Një ngushëllim i shkëlqyeshëm në rrugën e tij,” tha Elizabeth, “por gjithsesi nuk do të bëjë për *us*. Ne nuk vuajmë rastësisht. Jo shpesh ndodh që ndërhyrja e miqve të bindë a i ri me fat të pavarur për të mos menduar më për një vajzë të cilën ai ishte i dashuruar me dhunë vetëm disa ditë më parë. ”

“Por kjo shprehje e ‘dashurisë me dhunë’ është kaq e tronditur, aq shumë e dyshimtë, aq e pacaktuar, saqë më jep shumë pak ide. Eshte siç zbatohet shpesh për ndjenjat që lindin nga një gjysmë ore njohje, sa i përket një shtojce të vërtetë, të fortë. Lutuni, sa i dhunshëm ishte dashuria e Z. Bingley? ”

“Unë kurrë nuk pashë një prirje më premtuese; ai po rritej mjaft i pavëmendshëm ndaj njerëzve të tjerë, dhe i zhytur plotësisht në të. Çdo sa herë që u takuan, ishte më e vendosur dhe e mrekullueshme. Me vete topi ofendoj dy ose tre zonja të reja, duke mos u kërkuar atyre vallëzim; dhe unë fola me të dy herë vetë, pa marrë një përgjigje A mund të ketë simptoma më të imëta? Nuk është papërfillje e përgjithshme thelbi i dashurisë? ”

“Oh, po! - të asaj lloj dashurie që unë mendoj se e ka ndjerë. Jane e gjore! Më vjen keq për të, sepse, me prirjen e saj, ajo mund të mos e kapërcejë menjëherë. Më mirë të kishte ndodhur __ ti __, Lizzy; do të kishit qeshur vetë më shpejt. Por a mendoni se do të mbizotëronte ajo të kthehej me ne? Ndryshimi i skenës mund të jetë në shërbim - dhe ndoshta pak lehtësim nga shtëpia mund të jetë aq e dobishme sa çdo gjë. ”

Elizabeth ishte jashtëzakonisht e kënaqur me këtë propozim dhe u ndje e bindur për pranimin e gatshëm të motrës së saj.

“Shpresoj,” shtoi znj. Gardiner, “që të mos merret parasysh në lidhje me këtë tek ky i ri do të ndikojë tek ajo. Ne jetojmë në një shumë të ndryshme pjesë e qytetit, të gjitha lidhjet tona janë kaq të ndryshme, dhe, si ju e di, ne dalim aq pak, saqë është shumë e pamundur që ata duhet të takohen fare, përveç nëse ai vjen vërtet për ta parë atë. ”

“Dhe __ kjo është mjaft e pamundur; sepse ai tani është në ruajtje të shoku i tij, dhe Z. Darcy nuk do ta linte më atë të thërriste Jane në një pjesë të tillë të Londrës! Halla ime e dashur, si mund të mendoje e saj? Z. Darcy mbase mund të ketë dëgjuar një vend të tillë si Rruga Gracechurch, por ai vështirë se do të mendonte për një muaj abdes sa për ta pastruar atë nga papastërtitë e tij, a do të hynte ai dikur ajo; dhe varet nga ajo, Z. Bingley kurrë nuk trazohet pa të. ”

“Aq më mirë. Shpresoj të mos takohen fare. Por po jo Jane korre-

spondon me motren e tij? *Ajo* nuk do të jetë në gjendje ndihmoni në thirrjen. ”

“*Ajo* do ta braktisë njohjen plotësisht.”

Por, pavarësisht nga siguria në të cilën ndikoi Elizabeta vendoseni këtë pikë, si dhe atë akoma më interesante Duke qenë se Bingley nuk iu lejua të shihte Jane, ajo ndjeu një vetmi në temën që e bindi atë, në provim, që ajo bëri mos e konsideroni atë plotësisht të pashpresë. Ishte e mundur, dhe nganjëherë ajo mendoi se ishte e mundur, që dashuria e tij të ringjallej, dhe ndikimi i miqve të tij luftuar me sukses nga ndikimi më i natyrshëm i tërheqjeve të Jane.

Mis Bennet e pranoi me kënaqësi ftesën e tezes; dhe Bingleys nuk ishin ndryshe në mendimet e saj në të njëjtën kohë, sesa pasi shpresonte që Caroline të mos jetonte në të njëjtën shtëpi me të vëlla, ajo herë pas here mund të kalojë një mëngjes me të, pa ndonjë rrezik për ta parë.

Gardiners qëndruan një javë në Longbourn; dhe çfarë me Phillipses, Lucases dhe oficerët, nuk kishte asnjë ditë pa angazhimin e saj. Zonja Bennet e kishte siguruar me aq kujdes argëtimi i vëllait dhe motrës së saj, që ata nuk e bënë sapo të ulemi në një darkë familjare. Kur fejesa ishte për në shtëpi, disa nga oficerët e bënë gjithmonë pjesë të saj - nga e cila oficerët Z. Wickham ishte i sigurt se do të ishte një; dhe në këto raste, Zonja Gardiner, u bë e dyshimtë nga ngrohtësia e Elizabetës lavdërim, vëzhguar ngushtësisht ata të dy. Pa supozuar ata, nga ajo që ajo pa, për të qenë shumë seriozisht në dashuri, e tyre preferenca e njëri-tjetrit ishte mjaft e qartë për ta bërë atë pak i shqetësuar; dhe ajo vendosi të flasë me Elizabetën për këtë temë para se ajo të largohej nga Hertfordshire, dhe të përfaqësojë të saj moskokëçarje e inkurajimit të një atashimi të tillë.

Zonjës Gardiner, Wickham kishte një mënyrë për t'i dhënë kënaqësi, të palidhur me fuqitë e tij të përgjithshme. Rreth dhjetë apo një duzinë vjet më parë, para martesës së saj, ajo kishte kaluar një kohë të konsiderueshme në pikërisht ajo pjesë e Derbyshire të cilës ai i përkiste. Ata kishin, prandaj, shumë të njohur të përbashkët; dhe megjithëse Wickham kishte ka qenë pak atje që nga vdekja e babait të Darcy, ishte akoma në fuqinë e tij për t'i dhënë asaj inteligjencë më të freskët të së kaluarës miqtë sesa ajo kishte qenë në rrugën e prokurimit.

Zonja Gardiner kishte parë Pemberley dhe e kishte njohur të ndjerin Z. Darcy nga karakteri perfekt mirë. Këtu si pasojë ishte një e pashtershme subjekt i ligjërimit. Në krahasimin e kujtimeve të saj për Pemberley me përshkrimin minutë të cilin Wickham mund të jepte, dhe në duke i dhënë haraçin e saj të lavdërimit karakterit të tij të vonë poseduese, ajo ishte duke e kënaqur atë dhe veten. Në duke u bërë e

njohur me trajtimin e tanishëm të Z. Darcy ndaj tij, ajo u përpoq të mbante mend disa nga prirjet me reputacion të këtij zotëria kur ishte mjaft djalosh i cili mund të pajtohej me të dhe ishte i sigurt në e fundit që ajo kujtoi se kishte dëgjuar z. Fitzwilliam Darcy më parë flitej si një djalë shumë krenar, me natyrë të keqe.

Kapitulli 26

Kujdesi i zonjës Gardiner ndaj Elizabeth ishte me përpikmëri dhe dashamirësi dhënë në rastin e parë të favorshëm për të folur me të vetëm; pasi i tha asaj singlerisht se çfarë mendonte, ajo kështu shkoi në:

“Ju jeni shumë vajzë e ndjeshme, Lizzy, për të rënë në dashuri thjesht sepse ju jeni paralajmëruar kundër tij; dhe, prandaj, nuk jam ka frikë të flasë hapur. Seriozisht, unë do të doja të ishe në tuajin roje Mos e përfshini veten ose përpikuni ta përfshini atë në një dashuri të cilën dëshira e fatit do ta bënte kaq shumë të matur. Unë nuk kam asgjë për të thënë kundër *him*; ai është me interesant burrë i ri; dhe nëse ai do të kishte pasur fatin që duhet të kishte, unë duhet mendoj se nuk mund të bësh më mirë. Por siç është, ju nuk duhet të lejon dashuroj tuaj ikin me ju. Ju keni sens, dhe ne të gjithë presim ju për ta përdorur atë. Babai juaj do të varet nga zgjidhja juaj - dhe sjellje e mirë, jam i sigurt. Ju nuk duhet ta zhgënjëni babanë tuaj. ”

“Halla ime e dashur, kjo është vërtet serioze”.

“Po, dhe shpresoj të angazhohem që të jesh serioz gjithashtu.”

“Epo, pra, ju nuk duhet të jeni nën asnjë alarm. Unë do të kujdesem për të veten time, dhe të z. Wickham gjithashtu. Ai nuk do të jetë i dashuruar me mua, nëse mund ta parandaloj. ”

“Elizabeth, ti nuk je serioze tani.”

“Të fal, do të provoj përsëri. Aktualisht nuk jam e dashuruar me z. Wickham; jo, sigurisht që nuk jam. Por ai është, përtej të gjithëve krahasimi, njeriu më i pëlqyeshëm që kam parë ndonjëherë - dhe nëse ai bëhet vërtet i lidhur me mua - besoj se do të jetë më mirë se ai duhet jo Unë shoh pakujdesinë e saj. Oh! __që është e neveritshme Z. Darcy! Mendimi i babait tim për mua më bën nderin më të madh, dhe unë duhet të jetë e mjerueshme për ta humbur atë. Babai im, megjithatë, është i pjesshëm z. Wickham. Me pak fjalë, tezja ime e dashur, unë duhet të pendohem shumë jini mjeti për ta bërë ndonjërin prej jush të pakënaqur; por meqenëse shohim çdo ditë kur aty ku ka dashuri, të rinjtë rrallëherë gjenden ndalohe nga dëshira e menjëhershme e fatit për të hyrë në të angazhimet me njëri-tjetrin, si mund të premtoj të jem më i mençur se kaq shumë bashkë-krijesa të mia nëse tundohe, ose si jam madje të dini se do të ishte mençuri të rezistonit? Të gjitha ato që mund të premtoj ti, pra, nuk do të ngutesh. Unë nuk do të

ngutem ta besoj vetveten objektin e tij të parë. Kur jam në shoqëri me të atë, unë nuk do të dëshiroj. Me pak fjalë, unë do të bëj më të mirën. ”

“Ndoshta do të jetë mirë nëse ju dekurajoni ardhjen e tij këtu shume shpesh. Të paktën, nuk duhet ta rikujtojë nënën tënde duke e ftuar atë. ”

“Siç bëra ditën tjetër,” tha Elizabeth me një buzëqeshje të vetëdijshme: “Shumë e vërtetë, do të jetë e mençur për mua të përmbahem nga ajo. Por bëj mos imagjinoni se ai është gjithmonë këtu kaq shpesh. Onshetë në tuajin llogari se ai ka qenë aq shpesh i ftuar këtë javë. Ti di idetë e nënës sime për domosdoshmërinë e një shoqërie të vazhdueshme për miqtë e saj. Por me të vërtetë, dhe për nderin tim, do të përpiqem ta bëj ajo që unë mendoj se është më e mençura; dhe tani shpresoj të jesh i kënaqur. ”

Halla e siguroi që ajo ishte, dhe Elizabeth pasi e falënderoi ajo për mirësinë e lë të kuptohet se, ata u ndanë; një e mrekullueshme shembulli i këshillave që jepen në një pikë të tillë, pa qenë inatosur.

Z. Collins u kthye në Hertfordshire menjëherë pasi kishte qenë u la nga Gardiners dhe Jane; por ndërsa ai mori vendbanimin e tij me Lucases, ardhja e tij nuk ishte shqetësim i madh për znj. Bennet. Martesa e tij tani po afrohej shpejt dhe ajo ishte në gjatësia e dhënë deri tani dha dorëheqjen për të menduar se është e pashmangshme, dhe madje në mënyrë të përsëritur për të thënë, me një ton të pahijshëm, se ajo “dëshironte” ata mund të jenë të lumtur. ” E enjtja do të ishte dita e dasmës, dhe më tutje Të mërkurën zonjusha Lucas bëri vizitën e saj lamtumire; dhe kur ajo u ngrit për të marrë leje, Elizabetha, e turpëruar nga mosmirënjohja e nënës së saj dhe ngurron dëshirat e mira dhe ndikoi sinqerisht në vetvete, e shoqëroi atë nga dhoma. Ndërsa zbritën poshtë së bashku, Charlotte tha:

“Unë do të varet nga dëgjimi nga ju shumë shpesh, Eliza.”

“ _ Kjo_ sigurisht që do ta bësh.”

“Dhe unë kam një favor tjetër të të pyes. A do të vish të më shohësh?
”

“Shpesh do të takohemi, shpresoj, në Hertfordshire.”

“Nuk ka të ngjarë të largohem nga Kent për ca kohë. Me premtë, prandaj, për të ardhur në Hunsford. ”

Elizabeth nuk mund të refuzonte, megjithëse parashikonte pak kënaqësi vizita.

“Babai im dhe Maria po vijnë tek unë në mars,” shtoi Charlotte, “Dhe shpresoj se do të pranoni të jeni në parti. Në të vërtetë, Eliza, do të jeni aq i mirëpritur sa secili prej tyre. ”

Dasma u bë; nusja dhe dhëndri u nisën për në Kent nga dera e kishës dhe të gjithë kishin aq shumë për të thënë, ose për të thënë dëgjoni, në temë si zakonisht. Elizabeth shpejt dëgjoi prej saj shoku; dhe korrespondenca e tyre ishte aq e rregullt dhe e shpeshtë sa kishte qenë ndonjëherë; se duhet të ishte po aq e parazervuar ishte e pamundur Elizabeth nuk mundi kurrë t'i drejtohej asaj pa u ndjerë se gjithë komoditeti i intimitetit kishte mbaruar, dhe megjithëse i vendosur për të mos u vonuar si korrespondent, ishte për hir të asaj që kishte qenë, në vend se çfarë ishte. Letrat e para të Charlotte ishin pritët me mjaft dëshirë; nuk mund të mos kishte kuriozitet për të ditur se si do të fliste për shtëpinë e saj të re, si ajo do të donte Zonjën Catherine, dhe sa e lumtur do të guxonte të shqiptonte vetveten të jetë; megjithëse, kur letrat u lexuan, Elizabeta u ndie që Charlotte u shpreh në çdo pikë saktësisht si ajo mund të ketë parashikuar. Ajo shkroi me gëzim, dukej e rrethuar me të ngushëllon dhe nuk përmendi asgjë që ajo nuk mund të lëvdonte. shtëpia, orenditë, lagjia dhe rrugët, ishin të gjitha për të shije, dhe sjellja e Zonjës Catherine ishte më miqësore dhe detyruese Ishte fotografia e Z. Collins për Hunsford dhe Rosings i zbutur në mënyrë racionale; dhe Elizabeta e kuptoi se duhet të priste për vizitën e saj atje për të ditur pjesën tjetër.

Jane tashmë i kishte shkruar disa rreshta motrës së saj për t'i njoftuar mbërritja e tyre e sigurt në Londër; dhe kur ajo shkroi përsëri, Elizabeth shpresonte se do të ishte në fuqinë e saj të thoshte diçka për Bingleys.

Padurimi i saj për këtë letër të dytë u shpërblye po aq padurimi në përgjithësi është. Jane kishte qenë një javë në qytet pa ose duke parë ose dëgjuar nga Caroline. Ajo dha llogari për të, megjithatë, duke supozuar se letra e saj e fundit për shoqen e saj nga Nga pak aksident Longbourn kishte humbur.

“Halla ime,” vazhdoi ajo, “do të nesër në atë pjesë të qytetin, dhe unë do të shfrytëzoj rastin për të thirrur Rruga Grosvenor. ”

Ajo shkroi përsëri kur u bë vizita dhe ajo e kishte parë zonjushën Bingley. “Unë nuk mendoja se Caroline ishte me shpirt,” ishin fjalët e saj, “Por ajo ishte shumë e lumtur që më pa dhe më qortoi që dhashë ajo nuk ka njoftim për ardhjen time në Londër. Unë kisha të drejtë, prandaj, imja letra e fundit nuk i kishte arritur kurrë. Unë pyeta pas tyre vella, natyrisht. Ai ishte mirë, por aq shumë i angazhuar me z. Darcy që ata mezi e panë atë. Unë gjeta atë zonjën Darcy pritej për darkë. Do të doja ta shihja. Vizita ime nuk ishte gjatë, ndërsa Caroline dhe zonja Hurst po dilnin. Unë guxoj të them unë do t'i shoh së shpejti këtu “.

Elizabeth tundi kokën mbi këtë letër. E bindi atë se aksidenti vetëm mund ta zbulonte z. Bingley se motra e saj ishte në qytet

Kaluan katër javë dhe Jane nuk panë asgjë prej tij. Ajo u përpoq të bindte veten se nuk u pendua; por ajo nuk mund të ishte më e verbër ndaj mosvëmendjes së zonjës Bingley. Pas duke pritur në shtëpi çdo mëngjes për dy javë, dhe duke shpikur çdo mbrëmje një justifikim i ri për të, vizitori bëri më në fund shfaqen; por shkurtësia e qëndrimit të saj, dhe akoma më shumë, ndryshimi i mënyrës së saj do ta lejonte Jane të mashtronte veten nr më gjatë. Letra që ajo i shkroi me këtë rast motrës së saj do të provojë atë që ndjeu.

“Lizzy ime më e dashur do të jetë e paaftë të triumfojë brenda gjykimi i saj më i mirë, në kurriz tim, kur rrëfhem janë mashtruar plotësisht në lidhje me zonjën Bingley për mua. Por, motra ime e dashur, megjithëse ngjarja të ka vërtetuar të drejtë, mos mendo se jam kokëfortë nëse e pohoj akoma, duke marrë parasysh atë që ajo sjellja ishte, besimi im ishte aq i natyrshëm sa dyshimi juaj. Une mos e kuptoni aspak arsyen e saj për të dëshiruar të jetë intime me mua; por nëse të njëjtat rrethana do të ndodhnin përsëri, unë jam i sigurt se duhet të mashtrohem përsëri. Caroline nuk ma ktheu vizitën deri dje; dhe jo një shënim, as një rresht, nuk kam marrë në ndërkohë Kur ajo erdhi, ishte shumë e qartë se ajo nuk kishte asnjë kënaqësi në të; ajo bëri një falje të lehtë, zyrtare, për jo duke thirrur më parë, nuk tha asnjë fjalë duke dëshiruar të më shihte përsëri, dhe ishte në çdo aspekt një krijesë aq e ndryshuar, sa kur ajo shkoi larg isha i vendosur në mënyrë perfekte për të vazhduar njohjen nr më gjatë. Më vjen keq, megjithëse nuk mund të mos e fajësoj atë. Ajo ishte shumë gabim kur më veçoi siç bëri ajo; Mund të them me siguri se çdo përparimi në intimitet filloi në anën e saj. Por unë e mëshiroj atë, sepse ajo duhet të ndiejë se ka vepruar gabim, dhe sepse unë jam shumë i sigurt se ankthi për vëllain e saj është shkaku i tij. kam nevojë të mos e shpjegoj veten më larg; dhe megjithëse e dimë këtë ankth jini mjaft të panevojshëm, por nëse ajo e ndjen, do të llogaritet lehtë për sjelljen e saj ndaj meje; dhe aq i merituar aq i dashur sa është për të tijin motër, çfarëdo ankthi që ajo duhet të ndiejë në emër të tij është e natyrshme dhe i dashur. Nuk mund të mos pyes veten, megjithatë, se ajo ka ndonjë të tillë frikën tani, sepse, nëse ai do të ishte kujdesur fare për mua, ne duhet të jemi kujdesur u takua, kohë më parë. Ai e di për qenien time në qytet, unë jam i sigurt, nga diçka që ajo e tha vetë; e megjithatë do të dukej, sipas mënyrës së saj duke folur, sikur ajo të donte ta bindte veten se ai është vërtet e pjesshme për zonjën Darcy. Nuk mund ta kuptoj. Po të isha unë duke mos pasur frikë të gjykoj ashpër, duhet të joshem gati të

tundohem ta them se ekziston një pamje e fortë e dyfishimit në gjithë këtë. Por une do të përpiqet të dëbojë çdo mendim të dhimbshëm dhe të mendojë vetëm për çfarë do të më bëjë të lumtur - afeksinin tënd dhe të pandryshueshmen mirësia e xhaxhait dhe tezes time të dashur. Më lejoni të dëgjoj nga ju shumë së shpejti Mis Bingley tha diçka nga e cila nuk u kthye më kurrë Netherfield përsëri, për heqjen dorë nga shtëpia, por jo me ndonjë siguri Më mirë të mos e përmendim. Jam jashtëzakonisht i kënaqur që keni llogari kaq të këndshme nga miqtë tanë në Hunsford. Lutuni të shkoni t'i shihni, me Sir William dhe Maria. Jam i sigurt ti do të jetë shumë komode atje. — Juaji, etj. ”

Kjo letër i dha Elizabetës disa dhimbje; por shpirtrat e saj u kthyen si ajo konsideroi se Jane nuk do të mashtrohej më nga motra të paktën. Të gjitha pritjet nga vëllai tani ishin absolutisht mbi Ajo as nuk do të dëshironte një rinovim të vëmendjes së tij. Karakteri i tij u zhyt në çdo rishikim të tij; dhe si dënim për atë, si dhe një avantazh të mundshëm për Jane, shpresonte seriozisht ajo ai shumë shpejt mund të martohet me motrën e Z. Darcy, ashtu si nga Wickham llogari, ajo do ta bënte atë të pendohej me bollëk për atë që kishte hedhur larg

Zonja Gardiner për këtë kohë i kujtoi Elizabetës premtimin e saj në lidhje me atë zotëri, dhe informacionin e kërkuar; dhe Elizabeth kishte për të dërguar të tilla, në vend që t'u jepte kënaqësi teza e saj sesa me veten e saj. Anësia e tij e dukshme ishte qetësuar, vëmendjet e tij kishin mbaruar, ai ishte admiruesi i dikujt tjetër. Elizabeth ishte mjaft vigjilente për të parë të gjitha, por ajo mund ta shihte dhe shkruaj për të pa dhimbje materiale. Zemra e saj kishte qenë por prekur pak, dhe kotësia e saj u kënaq me besimin që _ ajo _ do të kishte qenë zgjedhja e tij e vetme, nëse e kishte lejuar pasurinë ajo Blerja e papritur e dhjetë mijë paund ishte më e madhja bukuri e jashtëzakonshme e zonjës së re të cilës ai po i jepte tani vetë i pëlqyeshëm; por Elizabeta, më pak mendjemprehtë mbase në këtë rast sesa në Charlotte, nuk u grind me të për të tijin dëshira e pavarësisë. Përkundrazi, asgjë nuk mund të jetë më shumë natyrore; dhe ndërsa ishte në gjendje të supozonte se i kushtoi disa lufton për të hequr dorë nga ajo, ajo ishte e gatshme për të lejuar atë një të mençur dhe masë e dëshirueshme për të dy, dhe mund ta uroj shumë singërisht i lumtur

E gjithë kjo iu njoh zonjës Gardiner; dhe pasi lidhen rrethanat, ajo vazhdoi kështu: “Tani jam e bindur, e dashura ime halla, se nuk kam qene shume e dashuruar; sepse kisha vërtet përjetova atë pasion të pastër dhe ngritës, duhet ta bëj aktualisht urrej vetë emrin e tij dhe uroji të gjitha ligësitë. Por e imja ndjenjat nuk janë vetëm të përzemërta ndaj tij; ato janë madje e paanshme ndaj zonjushës mbret.

Nuk mund ta zbuloj se e urrej atë të gjithë, ose që unë jam aspak i gatshëm ta mendoj atë shumë mirë lloj vajze. Nuk mund të ketë dashuri në të gjitha këto. Vigjilenca ime ka qenë efektive; dhe megjithëse sigurisht që duhet të jem më shumë objekt interesant për të gjithë të njohurit e mi isha i shpërqendruar dashuri me të, nuk mund të them se pendohem për krahasimin tim parëndësi. Rëndësia ndonjëherë mund të blihet shumë shtrenjtë. Kitty dhe Lydia e marrin zemrën e tij shumë më tepër se unë. Ata janë të rinj në mënyrat e botës, dhe ende nuk janë të hapur për të bindje vdekjeprurëse se të rinjtë e pashëm duhet të kenë diçka për të jetuar si në fushë. ”

Kapitulli 27

Me asnjë ngjarje më të madhe se këto në familjen Longbourn, dhe ndryshe i larmishëm nga pak përtej shetitjeve për në Meryton, herë të ndyra dhe herë të ftohta, kaluan janari dhe shkurti larg Marsi do ta çonte Elizabetën në Hunsford. Ajo nuk kishte në shtëpi pari mendoi shumë seriozisht për të shkuar atje; por Charlotte, ajo shpejt u gjet, varej nga plani dhe ajo gradualisht mësoi ta konsiderojë vetë me kënaqësi më të madhe, si dhe më të madhe siguri Mungesa i kishte shtuar dëshirën për të parë Charlotte përsëri, dhe e dobësoi neveritjen e saj ndaj Z. Collins. Kishte risi në skemë, dhe si, me një nënë të tillë dhe të tillë motra të pashoqërueshme, shtëpia nuk mund të ishte e patëmetë, pak ndryshimi nuk ishte i padëshirueshëm për hir të vet. Udhëtimi do për më tepër jepi asaj një vështrim në Jane; dhe, me pak fjalë, ndërsa koha po afrohej afër, ajo do të ishte penduar shumë për ndonjë vonesë. Gjithçka, megjithatë, vazhdoi normalisht dhe më në fund u vendos sipas Skica e parë e Charlotte. Ajo do të shoqëronte Sir William dhe vajza e tij e dytë. Përmirësimi i kalimit të një nate në Londra u shtua me kohë dhe plani u bë perfekt si plani mund të jetë.

E vetmja dhimbje ishte largimi nga babai i saj, të cilit sigurisht do t'i mungonte ajo, dhe kush, kur erdhi çështja, aq pak e pëlqente atë duke shkuar, që ai i tha asaj që t'i shkruaj, dhe gati sa i premtoi përgjigju letrës së saj.

Lamtumira midis saj dhe z. Wickham ishte në mënyrë perfekte miqësore; në anën e tij edhe më shumë. Ndjekja e tij e tanishme nuk mund ta bëjë të harrojë se Elizabeta kishte qenë e para që ngazëlleu dhe për të merituar vëmendjen e tij, i pari për të dëgjuar dhe për të ardhur keq, së pari për tu admiruar; dhe në mënyrën e tij të ofertës së saj adieu, duke i uruar asaj çdo kënaqësi, duke e kujtuar atë për të cilën duhej presin në Lady Catherine de Bourgh, dhe duke besuar mendimin e tyre për ajo - mendimi i tyre për të gjithë - gjithmonë do të përkonte, ekzistonte një përkujdesja, një interes të cilin ajo ndjeu

se duhet t'i bashkohej ndonjëherë atë me një vëmendje më të singërtë; dhe ajo u nda nga ai e bindur se, qoftë i martuar apo beqar, ai duhet të jetë gjithmonë modeli i saj i dashur dhe i këndshëm.

Bashkudhëtarët e saj të nesërmen nuk ishin të një lloji për ta bërë atë mendoj se është më pak i pëlqyeshëm. Sir William Lucas dhe vajza e tij Maria, një vajzë me humor të mirë, por kokëbosh si ai vetë asgjë për të thënë që mund të jetë me vlerë të dëgjohet, dhe u dëgjuan me po aq kënaqësi sa tronditja e shezllonit. Elizabeta i pëlqente absurditetet, por ajo e kishte njohur shumë gjatë Sir William. Ai nuk mund t'i tregonte asaj asgjë të re nga mrekullitë e prezantimit të tij dhe kalorësiak; dhe qytetërimet e tij ishin të konsumuara, si të tijat informacioni.

Ishte një udhëtim vetëm njëzet e katër milje dhe ata e filluan kështu herët sa të ishte në Rugën Gracechurch deri në mesditë. Ndërsa udhëtonin me makinë Dera e Z. Gardiner, Jane ishte në një dritare të dhomës së vizatimeve duke parë ardhja e tyre; kur hynë në kalimin ku ajo ishte aty i mirëpriti ata, dhe Elizabeta, duke parë me zell në fytyrën e saj, ishte i kënaqur për ta parë atë të shëndetshëm dhe të bukur si kurrë më parë. Në shkallët ishin një grup djemsh dhe vajzash të vegjël, etja e të cilëve për ta pamja e kushëririt nuk do t'i lejonte ata të presin në sallon, dhe ndrojtja e të cilit, pasi ata nuk e kishin parë atë për një dymbëdhjetë muaj, parandaloi ardhjen e tyre më të ulët. E gjitha ishte gëzim dhe mirësia Dita kaloi më këndshëm; në mëngjes në nxitim dhe pazar, dhe mbrëmja në një nga teatrot.

Elizabeth më pas bëri me mend që të ulej nga teza e saj. Objekti i tyre i parë ishte motra e saj; dhe ajo ishte më e pikëlluar sesa e habitur për të dëgjuar, në përgjigje të pyetjeve të saj minutë, që edhe pse Jane gjithmonë luftonte për të mbështetur shpirtrat e saj, kishte periudha të degjiesion Ishte e arsyeshme, megjithatë, të shpresojmë se ata do ta bënë mos vazhdoni gjatë. Znj. Gardiner i dha asaj edhe të dhënat Vizita e zonjës Bingley në Rugën Gracechurch dhe e përsëritur bisedat që ndodhin në kohë të ndryshme midis Jane dhe vetë, gjë që vërtetoi se e para kishte, nga zemra e saj, e dhënë lart njohja.

Zonja Gardiner pastaj mbledhi mbesën e saj në dezertimin e Wickham, dhe e komplimentoi që e mbajti kaq mirë.

“Por Elizabeta ime e dashur,” shtoi ajo, “çfarë lloj vajze është Miss Mbret? Më vjen keq që mendoj se shoku ynë mercenar. ”

“Lutu, teza ime e dashur, cili është ndryshimi në martesë punët, midis motivit mercenar dhe të matur? Ku bën diskrecion mbaron, dhe koprracia fillon? Krishtlindjen e kaluar kishe frikë e martesës së tij me mua, sepse do të ishte e matur; dhe tani, sepse ai po përpiket të marrë një vajzë me vetëm dhjetë mijë paund, ju doni të zbuloni se ai është

mercenar. ”

“Nëse vetëm do të më thuash se çfarë lloj vajze është Miss King, unë do ta bëj di çfarë të mendosh. ”

“Ajo është një lloj vajze shumë e mirë, besoj. Unë nuk di asnjë dëm të asaj ”.

“Por ai nuk i kushtoi asaj vëmendjen më të vogël deri sa ajo Vdekja e gjyshit e bëri zonjën e saj për këtë pasuri. ”

«Jo — pse duhet ai? Nëse nuk do të ishte e lejueshme që ai të fitonte *my* afeksione sepse nuk kisha para, çfarë rasti mund të kishte për të bërë dashuri me një vajzë të cilës nuk i interesonte dhe që ishte po aq i varfër? ”

“Por duket se ka një indelicaci në drejtimin e vëmendjeve të tij ndaj saj kaq shpejt pas kësaj ngjarjeje. ”

“Një burrë në rrethana të vështira nuk ka kohë për të gjithë ata dekore elegante të cilat njerëzit e tjerë mund të vëzhgojnë. Nëse *she* bën të mos e kundërshtoj atë, pse duhet _ ne_? ”

”Ajo duke mos kundërshtuar nuk e justifikon *him*. Vetëm e tregon atë duke qenë i mangët në diçka vetë - ndjenjën ose ndjenjën. ”

“Epo”, bërtiti Elizabeth, “bëje ashtu siç zgjedh ti. *Ai* do te jete mercenar dhe ajo do të jetë budalla. ”

“Jo, Lizzy, kjo është ajo që unë bëj - jo - zgjedh. Duhet te me vjen keq, e dini, të mendoni keq për një të ri që ka jetuar kaq gjatë në Derbyshire ”.

“Oh! nëse kjo është e gjitha, unë kam një mendim shumë të dobët për të rinjtë që jetojnë në Derbyshire; dhe miqtë e tyre të ngushtë që jetojnë në Hertfordshire nuk janë shumë më të mirë. Jam sëmurë nga të gjithë. Falenderim Parajsë! Unë jam duke shkuar për nesër ku do të gjej një njeri që nuk e ka bërë një cilësi e pëlqyeshme, e cila nuk ka as mënyrë as sens rekomandojeni atë. Burrat budallenj janë të vetmit që ia vlen të dihen, pasi të gjitha. ”

“Kujdes, Lizzy; që fjalimi e shijon fort zhgënjimi. ”

Para se ata të ndaheshin nga përfundimi i shfaqjes, ajo kishte lumturia e papritur e një ftese për të shoqëruar xhaxhain e saj dhe teza në një turne kënaqësie të cilën ata propozuan ta merrnin verë

“Ne nuk kemi përcaktuar se sa larg do të na çojë,” tha znj. Gardiner, “por, ndoshta, për Liqenet”.

Asnjë skemë nuk mund të ishte më e pëlqyeshme për Elizabetën dhe për të pranimit i ftesës ishte më i gatshëm dhe mirënjohës. “Oh, imja e dashur, e dashur teze, “bërtiti ajo rrëmbyeshëm,” çfarë kënaqësie! çfarë lumturi! Ju më jepni jetë të freskët dhe energji. Adieu te zhgënjimi dhe shpretka. Cilat janë burrat e rinj ndaj shkëmbinjve dhe malet? Oh!

cilat orë transporti do të kalojmë! Dhe kur ne do të kthehemi, nuk do të jetë si udhëtarët e tjerë, pa të jesh në gjendje të japësh një ide të saktë për çdo gjë. Ne do ta dimë ku kemi shkuar - ne do të kujtojmë atë që kemi parë. Liqenet, malet dhe lumenjtë nuk do të ngatërrohen së bashku në tokat tona përfytyrimet; as kur përpiqemi të përshkruajmë ndonjë të veçantë skena, a do të fillojmë të grindemi për situatën e saj relative. Le të _Efuzionet tona të para janë më pak të pambështetur se ato të përgjithësia e udhëtarëve. ”

Kapitulli 28

Çdo objekt në udhëtimin e ditës tjetër ishte i ri dhe interesant për të Elizabeta; dhe shpirtrat e saj ishin në një gjendje kënaqësie; sepse ajo e kishte parë motrën e saj që dukej aq mirë sa të dëbonte gjithë frikën për të shëndeti, dhe perspektiva e turneut të saj në veri ishte një konstante burim kënaqësie.

Kur ata u larguan nga rruga e lartë për në korsinë për në Hunsford, çdo sy ishte në kërkim të Famshëm, dhe çdo kthim pritej të sillni atë në pamje. Shikimet e Parkut Rosings ishin kufiri i tyre në njërën anë. Elizabeta buzëqeshi duke kujtuar gjithçka që ajo kishte kishte dëgjuar për banorët e saj.

Gjatësia e Famshëm ishte i dallueshëm. Kopshti i pjerrët në rruga, shtëpia që qëndron në të, zbehjet e gjelbërta dhe gardh dafine, gjithçka deklaroi se po mbërrinin. Z. Collins dhe Charlotte u shfaq në derë, dhe karroca u ndal në porta e vogël e cila drejtohet nga një shëtitje e shkurtër me zhavorr në shtëpi, mes dremetjeve dhe buzëqeshjeve të të gjithë partisë. Në një moment ata ishin të gjithë jashtë shezlongut, duke u gëzuar nga pamja e njëri-tjetrit. Zonja Collins e priti shogen e saj me kënaqësinë më të gjallë, dhe Elizabeth ishte gjithnjë e më e kënaqur me ardhjen kur e gjeti veten e pritur me kaq dashuri. Ajo e pa menjëherë se ajo sjelljet e kushëririt nuk u ndryshuan nga martesja e tij; e tij zyrtare civilizimi ishte vetëm ajo që kishte qenë, dhe ai e ndaloi atë disa minuta në portë për të dëgjuar dhe kënaqur pyetjet e tij në fund të fundit familjen e saj. Ata ishin atëherë, me asnjë vonesë tjetër veçse duke treguar atë nga mjeshtëria e hyrjes, e marrë në shtëpi; dhe si sapo ata ishin në sallon, ai i mirëpriti ata për herë të dytë, me formalitet të dukshëm për vendbanimin e tij të përulur, dhe me përpikmëri përsëriti të gjitha ofertat e gruas së tij për freskim.

Elizabeta ishte e përgatitur ta shihte në lavdinë e tij; dhe ajo nuk mundi ndihmoni në zbulimin e asaj në shfaqjen e proporcionit të mirë të dhomën, aspektin dhe mobiljet e tij, ai iu drejtua vetes veçanërisht tek ajo, sikur donte ta bënte të ndjente atë që kishte humbi duke e refuzuar. Por megjithëse gjithçka dukej e rregullt dhe e rehatshme, ajo

nuk ishte në gjendje ta kënaqte atë me asnjë psherëtimë pendimi, dhe më tepër e shikoi me habi shoqen e saj se ajo mund të kishte një ajër kaq të gëzuar me një shoqërues të tillë. Kur z. Collins tha gjithçka nga e cila gruaja e tij mund të ishte me arsye turp, e cila sigurisht nuk ishte e rrallë, ajo padashur ia ktheu syrin Charlotte. Një ose dy herë ajo mund të dallonte a skuqje e zbehtë; por në përgjithësi Charlotte me mençuri nuk dëgjoi. Pas ulur mjaft gjatë për të admiruar çdo artikull të mobiljeve në dhomë, nga bufeja në parafango, për të dhënë një llogari të rrugëtimit i tyre, dhe për të gjitha ato që kishin ndodhur në Londër, z. Collins i ftoi ata të bënë një shëtitje në kopsht, që ishte i madh dhe i shtruar mirë, dhe për kultivimin e të cilit ai mori pjesë vetë. Për të punuar në këtë kopsht ishte një nga më të mirat e tij kënaqësi të respektueshme; dhe Elizabeta admironte komandën e fytyra me të cilën Charlotte foli për shëndetin e ushtrimit, dhe në pronësi ajo e inkurajoi atë sa më shumë që të jetë e mundur. Këtu, duke udhëhequr rrugën përmes çdo shëtitjeje dhe shëtitje kryq, dhe mezi u lejon atyre një interval për të shqiptuar lavdërimet që ai bëri sepse, çdo pikëpamje u theksua me një imtësi që u largua bukuria krejt pas. Ai mund të numërojë fushat në secilin drejtim, dhe mund të tregojë se sa pemë kishte më shumë grumbull i largët. Por, nga të gjitha pamjet që kopshtin e tij, ose që vendi ose mbretëria mund të mburreshin, askush nuk krahasohej perspektiva e Rosings, e siguruar nga një hapje në pemë që kufizohej me parkun gati përballë pjesës së përparme të shtëpisë së tij. Ishte një ndërtesë e bukur moderne, e vendosur mirë në tokë në ngritje.

Nga kopshti i tij, z. Collins do t'i kishte udhëhequr ata rreth dy livadhe; por zonjat, që nuk kanë këpucë për t'u ndeshur me mbetjet e një acari të bardhë, të kthyer prapa; dhe ndërsa Sir William e shoqëroi atë, Charlotte mori motrën dhe shoqen e saj mbi shtëpi, jashtëzakonisht e kënaqur, ndoshta, për të patur mundësinë për ta treguar atë pa ndihmën e burrit të saj. Ishte mjaft e vogël, por i ndërtuar mirë dhe i përshtatshëm; dhe gjithçka ishte e pajisur dhe rregulluar me një rregullsi dhe qëndrueshmëri të së cilës Elizabeta dhe Charlotte gjithë kredinë. Kur z. Collins mund të harrohej, me të vërtetë kishte një ajër me rehati të mëdha gjatë gjithë kohës, dhe nga Kënaqësia e dukshme e Charlotte për të, Elizabeth supozoi se duhet të harrohen shpesh.

Ajo tashmë kishte mësuar se Zonja Catherine ishte akoma në vendi. Wasshtë folur përsëri ndërsa ishin në darkë, kur Z. Collins duke u bashkuar, vëzhgoi:

“Po, zonjusha Elizabeth, do të keni nderin të shihni Zonjën Catherine de Bourgh të Dielën pasuese në kishë dhe unë kam nevojë mos

thuj që do të kënaqesh me të. Ajo është e gjitha afati dhe nderim, dhe dyshej jo, por do te nderoheni me disa në pjesë e njoftimit të saj kur shërbimi ka mbaruar. Unë mezi kam ndonjë hezitim për të thënë se ajo do të përfshijë ty dhe motrën time Maria çdo ftesë me të cilën ajo na nderon g at  qëndrimit tuaj këtu. Sjellja e saj për Charlotte-in tim të dashur është simpatike. Ne darkojm  në Rosings dy herë në javë, dhe kurrë nuk lejohen të ecin në shtëpi. Ajo karrocë zonjë është porositur rregullisht për ne. Unë _duhet të them, në nga karroc t e zonjës së saj, sepse ajo ka disa “.

“Zonja Catherine është me të vërtetë në grua shumë e respektuar, e ndjeshme”, shtoi Charlotte, “dhe në fqinjë më e vëmendshme”.

“Shumë e vërtetë, e dashura ime, kjo është pikërisht ajo që unë them. Ajo është lloji e gruas të cilën nuk mund ta konsiderosh me shumë respekt. ”

Mbrëmja kaloi kryesisht duke biseduar mbi lajmet e Hertfordshire, dhe duke treguar përsëri atë që ishte shkruar tashmë; dhe kur ajo e mbyllur, Elizabeta, në vetminë e dhomës së saj, duhej meditoni për shkallën e kënaqësisë së Charlotte, për ta kuptuar adresa e saj në udhëzim dhe gjakftoht sia në mbajtjen e saj burri, dhe të pranoj se e gjitha ishte bërë shumë mirë. Ajo duhej gjithashtu të parashikonte se si do të kalonte vizita e saj, tenori i qetë të punësimeve të tyre të zakonshme, ndr prerjet shqetësuese të z. Collins, dhe kënaqësitë e marrëdhënieve të tyre me Rosings. A imagjinata e gjallë shpejt i zgjidhi të gjitha.

Rreth mesit të ditës tjetër, ndërsa ajo ishte në dhomën e saj duke u marrë gati për në shëtitje, në zhurmë e papritur më poshtë dukej se fliste tërë shtëpi në konfuzion; dhe, pasi dëgjoi në moment, ajo dëgjoi dikush që vrapon nëpër shkallë me në nxitim të dhunshëm dhe duke thirrur me z  të lartë pas saj. Ajo hapi derën dhe u takua me Maria në ulje vendi, i cili, pa frymë nga agjitacioni, bërtiti -

“Oh, e dashura ime Eliza! lutuni nxitoni dhe hyni në dhomë ngrënie, sepse ka në pamje të tillë për tu parë! nuk do të te them cfare eshte. Nxitoni dhe zbritni në këtë moment. ”

Elizabeta bënte pyetje më kot; Maria nuk do t'i tregonte asgjë më shumë, dhe poshtë ata vrapuan në dhomën e ngrënies, e cila doli përpara korsi, në kërkim të kësaj mrekullie; Ishin dy zonja që ndalonin në në phaeton i ulët në portën e kopshtit.

“Dhe a është e gjitha kjo?” - bërtiti Elizabeta. “Unë prisja të paktën që derrat u futën në kopsht dhe këtu nuk ka asgjë përveç Zonjës Katerina dhe vajza e saj. ”

“La! i dashur im, “tha Maria, mjaft e tronditur nga gabimi,” është jo Zonja Catherine. Zonja e vjetër është zonja Jenkinson, e cila jeton

me ta; tjetra është zonjusha de Bourgh. Vetëm shikojeni atë. Ajo është mjaft krijesë. Kush do ta kishte menduar se ajo mund të ishte kaq i hollë dhe i vogël? ”

“Ajo është jashtëzakonisht e pasjellshme për ta mbajtur Charlotte jashtë dverve kjo erë. Pse nuk hyn brenda? ”

“Oh, Charlotte thotë se nuk e bën kurrë. Shtë më e madhja e favorizon kur zonjusha de Bourgh hyn brenda. ”

“Më pëlqen pamja e saj,” tha Elizabeth, i habitur me ide të tjera. “Ajo duket e sëmurë dhe e kryqëzuar. Po, ajo do të bëjë për të shumë mirë. Ajo do ta bëjë atë një grua shumë të duhur “.

Z. Collins dhe Charlotte po qëndronin të dy te porta brenda bisedë me zonjat; dhe Sir William, tek Elizabeth devijim i lartë, ishte vendosur në prag, me seriozitet soditje e madhështisë para tij, dhe vazhdimisht përkulur sa herë që zonjusha de Bourgh dukej ashtu.

Në gjatësi nuk kishte asgjë më shumë për të thënë; zonjat vazhduan, dhe të tjerët u kthyen në shtëpi. Z. Collins nuk e pa më shpejt dy vajzat sesa ai filloi t'i përgëzonte për të mirën e tyre pasuri, të cilën Charlotte e shpjegoi duke i lënë të kuptonin se të gjithë partisë iu kërkuar të darkonte në Rosings të nesërmen.

Kapitulli 29

Triumfi i Z. Collins, si pasojë e kësaj ftese, ishte i plotë Fuqia e shfaqjes së madhështisë së mbrojtësit të tij për vizitorët e tij të mrekullueshëm dhe për t'i lënë ata të shohin civilizimin e saj ndaj vetes dhe gruas së tij, ishte pikërisht ajo që ai kishte dëshiruar; dhe se një mundësi për ta bërë atë duhet të jepet kaq shpejt, ishte një shembull i tillë i mirësjelljes së Zonjës Catherine, siç e dinte ai jo si të admirojmë sa duhet.

“Unë e rrëfej,” tha ai, “se unë nuk duhet të isha fare befasuar nga zonja e saj duke na kërkuar të dielën për të pirë çaj dhe kaloni mbrëmjen në Rosings. Unë më tepër prisja, nga imja njohuri për aftësinë e saj, se do të ndodhë. Por kush munda a keni parashikuar një vëmendje të tillë si kjo? Kush mund ta imagjinonte se duhet të marrim një ftesë për të darkuar atje (an ftesë, për më tepër, duke përfshirë të gjithë partinë) kështu menjëherë pas mbërritjes tënde! ”

“Unë jam më pak i befasuar për atë që ka ndodhur,” u përgjigj Sir Uilliam, “nga ajo njohuri e asaj që sjelljet e të mëdhenjve në të vërtetë janë, të cilat situata ime në jetë më ka lejuar t'i fitoj. Për gjykatën, raste të tilla të shumimit elegant nuk janë e pazakontë. ”

Vështirë se flitej për ndonjë gjë gjatë gjithë ditës ose mëngjesin tjetër, por vizita e tyre në Rosings. Z. Collins po udhëzonte me kujdes ato në atë që prisnin, që pamja e dhomave të tilla, kaq shumë shërbëtorë

dhe një darkë kaq e shkëlqyer, mund të mos jetë plotësisht i mposht ata.

Kur zonjat po ndaheshin për tualetin, ai tha Elizabeta -

“Mos e bëj veten të shqetësuar, kushëriri im i dashur, për veshjen tënde. Zonja Catherine është larg nga të kërkojë atë elegancën e veshjes tek ne e cila bëhet vetë dhe vajza e saj. Unë do t’ju këshilloja thjesht të veshësh cilëndo nga rrobat e tua është më e lartë se pjesa tjetër - atje nuk është rast për asgjë më shumë. Zonja Catherine nuk do të mendojë më keq nga ju që jeni veshur thjesht. Ajo pëlqen të ketë dallimi i gradës së ruajtur. ”

Ndërsa ishin veshur, ai erdhi dy ose tre herë te ta dyer të ndryshme, për të rekomanduar të qenit të shpejtë, si Zonjë Catherine shumë kundërshtoi që të mbahej duke pritur për darkën e saj. Llogari të tilla të frikshme për zonjën e saj dhe mënyrën e saj të sjelljes duke jetuar, mjaft e frikësuar Maria Lucas e cila ishte mësuar pak kompani, dhe ajo priti me padurim prezantimin e saj në Rosings me aq frikë sa i kishte bërë i ati prezantim në St. James’s.

Ndërsa moti ishte i mirë, ata patën një shëtitje të këndshme rreth gjysmë a milje neper park. Çdo park ka bukurinë e tij dhe të vetin perspektivat; dhe Elizabeth pa shumë për të qenë i kënaqur, megjithëse ajo nuk mund të ishte në rrëmbime të tilla siç e priste skena z. Collins për të frymëzuar, dhe u ndikua paksa nga numërimi i tij i dritaret para shtëpisë dhe lidhja e tij me atë që lustrim fare fillimisht i kishte kushtuar Sir Lewis de Bourgh.

Kur ata u ngjitën në shkallët për në sallë, alarmi i Marisë ishte i gjithi momenti në rritje, dhe madje edhe Sir William nuk dukej në mënyrë perfekte i qetë Guximi i Elizabetës nuk e dështoi. Ajo nuk kishte dëgjuar asgjë e Zonjës Catherine që e foli atë të tmerrshme nga çdo e jashtëzakonshme talentet ose virtyti i mrekullueshëm dhe thjeshtësia e parave ose gradë që ajo mendonte se mund të dëshmonte pa frikë.

Nga salla e hyrjes, për të cilën Z. Collins theksoi, me një ajri i rrëmbyer, përpjesëtimi i imët dhe zbukurimet e përfunduara, ata ndoqën shërbëtorët përmes një dhome ante, në dhomë ku ishin Lady Catherine, vajza e saj dhe zonja Jenkinson ulur Zonja e saj, me një zemërim të madh, u ngrit për të marrë ato; dhe siç e kishte zgjidhur zonja Collins me burrin e saj se zyra e prezantimit duhet të jetë e saj, ajo është kryer në a mënyrën e duhur, pa asnjë nga ato falje dhe falënderime që ai do ta kisha menduar te nevojshme.

Pavarësisht se kishte qenë në St. James, Sir William ishte i tillë krejt i mrekulluar nga madhështia që e rrethonte, që ai kishte por vetëm

guxim sa për të bërë një hark shumë të ulët, dhe për të marrë vendin e tij pa thënë asnjë fjalë; dhe vajza e tij, e frikësuar pothuajse nga shqisat e saj, u ulën në buzë të karriges së saj, duke mos ditur në cilën drejtim te shohesh. Elizabeth e gjeti veten mjaft të barabartë me skenën, dhe mund të vëzhgonte tre zonjat përpara saj në mënyrë të përbërë. zonjë Catherine ishte një grua e gjatë, e madhe, me tipare të theksuara fort, e cila dikur mund të ketë qenë e pashme. Ajri i saj nuk ishte pajtuese dhe as mënyra e saj e marrjes së tyre nuk ishte e tillë i bëjnë vizitorët e saj të harrojnë gradën e tyre inferiore. Ajo nuk ishte i bërë i frikshëm nga heshtja; por çdo gjë që ajo tha ishte thënë me një ton kaq autoritar, siç shënoi vetë-rëndësia e saj, dhe solli z. Wickham menjëherë në mendjen e Elizabetës; dhe nga respektimi i ditës në tërësi, ajo besoi se Zonja Catherine të jetë pikërisht ajo që ai përfaqësoi.

Kur, pas ekzaminimit të nënës, në fytyrën e së cilës dhe dëbimi ajo së shpejti gjeti disa ngjashmëri të Z. Darcy, ajo ktheu sytë nga vajza, ajo pothuajse mund të ishte bashkuar Çudia e Marisë për të qenë aq e hollë dhe kaq e vogël. Atje ishte as në figurë dhe as nuk përballen me ndonjë ngjashmëri midis zonjave. Zonjusha de Bourgh ishte i zbehtë dhe i sëmurë; tiparet e saj, megjithëse jo të thjeshta, ishin të parëndësishëm; dhe ajo foli shumë pak, përveç në një të ulët zëri, zonjës Jenkinson, në pamjen e së cilës nuk kishte asgjë shquar, dhe i cili ishte tërësisht i angazhuar në dëgjimin e asaj që ajo tha, dhe vendosja e një ekrani në drejtimin e duhur para saj sytë

Pasi u ulën disa minuta, të gjithë u dërguan në njërën nga të tjerët dritaret për të admiruar pamjen, z. Collins duke marrë pjesë në to për të treguar nga bukuritë e saj, dhe Zonja Catherine me mirësi i informoi ata se ishte më mirë që ia vlen të shikohet në verë.

Darka ishte jashtëzakonisht e bukur, dhe aty ishin të gjitha shërbëtorët dhe të gjitha artikujt prej pjate që kishte z. Collins premtuar; dhe, siç e kishte parathënë gjithashtu, u ul në vendin e tij fundi i tryezës, nga dëshira e zonjës së saj, dhe dukej si nëse do të ndjente se jeta nuk mund të sillte asgjë më të madhe. Ai gdhendi, dhe hëngri, dhe lavdëroi me shkathtësi të kënaqur; dhe çdo pjatë ishte vlerësoi, së pari nga ai dhe pastaj nga Sir William, i cili ishte tani mjaft të rikuperuar për të bërë jehonë çfarëdo që tha dhëndri i tij, në një mënyrë të cilën Elizabetha mendonte se mund ta duronte Zonja Katerina. Por Zonja Catherine dukej e kënaqur nga admirimi i tyre i tepruar, dhe dhuroi buzëqeshje më të hirshme, veçanërisht kur ndonjë pjatë në tabela provoi një risi për ta. Partia nuk furnizoi shumë bisedë Elizabeth ishte gati të fliste sa herë që kishte duke hapur, por ajo ishte ulur midis Charlotte dhe Miss de Bourgh - ish prej të cilëve merrej me dëgjimin e Zonjës Catherine

dhe kjo e fundit nuk i tha asnjë fjalë gjatë gjithë darkës. Zonja Jenkinson ishte kryesisht e punësuar për të parë sa Miss-i i vogël de Bourgh hëngri, duke e shtypur që të provonte ndonjë pjatë tjetër dhe duke u frikësuar ajo ishte e padisponuar. Maria mendoi duke folur jashtë pyetjes, dhe zotërinjtë nuk bënë gjë tjetër veçse hanë dhe admirojnë.

Kur zonjat u kthyen në dhomën e vizatimeve, kishte pak për të bërë të bëhet, por për të dëgjuar Zonjën Catherine duke folur, gjë që ajo bëri pa çdo ndërprerje derisa kafe ka ardhur, duke dhënë mendimin e saj në çdo subjekt në një mënyrë kaq vendimtare, siç provoi se ajo nuk ishte kishte zakon që gjykimi i saj të ishte i kundërt. Ajo pyeti Shqetësimet e brendshme të Charlotte në mënyrë të njohur dhe të imët i dhanë asaj një një këshillë e madhe për menaxhimin e të gjithave; i thashe asaj si gjithçka duhet të rregullohet në një familje kaq të vogël si e saj, dhe e udhëzoi atë për kujdesin e lopëve të saj dhe të saj pulave. Elizabeth zbuloi se asgjë nuk ishte nën këtë të madhe vëmendjen e zonjës, e cila mund ta pajisë atë me një rast të duke u diktuar të tjerëve. Në intervalet e ligjëritimit të saj me znj. Collins, ajo i drejtoi një sërë pyetjesh Marisë dhe Elizabeth, por sidomos me këtë të fundit, për lidhjet e së cilës ajo e dinte më së paku, dhe atë që ajo vëzhgoi për zonjën Collins ishte shumë xhendelë, goxha lloj vajze. Ajo e pyeti atë, në kohë të ndryshme, sa motra kishte, qofshin ato më të mëdha apo më të reja se ato vetë, nëse ndonjëri prej tyre kishte të ngjarë të martohej, nëse ata ishin të pashëm, ku ishin shkolluar, çfarë karroce babai i saj e mbante dhe cili ishte emri i vajzërisë së nënës së saj? Elizabeth ndjeu gjithë paturpësinë e pyetjeve të saj, por iu përgjigj ato me shumë përbërje. Zonja Catherine më pas vëzhgoi,

“Pasuria e babait tuaj përfshihet në z. Collins, mendoj. Për për hir të juaj, “duke u kthyer në Charlotte,” Unë jam i lumtur për këtë; por ndryshe Nuk shoh asnjë rast për përfshirjen e pasurive nga linja femërore. Ajo nuk u mendua e nevojshme në familjen e Sir Lewis de Bourgh. Po ju luaj dhe këndoj, zonjusha Bennet? ”

“Pak.”

“Oh! atëherë - ca kohë apo tjetër do të jemi të lumtur t’ju dëgjojmë. Tonë instrumenti është kapital, ndoshta më i lartë se — Do të provoni një ditë. A luajnë dhe këndojnë motrat tuaja? ”

“Njëri prej tyre bën.”

“Pse nuk mësuat të gjithë? Duhet të keni mësuar të gjithë. Miss Webbs luajnë të gjitha, dhe babai i tyre nuk ka të ardhura aq të mira si tuajat. Vizatoni? ”

“Jo, aspak.”

“Çfarë, askush nga ju?”

“Jo një”.

“Kjo është shumë e çuditshme. Por unë mendoj se nuk keni pasur asnjë mundësi. E juaja nëna duhet të të kishte marrë në qytet çdo pranverë për përfitime të mjeshtrove. ”

“Nëna ime nuk do të kishte kundërshtim, por babai im urren Londër. ”

“A ju ka lënë guvernatori juaj?”

“Ne kurrë nuk kemi pasur ndonjë guvernator.”

“Jo guvernator! Si ishte e mundur? Pesë vajza të rritura në shtëpi pa një guvernate! Unë kurrë nuk kam dëgjuar për një gjë të tillë. E juaja nëna duhet të ketë qenë mjaft skllave e arsimimit tuaj. ”

Elizabetha vështirë se mund të ndihmonte të buzëqeshte ndërsa e siguroi që kishte nuk ka qenë rasti.

“Atëherë, kush ju mësoi? kush ju mori pjesë? Pa një guvernate, duhet të jesh lënë pas dore ”.

“Krahasuar me disa familje, besoj se kemi qenë; por të tillë prej nesh siç dëshironin të mësonin kurrë nuk i donin mjetet. Ne ishim gjithmonë inkurajohen të lexojnë dhe kishin të gjithë mjeshtrot që ishin të nevojshëm. Ata që zgjodhën të jenë të papunë, sigurisht që mund të jenë ”.

“Paj, pa dyshim; por kjo është ajo që një guvernate do të parandalojë, dhe nëse E kisha njohur nënën tënde, duhej ta kisha këshilluar më së shumti me zell për të angazhuar një. Unë gjithmonë them se asgjë nuk është për të qenë bëhet në arsim pa udhëzime të qëndrueshme dhe të rregullta, dhe askush përveç një guvernatori nuk mund ta japë atë. Wonderfultë e mrekullueshme sa familjet që unë kam qenë mjeti i furnizimit në atë mënyrë. unë jam gjithmonë i lumtur për të marrë një të ri të vendosur mirë. Katër mbesa të Znj. Jenkinson gjenden më bukur me mjetet e mia; dhe vetëm ditën tjetër rekomandova një të ri tjetër person, i cili u përmend thjesht rastësisht për mua, dhe familja është mjaft e kënaqur me të. Zonja Collins, a ju thashë e thirrjes Lady Metcalf dje për të më falënderuar? Ajo e gjen zonjën Papa një thesar. “Zonja Catherine”, tha ajo, “ti më ke dhënë një a thesar. ’ A ka ndonjë nga motrat tuaja më të reja, zonjusha Bennet? ”

“Po, zonjë, të gjithë.”

“Të gjithë! Çfarë, të pestë në të njëjtën kohë? Shumë e çuditshme! Dhe ju vetëm e dyta Të rinjtë para se të martohen të moshuarit! Motrat tuaja më të reja duhet të jenë shumë të reja? ”

“Po, më i vogli nuk është gjashtëmbëdhjetë vjeç. Ndoshta *she* është plotësisht e re për të jini shumë në kompani. Por me të vërtetë, zonjë, mendoj se do të ishte shumë vështirë për motrat e reja, që ato të mos

kenë pjesën e tyre e shoqërisë dhe dëfrimit, sepse plaku mund të mos ketë mjete ose prirje për tu martuar herët. I porsalinduri ka aq të mirë e drejta për kënaqësitë e rinisë si e para. Dhe të mbahen prapa në *të tillë* një motiv! Unë mendoj se nuk do të kishte shumë të ngjarë të ndodhte promovoni afeksionin motëror ose delikatesën e mendjes. ”

“Me fjalën time,” tha zonja e saj, “ju jepni mendimin tuaj shumë vendosmërisht për një person kaq të ri. Lutuni, cila është mosha juaj?”

“Me tre motra të reja të rritura”, u përgjigj Elizabeta, duke qeshur, “zonja juaj vështirë se mund të pres që unë ta zotëroj atë”.

Zonja Catherine dukej mjaft e habitur nga mosmarrja e një direkte përgjigje; dhe Elizabeta dyshoi se ishte krijesa e parë i cili kishte guxuar ndonjëherë të vogëlsira me kaq shumë paturpësi dinjitoze.

“Ju nuk mund të jeni më shumë se njëzet, jam i sigurt, prandaj keni nevojë mos e fsheh moshën tënde. ”

“Unë nuk jam një e njëzet.”

Kur zotërinjtë u bashkuan me ta, dhe çaji mbaroi, u vendosën tavolina me letra. Zonja Catherine, Sir William, dhe Z. dhe Zonja Collins u ul në quadrille; dhe siç zgjodhi zonjusha de Bourgh për të luajtur në kasino, dy vajzat kishin nderin të asistonin Zonja Jenkinson për të bërë partinë e saj. Tavolina e tyre ishte tepër budalla. Mezi u shpreh një rrokje që e bëri nuk kanë të bëjnë me lojën, përveç kur zonja Jenkinson e shprehu atë frika e zonjës de Bourgh të jetë shumë e nxehtë ose shumë e ftohtë, ose të ketë shumë ose shumë pak dritë. Një pjesë e madhe e kaluar në tabela tjetër. Zonja Catherine po fliste në përgjithësi - duke deklaruar gabimet e tre të tjerëve, ose që lidhen me disa anekdota të vetveten. Z. Collins ishte i punësuar për të rënë dakord për gjithçka tha zonja, duke e falenderuar atë për çdo peshk që fitoi, dhe duke kërkuar falje nëse mendonte se fitoi shumë. Sir William nuk e bëri thujt shume Ai po e ruante kujtesën e tij me anekdota dhe fisnike emrat.

Kur Zonja Catherine dhe vajza e saj kishin luajtur për aq kohë sa ata zgjodhi, tryezat u prishën, karroca u ofrua Zonja Collins, me mirënjohje të pranuar dhe të porositur menjëherë. partia më pas u mblodh rreth zjarrit për të dëgjuar Zonjën Catherine përcaktoni çfarë moti do të kishin të nesërmen. Nga këto udhëzime ata u thirrën me mbërritjen e trajner; dhe me shumë fjalime mirënjohjeje për z. Collins anash dhe sa më shumë harqe në Sir William u larguan. Sapo ata kishin përzënë nga dera, Elizabeta u thirr nga ajo kushërira për të dhënë mendimin e saj për të gjitha ato që kishte parë në Rosings, të cilën, për hir të Charlotte, ajo e bëri më të favorshme se ajo me të vërtetë ishte. Por

lavdërimi i saj, megjithëse i kushtoi ca telashe, në asnjë mënyrë nuk mund të kënaqte z. Collins, dhe ai ishte shumë shpejt u detyrua të merrte lavdërimet e zonjës së saj në duart e tij.

Kapitulli 30

Sir William qëndroi vetëm një javë në Hunsford, por vizita e tij ishte mjaftueshëm kohë për ta bindur atë për të qënë më së shumti e bija të vendosur qetë, dhe të saj posedojnë një burrë të tillë dhe me një fqinj të tillë që nuk takoheshin shpesh. Ndërsa Sir William ishte me ta, z. Collins ia kushtoi mëngjesin për ta dëbuar në koncertin e tij, dhe duke i treguar vendin; por kur ai u largua, e gjithë familja u kthye në punësimet e tyre të zakonshme, dhe Elizabeth ishte mirënjohëse kur zbuloi se ata nuk e shihnin më shumë prej saj kushëriri nga ndryshimi, për shefin e kohës ndërmjet mëngjesi dhe darka tani kalonin nga ai ose në punë në kopsht ose duke lexuar dhe shkruar, dhe duke parë nga dritarja në dhomën e tij të librave, e cila përballë me rrugën. Dhoma në të cilën zonjat u ulën ishte prapa. Elizabeth në fillim kishte më tepër pyeste veten se Charlotte nuk duhet të preferonte sallonin e ngrënies përdorim i zakonshëm; ishte një dhomë me madhësi më të mirë dhe kishte një dhomë më të këndshme aspekti; por shpejt e pa që shoqja e saj kishte një arsye të shkëlqyeshme për atë që bëri, sepse z. Collins do të kishte qenë padyshim aq më pak në banesën e tij, po të ishin ulur në një mënyrë të barabartë i gjallë; dhe ajo i dha kredi Charlotte për aranzhimin.

Nga salla e vizatimeve ata nuk mund të dallonin asgjë në korsi, dhe i ishin borxhlinj Z. Collins për dijeninë e asaj karrocat shkuan së bashku, dhe sa shpesh sidomos Miss de Bourgh kaloi pranë me fajtonin e saj, të cilin ai kurrë nuk arriti ta vinte në dijeni ato, megjithëse ndodhën pothuajse çdo ditë. Ajo jo ndaluar jo rrallë në Parsonage, dhe kishte disa minuta ' biseda me Charlotte, por vështirë se u mbizotërua ndonjëherë për të dalë jashtë.

Kaluan shumë pak ditë në të cilat Z. Collins nuk ecte më Rosings, dhe jo shumë në të cilat gruaja e tij nuk e menduan atë e nevojshme për të shkuar gjithashtu; dhe derisa Elizabeta e kujtoi atë mund të ketë jetesa të tjera familjare për t'u asgjësuar, ajo mund nuk e kuptoj sakrificën e kaq shumë orëve. Tani dhe pastaj ata u nderuan me një telefonatë nga zonja e saj dhe asgjë nuk shpëtoi vëzhgimi i saj që po kalonte në dhomë gjatë këtyre vizitave. Ajo shqyrtoi punësimet e tyre, shikoi punën e tyre dhe i këshilloi ta bënë ndryshe; gjetur gabim me rregullimi i mobiljeve; ose zbuloi shërbëtoren në neglizhenca; dhe nëse ajo pranonte ndonjë pije freskuese, dukej se e bënte atë vetëm për hir të zbulimit se nyjet e zonjës Collins të mishi ishte shumë i madh për

familjen e saj.

Elizabeth shpejt e kuptoi, që megjithëse kjo zonjë e shkëlqyer nuk ishte brenda komisioni i paqes së qarkut, ajo ishte më aktive magjistrate në famullinë e saj, shqetësimet më të imta të së cilës ishin i bartur nga z. Collins; dhe sa herë që ndonjë nga shtëpitë ishin të gatshme të ishin grindavece, të pakënaqur ose shumë të varfër, ajo u vendosën në fshat për të zgjidhur mosmarrëveshjet e tyre, heshtni ankesat e tyre dhe qortojini ato në harmoni dhe bollëk.

Argëtimi i ngrënies në Rosings u përsërit rreth dy herë a javë; dhe, duke lejuar humbjen e Sir William, dhe atje vetëm një tavolinë letrash në mbrëmje, çdo argëtim i tillë ishte homologu i të parit. Angazhimet e tyre të tjera ishin të pakta, pasi stili i të jetuarit në lagje në përgjithësi ishte përtej Arritja e z. Collins. Megjithatë, kjo nuk ishte e keqe për Elizabetën, dhe në tërësi ajo e kaloi kohën e saj mjaft të qetë; ka pasur gjysmë ore bisede të këndshme me Charlotte, dhe moti ishte aq i mirë për kohën e vitit sa që ajo shpesh kishte shumë kënaqësi kënaqësi jashtë dverve. Ecja e saj e preferuar, dhe ku është ajo shpesh shkonin ndërsa të tjerët i bënë thirrje zonjës Catherine, ishte përgjatë një korije të hapur që dilte në atë anë të parkut, ku kishte një shteg të bukur të mbrojtur, të cilin askush nuk dukej se e vlerësonte por vetveten, dhe ku ndihej përtej arritjes së zonjës Catherine kuriozitet.

Në këtë mënyrë të qetë, së shpejti kaloi dy javë e para e vizitës së saj larg Pashkët po afroheshin dhe java paraardhëse ishte sillni një shtesë në familjen në Rosings, e cila në kaq të vogël a rrethi duhet të jetë i rëndësishëm. Elizabeth kishte dëgjuar shpejt pas saj mbërritja që Z. Darcy pritej atje gjatë disa javë, dhe megjithëse nuk kishte shumë nga të njohurit e saj të cilët ajo nuk preferoi, ardhja e tij do të siguronte një krahasimisht e re për të parë në partitë e tyre Rosings, dhe ajo mund të jetë e kënaqur duke parë se sa të pashpresë ishin modelet e zonjës Bingley mbi të, nga ana e tij sjellje ndaj kushëririt të tij, për të cilin ishte dukshëm i destinuar Zonja Catherine, e cila foli për ardhjen e tij me më të mirën kënaqësi, foli për të në termat e admirimit më të lartë, dhe dukej gati i zemëruar kur zbuloi se ai kishte qenë tashmë parë shpesh nga zonjusha Lucas dhe ajo.

Mbërritja e tij u njoh shpejt në Parsonage; sepse Z. Collins ishte duke ecur tërë mëngjesin brenda pikëpamjes së shtëpizave që hapen brenda Hunsford Lane, në mënyrë që të ketë sigurinë më të hershme të tij, dhe pasi bëri harkun e tij ndërsa karroca u kthye në Park, nxitoi për në shtëpi me inteligjencën e madhe. Në vijim në mëngjes ai nxitoi për në Rosings për të bërë nderimet e tij. Ka pasur dy nipat e Zonjës Catherine për t'i kërkuar ata, sepse z. Darcy kishte solli me vete

një kolonel Fitzwilliam, djali i tij i vogël xhaxhai Lord —, dhe, për habinë e madhe të të gjithë partisë, kur Z. Collins u kthye, zotërinjtë e shoqëruan. Charlotte i kishte parë nga dhoma e burrit të saj, duke kaluar rrugën dhe menjëherë vrapoi në tjetrin, u tha vajzave çfarë nderimi ata mund të presin, duke shtuar:

“Mund të të falënderoj, Eliza, për këtë pjesë të civilizimit. Z. Darcy kurrë nuk do të kisha ardhur kaq shpejt për të më pritur “.

Elizabeth mezi kishte kohë për të mohuar të gjitha të drejtat për kompliment, para se të njoftohej afrimi i tyre nga zilha e derës, dhe pak më vonë të tre zotërinjtë hynë në dhomë. Koloneli Fitzwilliam, i cili udhëhoqi rrugën, ishte rreth tridhjetë, jo i pashëm, por personalisht dhe drejtohuni me të vërtetë zotërisë. Zoti. Darcy dukej ashtu si ishte mësuar të shikonte Hertfordshire - i dha komplimentet e tij, me rezervën e tij të zakonshme, për të Zonja Collins, dhe cilatdo që të jenë ndjenjat e tij ndaj saj mik, e takoi atë me çdo paraqitje të qetësisë. Elizabetha thjesht ia shkurtuan pa i thënë asnjë fjalë.

Koloneli Fitzwilliam hyri në bisedë drejtpërdrejt me gatishmërinë dhe lehtësinë e një njeriu të mirë-edukuar, dhe foli shumë këndshëm; por kushëriri i tij, pasi iu drejtua një të lehtë vëzhgimi në shtëpi dhe kopsht për zonjën Collins, u ul për disa kohë pa folur me askënd. Në gjatësi, megjithatë, e tij civilizimi ishte zgjuar deri tani sa për të kërkuar Elizabeth pas shëndetit e familjes së saj. Ajo iu përgjigj atij në mënyrën e zakonshme dhe pas një çasti pauzë, shtoi:

“Motra ime e madhe ka qenë në qytet këto tre muaj. A keni ju nuk ka ndodhur ta shoh kurrë atje? ”

Ajo ishte krejtësisht e ndjeshme se ai kurrë nuk e kishte; por ajo dëshironte shikoni nëse ai do të tradhtonte ndonjë vetëdije për atë që kishte kaluar mes Binglejve dhe Jane, dhe ajo mendoi se ai dukej pak i hutuar ndërsa u përgjigj se ai kurrë nuk kishte qenë aq me fat sa tako zonjën Bennet. Subjekti u ndoq më larg, dhe zotërinjtë shpejt më pas u larguan.

Kapitulli 31

Sjelljet e kolonelit Fitzwilliam ishin shumë të admiruara në Famshëm, dhe zonjat të gjitha menduan se ai duhet të shtonte në mënyrë të konsiderueshme për kënaqësitë e angazhimeve të tyre në Rosings. Ishin disa ditë, megjithatë, para se të merrnin ndonjë ftesë atje - për ndërsa kishte vizitorë në shtëpi, ata nuk mund të ishin e nevojshme; dhe kjo nuk ishte vetëm deri në ditën e Pashkëve, gati një javë pas ardhja e zotërinjve, që ata u nderuan nga një i tillë vëmendje, dhe pastaj ata u pyetën thjesht për të lënë kishën për të eja atje në mbrëmje. Gjatë javës së fundit ata kishin parë shumë pak nga Lady Catherine ose vajza

e saj. Koloneli Fitzwilliam kishte thirri në Parsonage më shumë se një herë gjatë kohës, por z. Darsin ata e kishin parë vetëm në kishë.

Ftesa u pranua sigurisht, dhe në një orë të duhur ata iu bashkua partisë në sallonin e vizatimeve të Lady Catherine. Zonja e saj i priti ata civilisht, por ishte e qartë që kompania e tyre ishte afër asnjë mënyrë aq e pranueshme sa kur ajo nuk mund të gjente askënd tjetër; dhe ajo ishte, në fakt, gati e entuziazmuar nga nipat e saj, duke u folur atyre, veçanërisht për Darcy, shumë më tepër se për çdo person tjetër në dhoma

Koloneli Fitzwilliam dukej vërtet i lumtur kur i pa; gjithçka ishte një lehtësim i mirëpritur për të në Rosings; dhe zonja Collins është e bukur shoku për më tepër e kishte kapur dashurinë e tij shumë. Ai tani ulet vetë nga ajo, dhe foli aq mirë për Kent dhe Hertfordshire, i udhëtimeve dhe qëndrimit në shtëpi, i librave të rinj dhe muzikë, që Elizabeth nuk ishte argëtuar kurrë gjysma aq mirë në atë dhomë më parë; dhe ata biseduan me aq shpirt dhe rrjedhin, si për të tërhequr vëmendjen e vetë Lady Catherine, gjithashtu si i Z. Darcy. — Sytë e tij ishin kthyer shpejt dhe në mënyrë të përsëritur drejt tyre me një vështrim kurioziteti; dhe se zonja e saj, pas një kohe, ndau ndjenjën, u pranua më hapur, sepse ajo nuk u përpoq të thërriste:

“Çfarë është ajo që po thua, Fitzwilliam? Çfarë je ti duke folur për Çfarë po i tregon zonjës Bennet? Më lejoni të dëgjoj se çfarë është ajo është “.

“Ne po flasim për muzikë, zonjë”, tha ai, kur nuk ishte më në gjendje për të shmangur një përgjigje.

“E muzikës! Pastaj lutu fol me zë të lartë. Ofshtë nga të gjitha lëndët e mia kënaqësi. Unë duhet të kem pjesën time në bisedë nëse jeni duke folur për muzikë. Ka pak njerëz në Angli, unë mendoj, të cilët kanë më shumë kënaqësi të muzikës sesa unë, ose më mirë shije natyrale Nëse do të kisha mësuar ndonjëherë, do të isha i madh i aftë Dhe kështu do të ishte edhe Ana, nëse shëndeti i saj do ta kishte lejuar atë aplikoj Unë kam besim se ajo do të kishte performuar me kënaqësi. Si vazhdon Georgiana, Darcy? ”

Z. Darcy foli me lëvdata të dashura të motrës së tij aftësi

“Jam shumë e lumtur që dëgjoj një llogari kaq të mirë të saj”, tha Zonja Katerina; “Dhe lutu tregoji asaj nga unë, që ajo të mos mund ta presë shkëlqyeshëm nëse ajo nuk praktikon një marrëveshje të mirë. ”

“Unë ju siguroj, zonjë,” u përgjigj ai, “se ajo nuk ka nevojë për të tilla këshilla Ajo praktikon shumë vazhdimisht. ”

“Aq më mirë. Nuk mund të bëhet shumë; dhe kur unë tjetër shkruaji asaj, unë do ta ngarkoj atë të mos e neglizhojë atë në asnjë llogari Unë

shpesh u them zonjave të reja se nuk ka asnjë përsosmëri në muzikë të fitohet pa praktikë të vazhdueshme. Unë i kam thënë zonjës Bennet disa herë, se ajo kurrë nuk do të luajë me të vërtetë mirë nëse ajo praktikon më shumë; dhe megjithëse zonja Collins nuk ka asnjë instrument, ajo është shumë i mirëpritur, siç i kam thënë shpesh, për të ardhur në Rosings çdo ditë, dhe luaj në pianoforte në dhomën e zonjës Jenkinson. Ajo nuk do të ishte në rrugën e askujt, e dini, në atë pjesë të shtëpisë.”

Z. Darcy dukej pak i turpëruar nga keqtrajtimi i tezes së tij dhe nuk bëri asnjë përgjigje.

Kur kafja mbaroi, koloneli Fitzwilliam e kujtoi Elizabetën pasi kishte premtuar të luante me të; dhe ajo u ul direkt në instrument Ai afroi një karrige pranë saj. Zonja Catherine e dëgjoi gjysmë këngë, dhe pastaj bisedoi, si më parë, me nipin e saj tjetër; derisa ky i fundit u largua nga ajo, dhe duke e bërë me të zakonshme diskutimi drejt pianofortës i stacionuar në mënyrë që të komandoni një pamje të plotë të pamjes së interpretuesit të ndershtëm. Elizabeth pa atë që po bënte, dhe në fillim e përshtatshme pauzë, u kthye drejt tij me një buzëqeshje harku dhe tha:

“Do të thuash të më frikësosh, z. Darcy, duke ardhur në gjithë këtë gjendje te me degjosh Unë nuk do të shqetësohem megjithëse motra juaj luan aq mirë. Ekziston një kokëfortësi për mua që kurrë nuk mund ta duroj të frikësohen nga vullneti i të tjerëve. Guximi im rritet gjithmonë çdo përpjekje për të më frikësuar ”.

“Unë nuk do të them se jeni gabuar,” u përgjigj ai, “sepse ju nuk mund të besojnë me të vërtetë për të argëtojë ndonjë dizajn të alar-mante ti; dhe kam pasur kënaqësinë e njohjes suaj mjaft kohë të dini se gjeni kënaqësi të madhe në profesionalizimin herë pas here mendime të cilat në fakt nuk janë tuajat. ”

Elizabeth qeshi me gjithë zemër me këtë fotografi të vetvetes dhe tha kolonelit Fitzwilliam, “Kushëriri juaj do t’ju japë një shumë të bukur nocionin për mua, dhe të mësoj të mos besosh një fjalë që them. unë jam veçanërisht i pafat në takimin me një person kaq të aftë të ekspozojë karakteri im i vërtetë, në një pjesë të botës ku unë shpresoja kaloj veten me një farë kredie. Në të vërtetë, Z. Darcy, gjithçka është shumë bujare në ju për të përmendur të gjitha ato që keni ditur për timen disavantazh në Hertfordshire - dhe, më lini të them, shumë gjithashtu jopolitike - sepse po më provokon të hakmerrem, dhe të tilla gjërat mund të dalin ashtu siç do të trondisin marrëdhëniet tuaja për t’i dëgjuar. ”

“Unë nuk kam frikë nga ti”, tha ai duke buzëqeshur.

“Lutuni më lini të dëgjoj për çfarë keni për ta akuzuar atë”, thirrri

koloneli Fitzwilliam. “Unë do të doja të dija se si sillet ai midis të huaj”.

“Ju do të dëgjoni atëherë - por përgatituni për diçka shumë e tmerrshme Hera e parë që e kam parë ndonjëherë në Hertfordshire, duhet ta dini, ishte në një top - dhe në këtë top, çfarë mendoni ai e bëri? Ai kërceu vetëm katër vallëzime, megjithëse zotërinjtë ishin të pakët; dhe, për dijeninë time të sigurt, ishin më shumë se një zonjë e re ulur në dëshirë të një partneri. Z. Darcy, ju nuk mund ta mohoni atë fakt”.

“Në atë kohë nuk kisha nderin të njoh ndonjë zonjë në Gjermani kuvend përtej partisë time”.

“E vërtetë; dhe askush nuk mund të futet kurrë në një dhomë topi. Mirë, Kolonel Fitzwilliam, çfarë mund të luaj më pas? Gishtat e mi presin tuajat urdhërat”.

“Ndoshta,” tha Darcy, “Unë do të kisha gjykuar më mirë, po të kisha kërkuar një hyrje; por jam i pakualifikuar për t’ia rekomanduar vetes të huaj”.

“A duhet ta pyesim kushëririn tuaj arsyen e kësaj?” tha Elizabeta, akoma duke iu drejtuar kolonelit Fitzwilliam. “A duhet ta pyesim pse një burrë me sens dhe edukim, dhe kush ka jetuar në botë, është i sëmurë të kualifikuar për t’u rekomanduar të huajve?”

“Unë mund t’i përgjigjem pyetjes tuaj,” tha Fitzwilliam, “pa aplikuar tek ai. Kjo është për shkak se ai nuk do t’i japë vetes telashe”.

“Unë sigurisht nuk kam talentin që disa njerëz zotërojnë”, tha Darcy, “duke biseduar lehtë me ata që nuk i kam parë kurrë më parë. Nuk mund ta kap tonin e bisedës së tyre, ose të dukem i interesuar në shqetësimet e tyre, siç e shoh shpesh të bërë.”

“Gishtat e mi,” tha Elizabeth, “nuk lëvizin mbi këtë instrument në mënyrën mjeshtërore, të cilën unë shoh që bëjnë aq shumë gra. Ata kane jo e njëjta forcë ose shpejtësi, dhe nuk prodhojnë të njëjtën gjë shprehje Por atëherë unë gjithmonë kam menduar që ajo të jetë e imja faji - sepse nuk do të mundohem të praktikoj. Eshte jo se nuk i besoj gishtat e mi aq të aftë sa të tjerët gruaja e ekzekutimit superior.”

Darcy buzëqeshi dhe tha: “Ke shumë të drejtë. Ju keni punësuar kohën tuaj shumë më mirë. Askush nuk e pranoi privilegjin të dëgjuarit mund të mendoni gjithçka që dëshiron. Ne asnjëri prej nesh bëj të huajve.”

Këtu ata u ndërprenë nga Zonja Catherine, e cila thirri e di se për çfarë po flisnin. Elizabeta filloi menjëherë duke luajtur përsëri. Zonja Catherine u afrua dhe, pasi dëgjoi për disa minuta, i tha Darcy:

“Miss Bennet nuk do të luante aspak keq nëse praktikonte më shumë, dhe mund të ketë përparësinë e një mjeshtri në Londër. Ajo ka një shumë nocion i mirë i prekjes, megjithëse shija e saj nuk është e barabartë me Anne's Anne do të kishte qenë një interpretuese e lezetshme, po ta kishte shëndeti e lejoi atë të mësonte. ”

Elizabeth shikoi Darcy-n për të parë se sa për zemërsisht ai u dha pëlqimin e tij lavdërimi i kushëririt; por as në atë moment dhe as në ndonjë tjetër a mund të dallojë ajo ndonjë simptomë dashurie; dhe nga e tëra e tij Sjellja e Miss de Bourgh ajo e nxori këtë ngushëllim për Miss Bingley, që ai mund të kishte po aq të ngjarë të martohej me *her*, kishte qenë ajo lidhja e tij.

Lady Catherine vazhdoi vërejtjet e saj mbi performancën e Elizabeth, duke përzier me ta shumë udhëzime për ekzekutimin dhe shijen. Elizabetha i priti me gjithë durimin e civilizimit, dhe, me kërkesë të zotërinjve, mbeti në instrument derisa karroca e zonjës së saj ishte gati për t'i marrë të gjithë në shtëpi.

Kapitulli 32

Elizabeth ishte ulur vetvetiu të nesërmen në mëngjes dhe i shkruante Jane ndërsa zonja Collins dhe Maria ishin nisur për biznes në fshat, kur ajo u trondit nga një unazë në derë, e sigurta sinjal i një vizitori. Ndërsa nuk kishte dëgjuar asnjë karrocë, ajo e mendoi nuk ka gjasa të jetë Zonja Catherine, dhe nën atë frikë po hiqte letrën e saj gjysmë të gatshme që të mund të shpëtonte të gjitha pyetjet e paturpshme, kur u hap dera, dhe, për të shumë surprizë e madhe, Z. Darcy, dhe Z. Darcy vetëm, hynë në dhomë.

Ai dukej i habitur gjithashtu kur e gjeti atë vetëm dhe kërkoi falje për të ndërhyrja e tij duke e lënë të kuptojë se ai i kishte kuptuar të gjitha zonjat do të ishin brenda.

Ata pastaj u ulën, dhe kur pyetjet e saj pas Rosings ishin bërë, dukej se rrezikonte të zhytej në heshtjen totale. Ishte absolutisht e nevojshme, pra, për të menduar për diçka, dhe në kjo shfaqje duke kujtuar __ kur__ ajo e kishte parë atë të fundit në Hertfordshire, dhe duke u ndjerë kurioz të di se çfarë do të thoshte subjekti i largimit të tyre të nxituar, ajo vuri re:

“Sa papritur ju të gjithë u larguat nga Netherfield nëntorin e kaluar, z. Darcy! Duhet të ketë qenë një befasi më e pëlqyeshme për Z. Bingley të shoh të gjithë pas tij kaq shpejt; sepse, nëse e kujtoj mirë, ai shkoi por një ditë më parë. Ai dhe motrat e tij ishin mirë, shpresoj, kur u larguat nga Londra? ”

“Në mënyrë perfekte, ju falënderoj.”

Ajo zbuloi se nuk do të merrte asnjë përgjigje tjetër, dhe, pas një u

shtua një pauzë e shkurtër:

“Mendoj se e kam kuptuar që Z. Bingley nuk ka shumë ide të kthehem ndonjëherë përsëri në Netherfield? ”

“Nuk e kam dëgjuar kurrë të thotë kështu; por ka të ngjarë që ai të mundet të kalojë shumë pak nga koha e tij atje në të ardhmen. Ai ka shumë miqtë, dhe është në një kohë të jetës kur miqtë dhe angazhimet po rriten vazhdimisht. ”

“Nëse ai do të thotë të jetë shumë pak në Netherfield, do të ishte më mirë për lagjen që ai duhet të heqë dorë plotësisht nga vendi, sepse atëherë mund të kemi një familje të vendosur atje. Por, ndoshta, Z. Bingley nuk e mori shtëpinë aq shumë për komoditetin e lagjes si për të tijat, dhe ne duhet prisni që ai ta mbajë atë ose ta lërë atë në të njëjtin parim “.

“Nuk duhet të habitem,” tha Darcy, “nëse do ta jepte atë deri sa të ofrojë ndonjë blerje e pranueshme. ”

Elizabeta nuk bëri asnjë përgjigje. Ajo kishte frikë të fliste më gjatë për të shoku; dhe, duke mos pasur asgjë tjetër për të thënë, tani ishte i vendosur të lëni telashet e gjetjes së një teme.

Ai mori sugjerimin dhe së shpejti filloi me, “Kjo duket shumë shtëpi e rehatshme. Zonja Catherine, besoj se bëri shumë kur Z. Collins erdhi për herë të parë në Hunsford. ”

“Besoj se ajo e bëri - dhe jam i sigurt që nuk mund ta kishte dhuruar mirësi për një objekt më mirënjohës. ”

“Zoti. Collins duket të jetë me shumë fat në zgjedhjen e tij të a grua. ”

«Po, me të vërtetë, miqtë e tij mund të gëzohen që ai u takua me të një nga shumë pak gratë e arsyeshme që do ta kishin pranuar atë, ose e kanë bërë atë të lumtur nëse do ta kishin. Miku im ka një të shkëlqyer mirëkuptim - megjithëse nuk jam i sigurt që e konsideroj duke u martuar me Z. Collins si gjëja më e mençur që ka bërë ndonjëherë. Ajo duket krejtësisht i lumtur, megjithatë, dhe në një dritë të kujdesshme është sigurisht një ndeshje shumë e mirë për të. ”

“Duhet të jetë shumë e pëlqyeshme që ajo të vendoset brenda kaq lehtë distancën e familjes dhe miqve të saj. ”

“Një distancë e lehtë, e quan atë? Nearlyshtë gati pesëdhjetë milje. ”

“Dhe çfarë është pesëdhjetë milje rrugë e mirë? Pak më shumë se gjysma e një udhëtimi ditor. Po, unë e quaj atë një distancë shumë të lehtë. ”

“Unë kurrë nuk duhet ta kisha konsideruar distancën si një nga *avantazhet* e ndeshjes, “bërtiti Elizabeth. “Nuk duhet të kem kurrë

tha znj. Collins ishte vendosur pranë familjes së saj. ”

“Ishtë një provë e lidhjes suaj me Hertfordshire. Çdo gjë përtej lagjes së Longbourn, unë mendoj, do shfaqen larg. ”

Ndërsa ai fliste, kishte një lloj buzëqeshjeje që Elizabeth e fantazonte kuptohet; ai duhet të mendojë që ajo të mendojë për Jane dhe Netherfield dhe ajo u skuq kur u përgjigj:

“Nuk dua të them që një grua mund të mos vendoset shumë afër familjen e saj. E largët dhe e afërta duhet të jenë relative dhe të varen nga ajo shumë rrethana të ndryshme. Ku ka fat për të bërë shpenzimet e udhëtimit të parëndësishme, distanca nuk bëhet e keqe. Por nuk është rasti __ këtu__. Z. dhe Znj. Collins kanë një të ardhura të rehatshme, por jo një të tillë që do të lejojë të shpeshta udhëtime - dhe jam i bindur që shoqja ime nuk do ta quante veten __ pranë__ familjes së saj nën më pak se gjysma e distancës aktuale. ”

Z. Darcy tërhoqi karrigen e tij pak drejt saj dhe tha: ”Ju nuk mund të ketë të drejtë për një atashim kaq të fortë lokal. Ju nuk mund të ketë qenë gjithmonë në Longbourn. ”

Elizabetha dukej e habitur. Zotëria përjetoi disa ndryshime e ndjenjës; ai tërhoqi prapa karrigen e tij, mori një gazetë nga tavolina dhe duke hedhur një vështrim mbi të, tha, me një zë më të ftohtë:

“A jeni i kënaqur me Kentin?”

Pasoi një dialog i shkurtër mbi temën e vendit pala e qetë dhe koncize - dhe së shpejti i dha fund hyrjes së Charlotte dhe motra e saj, sapo u kthyen nga shëtitja e saj. *tête-à-tête* i befasoi ata. Z. Darcy tregoi gabimin i cili kishte shkaktuar ndërhyrjen e tij në Mis Bennet, dhe pasi u ul një disa minuta më gjatë pa i thënë shumë askujt, u largua.

“Cili mund të jetë kuptimi i kësaj?” tha Charlotte, posa ai kishte ikur. “E dashura ime, Eliza, ai duhet të jetë i dashuruar me ty, ose ai nuk do të na kishte thirrur kurrë në këtë mënyrë të njohur “.

Por kur Elizabetha tregoi për heshtjen e tij, nuk dukej shumë ka të ngjarë, edhe për dëshirat e Charlotte, të jetë rasti; dhe pastaj hamendësime të ndryshme, ato më në fund mund të supozonin vetëm vizitën e tij vazhdo nga vështirësia për të gjetur ndonjë gjë për të bërë, e cila ishte aq më e mundshme nga koha e vitit. Të gjitha sportet në terren ishin mbi Brenda dyerve kishte Zonjën Catherine, libra dhe një tryezë bilardo, por zotërinjtë nuk mund të jenë gjithmonë brenda dyerve; dhe në afërsi të Famullitarit, ose këndshmerinë e shëtitjes tek ajo, ose nga njerëzit që jetonin në të, dy kushërinjtë gjetën një tundimi nga kjo periudhë e të ecurit atje pothuajse çdo ditë. Ata telefononin në kohë të ndryshme të mëngjesit, ndonjëherë veçmas, ndonjëherë së bashku,

dhe tani dhe pastaj të shoqëruar nga tezja e tyre. Për të gjithë ishte e qartë se koloneli Fitzwilliam erdhi sepse ai kishte kënaqësi në shoqërinë e tyre, një bindje e cila natyrisht e rekomandoi edhe më shumë; dhe Elizabeta u kujtua nga vetë kënaqësia e saj për të qenë me të, si dhe nga e tija admirimi i dukshëm i saj, i ish-të preferuarit të saj George Wickham; dhe megjithëse, në krahasimin e tyre, ajo pa që kishte më pak butësia joshëse në sjelljet e kolonelit Fitzwilliam, ajo besonte se ai mund të kishte mendjen më të mirë të informuar.

Por pse Z. Darcy vinte kaq shpesh në Famullinë e Famshme, ishte më shumë e vështirë për tu kuptuar. Nuk mund të ishte për shoqërinë, pasi ai shpesh rrinte aty dhjetë minuta së bashku pa hapur të tijat buzët; dhe kur ai foli, dukej efekti i domosdoshmërisë më tepër sesa me zgjedhje - një sakrificë për drejtësinë, jo një kënaqësi për të vetveten. Ai rrallë u shfaq me të vërtetë i animuar. Zonja Collins e dinte jo çfarë të bëjë me të. Koloneli Fitzwilliam është herë pas here duke qeshur me budallallëkun e tij, provoi se ai ishte përgjithësisht të ndryshme, të cilat njohuritë e saj për të nuk mund të kishin treguar asaj; dhe siç do të donte ta kishte besuar këtë ndryshim efekti i dashurisë, dhe objekti i asaj dashurie shoqja e saj Eliza, ajo vendosi veten seriozisht të punojë për ta zbuluar. Ajo e shikoi atë sa herë që ishin në Rosings, dhe sa herë që ai erdhi në Hunsford; por pa shumë sukses. Ai sigurisht e shikoi shoqen e saj a shumë, por shprehja e asaj vështrimi ishte e diskutueshme. Ajo ishte një vështrim i zellshëm, i palëkundur, por ajo shpesh dyshonte nëse kishte shumë admirim në të dhe ndonjëherë nuk dukej asgjë por mungesa e mendjes.

Ajo i kishte sugjeruar një ose dy herë Elizabetës mundësinë e e tij ishte e pjesshme ndaj saj, por Elizabeth gjithmonë qeshte me ideja; dhe znj. Collins nuk e mendoi mirë të shtypte shtypin subjekt, nga rreziku i rritjes së pritjeve që mund të jetë vetëm përfundoj në zhgënjim; sepse sipas mendimit të saj nuk pranoi të një dyshim, se e gjithë mosdashja e shoqes së saj do të zhdukej, nëse do të mundej supozojmë që ai të jetë në fuqinë e saj.

Në skemat e saj të mira për Elizabetën, ajo ndonjëherë e planifikonte atë duke u martuar me koloneli Fitzwilliam. Ai ishte përtej krahasimit më së shumti njeri i këndshëm; ai sigurisht e admironte atë, dhe situatën e tij në jetë ishte më i pranueshëm; por, për të kundërpeshuar këto përparësi, z. Darcy kishte patronazh të konsiderueshëm në kishë dhe kushëririn e tij nuk mund të kishte fare.

Kapitulli 33

Më shumë se një herë Elizabeth, në rrëmujën e saj brenda parkut, papritur takoni z. Darcy. Ajo ndjeu të gjithë perversitetin e keqbërje

që duhet ta sjellë atë atje ku nuk u soll askush tjetër, dhe, për të mos përsëritur kurrë më, u kujdes që ta informonte atë në fillim që ishte një ndjekje e saj e preferuar. Si mundet ndodhë për herë të dytë, prandaj ishte shumë e çuditshme! Megjithatë e bëri, dhe edhe një e treta. Dukej si një natyrë e qëllimshme e keqe, ose një vullnetar pendim, sepse në këto raste nuk ishte thjesht disa zyrtare hetimet dhe një pauzë e vështirë dhe më pas larg, por ai në të vërtetë mendoi se ishte e nevojshme të kthehej prapa dhe të ecte me të. Ai kurrë tha shumë, as ajo nuk ia dha vetes mundimin e duke folur ose duke dëgjuar shumë; por e goditi atë gjatë rencontre e tyre e tretë se ai po pyeste disa të çuditshme pa lidhje pyetje - në lidhje me kënaqësinë e saj për të qenë në Hunsford, dashurinë e saj për shëtitjet e vetmuara dhe mendimi i saj për z. dhe znj. Collins lumturi; dhe kjo duke folur për Rosings dhe atë jo në mënyrë perfekte duke kuptuar shtëpinë, ai dukej se priste që sa herë që ajo hyri në Kent përsëri ajo do të qëndronte edhe atje. Fjalët e tij dukej se nënkuptonte atë. A mund ta ketë kolonelin Fitzwilliam në të tijin mendime? Ajo supozoi, nëse ai donte të thoshte ndonjë gjë, ai duhet të thotë një aludim për atë që mund të lindë në atë tremujor. E shqetësoi atë a pak, dhe ajo ishte mjaft e lumtur për të gjetur veten në portën në zbehët përballë Familjes.

Ajo ishte fejuar një ditë ndërsa ecte, duke lexuar të fundit të Jane-s letër, dhe duke u ndalur në disa pjesë që vërtetuan se Jane kishte nuk shkruhet me shpirt, kur, në vend që të befasohet përsëri nga Z. Darcy, ajo pa duke parë se koloneli Fitzwilliam ishte duke u takuar me të. Vendosi menjëherë e letrës dhe detyrimi i a buzeqesh, ajo tha:

“Unë nuk e dija më parë që ju keni ecur ndonjëherë në këtë mënyrë.”

“Unë kam qenë duke bërë një turne në park,” u përgjigj ai, “si unë në përgjithësi bëni çdo vit, dhe synoni ta mbyllni atë me një telefonatë në famullitari. A po shkon shumë më larg? ”

“Jo, unë duhet të isha kthyer në një moment.”

Dhe në përputhje me rrethanat, ajo u kthye dhe ata ecën drejt Famshërimit të bashku.

“Me siguri largoheni nga Kent të Shtunën?” tha ajo.

«Po - nëse Darcy nuk e shtyn përsëri. Por unë jam tek ai asgjësimi. Ai e rregullon biznesin ashtu si dëshiron ”.

“Dhe nëse nuk është në gjendje të kënaqë veten në marrëveshje, ai ka në kënaqësia më e vogël në fuqinë e madhe të zgjedhjes. Nuk e di çdokush që duket se gëzon më shumë fuqinë për të bërë atë që i pëlqen sesa Z. Darcy. ”

“Ai i pëlqen të ketë mënyrën e tij shumë mirë”, u përgjigj koloneli Fitzwilliam. “Por kështu bëjmë të gjithë. Vetëm se ai ka më mirë do

të thotë ta kesh se shumë të tjerë, sepse ai është i pasur, dhe shumë të tjerët janë të varfër. Unë flas me ndjenjë. Një djalë më i ri, e dini, duhet jini të dënuar nga vetëmohimi dhe varësia. ”

“Sipas mendimit tim, djali i vogël i një kont mund të dijë shumë pak e asnjërës. Tani seriozisht, çfarë keni njohur ndonjëherë për vetëmohimin dhe varësia? Kur jeni parandaluar nga mungesa e parave nga të shkuarit kudo që keni zgjedhur, ose të blini ndonjë gjë që keni pasur dashuroj për? ”

“Këto janë pyetje në shtëpi - dhe mbase nuk mund të them se i kam përjetoi shumë vështirësi të asaj natyre. Por në çështjet e peshë më të madhe, mund të vuaj nga mungesa e parave. Djem të rinj nuk mund të martohen atje ku u pëlqen ”.

“Nëse nuk i pëlqejnë gratë e fatit, gjë që unë mendoj se i pëlqen shumë shpesh e bëjnë. ”

“Zakonet tona të shpenzimeve na bëjnë shumë të varur dhe nuk ka shumë në rangun tim të jetës që kanë mundësi të martohen pa disa vëmendja ndaj parave. ”

“A është kjo,” mendoi Elizabeta, “e destinuar për mua?” dhe ajo ngjyrosi në Ideja; por, duke u rikuperuar vetë, tha me një ton të gjallë, “Dhe lutuni, cili është çmimi i zakonshëm i djalit të vogël të një kont? Në qoftë se nuk vëllai i madh është shumë i sëmurë, unë mendoj se ju nuk do të pyesni mbi pesëdhjetë mijë paund ”.

Ai iu përgjigj asaj në të njëjtin stil dhe tema ra. Për të ndërpresë një heshtje e cila mund ta bëjë atë të dashurojë që të preket me të çfarë kishte kaluar, ajo menjëherë më pas tha:

“Unë imagjinoj kushëriri juaj ju solli me të kryesisht për të për hir të dikujt në dispozicion të tij. Pyes veten se ai nuk e bën martohuni, për të siguruar një komoditet të qëndrueshëm të këtij lloji. Por, mbase, motra e tij bën edhe për të tashmen, dhe, siç është ajo nën kujdesin e tij të vetëm, ai mund të bëjë atë që i pëlqen me të. ”

“Jo,” tha koloneli Fitzwilliam, “ky është një avantazh që ai është duhet të ndahet me mua. Unë jam bashkuar me të në kujdestarinë e Zonjusha Darcy. ”

“A jeni vërtet? Dhe lutuni se çfarë lloj kujdestarësh bëni? A ju jep ngarkesa juaj shumë telashe? Zonja të reja të moshës së saj nganjëherë janë paksa të vështira për t’u menaxhuar, dhe nëse ajo ka fryma e vërtetë Darcy, ajo mund të dëshirojë të ketë mënyrën e vet. ”

Ndërsa fliste, ajo e vëzhgoi duke e parë me zell; dhe mënyrën në të cilën ai menjëherë e pyeti atë pse ajo mendonte Miss Darcy ka të ngjarë t’u japë atyre ndonjë shqetësim, e bindi atë se ajo në një farë mënyre ose tjetra iu afrua vërtetës. Ajo direkt u përgjigj:

“Ju nuk duhet të trembeni. Unë kurrë nuk kam dëgjuar ndonjë dëm të saj; edhe une guxoni të thoni se ajo është një nga krijesat më të hollësishme në botë. Ajo është një preferuar shumë e mirë me disa zonja të mia e njohur, zonja Hurst dhe zonjusha Bingley. Unë mendoj se kam dëgjuar ti thua se i njeh ata. ”

“Unë i njoh pak. Vëllai i tyre është një zotëri i këndshëm njeri - ai është një mik i madh i Darcy. ”

“Oh! po, “tha Elizabeth me zell; “Zoti. Darcy është jashtëzakonisht i mirë me të Z. Bingley, dhe kujdeset shumë për të. ”

“Kujdes për të! Po, me të vërtetë besoj se Darcy kujdeset për të në ato pika ku ai dëshiron më shumë kujdes. Nga diçka që ai më tha në udhëtimin tonë këtu, unë kam arsye të mendoj Bingley shumë borxhli ndaj tij. Por unë duhet të kërkoj faljen e tij, sepse unë nuk kanë të drejtë të supozojnë se Bingley ishte personi i paraparë. Ajo ishte e gjitha hamendje. ”

“Çfarë do të thuash?”

“Shtë një rrethanë të cilën Darcy nuk mund të dëshironte të ishte përgjithësisht dihet, sepse nëse do të takohej me familjen e zonjës, ajo do të ishte një gjë e pakëndshme. ”

“Ju mund të varet nga mos përmendja”.

“Dhe mos harroni se nuk kam shumë arsye për të supozuar që të jetë Bingley. Ajo që ai më tha ishte thjesht kjo: se ai përgëzoi vetë që kohët e fundit ka shpëtuar një mik nga shqetësimet të një martese më të matur, por pa përmendur emra ose ndonjë të dhëna të tjera, dhe unë vetëm dyshoja se ishte nga Bingley duke e besuar atë lloj njeriu të ri për të hyrë në një copëz të kësaj lloj, dhe nga njohja e tyre që kanë qenë së bashku e tërë verën e kaluar.”

“A ju dha z. Darcy arsye për këtë ndërhyrje?”

“E kuptova që kishte disa kundërshtime shumë të forta kundër Zonja.”

“Dhe cilat arte i përdori për t'i ndarë ato?”

“Ai nuk më foli për artet e tij”, tha Fitzwilliam, duke qeshur “Ai më tha vetëm atë që të kam thënë tani.”

Elizabeth nuk bëri asnjë përgjigje dhe vazhdoi tutje, me zemrën e saj të ënjtur indinjatë. Pasi e pa pak, Fitzwilliam e pyeti pse ishte aq e zhytur ne mendime.

“Po mendoj për ato që më ke thënë”, tha ajo. “Juaji sjellja e kushëririt nuk i përshtatet ndjenjave të mia. Pse duhej të ishte ai? gjykoni? ”

“Ju jeni më tepër të vendosur ta quani ndërhyrjen e tij të zellshme?”

“Unë nuk e shoh se çfarë të drejte kishte z. Darcy të vendoste për

gjendjen e duhur e prirjes së mikut të tij, ose pse, sipas gjykimit të tij i vetëm, ai duhej të përcaktonte dhe drejtojë në çfarë mënyre shoku i tij ishte të isha i lumtur. Por, “vazhdoi ajo, duke kujtuar veten e saj,” si ne nuk dimë asnjë nga veçoritë, nuk është e drejtë ta dënojmë atë. Nuk duhet të supozohet se kishte shumë dashuri në rast.”

“Kjo nuk është një supozim i panatyrshëm,” tha Fitzwilliam, “por është një zbutje e nderit të triumfit të kushëririt tim shumë trishtim. ”

Kjo u fol me shaka; por iu duk asaj ashtu thjesht a foto e Z. Darcy, se ajo nuk do t'i besonte vetes me një përgjigjen, dhe për këtë arsye, duke ndryshuar papritur bisedën e biseduar për çështje indiferente derisa arritën në Familje. Atje, u mbyll në dhomën e saj, sapo vizitori i la ata, ajo mund të mendonte pa ndërprerje të gjitha ato që kishte dëgjuar. Ajo nuk duhej supozuar se ndonjë popull tjetër mund të nënkuptohet se ata me të cilët ajo ishte e lidhur. Nuk mund të ekzistonte në __ dy njerëz në botë mbi të cilët z. Darcy mund të kishte kaq të pakufishëm ndikimi. Se ai kishte qenë i shqetësuar në masat e marra për të veç Bingley dhe Jane ajo kurrë nuk kishte dyshuar; por ajo kishte gjithmonë i atribuohet Miss Bingley modelin kryesor dhe rregullimin e tyre. Nëse kotësia e tij, nuk do të mashtronte ai, __ ai __ ishte shkaku, krenaria dhe kapriçoja e tij ishin shkaku, i gjithçka që Jane kishte vuajtur, dhe ende vazhdonte të vuante. Ai kishte shkatërroi për një kohë çdo shpresë lumturie për më së shumti zemër e dashur, bujare në botë; dhe askush nuk mund të thoshte sa e qëndrueshme mund të ketë shkaktuar një e keqe.

“Kishte disa kundërshtime shumë të forta kundër zonjës”, ishin Fjalët e kolonelit Fitzwilliam; dhe ato kundërshtime të forta ndoshta ishin, ajo kishte një xhaxhai i cili ishte një avokat i vendit, dhe një tjetër që ishte me biznes në Londër.

“Për vetë Jane,” bërtiti ajo, “nuk mund të kishte asnjë mundësi e kundërshtimit; gjithë bukurinë dhe mirësinë ashtu siç është! —her duke kuptuar shkëlqyeshëm, mendja e saj u përmirësua dhe sjellja e saj joshës. Asgjë nuk mund të nxitej kundër babait tim, i cili, megjithëse me disa veçori, ka aftësi z. Darcy vetë nuk ka nevojë të përcmojë dhe respektojë atë që do ndoshta kurrë nuk arrijnë. ” Kur mendoi për nënën e saj, atë besimi i dha rrugë pak; por ajo nuk do ta lejonte asnjë kundërshtimet __ atje __ kishin peshë materiale me Z. Darcy, të cilit krenaria, ishte e bindur ajo, do të merrte një plagë më të thellë nga duan me rëndësi në lidhjet e shokut të tij, sesa nga ato nuk dua kuptim; dhe ajo ishte mjaft e vendosur, më në fund, se ai kishte janë qeverisur pjesërisht nga kjo lloj krenarie më e keqe, dhe pjesërisht nga dëshira për të mbajtur zotin Bingley për motrën e tij.

Nxitja dhe lotët që pësoi subjekti, sollën një dhimbje koke; dhe u bë

shumë më keq drejt mbrëmjes, sa, shtoi mosgatishmërinë e saj për të parë Z. Darcy, kjo e përcaktoi atë për të mos marrë pjesë në kushërinjtë e saj në Rosings, ku ishin fejuar pini çaj. Zonja Collins, duke parë që ishte vërtet e sëmurë, e bëri mos e shtypni atë për të shkuar dhe sa më shumë që të ishte e mundur e ndaloj burrin e saj nga shtypja e saj; por Z. Collins nuk mund ta fshehte të tijin kuptimi i zonjës Catherine që nuk ishte i kënaqur prej saj duke qëndruar në shtëpi.

Kapitulli 34

Kur ata ishin zhdukur, Elizabeta, sikur donte të shfaqësohej veten sa më shumë të jetë e mundur kundër z. Darcy, zgjodhi për të punësimin ekzaminimin e të gjitha letrave që Jane kishte i shkruajtur asaj që kur ishte në Kent. Ato nuk përmbanin asnjë aktual ankesa, as nuk kishte ndonjë ringjallje të dukurive të kaluara, ose ndonjë tjetër komunikimi i vuajtjes së tanishme. Por në të gjitha, dhe pothuajse çdo linjë e secilës, kishte një dëshirë për atë gaz ishte përdorur për të karakterizuar stilin e saj, dhe i cili, duke vazhduar nga qetësia e një mendjeje të qetë me vetveten dhe me mirësi i prirur ndaj të gjithëve, mezi kishte mjegulluar ndonjëherë. Elizabeth vuri re çdo fjalë që përcillte idenë e shqetësim, me një vëmendje të cilën ajo kishte marrë vështirë se në leximi i parë. Mburra e turpshme e Z. Darcy me atë mjerim që kishte ishte në gjendje të shkaktonte, i dha asaj një sens më të mprehtë të motrës së saj vuajtjet. Ishte një ngushëllim të mendosh se vizita e tij në Rosings do të mbaronte të nesërmen e ditës tjetër - dhe, një qetësi më e madhe, se në më pak se dy javë ajo duhet të jetë vetë me të Jane përsëri, dhe mundësoi të kontribuojë në rimëkëmbjen e saj shpirtrat, me gjithë atë dashuri mund të bëjë.

Ajo nuk mund të mendonte që Darcy të largohej nga Kent pa e kujtuar që kushëriri i tij do të shkonte me të; por koloneli Fitzwilliam kishte e bëri të qartë se ai nuk kishte aspak qëllime, dhe i pëlqeshëm si ai ishte, ajo nuk donte të ishte e pakënaqur me të.

Ndërsa zgjidhte këtë pikë, ajo u zgjua papritmas nga zëri nga zija e derës dhe shpirtrat e saj u lëkundën pak nga ideja për të qenë vetë koloneli Fitzwilliam, i cili kishte dikur më parë thirret vonë në mbrëmje, dhe tani mund të vijë të pyesni veçanërisht pas saj. Por kjo ide u dëbua shpejt, dhe ajo shpirtrat ishin shumë ndryshe të prekur, kur, për të shqiptuar e saj i habitur, ajo pa z. Darcy duke ecur në dhomë. Me nxitim në mënyrë që ai menjëherë filloi një hetim pas shëndetit të saj, duke imponuar vizita e tij në një dëshirë për të dëgjuar se ajo ishte më e mirë. Ajo u përgjigj atë me civilizim të ftohtë. Ai u ul për disa çaste, dhe pastaj duke u ngritur, eci nëpër dhomë. Elizabeta u befasua, por nuk tha asnjë fjalë. Pas një heshtje prej disa minutash, ai erdhi ndaj

saj në një mënyrë të trazuar, dhe kështu filloi:

“Më kot kam luftuar. Nuk do të bëjë. Ndjenjat e mia nuk do të të shtypen. Ju duhet të më lejonit të ju tregoj se sa me zjarr e admiroj dhe të dua ”.

Mahnitja e Elizabetës ishte përtej shprehjes. Ajo vështroi, me ngjyrë, dyshoi dhe heshti. Këtë ai e konsideroi të mjaftueshëm inkurajim; dhe miratimi i gjithçkaje që ai ndjeu dhe që kishte shumë kohë ndjeu për të, menjëherë ndiqte. Ai foli mirë; por kishte ndjenjat përveç atyre të zemrës të jenë të hollësishme; dhe ai ishte jo më elokumente për temën e butësisë sesa të krenarisë. Të tijat ndjenjën e inferioritetit të saj - për të qenë një degradim - i familjes u ndaluan pengesat të cilat gjithmonë i ishin kundërvënë prirjes me një ngrohtësi e cila dukej për shkak të pasojës që ai ishte duke plagosur, por nuk kishte shumë të ngjarë të rekomandonte padinë e tij.

Përkundër mospëlqimit të saj të rrënjësor thellë, ajo nuk mund të ishte e pandjeshme për komplimentin e dashurisë së një njeriu të tillë, dhe megjithëse qëllimet e saj nuk ndryshuan për një çast, ajo ishte në së pari më vjen keq për dhimbjen që duhej të merrte; derisa, u zgjua në pakënaqësi nga gjuha e tij e mëvonshme, ajo humbi çdo dhembshuri në zemërimi Sidoqoftë, ajo u përpoq të kompozohet për t’iu përgjigjur durimin, kur duhej ta kishte bërë. Ai përfundoi me që i përfaqëson asaj forcën e asaj ngjitjeje e cila, në me gjithë përpjekjet e tij, ai e kishte pasur të pamundur të pushtonte; dhe me shprehjen e shpresës së tij se tani do të shpërblehej nga ajo pranimi i dorës së tij. Ndërsa ai e thoshte këtë, ajo mund ta shihte lehtë se ai nuk kishte dyshim për një përgjigje të favorshme. Ai __ foli __ e frikë dhe ankth, por fytyra e tij shprehej reale sigurinë. Një rrethanë e tillë mund të zhgënjehet më larg, dhe, kur ai pushoi, ngjyra u ngrit në faqet e saj, dhe ajo tha:

“Në raste të tilla si kjo, besoj, është mënyra e vendosur për të shprehin një ndjenjë detyrimi për ndjenjat e shprehura, megjithatë në mënyrë të pabarabartë ato mund të kthehen. Naturalisht e natyrshme që detyrimi duhet të ndihet, dhe nëse do të mund të ndjeja mirënjohje, tani do ta ndieja faleminderit. Por nuk mundem - kurrë nuk kam dëshiruar mendimin tuaj të mirë, dhe ju sigurisht e keni dhuruar atë më padashur. me vjen keq t’i ketë shkaktuar dhimbje kujtdo. Ka qenë më pa vetëdije bërë, megjithatë, dhe unë shpresoj se do të jetë me një kohëzgjatje të shkurtër. Ndjenjat të cilat, ju më thoni, kanë parandaluar prej kohësh njohjen e pikëpamja juaj, mund të ketë pak vështirësi për ta kapërcyer atë pas këtë shpjegim. ”

Z. Darcy, i cili ishte mbështetur te manteli me sy fiksuar në fytyrën e saj, dukej sikur i kapte fjalët e saj me më pak inat sesa befasi. Çehra

e tij u bë e zbehtë nga zemërimi, dhe shqetësimi i mendjes së tij ishte i dukshëm në çdo tipar. Ai po luftonte për shfaqjen e qetësisë, dhe nuk do ta bënte hapi buzët derisa ai besoi se e kishte arritur atë. pauza ishte e tmerrshme për ndjenjat e Elizabetës. Në gjatësi, me një zëri i qetësisë së detyruar, ai tha:

“Dhe kjo është e gjitha përgjigjja për të cilën duhet të kem nderin duke pritur! Ndoshta do të dëshiroja të informohesha pse, me *kaq endeavour* i vogël në civilizim, kështu unë jam refuzuar. Por është e një rëndësi të vogël. ”

“Unë gjithashtu mund të pyes,” u përgjigj ajo, “pse me *kaq* të dukshme a dëshira për të ofenduar dhe ofenduar mua, ju keni zgjedhur të më thoni se ju më pëlqyen kundër vullnetit tuaj, kundër arsyes tuaj, dhe madje kundër karakterit tuaj? A nuk ishte kjo ndonjë justifikim për pandërprerje, nëse do të isha jo civil? Por kam provokime të tjera. Ju e dini unë kanë A nuk do të kishin vendosur ndjenjat e mia kundër jush indiferent, apo kishin qenë edhe të favorshëm, a mendoni se çdo konsideratë do të më tundonte të pranoja njeriun që ka qenë mjetet për të prishur, ndoshta për gjithnjë, lumturinë e një më të madhe motra e dashur? ”

Ndërsa shqiptonte këto fjalë, Z. Darcy ndryshoi ngjyrën; por emocionin ishte i shkurtër dhe ai e dëgjoi pa u përpjekur e ndërpres atë ndërsa ajo vazhdoi:

“Unë kam të gjitha arsyet në botë që të mendoj keq për ty. Asnjë motiv mund të justifikojë pjesën e padrejtë dhe jo bujare që keni vepruar __ atje__. Ti mos guxoni, nuk mund ta mohoni, se keni qenë kryesori, nëse jo mënyra e vetme për t'i ndarë ata nga njëri-tjetri - për të ekspozuar një për censurimin e botës për kapriçizë dhe paqëndrueshmëri, dhe tjetri për talljen e tij për shpresat e zhgënjyera, dhe përfshirjen ata të dy në mjerim të llojit akut ”.

Ajo ndaloi dhe pa pa asnjë indinjatë të vogël se ai ishte duke dëgjuar me një ajër që e provoi atë tërësisht i palëvizur nga askush ndjenja e pendimit. Ai madje e shikoi atë me një buzëqeshje të ndikoi në mosbesim.

“A mund të mohosh që e ke bërë?” përsëriti ajo.

Me qetësinë e supozuar, ai më pas u përgjigj: “Nuk kam dëshirë duke mohuar që kam bërë gjithçka që kam mundësi për të ndarë mikun tim nga motra jote, ose që unë gëzohem për suksesin tim. Drejt *him* Unë kam qenë më i mirë se sa ndaj vetvetes. ”

Elizabeth përçmoi pamjen e vërejtjes së këtij civili reflektim, por kuptimi i tij nuk shpëtoi, dhe as që ishte e mundshme pajtojeni atë.

“Por nuk është thjesht kjo çështje,” vazhdoi ajo, “mbi të cilën imja

mospëlqimi është themeluar. Shumë më parë se të kishte ndodhur mendimi im për ti u vendos Karakteri juaj u shpalos në recital i cili Kam marrë shumë muaj më parë nga Z. Wickham. Mbi këtë temë, çfare mund te thuash Në atë akt imagjinat të miqësisë mund të ju këtu mbroheni? ose nën çfarë keqinterpretimi mund të jesh këtu u imponohesh të tjerëve? ”

“Ju interesoheni me padurim për shqetësimet e këtij zotëria”, tha Darcy, me një ton më pak të qetë dhe me një ngjyrë të ngritur.

“Kush e di se cilat kanë qenë fatkeqësitë e tij, mund të ndihmojë në ndjenjën një interes për të? ”

“Fatkeqësitë e tij!” përsëriti Darcy me përçmim; “Po, e tij fatkeqësitë kanë qenë vërtet të mëdha ”.

“Dhe për shkakun tënd”, bërtiti Elizabeth me energji. “Ju keni e reduktuar atë në gjendjen e tij të tanishme të varfërisë - varfëri krahasuese. Ju keni mbajtur avantazhet që duhet të dini se keni qenë të dizajnuara për të. Ju i keni privuar vitet më të mira të jetës së tij ajo pavarësi që nuk i takonte më pak se shkretëtira e tij. Ti i kam bërë të gjitha këto! e megjithatë ju mund ta trajtoni përmendjen e tij fatkeqësi me përbuzje dhe tallje. ”

“Dhe kjo”, bërtiti Darcy, ndërsa ecte me hapa të shpejtë nëpër dhoma, “është mendimi juaj për mua! Ky është vlerësimi në të cilin ju me mbaj! Ju falënderoj që e shpjeguat kaq plotësisht. Fajet e mia, sipas kësaj llogaritje, janë vërtet të rëndë! Por ndoshta, ” shtoi ai, duke ndalur në ecjen e tij dhe duke u kthyer drejt saj, “këto shkeljet mund të ishin anashkaluar, po të mos ishte lënduar krenaria juaj nga rrëfimi im i singërt për skrupujt që kishin parandaluar prej kohësh formimin tim ndonjë dizajn serioz. Këto akuza të hidhura mund të jenë jam shtypur, a do ta kisha fshehur me politikë më të madhe lufton dhe ju bëri lajka në besimin e shtytjes sime me prirje të pakualifikuar, jo të lidhur; nga arsyeja, nga reflektimi, nga gjithçka. Por maskimi i çdo lloji është urrejtja ime. As a kam turp për ndjenjat që kam treguar. Ata ishin të natyrshëm dhe vetëm A mund të prisni që unë të gëzohem për inferioritetin tuaj lidhje? - të përgëzoj veten time për shpresën e marrëdhënieve, kushti i jetës në jetë është kaq i vendosur nën gjendjen time? ”

Elizabeth e ndiente veten duke u zemëruar gjithnjë; megjithatë ajo u përpoq në maksimum për të folur me gjakftohtësi kur tha:

“Ju jeni gabim, z. Darcy, nëse mendoni se mënyra e deklarata juaj ndikoi në mua në ndonjë mënyrë tjetër, përveç siç kursente mua shqetësimin që mund të kisha ndjerë duke ju refuzuar, po të kisha sillej në një mënyrë më të butë. ”

Ajo e pa atë duke filluar nga kjo, por ai nuk tha asgjë, dhe ajo vazhdoi:

“Ju nuk mund ta kishit bërë ofertën e dorës tuaj në asnjë mënyrë të mundshme mënyrë që do të më tundonte ta pranoja “.

Përsëri habia e tij ishte e dukshme; dhe ai e shikoi atë me një shprehja e pabesueshmërisë dhe hipotekës së përzier. Ajo vazhdoi:

«Që nga fillimi - që nga momenti i parë, mundet gati thuaj - për njohjen time me ty, sjelljet e tua, duke më bërë përshtypje besimi më i plotë i arrogancës, mendjemadhësisë dhe tëndes përbuzja egoiste e ndjenjave të të tjerëve, ishin të tilla që të formoheshin bazat e mosmiratimit mbi të cilat kanë ngjarjet pasardhëse e ndërtuar aq e palëvizshme një mospëlqim; dhe unë nuk të kisha njohur një muaj para se të ndjeja që ti ishe njeriu i fundit në botë të cilin unë mund të mbizotëronte ndonjëherë për t’u martuar. ”

“Ju keni thënë mjaft, zonjë. Unë në mënyrë të përkryer e kuptoj tuajin ndjenjat, dhe tani kam vetëm turp për atë që kam vetja ime ka qenë Më fal që kam marrë aq shumë nga koha jote, dhe pranoni urimet e mia më të mira për shëndetin dhe lumturinë tuaj. ”

Dhe me këto fjalë ai u largua me ngut nga dhoma, dhe Elizabeta e dëgjoi atë në momentin tjetër kur hapi derën e përparme dhe u largua nga shtëpia.

Zhurma e mendjes së saj, tani ishte me dhimbje e madhe. Ajo nuk dinte si për të mbajtur veten dhe nga dobësia aktuale u ul dhe qau Për gjysëm ore. Habia e saj, pasi reflektonte për ato që kishin kaloi, u rrit nga çdo rishikim i saj. Se ajo duhet merrni një ofertë martese nga Z. Darcy! Se ai duhet të ketë kam qenë në dashuri me të për kaq shumë muaj! Aq shumë e dashuruar sa dëshirojnë të martohen me të, përkundër të gjitha kundërshtimeve që ishin bërë ai të parandalojë martesën e mikut të tij me motrën e saj, dhe e cila duhet paraqiten të paktën me forcë të barabartë në çështjen e tij - ishte pothuajse e pabesueshme! Ishte kënaqësi të kesh frymëzuar në mënyrë të pavetëdijshme një dashuri e fortë Por krenaria e tij, krenaria e tij e neveritshme - e tij vlerësim i paturpshëm i asaj që kishte bërë në lidhje me Jane-të tij siguri e pafalshme në pranimin, megjithëse nuk mundi justifikojeni atë dhe mënyrën pa ndjenjë në të cilën ai kishte përmendur Z. Wickham, mizoria e tij ndaj të cilit nuk ishte përpjekur mohojnë, së shpejti kapërceu keqardhjen që shqyrtimi i tij lidhja kishte ngazëllyer për një moment. Ajo vazhdoi shumë reflektime të trazuara deri në tingullin e karrocës së Zonjës Catherine e bëri atë të ndjehet se sa e pabarabartë ishte të ndeshej me Charlotte vëzhgim, dhe e nxituan larg në dhomën e saj.

Kapitulli 35

Elizabeth u zgjua të nesërmen në mëngjes me të njëjtat mendime dhe meditimet të cilat gjatë i kishin mbyllur sytë. Ajo nuk mundi prapë të rimarrë veten nga befasia e asaj që kishte ndodhur; ishte e pamundur të mendosh për ndonjë gjë tjetër; dhe, plotësisht të indisponuar për punësimi, ajo vendosi, menjëherë pas mëngjesit, të kënaqej veten në ajër dhe stërvitje. Ajo po vazhdonte drejtpërdrejt tek ajo shëtitja e preferuar, kur kujtimi i Z. Darcy ndonjëherë duke ardhur atje e ndaloi atë, dhe në vend që të hynte në park, ajo ngriti korsinë, e cila çonte më larg rrugës me autostradë. parking park ishte ende kufiri në njërën anë, dhe ajo së shpejti kaloi njërën prej portave në tokë.

Pasi eci dy ose tre herë përgjatë asaj pjese të korsisë, ajo u tundua, nga kënaqësia e mëngjesit, për të ndaluar në portat dhe shikoni në park. Pesë javët që ajo kishte tani kaluar në Kent kishte bërë një ndryshim të madh në vend, dhe çdo ditë po i shtonte gjelbërimin e pemëve të hershme. Ajo ishte në pikën e vazhdimet të ecjes së saj, kur ajo pa një vështrim të shkurtër një zotëri brenda një lloj korije që kufizonte parkun; ai ishte duke lëvizur në atë mënyrë; dhe, nga frika se mos ishte Z. Darcy, ajo ishte duke u tërhequr drejtpërdrejt. Por personi që përparoi tani ishte afër mjaft për ta parë dhe duke ecur përpara me padurim, shqiptoi emrin e saj. Ajo ishte kthyer mbrapsht; por duke dëgjuar vetveten thirri, megjithëse me një zë që vërtetoi se ishte Z. Darcy, ajo lëvizi përsëri drejt portës. Në atë kohë ai e kishte arritur atë gjithashtu, dhe, duke zgjatur një letër, të cilën ajo e mori instinktivisht, tha, me një pamje gjakftohtësie krenare, “Unë kam qenë duke ecur brenda korije ca kohë në shpresën e takimit me ju. Do të më bësh nderin e leximit të asaj letre? ” Dhe pastaj, me një hark të lehtë, u kthye përsëri në plantacion, dhe së shpejti ishte larg syve.

Pa asnjë pritje kënaqësie, por me më të fortin kurioziteti, Elizabetha hapi letrën dhe, akoma për të mrekulli në rritje, perceptohet një zarf që përmban dy fletë letër, e shkruar mjaft mirë, në një dorë shumë të afërt. zarfi vetë ishte po ashtu i plotë. Duke ndjekur rrugën e saj përgjatë korsi, ajo pastaj e filloi atë. Ajo datohet nga Rosings, në tetë ora e mëngjesit, dhe ishte si me poshte: -

“Mos u shqetësoni, zonjë, për marrjen e kësaj letre, nga kuptimi i tij përmban ndonjë përsëritje të atyre ndjenjave ose rinovimi i atyre ofertave që ishin natën e kaluar kaq pështirë ti Unë shkruaj pa ndonjë qëllim për t’ju pikëlluar, ose përulur veten time, duke u ndalur në dëshirat të cilat, për lumturinë e të dyve, nuk mund të harrohet shumë shpejt; dhe përpjekjen që formimi dhe leximi i kësaj letre duhet të ketë qenë, duhet të ketë qenë kursyer, nuk kishte kërkuar karakterin tim që

ajo të shkruhej dhe lexohej. Prandaj, ju duhet të falni lirinë me të cilën unë kërkoj tuajin vëmendje; ndjenjat tuaja, e di, do ta dhurojnë atë padashur, por Unë e kërkoj atë nga drejtësia juaj.

“Dy shkelje të një natyre krejt të ndryshme, dhe kurrsesi nga me madhësi të barabartë, ju natën e kaluar u ngarkua me akuzën time. E para përmendur ishte, se, pavarësisht nga ndjenjat e asnjërit prej tyre, unë e kishte shkëputur Z. Bingley nga motra jote, dhe tjetra, që unë kishte, në kundërshtim me pretendime të ndryshme, në kundërshtim me nderin dhe njerëzimi, shkatërroi prosperitetin e menjëhershëm dhe shpërtheu perspektivat e Z. Wickham. Me dëshirë dhe pa dëshirë të ketë hedhur jashtë shoqëruesit të rinisë sime, i preferuari im i njohur babai, një i ri që mezi kishte ndonjë varësi tjetër përveç patronazhi ynë, dhe kush ishte edukuar që ta priste atë sforcimi, do të ishte një shturje, ndaj së cilës ndarja e të dyve persona të rinj, afeksioni i të cilëve mund të jetë rritja e vetëm disa javë, nuk mund të duroj asnjë krahësim. Por nga ashpërsia e t hat faji i cili u dha natën e kaluar në mënyrë kaq liberale, duke respektuar secilin rrethanat, unë do të shpresoj të jem i siguruar në të ardhmen, kur është lexuar llogaria vijuese e veprimeve të mia dhe motivet e tyre. Nëse, në shpjegimin e tyre, që i detyrohem vetvetes, unë jam nën domosdoshmërinë e lidhjes së ndjenjave të cilat mund të jenë ofenduese të tuat, vetëm mund të them se më vjen keq. Domosdoshmëria duhet të jetë iu bind, dhe falja e mëtejshme do të ishte absurde.

“Nuk kisha qenë prej kohësh në Hertfordshire, para se ta shihja, të përbashkët me të tjerët, që Bingley preferonte motrën tënde të madhe ndaj cilitdo grua tjetër e re në vend. Por nuk ishte deri në mbrëmje të vallëzimit në Netherfield që kisha ndonjë kuptim të tij duke ndjerë një atashim serioz. Shpesh e kisha parë të dashuruar para. Në atë top, ndërsa unë kisha nderin të kërceja me ty, Unë u njoha për herë të parë, nga aksidentalja e Sir William Lucas informacion, që vëmendjet e Bingley ndaj motrës suaj i kishin dhënë rritet në një pritje të përgjithshme të martesës së tyre. Ai foli për të si një ngjarje e caktuar, për të cilën vetëm koha mund të ishte e pavendosur. Nga ai moment vëzhgova sjelljen e mikut tim me vëmendje; dhe atëherë mund të kuptoj që anësia e tij për zonjushën Bennet ishte përtej asaj që kam parë ndonjëherë në të. Motra jote edhe unë shikuar Pamja dhe sjellja e saj ishin të hapura, të gëzueshme dhe tërheqëse si kurrë më parë, por pa ndonjë simptomë të një vëmendje të veçantë, dhe unë mbeti e bindur nga vëzhgimi i mbrëmjes, se edhe pse ajo mori vëmendjen e tij me kënaqësi, ajo nuk i ftoi ata nga çdo pjesëmarrje e ndjenjës. Nëse — nuk jeni gabuar këtu, I duhet të kem gabuar. Njohuritë tuaja superiore të motra juaj duhet

ta bëjë të fundit të mundshme. Nëse do të jetë kështu, nëse kam u mashtrua nga një gabim i tillë për t'i shkaktuar asaj dhimbje, inatin tënd nuk ka qenë e paarsyeshme. Por unë nuk do të përpiqem të pohoj, se qetësia e fytyrës dhe e ajrit të motrës suaj ishte e tillë siç mund t'i ketë dhënë vëzhguesit më të mprehtë bindjen se, sado i dashur të ishte zemërimi i saj, zemra e saj nuk do të ishte lehtë prekur. Se unë isha e dëshiruar të besoja se ajo është indiferente është të sigurt - por unë do të marr guximin të them se hetimi im dhe vendimet zakonisht nuk ndikohen nga shpresat ose frika ime. unë e bëra mos e beso që ajo të jetë indiferente sepse unë e dëshiroja atë; Besova atë në bindje të paanshme, aq vërtet sa e dëshiroja me arsye. E imja kundërshtimet ndaj martesës nuk ishin thjesht ato të cilat unë i zgjas natën e pranoi të ketë forcën më të madhe të pasionit për të vendosur mënjatë, në rastin tim; dëshira e lidhjes nuk mund të jetë kështu e madhe një e keqe për mikun tim si për mua. Por kishte edhe shkaqe të tjera i shpërbërjes; shkaqe të cilat, megjithëse ende ekzistuese, dhe ekzistuese në një shkallë të barabartë në të dy instancat, unë e kam provuar veten harro, sepse ata nuk ishin menjëherë para meje. Këto shkaqe duhet të deklarohet, megjithëse shkurtimisht. Situata e nënës suaj familja, megjithëse e kundërshtueshme, nuk ishte asgjë në krahasim me atë mungesa totale e pasurisë aq shpesh, aq pothuajse në mënyrë uniforme tradhtuar nga ajo vetë, nga tre motrat tuaja më të vogla dhe herë pas here edhe nga babai juaj. Me falni Më dhemb ju ofendoj Por mes shqetësimit tuaj për defektet e juaja marrëdhëniet më të afërta dhe pakënaqësia juaj në këtë përfaqësim të ata, le të të japin ngushëllim të konsiderosh se, të kesh drejtohuni në mënyrë që të shmangni çdo pjesë të ngjashme censurim, është lavdërimi jo më pak i dhuruar përgjithësisht për ju dhe tuajin motra e madhe, sesa është e nderuar për sensin dhe prirjen të të dyve. Unë do të them vetëm më larg se nga ajo që kaloi ajo në mbrëmje, mendimi im për të gjitha palët u konfirmua, dhe çdo nxitja u rrit e cila mund të më kishte çuar më parë, për ta ruajtur shokun im nga ajo që unë vlerësoja një lidhje më të pakënaqur. Ai iku Netherfield për Londrën, të nesërmen, ashtu si ti, unë jam e sigurt, mos harroni, me projektin e kthimit së shpejti.

“Pjesa që unë veprova tani duhet të shpjegohet. Motrat e tij shqetësimi ishte ngazëllyer njësoj me timen; rastësia jonë e ndjenjës u zbulua shpejt, dhe, njësoj e ndjeshme se nuk ka kohë do të humbeshin në shkëputjen e vëllait të tyre, ne shpejt vendosëm duke u bashkuar me të drejtpërdrejt në Londër. Ne shkuam në përputhje me rrethanat - dhe atje unë të angazhuar me gatishmëri në zyrën për t'i treguar shokut tim të këqija të caktuara të një zgjedhjeje të tillë. I përshkrova dhe i

zbatova ato me zell Por, sidoqoftë kjo shpalosje mund të ketë luhatur ose vonoi vendosmërinë e tij, unë nuk mendoj se do në fund të fundit e kanë parandaluar martesën, po të mos ishte përdorur nga siguria që unë hezitova të mos jepja, e motrës tënde indiferencë Ai e kishte besuar më parë që të kthente dashurinë e tij me singëritet, nëse jo me respekt të barabartë. Por Bingley ka shumë mirë modesti natyrore, me një varësi më të fortë nga gjykimi im sesa më vete. Për ta bindur atë, pra, se ai kishte mashtruar vetë, nuk ishte pikë shumë e vështirë. Për ta bindur atë kundër duke u kthyer në Hertfordshire, kur kjo bindje kishte qenë dhënë, mezi ishte puna e një momenti. Unë nuk mund ta fajësoj veten time për të bërë kaq shumë. Ka vetëm një pjesë të sjelljes sime në e gjithë çështja mbi të cilën nuk e pasqyroj me kënaqësi; ajo është se unë kam pranuar të marr masat e artit deri tani fshihni qenien e motrës suaj në qytet. Unë e dija atë vetë, siç ishte e njohur për zonjën Bingley; por vëllai i saj është akoma akoma injorant për të. Se ata mund të ishin takuar pa ndonjë pasojë të keqe është ndoshta e mundshme; por vëmendja e tij nuk m'u duk mjaftueshëm shuar që ai ta shihte pa ndonjë rrezik. Ndoshta kjo fshehja, kjo maskim ishte poshtë meje; është bërë, megjithatë, dhe u bë për më të mirën. Për këtë temë nuk kam asgjë më shumë për të thënë, asnjë falje tjetër për të ofruar. Nëse unë kam plagosur tuajin ndjenjat e motrës, u bë paditur dhe megjithëse motivet e cila qeverisi mua mund të ju duket shumë e natyrshme e pamjaftueshme, Unë ende nuk kam mësuar t'i dënoj.

“Në lidhje me atë akuzë tjetër, më të rëndë, për të pasur i dëmtuar Z. Wickham, unë mund ta hedh poshtë vetëm duke u hedhur para jush e gjithë lidhja e tij me familjen time. Nga ato që ai ka __ veçanerisht __ me akuzoi une jam injorant; por e së vërtetës se çfarë Do të tregoj, mund të thërras më shumë se një dëshmitar të padyshimtë vërtetësinë

“Zoti. Wickham është djali i një njeriu shumë të respektuar, i cili kishte për të shumë vite menaxhimi i të gjitha pasurive të Pemberley, dhe të cilit sjellja e mirë në përmbushjen e besimit të tij natyrisht prirja ime babai të jetë në shërbim të tij; dhe mbi George Wickham, i cili ishte kumbari i tij, mirësia e tij u dhurua në mënyrë liberale. E imja babai e mbështeti atë në shkollë, dhe më pas në Kembrixh - shumica ndihmë e rëndësishme, si babai i tij, gjithmonë i varfër nga ekstravaganca e gruas së tij, nuk do të kishte qenë në gjendje t'i jepte atij një edukimi i zoterise. Babait tim nuk i pëlqente vetëm ky i ri shoqëria e njeriut, sjelljet e së cilës ishin gjithnjë tërheqëse; ai kishte gjithashtu mendimi më i lartë për të, dhe duke shpresuar se kisha do të jetë e tij profesion, që synon ta sigurojë atë në të. Sa për veten time, ajo ka shumë, shumë vite që kur kam filluar të mendoj për të në një

shumë mënyrë të ndryshme. Prirjet e mbrapshta - mungesa e parimit, të cilën ai ishte i kujdesshëm për të ruajtur nga njohuritë e më të mirë të tij mik, nuk mund t'i shpëtonte vëzhgimit të një të riu gati në të njëjtën moshë me veten e tij, dhe i cili kishte mundësi për të parë atë në momente të pambrojtura, të cilat Z. Darcy nuk mund të kishte. Këtu përsëri do t'ju jap dhimbje - deri në çfarë mase mund të tregoni vetëm. Por çfarëdo që të jenë ndjenjat që Z. Wickham ka krijuar, a dyshimi për natyrën e tyre nuk do të më ndalojë të shpalos tij karakter i vërtetë - shton edhe një motiv tjetër.

“Babai im i shkëlqyer vdiq rreth pesë vjet më parë; dhe të tijat lidhja me Z. Wickham ishte për herë të fundit aq e qëndrueshme, sa në të tijën a do ta rekomandojë ai veçanërisht për mua, për të promovuar të tijën avancimin në mënyrën më të mirë që mund të ketë profesioni i tij lejoni - dhe nëse ai merrte urdhra, dëshironte që një familje e vlefshme jetesa mund të jetë e tij sapo të lihet e lirë. Kishte edhe një trashëgimi prej një mijë paund. Babai i tij nuk vonoi shumë mbijetoi timen, dhe brenda gjysmë viti nga këto ngjarje, z. Wickham shkroi për të më informuar se, pasi vendosa përfundimisht kundër duke marrë urdhra, ai shpresonte se nuk duhet ta mendoja të paarsyeshme ai të presë ndonjë avantazh më të shpejtë monetar, në vend të preferencën, me të cilën ai nuk mund të përfitohej. Ai kishte ca qëllimi, shtoi ai, për të studiuar juridik, dhe unë duhet të jem i vetëdijshëm për këtë interesi prej një mijë paund do të ishte shumë i pamjaftueshëm mbështetje në të. Më shumë dëshiroja, se sa besoja të ishte i sigurtë; por, në çdo rast, ishte krejtësisht i gatshëm të aderonte në të tijin propozim E dija që Z. Wickham nuk duhej të ishte klerik; biznesi u zgjidh shpejt - ai dha dorëheqjen për të gjitha pretendimet ndihmë në kishë, a ishte e mundur që ai të ishte ndonjëherë në një situatë për ta marrë atë, dhe pranoi në kthim tre mijë paund. E gjithë lidhja mes nesh dukej e zgjidhur. Mendova shumë keq për të që ta ftoja në Pemberley, ose të pranoja të tijat shoqëria në qytet. Në qytet besoj se ai jetonte kryesisht, por i tij studimi i ligjit ishte thjesht një shtirje dhe tani duke qenë i lirë nga të gjithë përmbytje, jeta e tij ishte një jetë e përtacisë dhe shpërndarjes. Për rreth tre vjet dëgjova pak për të; por në vdekjen e mbajtësi i jetesës që ishte krijuar për të, ai aplikuar për mua përsëri me letër për prezantimin. Të tijat rrethanat, ai më siguroi mua, dhe unë nuk kam pasur vështirësi në duke e besuar atë, ishin jashtëzakonisht të këqija. Ai e kishte gjetur ligjin më së shumti studim jo fitimprurës, dhe tani ishte plotësisht i vendosur për të qenë i shuguruar, nëse do ta paraqesja atë tek të gjallët në fjalë - të të cilit ai i besonte se mund të kishte pak dyshim, pasi ishte mirë sigurova se nuk kisha asnjë person

tjetër për të siguruar dhe mund ta bëja nuk i kam harruar synimet e babait tim të nderuar. Ju do të vështirë se më fajësojnë mua për refuzimin për të respektuar këtë lutje, ose për të duke i rezistuar çdo përsëritjeje të saj. Pakënaqësia e tij ishte në proporcion me ankthet e rrethanave të tij - dhe ai ishte pa dyshim sa i dhunshëm në abuzimin e tij me mua ndaj të tjerëve ashtu si në të qorton veten time. Pas kësaj periudhe çdo paraqitje e njohja u rrëzua. Si jetoi ai nuk e di. Por e fundit verën ai përsëri u mor me dhimbje nga vërejtja ime.

“Tani duhet të përmend një rrethanë të cilën do të doja ta harroja veten time, dhe e cila nuk ka asnjë detyrim më të vogël se e tanishmja duhet më nxis të shpalojë tek çdo qenie njerëzore. Duke thënë kaq shumë, unë mos ki dyshim për fshehtësinë tënde. Motra ime, e cila është më shumë se dhjetë vjet më i ri, u la në kujdestari të nënës sime nipi, koloneli Fitzwilliam dhe unë. Rreth një vit më parë, ajo u mor nga shkolla dhe u krijua një institucion për të në Londër; dhe verën e kaluar ajo shkoi me zonjën që kryesoi atë, tek Ramsgate; dhe atje gjithashtu shkoi z. Wickham, pa dyshim sipas dizajnit; sepse ka provuar se ka pasur një njohje paraprake mes tij dhe zonjës Younge, në karakterin e së cilës ishim më së shumti i mashtruar pa fat; dhe nga bashkëpunimi dhe ndihma e saj, ai deri më tani ia rekomandoi vetes Georgiia, zemra e dashur e së cilës mbajti një përshtypje të fortë të mirësisë së tij ndaj saj si fëmijë, se ajo u bind që ta besonte veten në dashuri dhe të pajtohej në një çlirim. Ajo atëherë ishte vetëm pesëmbëdhjetë, e cila duhet të jetë ajo justifikim; dhe pasi kam deklaruar moskokëçarjen e saj, jam i lumtur të shtoj, se la detyrova vetes njohuritë për këtë. U bashkova me ta papritur një ose dy ditë para zgjedhjes së synuar, dhe pastaj Georgiia, në pamundësi për të mbështetur idenë e pikëllimit dhe ofendimit të një vëllai të cilin pothuajse e shikonte si baba, e pranoi të tërën për mua. Ju mund të imagjinoni se çfarë ndjeva dhe si veprova. Lidhur me timen Kredia dhe ndjenjat e motrës parandaluan çdo ekspozim publik; por une i shkruajti Z. Wickham, i cili u largua menjëherë nga vendi dhe znj. Younge natyrisht u hoq nga akuza e saj. Shefi i Z. Wickham objekt ishte padyshim pasuria e motrës sime, e cila është tridhjetë mijë paund; por nuk mund të mos supozoj se shpresa e kthimi i tij tek unë ishte një nxitje e fortë. Hakmarrja e tij do të kishte qenë i plotë vërtet.

“Kjo, zonjë, është një rrëfim besnik i çdo ngjarjeje në të cilën ndodhemi kanë qenë të shqetësuar së bashku; dhe nëse nuk refuzoni absolutisht si e rremë, shpresoj se do të më shfajësoni tani e tutje për mizori drejt z. Wickham. Unë nuk e di në çfarë mënyre, në çfarë forme e gënjeshtrës që ai ju kishte imponuar; por suksesi i tij nuk është mbase për t’u çuditur. Injorant siç ishit më parë gjithçka në lidhje me secilën prej

tyre, zbulimi nuk mund të jetë në tuajin fuqia dhe dyshimi sigurisht jo në prirjen tuaj.

“Ndoshta mund të pyesni veten pse e gjithë kjo nuk ju është thënë e fundit natën; por atëherë nuk isha zotërues i vetvetes sa të dija çfarë mund ose duhet të zbulohet. Për të vërtetën e gjithçkaje këtu lidhur, unë mund t’i drejtohem më shumë dëshmisë së Kolonel Fitzwilliam, i cili, nga marrëdhënia jonë e afërt dhe konstante intimitet, dhe, akoma më shumë, si një nga ekzekutuesit e babait tim do, është njohur në mënyrë të pashmangshme me çdo të veçantë të këto transaksione. Nëse urrejtja juaj nga *me* duhet ta bëjë *my* pohimet e pavlefshme, nuk mund të parandaloheni nga e njëjta shkak nga besimi tek kushëriri im; dhe që mund të ketë mundësia e konsultimit me të, do të përpiqem të gjej disa mundësia e vendosjes së kësaj letre në duart tuaja gjatë mengjesi. Unë vetëm do të shtoj, Zoti ju bekoftë.

“FITZWILLIAM DARCY”

Kapitulli 36

Nëse Elizabeth, kur Z. Darcy i dha asaj letrën, nuk do ta priste që të përmbajë një rinovim të ofertave të tij, ajo kishte formuar nr pritja në të gjitha përmbajtjet e saj. Por siç mund të ishin, mund të ndodhë edhe duhet të mendohet se sa me padurim ajo i kaloi ato, dhe çfarë a kundërveprim emocionesh që ata i entuziazmuar. Ndjenjat e saj ndërsa lexonte mezi u përcaktuan. Me habi bëri ajo e para kuptoni se ai besonte që çdo falje të ishte në fuqinë e tij; dhe me vendosmëri u bind ajo, se ai nuk mund të kishte asnjë shpjegim për të dhënë, gjë që një ndjenjë e drejtë turpi nuk do ta fshihte. Me një paragjykim i fortë ndaj gjithçkaje që ai mund të thotë, filloi ajo e tij llogari të asaj që kishte ndodhur në Netherfield. Ajo lexoi me një padurim që vështirë se e la fuqinë e saj të të kuptuarit, dhe nga ishte padurimi për të ditur se çfarë mund të sillte fjalia tjetër e paaftë për të ndjekur kuptimin e asaj para syve të saj. Besimin e tij për pandjeshmërinë e motrës së saj ajo e zgjidhi menjëherë të jetë i rremë; dhe rrëfimin e tij për vërejtjet reale, më të këqija ndaj ndeshja, e bëri atë shumë të zemëruar për të pasur ndonjë dëshirë për ta bërë atë drejtësia Ai shprehu keqardhje për atë që kishte bërë të cilën e kënaqi atë; stili i tij nuk ishte i pendueshëm, por krenar. Ishte gjithë krenaria dhe paturpësia.

Por kur kjo temë u pasua nga rrëfimi i tij për z. Wickham — kur lexoi me një vëmendje disi më të qartë një lidhje të ngjarjeve të cilat, nëse janë të vërteta, duhet të përmbysin çdo mendim të dashur me vlerën e tij, dhe që lindi një afinitet kaq alarmant për të tijën historia e vetvetes - ndjenjat e saj ishin akoma më të dhimbshme dhe më e vështirë e përkufizimit. Mahnitja, kapja dhe madje tmerri, e shtypte atë. Ajo

dëshironte ta diskreditonte atë plotësisht, duke thirrur vazhdimisht, “Kjo duhet të jetë false! Kjo nuk mund të jetë! Kjo duhet të jetë gënjeshtër më e rëndë! “- dhe kur ajo të kishte kaluar e gjithë letra, megjithëse vështirë se dinte ndonjë gjë të fundit faqe ose dy, vendoseni me nxitim, duke protestuar se ajo nuk do ta bënte e konsideroj, se ajo kurrë nuk do të shikojë në të përsëri.

Në këtë gjendje të trazuar mendore, me mendime që mund të pushonin asgjë, ajo eci përpara; por nuk do ta bënte; në gjysmë minutë letra ishte shpalosur përsëri, dhe duke mbledhur veten, si dhe ajo munda, ajo përsëri filloi leximin hipotekues të gjithçkaje që lidhej tek Wickham, dhe e urdhëroi veten aq sa të shqyrtonte kuptimi i çdo fjalie. Llogaria e lidhjes së tij me Familja Pemberley ishte pikërisht ajo që ai kishte lidhur vetë; dhe mirësinë e të ndjerit Z. Darcy, megjithëse ajo nuk e kishte njohur më parë shtrirja e tij, pajtohet po aq mirë me fjalët e tij. Deri më tani secili recital konfirmoi tjetrin; por kur ajo erdhi në testament, ndryshimi ishte i madh. Ajo që Wickham kishte thënë për të gjallët ishte e freskët në kujtesën e saj, dhe ndërsa ajo kujtonte vetë fjalët e tij, ishte e pamundur për të mos ndjerë se kishte dublikatë bruto nga njëra anë ose tjetri; dhe, për disa çaste, ajo i bëri lajka vetes që dëshirat e saj nuk gabuan. Por kur ajo lexoi dhe rilexoi me vëmendja më e afërt, të dhënat menjëherë pas Wickham po heq dorë nga të gjitha pretendimet për të gjallët, të tijat duke marrë në vend të kësaj një shumë të konsiderueshme si tre mijë paund, përsëri u detyrua të hezitonte. Ajo e vuri letrën, peshonte çdo rrethanë me atë që ajo donte të ishte paanshmëria - shqyrtuar mbi probabilitetin e secilës deklaratë - por me pak sukses. Në të dy anët ishte vetëm pohim. Përsëri ajo lexoi më tej; por çdo linjë vërtetoi më qartë se çështja, të cilën ajo e kishte besuar se ishte e pamundur që çdo trillim të mundej në mënyrë që të paraqesë sjelljen e Z. Darcy në të më pak se famëkeq, ishte i aftë për një kthesë që duhet ta bëjë atë plotësisht i patëmetë në të gjithë tërësinë.

Ekstravagancën dhe përcëimin e përgjithshëm të cilin ai nuk e bëri aq sa duhet vë nën akuzën e z. Wickham, e tronditi jashtëzakonisht shumë atë; më shumë kështu, pasi ajo nuk mund të sillte asnjë provë të padrejtësisë së saj. Ajo kurrë nuk kishte dëgjuar për të para hyrjes së tij në - Milicia e qytetit, në të cilën e kishte angazhuar me bindjen e të riut i cili, më tutje duke e takuar atë aksidentalisht në qytet, do të kishte rinovuar atje lehtë njohja Për mënyrën e tij të mëparshme të jetës asgjë nuk ishte njohur në Hertfordshire por atë që i tha vetes. Sa i përket karakterit të tij të vërtetë, kishte informacione në fuqinë e saj, ajo kurrë nuk e kishte ndjerë dëshirën duke kërkuar. Fytyra, zëri dhe mënyra e tij e kishin vendosur atë menjëherë në zotërimin e

çdo virtyti. Ajo u përpoq të kujtojë disa shembuj të mirësisë, disa tipare të shquara të integritetit ose dashamirësi, që mund ta shpëtojnë atë nga sulmet e z. Darcy; ose të paktën, nga mbizotërimi i virtytit, shlyerja e ato gabime të rastësishme nën të cilat ajo do të përpiquej të klasifikonte çfarë Z. Darcy e kishte përshkruar si përtacinë dhe vesin e shumë viteve ' vazhdimësia. Por asnjë kujtim i tillë nuk u miqësua me të. Ajo mund ta shohim menjëherë para saj, në çdo hijeshi ajri dhe adrese; por ajo nuk mund të mbante mend asnjë të mirë më thelbësore se e përgjithshme aprovimin e lagjes dhe vëmendjen e tij sociale fuqitë e kishin fituar në rrëmujë. Pas pauzës në këtë pikë a e konsiderueshme ndërsa, ajo edhe një herë vazhdoi të lexonte. Por, mjerisht! historia që pasoi, e hartimeve të tij në Miss Darcy, mori disa konfirmime nga ato që kishin kaluar midis kolonelit Fitzwilliam dhe vetvetja vetëm një mëngjes më parë; dhe më në fund ajo iu referua kolonelit për të vërtetën e çdo veçanti Vetë Fitzwilliam - nga i cili ajo kishte marrë më parë informacione për shqetësimin e tij të afërt në të gjitha punët e kushëririt të tij, dhe karakterin e së cilës ajo nuk kishte asnjë arsye për ta pyetur. Në një kohë ajo pothuajse kishte vendosur që të aplikonte tek ai, por ideja u kontrollua nga ngathtësia e aplikimit, dhe në gjatësi tërësisht dëbuar nga bindja që Z. Darcy nuk do të kishte kurrë rrezikoi një propozim të tillë, nëse ai nuk do të ishte siguruar mirë për të vërtetimi i kushëririt.

Ajo përkryer kujtoi gjithçka që kishte kaluar brenda bisedë midis Wickham dhe asaj, në mbrëmjen e tyre të parë te Z. Phillips. Shumë nga shprehjet e tij ishin akoma të freskëta kujtesën e saj. Ajo u godit me papërshtatshmëri të tillë komunikimet me një të huaj dhe u habitën që i kishte shpëtuar asaj para. Ajo pa indeksin e vendosjes së tij përpara si ai kishte bërë, dhe mospërputhja e profesioneve të tij me të tijat sjellje. Ajo kujtoi se ai ishte mburrur se nuk kishte frikë duke parë Z. Darcy - që Z. Darcy të mund të largohej nga vendi, por që *he* duhet të qëndrojnë në tokë; megjithatë ai kishte shmangur Hollandfield top javën e ardhshme. Ajo kujtoi gjithashtu se, deri në Familja Netherfield kishte lënë vendin, ai kishte treguar historinë e tij askujt përveç vetes; por që pas largimit të tyre kishte qenë kudo diskutohet; se ai atëherë nuk kishte rezerva, as skrupuj duke fundosur karakterin e Z. Darcy, megjithëse ai e kishte siguruar atë që respekti për babanë gjithmonë do të parandalonte që ai të ekspozonte djalin.

Sa ndryshe u shfaq gjithçka tani në të cilën ai ishte i shqetësuar! Vëmendjet e tij ndaj Mis King ishin tani pasoja e pikëpamjeve vetëm dhe me urrejtje mercenare; dhe mediokritetit të fati i saj nuk provoi më moderimin e dëshirave të tij, por padurimi i tij për të kuptuar ndonjë gjë. Sjellja e tij ndaj vetes tani nuk do të kishte asnjë motiv

të tolerueshëm; ai ose kishte qenë mashtruar në lidhje me fatin e saj, ose kishte qenë kënaqësi e tij kotësi duke inkurajuar preferencën që ajo besonte se kishte tregohet me shume kujdes. Çdo luftë e zgjatur në favor të tij u bë gjithnjë e më e dobët; dhe në justifikimin më larg të z. Darcy, ajo nuk mund të mos lejonte që Z. Bingley, kur u mor në pyetje nga Jane, kishte kohë që kishte pohuar pafajësinë e tij në këtë çështje; atë krenare dhe të neveritshme siç ishin sjelljet e tij, ajo kurrë nuk kishte, në gjithë rrjedhën e njohjes së tyre - një njohje e cila kishte së fundmi i bashkoi shumë, dhe i dha asaj një lloj intimitet me mënyrat e tij - shihet çdo gjë që e tradhton të jetë joparimore ose e padrejtë - gjithçka që e fliste për joreligjioz ose zakone imorale; se midis lidhjeve të tij ai vlerësohej dhe e vlerësuar - që edhe Wickham i kishte lejuar atij merita si vëlla, dhe se ajo shpesh e kishte dëgjuar atë duke folur me aq dashuri për të motër për ta provuar atë të aftë për ndonjë ndjenjë miqësore; që kishte veprimet e tij ishin ato që i përfaqësoi Z. Wickham, kështu bruto a shkelja e gjithçkaje të drejtë vështirë se mund të ishte fshehur nga bota; dhe atë miqësi midis një personi të aftë për të ishte, dhe një njeri i tillë i dashur si Z. Bingley, ishte i pakuptueshëm.

Ajo u turpërua absolutisht nga vetja. As nga Darcy dhe as Wickham mund të mendonte pa ndjerë se kishte qenë e verbër, i pjesshëm, paragjykses, absurd.

“Sa përçmërisht kam vepruar!” ajo qau; “Unë, që jam krenuar veten time në dallimin tim! Unë, që e kam vlerësuar veten në timen aftësitë! të cilët shpesh kanë përbuzur singëritetin bujar të tim motër, dhe e kënaqi kotësinë time në mosbesim të padobishëm ose të fajshëm! Sa poshtërues është ky zbulim! Megjithatë, sa thjesht një poshtërim! Po të isha dashuruar, nuk do të mund të isha më i verbër! Por kotësia, jo dashuria, ka qenë marrëzia ime. Kënaqur me preferencën e njërit, dhe ofenduar nga neglizhenca e tjetrit, në një fillim të njohjes sonë, unë kam dashur para-posedimi dhe injoranca, dhe arsyeja e larguar, ku ose ishin të shqetësuar Deri në këtë moment nuk e kam njohur kurrë veten. ”

Nga vetja te Jane - nga Jane te Bingley, mendimet e saj ishin në një linjë e cila së shpejti solli në kujtimin e saj se Z. Darcy's shpjegimi __ atje__ ishte dukur shumë i pamjaftueshëm, dhe ajo lexoi përsëri. Krejt ndryshe ishte efekti i një studimi të dytë. Si mund ta mohonte atë meritë të pohimeve të tij në një rast, të cilën ajo ishte e detyruar ta jepte në tjetrën? Ai deklaroi veten e tij të jetë krejtësisht e pasigurt për lidhjen e motrës së saj; dhe ajo nuk mund të mos kujtojë se çfarë kishte mendimi i Charlotte gjithnjë ka qenë. As ajo nuk mund ta mohonte drejtësinë e tij përshkrimi i Jane. Ajo ndjeu se ndjenjat e Jane, megjithatë të zjarhtë, ishin shfaqur pak, dhe se kishte një konstante

vetëkënaqësia në ajrin dhe mënyrën e saj jo shpesh të bashkuara me të mëdha ndjeshmëri

Kur erdhi në atë pjesë të letrës në të cilën ndodhej familja e saj e përmendur në terma të një fyerjeje të tillë marrësuere, por të merituar, për të ndjenja e turpiti ishte e rëndë. Drejtësia e akuzës e goditi atë shumë me forcë për mohim, dhe rrethanat në të cilat ai veçanërisht aludoi se kishte kaluar në topin Netherfield, dhe si konfirmon të gjithë mosmiratimin e tij të parë, nuk mund të ketë bëri një përshtypje më të fortë në mendjen e tij sesa tek ajo.

Komplimenti për veten dhe motrën e saj nuk ishte i pa ndjerë. Ajo të qetësuar, por nuk mund ta ngushëllonte atë për përbuzjen që kishte kështu u tërhoq nga vetja nga pjesa tjetër e familjes së saj; dhe ashtu si ajo konsideroi se zhgënjimi i Jane kishte qenë në të vërtetë puna e marrëdhënieve të saj më të afërta, dhe pasqyroi sa materialisht ishte kredia të dy duhet të lëndohen nga një papërshtatshmëri e tillë e sjelljes, ndjeu ajo në depresion përtej çdo gjëje që ajo kishte njohur ndonjëherë më parë.

Pasi endesh përgjatë korsisë për dy orë, duke i lënë vendin secilit shumëllojshmëri mendimesh - rishikimi i ngjarjeve, përcaktimi probabilitet, dhe pajtimin e saj, si dhe ajo mund të, për të një ndryshim kaq i papritur dhe kaq i rëndësishëm, lodhja dhe një kujtim e mungesës së saj të gjatë, e bëri atë të kthehej gjerësisht në shtëpi; dhe ajo hyri në shtëpi me dëshirën për tu dukur i gëzuar si zakonisht, dhe zgjidhja e shtypjes së reflektimeve të tilla që duhet të bëjnë e saj e papërshtatshme për bisedë.

Ajo u tha menjëherë se kishin dy zotërinjtë nga Rosings secila thirrri gjatë mungesës së saj; Z. Darcy, vetëm për disa minuta, për të marrë lejen - por koloneli Fitzwilliam kishte qenë ulur me ta të paktën një orë, duke shpresuar për kthimin e saj, dhe gati duke u vendosur të ecte pas saj derisa të gjendej. Elizabeth mund vetëm të ndikojë në shqetësimin e humbjes së tij; ajo vërtet u gëzua me të. Koloneli Fitzwilliam nuk ishte më Objekt; ajo mund të mendonte vetëm për letrën e saj.

Kapitulli 37

Të dy zotërinjtë u larguan nga Rosings të nesërmen në mëngjes, dhe Z. Collins duke qenë në pritje afër shtëpizave, për t'i bërë ato ndarjen e tij përulja, ishte në gjendje të sillte në shtëpi inteligjencën e këndshme, të shfaqja e tyre me shëndet shumë të mirë dhe me shpirtra sa më të durueshëm siç mund të pritej, pas skenës melankolike të zhdukur së fundmi përmes në Rosings. Tek Rosings ai më pas nxitoi, për të ngushëlluar Zonjën Catherine dhe vajza e saj; dhe në kthimin e tij u kthye, me kënaqësi e madhe, një mesazh nga zonja e saj, duke importuar

atë ajo e ndjeu veten aq të shurdhër sa ta bënte shumë të dëshiruar të kishte të gjithë për të darkuar me të.

Elizabeth nuk mund ta shihte Zonjën Catherine pa e kujtuar atë, po ta kishte zgjedhur atë, mund të ishte paraqitur në këtë kohë atë si mbesa e saj e ardhshme; as ajo nuk mund të mendonte, pa një buzëqeshje, për cila do të ishte indinjata e zonjës së saj. “Çfarë do ajo kanë thënë? si do të ishte sjellë ajo? ” ishin pyetje me të cilat ajo u argëtua vetë.

Subjekti i tyre i parë ishte zvogëlimi i partisë Rosings. “Unë ju siguroj, e ndiej jashtëzakonisht shumë ”, tha Zonja Catherine; “Unë besoj se askush nuk e ndjen humbjen e miqve aq shumë sa unë. Por une jam veçanërisht i lidhur me këta të rinj dhe i di se janë kaq shumë e lidhur me mua! Ata ishin jashtëzakonisht keq për të shkuar! Por kështu gjithmone jane. Koloneli i dashur i mblodhi shpirtrat e tij në mënyrë të tolerueshme deri në fund të fundit; por Darcy dukej se e ndjente atë më mprehtësisht, më shumë, mendoj, se vitin e kaluar. Lidhja e tij me Rosings sigurisht rritet ”.

Z. Collins kishte një kompliment dhe një aludim për të hedhur këtu, të cilat u buzëqeshën me mirësi nga nëna dhe vajza.

Zonja Catherine vuri re, pas darkës, që zonjusha Bennet dukej nga shpirtrat, dhe menjëherë duke e llogaritur atë vetë, nga duke supozuar se asaj nuk i pëlqente të shkonte përsëri në shtëpi kaq shpejt, ajo shtuar:

“Por nëse është kështu, duhet t’i shkruani nënës suaj dhe të lypni që të mund të qëndroni edhe pak. Zonja Collins do të jetë shumë e lumtur i kompanisë suaj, jam i sigurt. ”

“Unë jam shumë e detyruar për zonjën tuaj për ftesën tuaj të mirë”, u përgjigj Elizabeta, “por nuk është në fuqinë time ta pranoj atë. Une duhet të jetë në qytet të shtunën tjetër “.

“Pse, me atë ritëm, do të jesh këtu vetëm gjashtë javë. Une prisja që të qëndronit dy muaj. Unë i thashë zonjës Collins kështu më parë ti erdhe. Nuk mund të ketë asnjë rast për të shkuar kaq shpejt. Znj. Bennet sigurisht që mund të të kursejë edhe për dy javë të tjera. ”

“Por babai im nuk mundet. Ai shkroi javën e kaluar për të nxituar kthimin tim. ”

“Oh! babai juaj natyrisht mund t’ju kursejë, nëse nëna juaj mundet. Bijat kurrë nuk kanë aq pasoja për një baba. Dhe nëse ju do të qëndroni një muaj tjetër i plotë, do të jetë në fuqinë time merrni njërin nga ju deri në Londër, sepse unë do të shkoj atje herët Qershor, për një javë; dhe pasi Dawson nuk e kundërshton barouche-box, do të ketë vend shumë të mirë për njërin prej jush - dhe në të vërtetë, nëse koha duhet të jetë e freskët, unë nuk duhet kundërshtoj marrjen e të dyve, pasi as ju nuk jeni i madh. ”

“Të gjithë jeni mirësi, zonjë; por besoj se duhet t’i përmbahemi tonave plani original. ”

Zonja Catherine dukej e dorëhequr. “Zonja Collins, duhet të dërgoni një shërbëtor me ta. Ju e dini që unë gjithmonë flas mendjen time dhe nuk mundem mbajnë idenë e dy grave të reja që udhëtojnë vetë në postë. Highlyshtë shumë e pahijshme. Ju duhet të merreni vesh për të dërguar dikë. une kam mospëlqimi më i madh në botë ndaj asaj lloj gjëje. I ri gratë duhet të ruhen dhe marrin pjesë siç duhet, sipas për situatën e tyre në jetë. Kur shkoi mbesa ime Georgiia Ramsgate verën e kaluar, unë theksova që ajo kishte dy shërbëtorët shkojnë me të. Mis Darcy, vajza e Z. Darcy, e Pemberley, dhe Lady Anne, nuk mund të ishin shfaqur me të korrektesia në një mënyrë tjetër. Unë jam tepër i vëmendshëm ndaj të gjitha ato gjëra. Ju duhet ta dërgoni Xhonin me zonjat e reja, znj. Collins Më vjen mirë që më ra ndërmend ta përmend; sepse do të jesh me të vërtetë e diskredituar për ty, t’i lësh të shkojnë vetëm “.

“Xhaxhai im do të dërgojë një shërbëtor për ne.”

“Oh! Xhaxhai yt! Ai mban një njeri-shërbëtor, apo jo? Unë jam shumë i kënaqur ju keni dikë që mendon për këto gjëra. Ku do te keni ndryshoni kuaj? Oh! Bromley, natyrisht. Nëse përmend emrin tim në Zilja, do të ndiqeni. ”

Zonja Catherine kishte shumë pyetje të tjera për të bërë duke respektuar ato udhëtim, dhe pasi ajo nuk u përgjigj atyre të gjithë vetë, vëmendje ishte e nevojshme, gjë për të cilën Elizabeta besonte se ishte me fat për të; ose, me një mendje kaq të zënë, ajo mund të ketë harruar se ku ishte. Reflektimi duhet të rezervohet për orë të vetmuara; sa herë që ajo ishte vetëm, ajo i dha vendin si lehtësimi më i madh; dhe jo një ditë shkoi pa një shëtitje të vetmuar, në të cilën ajo mund të kënaqej gjithë kënaqësia e kujtimeve të pakëndshme.

Letra e Z. Darcy ajo ishte në një mënyrë të drejtë për ta kuptuar shpejt zemra Ajo studioi çdo fjali; dhe ndjenjat e saj ndaj saj shkrimtarët ndonjëherë ishin shumë të ndryshëm. Kur asaj iu kujtua stili i adresës së tij, ajo ishte ende plot indinjatë; por kur ajo konsideroi se sa padrejtësisht e kishte dënuar dhe fyer atë, zemërimi i saj u kthye kundër vetvetes; dhe i zhgënjyer i tij ndjenjat u bënë objekt dhembshurie. Lidhja e tij u ngazëllye mirënjohja, respekti i tij i përgjithshëm për karakterin; por ajo nuk mundi miratojë atë; as ajo nuk mund të pendohej për një moment refuzimin e saj, ose ndiej prirjen më të vogël ndonjëherë për ta parë përsëri. Në vete sjellja e kaluar, ekzistonte një burim i vazhdueshëm i shqetësimit dhe keqardhje; dhe në defektet e palumtur të familjes së saj, një subjekt i akoma hidhërim më i

rëndë. Ata ishin të pashpresë për shërim. Babai i saj, i kënaqur me të qeshurit me ta, kurrë nuk do të ushtronte veten frenoni marrëzinë e egër të vajzave të tij më të vogla; edhe ajo nëna, me sjellje deri tani nga e drejta, ishte tërësisht i pandjeshëm nga e keqja. Elizabeth ishte bashkuar shpesh me Jane në një përpjekje për të kontrolluar maturinë e Katerinës dhe Lidisë; por ndërsa ishin të mbështetur nga kënaqësia e nënës së tyre, çfarë mund të ketë përmirësim? Catherine, me shpirt të dobët, nervoz, dhe plotësisht nën drejtimin e Lidias, kishte qenë gjithmonë të prekur nga këshillat e tyre; dhe Lidia, vetë-vullnetare dhe e pakujdesshme, mezi do t'u jepte atyre një seancë dëgjimore. Ata ishin injorantë, të papunë dhe kot Ndërsa ishte një oficer në Meryton, ata do të flirtonin me të; dhe ndërsa Meryton ishte brenda një shëtitjeje nga Longbourn, ata do të shkoja atje përgjithmonë.

Ankthi në emër të Jane ishte një tjetër shqetësim mbizotërues; dhe z. Shpjegimi i Darcy, duke rivendosur Bingley në të gjitha të mirat e saj të mëparshme mendimi, rriti sensin e asaj që Jane kishte humbur. Të tijat afeksioni u vërtetua të ketë qenë i singertë dhe sjellja e tij pastruar nga të gjitha fajet, përveç nëse ndonjë mund t'i bashkohet implikimit të besimit të tij te miku i tij. Sa i rëndë ishte atëherë mendoj se, për një situatë kaq të dëshirueshme në çdo aspekt, kështu që e mbushur me përparësi, aq premtuese për lumturinë, Jane kishte qenë e privuar, nga marrëzia dhe indecorum i familjes së saj!

Kur këtyre kujtimeve u shtua zhvillimi i Karakteri i Wickham, mund të besohet lehtësisht se i lumtur shpirtrat të cilët rrallë kishin qenë në depresion më parë, tani ishin kaq shumë e prekur sa për ta bërë gati të pamundur shfaqjen e saj tolerueshëm i gëzuar.

Angazhimet e tyre në Rosings ishin po aq të shpeshta gjatë të fundit javën e qëndrimit të saj siç kishin qenë në fillim. Mbrëmjen e fundit u kalua atje; dhe zonja e saj përsëri pyeti imtësisht veçoritë e udhëtimit të tyre, u dha atyre udhëzime për sa i përket metoda më e mirë e paketimit, dhe ishte aq urgjente për nevojën e duke vendosur fustane në mënyrën e vetme të duhur, që Maria mendonte vetë e detyruar, në kthimin e saj, të zhbëjë të gjithë punën e mëngjesit, dhe paketoj trungun e saj përsëri.

Kur u ndanë, Zonja Catherine, me shumë keqardhje, i uroi një udhëtim të mirë dhe i ftoi të vinin në Hunsford përsëri vitin e ardhshëm; dhe zonjusha de Bourgh u përpoq deri më tani perde dhe zgjati dorën për të dy.

Kapitulli 38

Të shtunën në mëngjes Elizabeth dhe Z. Collins u takuan për mëngjes a disa minuta para se të shfaqeshin të tjerët; dhe ai mori mundësia

e pagimit të civilizimeve të ndarjes që ai gjykoi domosdoshmërisht e nevojshme.

“Unë nuk e di, zonja Elizabeth,” tha ai, “nëse zonja Collins ka megjithatë shprehur sensin e saj të mirësisë tuaj kur erdhi tek ne; por une jam shumë i sigurt që nuk do të dilni nga shtëpia pa marrë fale-minderit për te. Favori i kompanisë tuaj është ndjerë shumë, Unë ju siguroj. Ne e dimë se sa pak ka për të tunduar dikë për tanë vendbanim i përlur. Mënyra jonë e thjeshtë e të jetuarit, dhomat tona të vogla dhe pak vendasit dhe ato pak që shohim nga bota, duhet të bëjnë Hunsford jashtëzakonisht e shurdhër për një zonjë të re si vetja juaj; por shpresoj ta besh na besoni mirënjohës për mirësjelljen dhe që kemi bërë gjithçka që është në fuqinë tonë për të parandaluar kalimin e kohës tuaj pakëndshëm. ”

Elizabeth ishte e etur për falënderimet e saj dhe sigurimet e lumturisë. Ajo kishte kaluar gjashtë javë me shumë kënaqësi; dhe kënaqësinë e duke qenë me Charlotte dhe vëmendjen e mirë që ajo kishte marrë, duhet ta bëjë atë të ndjehet i detyruar. Z. Collins u kënaq dhe me një solemnitete më të qeshur u përgjigj:

“Më jep kënaqësi të madhe të dëgjoj se ke kaluar tënden koha jo në mënyrë të pakënaqshme. Ne sigurisht kemi bërë më të mirën; dhe shumica për fat të mirë duke e pasur atë në fuqinë tonë për t’ju prezan-tuar shumë shoqëria superiore, dhe, nga lidhja jonë me Rosings, mjete të shpeshta për të ndryshuar skenën e përlur të shtëpisë, mendoj se mundemi bëjmë lajka për veten tonë se vizita juaj e Hunsford nuk mund të ketë qenë tërësisht i çrregullt. Situata jonë në lidhje me zon-jën Catherine familja është me të vërtetë një lloj përparësie dhe bekimi i jashtëzakonshëm me të cilin pak kush mund të mburret. E shihni në çfarë baze jemi. E shikon sa vazhdimisht jemi të angazhuar atje. Në të vërtetë duhet ta pranoj se, me të gjitha disavantazhet e këtij familja të përlur, unë nuk duhet të mendojë se dikush qëndron në të një objekt dhembshurie, ndërsa ata janë aksionarë të intimitetit tonë në Rosings.”

Fjalët ishin të pamjaftueshme për ngritjen e ndjenjave të tij; dhe ai ishte e detyruar të ecte nëpër dhomë, ndërsa Elizabetha u përpoq ta bënte bashkoni civilizimin dhe të vërtetën në disa fjali të shkurtra.

“Ju në fakt mund të mbani një raport shumë të favorshëm për ne Hertfordshire, kushëri im i dashur. I bëj lajka vetes të paktën se ti do të jetë në gjendje ta bëjë këtë. Vëmendjet e mëdha të Zonjës Catherine për Znj. Collins ju keni qenë një dëshmitar i përditshëm; dhe krejt besoj nuk duket se shoku juaj ka tërhequr një fatkeq - por në këtë pikë do të jetë gjithashtu të heshtësh. Vetëm më lejoni të siguroj ti, zonja

ime e dashur Elizabeth, që mundem nga zemra ime më së shumti Ju uroj për zemërsisht lumturi të barabartë në martesë. E dashura ime Charlotte dhe unë kam vetëm një mendje dhe një mënyrë të menduari. Nuk është në gjithçka një ngjashmëri më e jashtëzakonshme e karakterit dhe ideve mes nesh. Duket se jemi krijuar për njëri-tjetrin. ”

Elizabeth me siguri mund të thoshte se ishte një lumturi e madhe ku kjo ishte rasti, dhe me sinqeritet të njëjtë mund të shtonte, se ajo vendosmërisht besoi dhe u gëzua në rehatitë e tij shtëpiake. Ajo ishte nuk më vjen keq, megjithatë, që recitalet e tyre të ndërpriten nga zonja nga e cila dolën. Charlotte e varfër! ishte melankolike për ta lënë atë në një shoqëri të tillë! Por ajo e kishte zgjedhur me sy i hapur; dhe megjithëse dukshëm pendohej që vizitorët e saj duhej të bënin shkoni, ajo nuk dukej të kërkonte dhembshuri. Shtëpia e saj dhe ajo mirëmbajtjen e shtëpisë, famullinë e saj dhe shpendët e saj, dhe të gjithë ata që varen nga ato shqetësimet, nuk i kishin humbur ende hijeshitë e tyre.

Në gjatësi shezlongu arriti, mbathjet ishin lidhur, parcela të vendosura brenda, dhe u tha që të ishin gati. Pas një ndarje e dashur mes miqve, Elizabeth ishte morën pjesë në karrocën nga Z. Collins, dhe ndërsa ata ecnin poshtë kopshtin që ai po e porosiste me respektet e tij më të mira për të gjithë familjen e saj, duke mos harruar falënderimet e tij për mirësinë që kishte marrë në Longbourn në dimër, dhe komplimentet e tij për z. dhe zonja Gardiner, edhe pse e panjohur. Pastaj e dorëzoi atë, Maria ndoqi, dhe dera ishte në pikën e mbylljes, kur ai papritmas i kujtoi ata, me ca shqetësim, se kishin deri tani harruar të lërë ndonjë mesazh për zonjat në Rosings.

“Por,” shtoi ai, “natyrisht do të dëshironi të keni përlësinë tuaj respektet e dorëzuara atyre, me falënderimet tuaja mirënjohëse për të tjerët mirësia ndaj jush ndërsa keni qenë këtu. ”

Elizabeth nuk bëri asnjë kundërshtim; dera atëherë u lejua të ishte u mbyll, dhe karroca u largua.

“Mirë hir!” - bërtiti Maria, pas disa minutash heshtje, - po duket por një ose dy ditë që kur kemi ardhur për herë të parë! e megjithatë sa gjërat kanë ndodhur! ”

“Një shumë e madhe me të vërtetë”, tha shoqja e saj me një psh-erëtimë.

“Ne kemi darkuar nëntë herë në Rosings, përveç që kemi pirë çaj atje dy here! Sa do të duhet të tregoj! ”

Elizabetha shtoi privatisht, “Dhe sa do të duhet të më duhet fsheh!”

Udhëtimi i tyre u krye pa shumë biseda, ose ndonjë tjetër alarmi;

dhe brenda katër orësh nga largimi i tyre nga Hunsford ata arritën në shtëpinë e Z. Gardiner, ku ata do të qëndronin disa ditë

Jane dukej mirë dhe Elizabeta kishte pak mundësi duke studiuar shpirtat e saj, mes angazhimeve të ndryshme të cilat mirësia e tezes së saj ishte rezervuar për ta. Por Jane do të shkonte në shtëpi me të, dhe në Longbourn do të kishte kohë të lirë sa për të vrojtimit.

Nuk ishte pa një përpjekje, ndërkohë, ajo mund të priste madje për Longbourn, para se ajo t'i tregonte motrës së saj të z. Darcy propozimet. Të dijë se ajo kishte fuqinë të zbulonte se çfarë do të bënte aq jashtëzakonisht të habitur Jane, dhe duhet, në të njëjtën kohë, kështu kënaqni shumë çfarëdo qoftë kotësie të saj, ajo nuk kishte qenë ende në gjendje të arsyetonte larg, ishte një tundim i tillë i hapjes sa asgjë mund të kishte pushtuar por gjendjen e pavendosmërisë në të cilën ajo mbeti për sa i përket asaj që ajo duhet të komunikojë; edhe ajo frikë, nëse ajo dikur hyri në këtë temë, nga nxitimi duke përsëritur diçka nga Bingley që mund të pikëllojë vetëm motrën e saj me tutje.

Kapitulli 39

Ishte java e dytë në maj, në të cilën tre zonjat e reja u nisën së bashku nga Rruga Gracechurch për në qytetin —, në Hertfordshire; dhe, ndërsa u afruan afër konakut të caktuar ku z. Karroca e Bennet ishte për t'i takuar ata, ata shpejt e kuptuan, në shenjë e përpikmërisë së karrocierit, si Kitty ashtu edhe Lydia nga një dhomë ngrënie deri në shkallë. Këto dy vajza kishin qenë mbi një orë në vend, i punësuar për fat të mirë për të vizituar një të kundërt mulli, duke parë rojet dhe duke veshur një sallatë dhe kastravec.

Pasi i uruan mirëseardhjen motrave të tyre, ata shfaqën triumfalisht një tryeza e përcaktuar me mish të tillë të ftohtë siç është zakonisht një faj i hanit përballon, duke thirrur, “A nuk është kjo mirë? A nuk është kjo një gjë e pëlqyeshme befasi? ”

“Dhe ne duam të trajtojmë të gjithë ju,” shtoi Lydia, “por ju duhet të jepni hua ne paratë, sepse sapo kemi shpenzuar tonat në dyqanin atje “. Pastaj, duke treguar blerjet e saj - “Shikoni këtu, unë e kam blerë këtë kapuç. Unë nuk mendoj se është shumë e bukur; por mendova se mund si dhe ta blej si jo. Unë do ta tërheq atë në copa sa më shpejt që të marr në shtëpi dhe shiko nëse mund ta komponoj më mirë. ”

Dhe kur motrat e saj e abuzuan atë si të shëmtuar, shtoi ajo, me perfekte moskokëçarje, “Oh! por kishte dy ose tre shumë më të shëmtuar në dyqan; dhe kur kam blerë ndonjë saten me ngjyrë më të bukur për të zbukuruar atë me të freskët, unë mendoj se do të jetë shumë e tolerueshme. Përveç kësaj, ajo nuk do të nënkuptojë shumë atë që vesh kjo verë, pas vitit — Shire janë larguar nga Meryton dhe ata po

shkojnë për dy javë. ”

“A janë vërtet!” - bërtiti Elizabeth, me më të madhen kënaqësi

“Ata do të vendosen në kamp pranë Brighton; dhe une ashtu dua papa të na çojë të gjithëve atje për verën! Do të ishte e tillë skemë e shijshme; dhe guxoj të them se vështirë se do të kushtonte asgjë të gjitha Mamma do të donte të shkonte shumë nga të gjitha gjërat! Vetëm mendoni se çfarë a verë e mjerueshme tjetër do të kemi! ”

“Po”, mendoi Elizabeth, “- kjo do të ishte një skemë e lezetshme me të vërtetë, dhe bëj plotësisht për ne menjëherë. Mire Qielli! Brighton, dhe një kamp i tërë ushtarësh, për ne, që kemi qenë të mbingarkuar tashmë nga një regjiment i varfër i milicisë, dhe topat mujorë të Meryton! ”

“Tani kam një lajm për ty”, tha Lydia, ndërsa u ulën në tryezë. “Çfarë mendoni? Newsshtë një lajm i shkëlqyeshëm - kapital lajme - dhe për një person të caktuar që na pëlqen të gjithëve! ”

Jane dhe Elizabeth panë njëri-tjetrin dhe kamerierit i thanë ai nuk ka nevojë të qëndrojë. Lidia qeshi dhe tha:

“Paj, kjo është njëlloj si formaliteti dhe diskrecioni juaj. Ti mendoi që kamarieri nuk duhet ta dëgjojë, sikur të ishte kujdesur! Unë guxoj ta them ai shpesh dëgjon gjëra më të këqija se sa do të them. Por ai është një shok i shëmtuar! Më vjen mirë që ai është zhdukur. Unë kurrë nuk pashë kaq gjatë mjekër në jetën time. Epo, por tani për lajmet e mia; bëhet fjalë për të dashur Wickham; shumë e mirë për kamerierin, apo jo? Nuk ka asnjë rrezik e martesës së Wickham me Mary King. Ka për ju! Ajo është zhdukur deri te xhaxhai i saj në Liverpool: shkuar për të qëndruar. Wickham është i sigurt. ”

“Dhe Mary King është e sigurt!” shtoi Elizabetha; “I sigurt nga një lidhje i pasjellshëm për fatin. ”

“Ajo është një budalla i madh për t’u larguar, nëse e pëlqente atë.”

“Por unë shpresoj se nuk ka ndonjë lidhje të fortë nga të dy palët,” tha Jane

“Unë jam i sigurt që nuk ka në të. Unë do të përgjigjem për të, ai kurrë u kujdes për tre kashtë për të - i cili mund të tregonte për një gjë kaq të keqe një gjë e vogël e ndezur? ”

Elizabeth u trondit kur mendoi se, megjithatë e paaftë për një gjë të tillë ashpërsia e *shprehjes* vetë, ashpërsia e *sentiment* ishte pak më ndryshe nga gjiri i saj dhe i fantazuar liberal!

Sapo të gjithë hëngrën dhe të moshuarit paguanin, karroca u bë urdhëruar; dhe pas disa montimesh, e gjithë partia, me të gjitha kutitë e tyre, çantat e punës dhe parcelat, dhe shtesa e padëshiruar e blerjeve të Kitty dhe Lydia, ishin ulur në të.

“Sa bukur jemi mbushur të gjithë”, bërtiti Lidia. “Jam i lumtur që bleva kapuçin tim, nëse është vetëm për argëtimin e të pasurit një tjetër bandbox! Epo, tani le të jemi mjaft rehat dhe të qetë, dhe të flasim dhe qesh deri në shtëpi. Dhe në radhë të parë, le të dëgjojmë çfarë ju ka ndodhur të gjithëve që kur jeni larguar. E ke parë ndonjë burrë i këndshëm? Keni pasur ndonjë flirt? Shpresoja shumë se njëri prej jush do të kishte pasur një burrë para se të ktheheni. Unë do të bëj një shërbyese të vjetër së shpejti, unë deklaroj. Ajo është pothuajse tre e njëzet! Zot, sa turp duhet të jem që nuk jam martuar para tre e njëzet! Halla ime Phillips dëshiron që ti kështu merre burra, nuk mund te mendosh. Ajo thotë se Lizzy do të kishte më mirë mori z. Collins; por *Nuk mendoj se do të kishte pasur ndonjë të tillë argëtim në të. Zot! si do te doja te isha i martuar para ndonje ti; dhe atëherë unë do të chaperon ju gati të gjitha topat. I dashur une! kemi pasur një argëtim kaq të mirë ditën tjetër në kolonel E Forsterit. Kitty dhe unë do të kalonim ditën atje, dhe znj. Forster premtoi të bënte një vallëzim të vogël në mbrëmje; (nga lamtumirë, zonja Forster dhe unë jemi shokë të tillë!)* dhe kështu ajo pyeti të dy Harringtonët që do të vijnë, por Harriet ishte i sëmurë, dhe kështu Pen ishte e detyruar të vijë vetë; dhe pastaj, çfarë mendoni se bëme? Ne veshur Chamberlayne me rrobat e gruas me qëllim për të kaluar një zonjë, vetëm mendoni se çfarë argëtimi! Asnjë shpirt nuk e dinte për këtë, por koloneli dhe zonja Forster, dhe Kitty dhe unë, përveç tezës sime, sepse ishim e detyruar të marrë hua një nga fustanet e saj; dhe ju nuk mund ta imagjinoni se si mirë ai dukej! Kur Denny, dhe Wickham, dhe Pratt, dhe dy ose hynë edhe tre burra të tjerë, por ata nuk e njihnin atë më së paku Zot! sa qeshi! dhe kështu bëri edhe zonja Forster. Mendova se duhej të kishte vdekur. Dhe — kjo i bëri burrat të dyshonin për diçka, dhe atëherë ata shpejt zbuluan se çfarë ishte çështja.”

Me histori të tilla të partive të tyre dhe shaka të mira, bëri Lydia, e ndihmuar nga sugjerimet dhe shitesat e Kitty, përpiqet që zbavit shokët e saj deri në Longbourn. Elizabeta e dëgjoi sa më pak që mundi, por nuk shpëtonte nga e shpeshta përmendja e emrit të Wickham.

Pritja e tyre në shtëpi ishte më e sjellshmja. Zonja Bennet u gëzua shih Jane me bukuri të pa zbehur; dhe më shumë se një herë gjatë darkës a i tha Z. Bennet vullnetarisht Elizabetës:

“Unë jam i lumtur që je kthyer, Lizzy.”

Festa e tyre në dhomën e ngrënies ishte e madhe, për pothuajse të gjithë Lucases erdhën për të takuar Marinë dhe për të dëgjuar lajmet; dhe te ndryshme ishin subjektet që i okupuan: Zonja Lucas po pyeste Maria, pas mirëqenies dhe shpendëve të vajzës së saj të madhe; Znj.

Bennet ishte i angazhuar dyfish, nga njëra anë duke mbledhur një llogari të modelet e tanishme nga Jane, e cila u ul disi poshtë saj, dhe, nga ana tjetër, shitja me pakicë e të gjithave tek Lucases më të reja; dhe Lidia, me një zë më të lartë se çdo person tjetër, ishte duke numëruar kënaqësitë e ndryshme të mëngjesit për këdo që do ta degjonte.

“Oh! Mary, “tha ajo,” Unë do të doja të kishit shkuar me ne, sepse ne kishim argëtim i tillë! Ndërsa shkonim së bashku, Kitty dhe unë përpiluam blinds, dhe bëri sikur nuk kishte askush në trajner; dhe unë duhet të kisha shkuar kështu gjatë gjithë rrugës, nëse Kitty nuk do të kishte qenë e sëmurë; dhe kur arritëm George, mendoj se jemi sjellë shumë bukur, sepse kemi trajtuar tre të tjerët me drekën më të mirë të ftohtë në botë, dhe nëse do të kishit shkuar, edhe ne do t’ju kishim trajtuar. Dhe pastaj kur u larguam ishte kaq argëtues! Mendova se nuk duhet ta kishim kurrë hyri në trajner. Isha gati të vdisja nga e qeshura. Dhe pastaj ne ishin aq të gëzuar deri në shtëpi! kemi biseduar dhe qeshur aq fort, që dikush të na ketë dëgjuar dhjetë milje larg! ”

Për këtë Mary shumë seriozisht u përgjigj: “Larg qoftë nga unë, e dashura ime moter, te zhvleftesosh kenaqesi te tilla! Ata pa dyshim që do të ishin bashkëlidhur me përgjithësinë e mendjeve femërore. Por unë i rrëfej ata nuk do të kisha sharm për mua - Unë duhet të preferoja pafundësisht një libër. ”

Por, për këtë përgjigje Lidia nuk dëgjoi asnjë fjalë. Ajo rrallë dëgjonte dikush për më shumë se gjysmë minutë, dhe kurrë nuk morën pjesë në Mary fare

Pasditë Lidia ishte urgjente me vajzat e tjera për të ec në Meryton dhe të shikosh si vazhduan të gjithë; por Elizabeta në mënyrë të qëndrueshme kundërshtuan skemën. Nuk duhet thënë që zonjusha Bennet nuk mund të ishin në shtëpi gjysmë dite para se të ishin brenda ndjekja e oficerëve. Kishte edhe një arsye tjetër për të kundërshtimi. Ajo druhej duke parë përsëri z. Wickham, dhe ishte të vendosur për ta shmangur atë për aq kohë sa të jetë e mundur. Komoditeti për *her* të largimi i regjimentit që po i afrohej ishte vërtet përtej shprehjes. Pas dy javësh ata duhej të shkonin - dhe pasi të shkonin, ajo shpresoi atje nuk mund të jetë asgjë më shumë për ta munduar atë në llogarinë e tij.

Ajo nuk kishte qenë shumë orë në shtëpi para se të zbulonte se Skema e Brighton, për të cilën Lidia u kishte dhënë atyre një aluzion në konak, ishte nën diskutime të shpeshta midis prindërve të saj. Elizabeta pa direkt se babai i saj nuk kishte qëllimin më të vogël të duke dhënë; por përgjigjet e tij ishin në të njëjtën kohë aq të paqarta dhe e dyshimtë, se nëna e saj, edhe pse shpesh e dëshpëruar, kurrë nuk e kishte ende i dëshpëruar për të patur sukses më në fund.

Kapitulli 40

Padurimi i Elizabetës për të njohur Jane me atë që kishte ndodhur nuk mund të kapërcehej më; dhe në gjatësi, duke vendosur për të shtypur çdo të veçantë në të cilën motra e saj ishte e shqetësuar, dhe duke u përgatitur për t'u habitur, ajo u lidh me të mëngjesin tjetër shefi i skenës midis z. Darcy dhe vetes së saj.

Habia e zonjushes Bennet shpejt u pakësua nga të fortët anshmëri motra e cila bëri që çdo admirim i Elizabetës të shfaqej krejtësisht e natyrshme; dhe e gjithë befasia u humb menjëherë në tjetrën ndjenjat. Ajo ishte keq që Z. Darcy duhej ta kishte dorëzuar të tijën ndjenjat në një mënyrë kaq pak të përshtatshme për t'i rekomanduar ato; por akoma më shumë ajo ishte e pikëlluar për lumturinë e motrës së saj refuzimi duhet ta ketë dhënë atë.

"Të qenit i tij i sigurt për sukses ishte i gabuar," tha ajo, "dhe sigurisht nuk duhet të ishte shfaqur; por konsideroni sa duhet të rrisë zhgënjimin e tij! "

"Në të vërtetë", u përgjigj Elizabeta, "Më vjen keq për të; por ai ka ndjenja të tjera, të cilat ndoshta së shpejti do t'i largojnë të tijat respekt për mua. Sidoqoftë, nuk më fajësoni për refuzimin e tij? "

"Fajin tënd! Oh, jo "

"Por ti më fajëson që kam folur kaq ngrohtësisht për Wickham?"

"Jo - nuk e di që keni gabuar duke thënë atë që keni bërë."

"Por ti do ta dish, kur të them se çfarë ndodhi shumë ditën tjetër."

Ajo pastaj foli për letrën, duke përsëritur të gjithë përmbajtjen e saj për sa i përket George Wickham. Çfarë goditje ishte kjo për Jane të gjorë! të cilët me dëshirë do të kishin kaluar nëpër botë pa besuar se aq shumë ligësi ekzistonte në tërësi raca e njerëzimit, siç ishte mbledhur këtu tek një individ. As nuk ishte Drejtësia e Darcy, megjithëse mirënjohëse për ndjenjat e saj, e aftë për të duke e ngushëlluar për një zbulim të tillë. Më seriozisht ajo punoi për të provuar probabilitetin e gabimit dhe për të kërkuar për të pastruar atë pa e përfshirë tjetrin.

"Kjo nuk do të bëjë", tha Elizabeth; "Kurrë nuk do të jeni në gjendje bëjini të dy të mirë për çdo gjë. Merrni zgjedhjen tuaj, por ju duhet të jetë i kënaqur me vetëm një. Nuk është veçse një sasi e tillë merita mes tyre; vetëm sa për të bërë një lloj njeriu të mirë; dhe në fund të fundit ajo ka qenë zhvendosur në lidhje me shumë. Nga ana ime, unë jam të prirur për t'i besuar të gjitha Darcy's; por ti do te besh ashtu si ke zgjidh ".

Sidoqoftë, ishte ca kohë para se të mund të zhvatet një buzëqeshje Jane

"Nuk e di kur jam tronditur më shumë", tha ajo. "Wickham kaq

shume keq! Isshtë pothuajse besimi i kaluar. Dhe i gjori Z. Darcy! I dashur Lizzy, merr parasysh vetëm atë që ai duhet të ketë vuajtur. Një e tillë zhgenjimi! dhe me njohurinë e mendimit tuaj të sëmure, gjithashtu! dhe duhet të tregojë një gjë të tillë të motrës së tij! Reallyshtë me të vërtetë gjithashtu shqetësuese. Jam i sigurt që duhet ta ndieni ashtu ”.

“Oh! jo, pendimi dhe dhembshuria ime janë zhdukur të gjitha duke parë ty aq plot me të dyja. Unë e di që do t'i bësh drejtësi kaq të bollshme, sa Unë jam duke u rritur çdo moment më i pakujdesshëm dhe indiferent. E juaja përhapja më bën të kursej; dhe nëse vajton shumë për të më gjatë, zemra ime do të jetë aq e lehtë sa një pendë. ”

“I gjori Wickham! ekziston një shprehje e tillë e mirësisë në të fytyrë! një hapje dhe butësi e tillë në mënyrën e tij! ”

“Sigurisht që kishte një keqmenaxhim të madh në arsimimin e ata dy të rinj. Njëri ka të gjitha mirësitë, dhe tjetri e gjithë pamja e saj “.

“Unë kurrë nuk kam menduar z. Darcy kaq i mangët në shfaqjen e saj siç bënit dikur ”.

“E megjithatë unë doja të isha jashtëzakonisht i zgjuar në marrjen e vendosur kështu a nuk e pëlqej atë, pa ndonjë arsye. Isshtë një nxitje e tillë për dikë gjeni, një hapje e tillë për zgjuarsin, të kesh një mospëlqim të këtij lloji. Dikush mund të jetë vazhdimisht abuziv pa thënë asgjë drejt; por nuk mund të jetë gjithmonë duke qeshur me një njeri pa herë pas here duke u penguar në diçka të mprehtë. ”

“Lizzy, kur e lexove për herë të parë atë letër, jam i sigurt që nuk mund ta bëje trajto çështjen siç e bën tani. ”

“Në të vërtetë, nuk munda. Isha mjaft e pakëndshme, mund të them i pakënaqur Dhe me askënd për të folur për atë që ndjeva, pa Jane të më ngushëllojë dhe të them se nuk kisha qenë aq shumë i dobët dhe i kotë dhe i pakuptimtë siç e dija se kisha! Oh! sa te desha! ”

“Sa për të ardhur keq që duhet të kishit përdorur kaq fort shprehjet duke folur për Wickham tek Z. Darcy, tani për tani ata *do* duken plotësisht të pamerituar. ”

“Sigurisht. Por fatkeqësia e të folurit me hidhërim është një pasoja më e natyrshme e paragjykimëve që kisha qenë inkurajuese Ekziston një pikë në të cilën dua këshillën tuaj. Une dua të më thuhet nëse duhet ose nuk duhet ta bëj tonën të njohurit në përgjithësi e kuptojnë karakterin e Wickham. ”

Zonjusha Bennet ndaloi pak, dhe pastaj u përgjigj: “Me siguri mundet të mos jetë asnjë rast për ta ekspozuar atë kaq tmerrësisht. Çfarë është tuaj mendim? ”

“Se nuk duhet të tentohet. Z. Darcy nuk e ka autorizuar mua për

ta bërë publike komunikimin e tij. Përkundrazi, çdo në veçanti i afërm me motrën e tij duhej të mbahej aq shumë e mundur për veten time; dhe nëse përpqem të marr njerëz si të pjesën tjetër të sjelljes së tij, kush do të më besojë mua? Gjenerali paragjykimi ndaj Z. Darcy është kaq i dhunshëm, saqë do të ishte vdekja e gjysmës së njerëzve të mirë në Meryton për t'u përpjekur ta vendosnin atë në një dritë miqësore. Unë nuk jam i barabartë me të. Wickham së shpejti do të jetë zhdukur; dhe për këtë arsye nuk do t'i tregojë askujt këtu atë që ai me të vërtetë është. Disa kohë prandaj do të zbulohet e gjitha, dhe pastaj ne mund të qeshë me budallallëkun e tyre duke mos e ditur më parë. Aktualisht Unë nuk do të them asgjë për këtë. ”

“Keni mjaft të drejtë. Që gabimet e tij të bëhen publike mund të prishen atë për gjithnjë. Ai tani, mbase, vjen keq për atë që ka bërë, dhe në ankth për të rivendosur një karakter. Ne nuk duhet ta bëjmë atë të dëshpëruar ”.

Zhurma e mendjes së Elizabetës u qetësua nga kjo bisedë. Ajo kishte hequr qafe dy sekrete që i kishin rënduar për dy javë, dhe ishte i sigurt për një dëgjues të gatshëm në Jane, sa herë që ajo mund të dëshirojë të flasë përsëri për secilën prej tyre. Por nuk ishte ende diçka që fshihet prapa, nga e cila matura e ndaloi zbulimi. Ajo nuk guxoi të tregonte gjysmën tjetër të z. Darcy letër, as shpjegoni motrës së saj se sa sinqerisht kishte qenë vlerësuar nga shoqja e saj. Këtu ishte njohuria në të cilën askush nuk mund ta bënte marrin pjesë; dhe ajo ishte e ndjeshme se asgjë më pak se një e përsosur mirëkuptimi midis palëve mund ta justifikojë atë në hedhje jashtë këtij barra të fundit të misterit. “Dhe pastaj,” tha ajo, “nëse se një ngjarje shumë e pamundur duhet të ndodhë ndonjëherë, unë thjesht do të ndodhë të jetë në gjendje të tregojë atë që Bingley mund të tregojë në një mënyrë shumë më të këndshme mënyra vetë. Liria e komunikimit nuk mund të jetë e imja deri më tani ka humbur të gjithë vlerën e saj! ”

Ajo tani ishte, kur ishte vendosur në shtëpi, në kohën e lirë për të vëzhguar gjendja reale e shpirtrave të motrës së saj. Jane nuk ishte e lumtur. Ajo akoma çmoja një dashuri shumë të butë për Bingley. Duke mos pasur asnjëherë madje fantazonte veten e saj në dashuri më parë, vëmendja e saj kishte gjithë ngrohtësinë e lidhja e parë, dhe, nga mosha dhe prirja e saj, më e madhe qëndrueshmëri se shumica e bashkëngjitjeve të para shpesh mburren; dhe kështu me zjarr ajo e vlerësoi përkujtimin e tij dhe e preferoi atë ndaj të gjithëve njeri tjetër, që gjithë sensin e saj të mirë, dhe të gjithë vëmendjen e saj për të ndjenjat e miqve të saj, ishin të nevojshme për të kontrolluar kënaqësinë nga ato keqardhje që duhet të kenë qenë të dëmshme për

shëndetin e saj dhe qetësinë e tyre.

“Epo, Lizzy,” tha zonja Bennet një ditë, “cili është mendimi juaj *po* për këtë biznes të trishtuar të Jane’s? Nga ana ime, unë jam i vendosur për të mos folur kurrë më për askënd. Unë i thashë timen motra Phillips kështu ditën tjetër. Por nuk mund ta zbuloj se Jane pa ndonjë gjë prej tij në Londër. Epo, ai është shumë i padenjë burrë i ri - dhe unë nuk mendoj se ka shansin më të vogël në bota e saj duke e marrë ndonjëherë tani. Nuk flitet për ardhjen e tij në Netherfield përsëri në verë; dhe unë kam pyetur të gjithë, gjithashtu, që ka të ngjarë të dinë. ”

“Unë nuk besoj se ai do të jetojë kurrë më në Netherfield.”

“Oh mirë! është ashtu siç zgjedh ai. Askush nuk dëshiron që ai të vijë. Megjithëse gjithmonë do të them se ai e përdori vajzën time jashtëzakonisht të sëmure; dhe po të isha ajo, nuk do ta kisha duruar. Epo, komoditeti im është, unë jam i sigurt që Jane do të vdesë nga një zemër e thyer; dhe atëherë ai do më vjen keq për atë që ka bërë. ”

Por pasi Elizabeta nuk mund të merrte ngushëllim nga asnjë e tillë pritje, ajo nuk bëri asnjë përgjigje.

“Epo, Lizzy,” vazhdoi nëna e saj, menjëherë më vonë, “dhe kështu Collinses jetojnë shumë rehat, apo jo? Epo, mirë, vetëm shpresoj do të zgjasë. Dhe çfarë lloj tryeze mbajnë ato? Charlotte është një menaxher i shkëlqyeshëm, guxoj ta them. Nëse ajo është gjysmë e mprehtë si ajo nënë, ajo po kursen sa duhet. Nuk ka asgjë ekstravagante në të shtëpia e tyre, guxoj ta them. ”

“Jo, asgjë fare.”

“Një varg menaxhimi i mirë varet nga ajo. Po, po __ Ata__ do të kujdesen që të mos ua kalojnë të ardhurave. __Ata do mos u shqetëso kurrë për para. Epo, shumë mirë u bëftë atyre! Dhe kështu, unë mendoj, ata shpesh flasin për të pasur Longbourn kur je babai ka vdekur. Ata e shohin si mjaft të tyren, guxoj të them, sa herë që kjo të ndodhë. ”

“Ishte një temë të cilën ata nuk mund ta përmendnin para meje.”

“Jo; do të kishte qenë e çuditshme nëse do të kishin; por nuk bëj asnjë dyshim ata shpesh flasin për këtë mes tyre. Epo, nëse mund të jenë lehtë me një pasuri që nuk është e ligjshme e tyre, aq më shumë më mirë *I* duhet të turpërohem të kem një që ishte vetëm më përfshiu mua ”.

Kapitulli 41

Java e parë e kthimit të tyre ishte zhdukur shpejt. Filloi e dyta. Ishte e fundit e qëndrimit të regjimentit në Meryton, dhe e gjitha zonjat e reja në lagje po binin me shpejtësi. degjimi ishte pothuajse universal. E dashura Mis Bennets ishte vetëm akoma në gjendje të hajë, të pijë

dhe të flejë dhe të ndjekë kursin e zakonshëm të punësimeve të tyre. Shumë shpesh u fyen kjo pandjeshmëri nga Kitty dhe Lydia, mjerimi i të cilëve ishte ekstrem, dhe kush nuk mund ta kuptojë zemërgjerësinë e tillë në ndonjë nga familja.

“Qielli i mirë! çfarë do të bëhet prej nesh? Çfarë duhet të bëjmë? ” do të ata shpesh bërtasin në hidhërimin e mjerë. “Si mund të jesh duke buzëqeshur kështu, Lizzy? ”

Nëna e tyre e dashur ndau të gjithë pikëllimin e tyre; asaj iu kujtua atë që ajo vetë kishte duruar në një rast të ngjashëm, pesë e njëzet vjet më parë.

“Unë jam e sigurt,” tha ajo, “kam qarë për dy ditë së bashku kur Regjimenti i kolonel Miller u largua. Mendova se duhet ta kisha ma theu zemrën. ”

“Jam e sigurt që do ta thyej minën”, tha Lydia.

“Nëse dikush mund të shkojë në Brighton!” vëzhgoi zonja Bennet.

“Oh, po! - nëse dikush mund të shkojë në Brighton! Por papa është kështu e papranueshme ”.

“Një larje e vogël e detit do të më vendoste përgjithmonë.”

“Dhe tezja ime Phillips është e sigurt se do të bënte - unë__ një pjesë të madhe mirë, ”shtoi Kitty.

Të tilla ishin llojet e vajtimeve që kumbonin përherë Shtëpia Longbourn. Elizabeta u përpoq të devijojë prej tyre; por të gjitha ndjenja e kenaqesise ishte e humbur nga turpi. Ajo ndjeu përsëri drejtësinë e Kundërshtimet e Z. Darcy; dhe kurrë nuk kishte qenë aq e prirur të fal ndërhyrjen e tij në pikëpamjet e mikut të tij.

Por errësira e perspektivës së Lidias u pastrua menjëherë; për ajo mori një ftesë nga Znj. Forster, grua e kolonel i regjimentit, për ta shoqëruar atë në Brighton. Kjo një shoqe e paçmuar ishte një grua shumë e re, dhe së fundmi i martuar. Një ngjashmëri në humorin e mirë dhe shpirtrat e mirë kishte e rekomanduan atë dhe Lydia me njëri-tjetrin, dhe nga e treta e tyre njohja e muajve ata kishin qenë intime __ dy__.

Rrëmbimi i Lidisë me këtë rast, adhurimi i saj për znj. Forster, kënaqësia e Znj. Bennet dhe hipotekimi i Kotele, mezi përshkruhen. Krejt e pavëmendshme për të ndjenjat e motrës, Lidia fluturoi për në shtëpi e shqetësuar ekstazi, duke thirrur urimet e të gjithëve, dhe duke qeshur dhe duke folur me më shumë dhunë se kurrë; ndërsa Kitty pa fat vazhdoi në sallonin e spikatur në fatin e saj në terma si e paarsyeshme pasi theksi i saj ishte i vrullshëm.

“Nuk mund ta shoh pse zonja Forster nuk duhet të pyesë edhe mua Lidia, “tha ajo,” Megjithëse unë jam __ jo__ shoqja e saj e veçantë. Une

kanë po aq të drejtë të pyeten sa ajo, dhe më shumë gjithashtu, për Unë jam dy vjet më i vjetër. ”

Kot nuk u përpoq Elizabeta ta bënte të arsyeshme, dhe Jane për të e bëjnë atë të japë dorëheqjen. Sa për vetë Elizabetën, kjo ftesë ishte aq larg nga emocionimi tek ajo të njëjtat ndjenja si tek nëna e saj dhe Lidia, se ajo e konsideroi atë si urdhër vdekjeje për të gjithë mundësia e arsyes së shëndoshë për këtë të fundit; dhe i neveritshëm si një hap i tillë duhet ta bëjë atë nëse dihet, ajo nuk mund të ndihmojë duke e këshilluar fshehurazi babanë e saj të mos e linte të shkonte. Ajo përfaqësoi ndaj tij të gjitha papërshtatshmëritë e sjelljes së përgjithshme të Lidias, pak avantazh që ajo mund të nxirrte nga miqësia e një a grua si Znj. Forster, dhe probabiliteti që ajo të jetë akoma më shumë i pasjellshëm me një shok të tillë në Brighton, ku tundimet duhet të jenë më të mëdha se në shtëpi. Ai e dëgjoji atë me vëmendje, dhe pastaj tha:

“Lidia nuk do të jetë kurrë e lehtë derisa të ekspozohet në disa vend publik ose tjetër, dhe ne kurrë nuk mund të presim që ajo ta bëjë atë me të aq pak shpenzime apo shqetësime për familjen e saj si nën rrethanat aktuale “.

“Nëse do të ishe i vetëdijshëm,” tha Elizabeth, “për shumë të mëdhenjtë disavantazh për të gjithë ne që duhet të lindin nga njoftimi publik i Mënyra e pa mbrojtur dhe e matur e Lidias - jo, e cila tashmë është bërë i lindur prej tij, jam i sigurt që do të gjykonit ndryshe në çështje.”

“Tashmë keni lindur?” përsëriti zoti Bennet. “Çfarë, a ka frikësuar ajo larg disa nga të dashurit tuaj? Lizzy e varfër! Por mos u hidhni poshtë Të rinj të tillë të dobët sa nuk mund të durojnë të lidhen me një absurdi i vogël nuk ia vlen të pendohesh. Ejani, më lejoni të shoh lista e shokëve të mëshirshëm që janë mbajtur larg nga Lidia marrëzi ”.

“Në të vërtetë jeni gabim. Nuk kam lëndime të tilla që të tërhiqem. Ajo nuk është e veçantë, por e së keqes së përgjithshme, të cilën unë jam tani duke u ankuar. Rëndësia jonë, respektueshmëria jonë në botë duhet të preken nga paqëndrueshmëria e egër, siguria dhe përbuzja e tij të gjitha përmbajtje që shënojnë karakterin e Lidias. Më falni, sepse duhet flasin qarte. Nëse ti, babai im i dashur, nuk do të marrësh mundimin duke kontrolluar shpirtrat e saj të egër dhe duke e mësuar atë që të ishte ndjekjet e tanishme nuk do të jenë biznesi i jetës së saj, ajo do të bëjë së shpejti do të jetë përtej arritjes së ndryshimit. Karakteri i saj do të jetë fiksuar, dhe ajo do të jetë, në gjashtëmbëdhjetë, flirtimi më i vendosur që e bëri ndonjëherë veten ose familjen e saj qesharake; një flirt, gjithashtu, në shkalla më e keqe dhe e mesme e flirtimit; pa

asnjë tërheqje përtej rinisë dhe një personi të tolerueshëm; dhe, nga injoranca dhe zbrazëtia e mendjes së saj, tërësisht e paaftë të largohet çdo pjesë e atij përbuzjeje universale për të cilën tërbohet admirimi do të eksitojë. Në këtë rrezik është edhe Kitty kuptohet. Ajo do të ndjekë kudo që të çojë Lydia. Kot, injorant, i papunë dhe absolutisht i pakontrolluar! Oh! babai im i dashur, a mund të mendoni se është e mundur që ato të mos censurohen dhe përbuzen kudo që njihen, dhe se motrat e tyre nuk do të përfshihen shpesh në turp? ”

Z. Bennet pa që e gjithë zemra e saj ishte në temë, dhe me dashuri duke marrë dorën e saj tha në përgjigje:

“Mos e bëj veten të shqetësuar, dashuria ime. Kudo që jeni ju dhe Jane dihet që ju duhet të respektoheni dhe vlerësoheni; dhe ju nuk do të paraqiteni për më pak avantazh për të pasur një çift - ose mund të them, tre - shumë motra pa kuptim. Ne nuk do të kemi paqe në Longbourn nëse Lydia e bën këtë mos shko në Brighton. Lëre të shkojë, pra. Koloneli Forster është një njeri i arsyeshëm dhe do ta mbajë larg çdo keqbërjeje të vërtetë; dhe ajo për fat të mirë është shumë i varfër për të qenë objekt pre i askujt. Në Brighton ajo do të ketë më pak rëndësi edhe si një flirt i zakonshëm sesa ajo ka qenë këtu. Oficerët do të gjejnë gra me vlerë më të mirë njoftimi i tyre. Le të shpresojmë, pra, që të jetë e mundur atje mësoji asaj parëndësinë e vet. Sidoqoftë, ajo nuk mund të rritet shumë gradë më keq, pa na autorizuar ta mbyllim për në pjesën tjetër të jetës së saj. ”

Me këtë përgjigje Elizabeta u detyrua të ishte e kënaqur; por e saj mendimi vazhdoi të njëjtën gjë, dhe ajo e la atë të zhgënjyer dhe me falmi Sidoqoftë, nuk ishte në natyrën e saj ta shtonte atë shqetësime duke u ndalur në to. Ajo ishte e sigurt se do të kishte kreu detyrën e saj dhe të shqetësohej për të këqijat e pashmangshme, ose shtimi i tyre nga ankthi, nuk ishte pjesë e prirjes së saj.

Sikur Lydia dhe nëna e saj ta dinin përmbajtjen e konferencës së saj me babanë e saj, indinjata e tyre vështirë se do të gjente shprehje në volubilitetin e tyre të bashkuar. Në imagjinatën e Lidias, a vizita në Brighton përfshinte çdo mundësi tokësore lumturi. Ajo pa, me syrin krijues të zburimit, rrugëve të atij vendi banje homoseksualësh të mbuluar me oficerë. Ajo e pa veten objekt i vëmendjes, për dhjetëra dhe për shumë prej tyre aktualisht i panjohur Ajo pa të gjitha lavditë e kampit - tendat e tij ishin të shtrira i katërt në njëtrajtshmëri të bukur të linjave, të mbushur me të rinj dhe homoseksuali, dhe verbues me flakë të kuqe; dhe, për të përfunduar pamje, ajo e pa veten të ulur poshtë një çadre, duke flirtuar me butësi me të paktën gjashtë oficerë në të njëjtën kohë.

Sikur ta kishte njohur motra e saj kërkonte ta shkulte nga perspektiva të tilla dhe realitete të tilla si këto, cilat do të ishin ndjesitë e saj? Ato mund të ishin kuptuar vetëm nga nëna e saj, e cila mund janë ndërjerë gati të njëjtën gjë. Shkuarja e Lidias në Brighton ishte e gjitha kjo e ngushëlloi atë për bindjen e saj melankolike të burrit të saj kurrë duke synuar të shkojë vetë atje.

Por ata ishin plotësisht injorantë për atë që kishte kaluar; dhe të tyre rrëmbimet vazhduan, me pak ndërprerje, deri në ditën e Lidia po largohet nga shtëpia.

Elizabeth tani ishte për të parë z. Wickham për herë të fundit. Duke pasur ka qenë shpesh në shoqëri me të që nga kthimi i saj, agjitacioni ishte goxha mirë; agjitacionet e anësisë së dikurshme plotësisht kështu. Ajo madje kishte mësuar të zbulonte, fare pak butësia e cila së pari e kishte gëzuar atë, një ndikim dhe a njëlloj si neveri dhe i lodhur. Në sjelljen e tij aktuale për të vetë, për më tepër, ajo kishte një burim të ri pakënaqësie, për prirja ai së shpejti dëshmoi për ripërtëritjen e atyre synimeve të cilat kishin shënuar pjesën e hershme të njohjes së tyre mund të shërbente vetëm, pas asaj që kishte kaluar që atëherë, për ta provokuar. Ajo humbi çdo shqetësim për të në gjetjen e vetes së zgjedhur kështu si objekt i të tillave gallatë e papunë dhe joserioze; dhe ndërsa ajo shtypte vazhdimisht ajo, nuk mund të mos ndjente qortimin që përmban besimi i tij, se sidoqoftë e gjatë dhe për çfarëdo shkak, vëmendjet e tij kishin është tërhequr, kotësia e saj do të kënaqet dhe preferenca e saj të siguruara në çdo kohë me rinovimin e tyre.

Ditën e fundit të qëndrimit të regjimentit në Meryton, ai darkoi, me oficerë të tjerë, në Longbourn; dhe kaq pak ishte Elizabeth e vendosur të ndahej prej tij me humor të mirë, që më tej duke bërë disa kërkime për mënyrën në të cilën kishte kaluar koha e saj kaloi në Hunsford, ajo përmendi kolonelin Fitzwilliam dhe z. Darcy ka kaluar të dy tre javë në Rosings dhe e pyeti, nëse ai ishte njohur me të parin.

Ai dukej i befasuar, i pakënaqur, i alarmuar; por me një moment kujtim dhe një buzëqeshje që kthehej, u përgjigj, që ai e kishte pasur më parë e kam parë shpesh; dhe, pasi vëzhgoi se ai ishte shumë burrë si zotëri, e pyeti se si e kishte pëlqyer atë. Përgjigja e saj ishte ngrohtësisht në favor të tij. Me një ajër indiference ai së shpejti më pas shtoi:

“Sa kohë thatë që ai ishte në Rosings?”

“Gati tre javë”.

“Dhe ju e shihni atë shpesh?”

“Po, pothuajse çdo ditë.”

“Sjelljet e tij janë shumë të ndryshme nga kushëriri i tij.”

“Po, shumë ndryshe. Por mendoj se Z. Darcy përmirësohet njohje

”.

“Me të vërtetë!” - thirri Z. Wickham me një vështrim i cili nuk i shpëtoi asaj. “Dhe lutu, a mund të pyes? -” Por duke kontrolluar veten, shtoi ai, në një ton homoseksual, “A është ai në adresë që ai përmirëson? A ka denjuar ai shtoni ca civilizim në stilin e tij të zakonshëm? - sepse nuk guxoj shpresoj, “vazhdoi ai me një ton më të ulët dhe më serioz,” se ai është përmirësuar në gjërat e domosdoshme. ”

“Oh, jo!” - tha Elizabeta. “Në gjërat thelbësore, besoj, ai është shumë shumë atë që ai ka qenë ndonjëherë. ”

Ndërsa fliste, Wickham dukej sikur mezi e dinte nëse duhej gëzohuni për fjalët e saj ose mosbesoni në kuptimin e tyre. Ishte një diçka në fytyrën e saj që e bëri atë të dëgjonte me një vëmendje e frikshme dhe e shqetësuar, ndërsa ajo shtoi:

“Kur thashë se ai përmirësoi njohjen, nuk e kisha ndërmend që mendja apo sjellja e tij ishin në një gjendje përmirësimi, por se, nga njohja e tij më mirë, gjendja e tij ishte më e mirë kuptohet. ”

Alarmi i Wickham tani u shfaq me një çehre të ngritur dhe vështrim i trazuar; për disa minuta ai ishte i heshtur, derisa, duke u dridhur sikletin e tij, ai u kthye përsëri tek ajo, dhe tha në butë e theksimeve:

“Ju, që aq mirë e njihni ndjenjën time ndaj z. Darcy, do ta bëni me gatishmëri kuptoni sa sinqerisht duhet të gëzohem që ai është aq i mençur sa të bëjë supozojmë edhe *pamjen* e asaj që është e drejtë. Krenaria e tij, në atë drejtim, mund të jetë në shërbim, nëse jo ndaj tij, ndaj shumë të tjerëve, sepse ajo vetëm duhet ta pengojë atë nga sjellja e keqe e keqe që kam unë e pësuar nga. Kam frikë vetëm se lloji i kujdesit ndaj të cilit ju, imagjinoj, keni qenë duke aluduar, është thjesht i miratuar në të tij vizita te tezja e tij, për mendimin dhe gjykimin e mirë të së cilës ai qëndron me shumë frikë Frika e tij ndaj saj ka funksionuar gjithmonë, e di, kur ata ishin bashkë; dhe një marrëveshje e mirë duhet t'i kushtohet dëshirës së tij për përcjelljen e ndeshjes me Miss de Bourgh, për të cilën jam i sigurt ai ka shumë zemër. ”

Elizabeth nuk mund ta shtypte një buzëqeshje për këtë, por ajo u përgjigj vetëm nga një prirje e lehtë e kokës. Ajo e pa që ai donte për ta angazhuar atë në temën e vjetër të ankesave të tij, dhe ajo ishte në asnjë humor për ta kënaqur atë. Pjesa tjetër e mbrëmjes kaloi me *pamja*, në anën e tij, të gëzimit të zakonshëm, por me një përpjekje e mëtejshme për të dalluar Elizabetën; dhe ata u ndanë më në fund me civilizim të ndërsjellë, dhe ndoshta një dëshirë të ndërsjellë të kurrë përsëri takim.

Kur festa u nda, Lydia u kthye me zonjën Forster te Meryton, prej nga do të niseshin herët në mëngjes. Ndarja mes saj dhe familjes së saj

ishte mjaft e zhurmshme sesa patetik Kitty ishte e vetmja që derdhi lot; por ajo qau nga shqetësimi dhe zilia. Zonja Bennet ishte difuze në të mirën e saj urimet për lumturinë e vajzës së saj, dhe mbresëlënëse në të urdhëresat që ajo nuk duhet të humbasë mundësinë për t'i shijuar vetveten sa më shumë që të jetë e mundur - këshilla të cilat kishin çdo arsye të besosh se do të ndiqej mirë; dhe në zhurmshme lumturia e Lydia vetë në lamtumirë, më e butë adieus të motrave të saj u shqiptuan pa u dëgjuar.

Kapitulli 42

Sikur mendimi i Elizabetës të ishte tërhequr nga familja e saj, ajo nuk mund të kishte formuar një mendim shumë të këndshëm për bashkëshortin lumturi ose rehati shtëpiake. Babai i saj, i rrëmbyer nga rinia dhe bukurinë, dhe atë paraqitje të humorit të mirë që rinia dhe bukuria në përgjithësi jep, ishte martuar me një grua, kuptimi i dobët i së cilës dhe mendja joliberale shumë herët në martesën e tyre u dha fund të gjithëve afekcioni i vërtetë për të. Respekti, vlerësimi dhe besimi kishin u zhduk për gjithnjë; dhe të gjitha pikëpamjet e tij për lumturinë e brendshme ishin përmbysur. Por z. Bennet nuk ishte i gatshëm të kërkonte rehati për zhgënjimin që kishte paturpësia e tij solli, në ndonjë nga ato kënaqësi që shumë shpesh ngushëllojnë fatkeq për marrëzinë e tyre ose vesin e tyre. Ai ishte i dashur për të vendi dhe i librave; dhe nga këto shije kishin lindur të tijat kënaqësitë kryesore. Për gruan e tij ai ishte shumë pak ndryshe borxhli, sesa injoranca dhe marrëzia e saj kishin kontribuar në të tij dëfrim. Ky nuk është lloji i lumturisë që një burrë do të dëshironte dëshira e përgjithshme t'i detyrohet gruas së tij; por ku fuqitë e tjera të argëtimit po dëshiron, filozofi i vërtetë do të nxjerrë përfitojnë nga ato që janë dhënë.

Sidoqoftë, Elizabeta nuk kishte qenë kurrë e verbër ndaj papershtatshmërisë së sjellja e babait të saj si burrë. Ajo gjithmonë e kishte parë me dhimbje; por duke respektuar aftësitë e tij, dhe mirënjohës për të tijat trajtimin me dashuri të vetvetes, ajo u përpoq të harronte se çfarë ajo nuk mund të anashkalonte, dhe për të dëbuar nga mendimet e saj se shkelje e vazhdueshme e detyrimit bashkëshortor dhe dekorum i cili, në ekspozimi i gruas së tij ndaj përbuzjes së fëmijëve të saj, ishte kaq shumë e dënueshme. Por ajo nuk ishte ndjerë kurrë aq fort sa tani disavantazhet që duhet të ndjekin fëmijët aq të papërshtatshëm një martesë, as kurrë nuk kam qenë kaq plotësisht e vetëdijshme për të këqijat që vijnë nga një drejtim kaq i keq gjykuar i talenteve; talentet, të cilat, e përdorur si duhet, të paktën mund të ketë ruajtur respektimin e vajzat e tij, edhe nëse nuk janë në gjendje të zgjerojnë mendjen e tij gruaja

Kur Elizabeta u gëzua për largimin e Wickham, gjeti pak arsye tjetër për kënaqësinë në humbjen e regjimentit. Partitë e tyre jashtë ishin më pak të larmishme se më parë, dhe brenda ajo kishte një nënë dhe motër përsëritjet e vazhdueshme të të cilave në mërzia e gjithçkaje përreth tyre hodhi një errësirë të vërtetë mbi ta rrethi i brendshëm; dhe, megjithëse Kitty me kohë mund ta rifitonte atë shkalla natyrore e kuptimit, pasi shqetësuesit e trurit të saj ishin hiqet, motra tjetër e saj, nga prirja e së cilës e keqja më e madhe mund të kapet, ka të ngjarë të ngurtësohej në gjithë marrëzinë e saj dhe siguri nga një situatë e një rreziku të tillë të dyfishtë si a vend ujitje dhe një kamp. Në tërësi, prandaj, ajo gjeti, ajo që është gjetur ndonjëherë më parë, ajo një ngjarje për të cilën ajo kishte shikuar me dëshirë të paduruar, sjellin gjithë kënaqësinë që i kishte premtuar vetes. Ishte rrjedhimisht e nevojshme për të përmendur një periudhë tjetër për fillimi i lumturisë aktuale - për të pasur një pikë tjetër mbi të cilën dëshirat dhe shpresat e saj mund të rregullohen, dhe përsëri duke shijuar kënaqësia e pritjes, ngushëlloni veten për të tashmen, dhe përgatit për një zhgënjim tjetër. Turneu i saj në Ligenet ishte tani objekti i mendimeve të saj më të lumtura; ishte ngushëllimi i saj më i mirë për të gjitha orët e pakëndshme të pakënaqësisë së saj nëna dhe Kiti e bënë të pashmangshme; dhe a mund të kishte përfshirë ajo Jane në skemë, çdo pjesë e saj do të kishte qenë perfekte.

“Por është me fat,” mendoi ajo, “që unë kam diçka për të uroj për. Ishte i gjithë marrëveshja e plotë, zhgënjimi im do të ishte e sigurt. Por këtu, duke mbajtur me vete një të pandërprerë burim keqardhjeje në mungesë të motrës sime, me arsye mund të shpresoj i kam realizuar të gjitha pritjet e mia për kënaqësi. Një skemë e së cilës çdo pjesë premtonte kënaqësi nuk mund të jetë kurrë e suksesshme; dhe të përgjithshme zhgënjimi largohet vetëm nga mbrojtja e disave Mërzitje e veçantë. ”

Kur Lydia u largua, ajo premtoi të shkruante shumë shpesh dhe shumë imtësisht nënës së saj dhe Kitty; por letrat e saj ishin gjithmonë pritej prej kohësh, dhe gjithmonë shumë e shkurtër. Ato për nënën e saj përmbante pak më shumë se sa që ata ishin kthyer nga bibliotekë, ku oficerë të tillë kishin marrë pjesë në to, dhe ku kishte parë stolitë aq të bukura sa e bënë mjaft i egër; se ajo kishte një fustan të ri, ose një ombrellë të re, të cilën ajo do ta bënte kanë përshkruar më plotësisht, por ishte i detyruar të lihej në a nxitoni me dhunë, siç e thirri zonja Forster, dhe ata po shkonin larg në kamp; dhe nga korrespondenca e saj me motrën e saj, kishte akoma më pak për të mësuar - për letrat e saj dërguar Kitty, edhe pse më gjatë, ishin shumë të mbushura me rreshta nën fjalët të bëhen publike.

Pas dy javëve të para ose tre javëve të mungesës së saj, shëndeti, humor i mirë dhe gëzimi filluan të rishfaqen në Longbourn. Gjithçka kishte një aspekt më të lumtur. Familjet që kishin qenë në qyteti për dimër u kthye përsëri, dhe stolitë e verës dhe vera angazhimet u ngritën. Zonja Bennet u rikthye në të zakonshmen e saj qetësi e çuditshme; dhe, nga mesi i qershorit, Kitty ishte aq shumë u rikuperua që të mund të hynte në Meryton pa lot; një ngjarje të një premtimi të tillë të lumtur sa për ta bërë Elizabetën të shpresojë se nga pas Krishtlindjes ajo mund të jetë aq e arsyeshme sa më e arsyeshme për të përmendur një oficer më lart një herë në ditë, përveç nëse, nga disa mizorë dhe një rregullim dashakeqës në Zyrën e Luftës, një regjiment tjetër duhet të kuartzohen në Meryton.

Koha e caktuar për fillimin e turneut të tyre verior ishte tani afrohet shpejt, dhe vetëm dy javë po e dëshironte atë, kur a letra mbërriti nga zonja Gardiner, e cila menjëherë vonoi fillimin dhe zvogëluar shtrirjen e saj. Z. Gardiner do të ishte parandaluar nga biznesi të vendoset deri në një dy javë më vonë Korrik, dhe duhet të jetë përsëri në Londër brenda një muaji, dhe ashtu u la një periudhë shumë të shkurtër për ta që të shkojnë aq larg, dhe të shohin aq shumë ata kishin propozuar, ose të paktën për ta parë atë me kohën e lirë dhe rehatinë që kishin ndërtuar, ata ishin të detyruar të heqin dorë nga Liqenet, dhe zëvendësoni një turne më të kontraktuar, dhe, sipas plani aktual, nuk do të shkonte më larg në veri sesa Derbyshire. Në atë qark kishte aq sa të shihej për të pushtuar shefi i tre javëve të tyre; dhe zonjës Gardiner kishte një tërheqje veçanërisht e fortë. Qyteti ku ajo kishte më parë kaloi disa vite të jetës së saj, dhe ku ata ishin tani për të kaluar një disa ditë, ishte ndoshta një objekt i madh i kuriozitetit të saj si të gjithë bukuritë e famshme të Matlock, Chatsworth, Dovedale, ose Kulmin.

Elizabeth ishte shumë e zhgënjyer; ajo kishte vendosur zemrën e saj duke parë Liqenet, dhe ende mendoja se mund të kishte kohë mjaft. Por ishte puna e saj të ishte e kënaqur - dhe sigurisht ajo temperament për të qenë i lumtur; dhe gjithçka shpejt ishte përsëri e drejtë.

Me përmendjen e Derbyshire kishte shumë ide të lidhura. Ishte e pamundur që ajo të shihte fjalën pa menduar Pemberley dhe pronari i saj. "Por me siguri," tha ajo, "Unë mund të hyj e tij qarku pa u ndëshkuar dhe vjedh disa spare të gurëzuara pa të ai po më percepton mua".

Periudha e pritjes tani ishte dyfishuar. Katër javë duhej ndërron jetë para ardhjes së xhaxhait dhe tezes. Por ata me të vërtetë kaluan larg, dhe Z. dhe Znj. Gardiner, me katër fëmijët e tyre, bënë në gjatësia shfaqen në Longbourn. Fëmijët, dy vajza nga gjashtë dhe tetë vjeç dhe

dy djem të vegjël, do të liheshin nën kujdes i veçantë për kushëririn e tyre Jane, i cili ishte gjenerali i preferuar, dhe ndjesia dhe ëmbëlsia e qëndrueshme e të cilit është e qëndrueshme saktësisht e përshtati atë për t'u marrë pjesë me ta në çdo mënyrë - duke i mësuar ata, duke luajtur me ta dhe duke i dashur ata.

Gardiners qëndruan vetëm një natë në Longbourn dhe u nisën mëngjesin tjetër me Elizabetën në ndjekje të risisë dhe dëfrimit. Një kënaqësi ishte e sigurt - ajo e përshtatshmërisë së shoqëruesve; a përshtatshmëria që kuptonte shëndetin dhe temperamentin për të mbajtur shqetësime - gëzim për të rritur çdo kënaqësi - dhe afeksion dhe inteligjencë, të cilat mund ta furnizojnë atë mes vetë nëse do të kishte zhgënjime jashtë vendit.

Nuk është objekt i kësaj vepre për të dhënë një përshkrim të Derbyshire, as ndonjë nga vendet e shquara përmes të cilave rruga e tyre aty shtrihej; Oxford, Blenheim, Warwick, Kenilworth, Birmingham, etj njihen mjaftueshëm. Një pjesë e vogël e Derbyshire është i gjithë shqetësimi i tanishëm. Në qytetin e vogël të Lambton, skena e ish-rezidencës së zonjës Gardiner dhe ku ajo kohët e fundit kishte mësuar disa njohje ende kishin mbetur, ata përkulën hapat e tyre, pasi kishin parë të gjitha mrekullitë kryesore të Vendi; dhe brenda pesë miljeve nga Lambton, Elizabeth gjeti nga teza e saj se ndodhej Pemberley. Nuk ishte në ato rrugë e drejtpërdrejtë, as më shumë se një milje ose dy nga ajo. Në të folurit gjatë rrugës së tyre një mbrëmje më parë, zonja Gardiner shprehu një prirja për të parë vendin përsëri. Z. Gardiner deklaroi të tijin gatishmërinë, dhe Elizabeta u aplikua për miratimin e saj.

“Dashuria ime, a nuk të pëlqen të shohësh një vend nga i cili ke dëgjuar kaq shumë? ” tha halla e saj; “Një vend, gjithashtu, me të cilin kaq shumë nga të njohurit tuaj janë të lidhur. Wickham kaloi gjithë rininë e tij atje, ti e di. ”

Elizabeta ishte e dëshpëruar. Ajo ndjeu se nuk kishte punë në të Pemberley, dhe ishte i detyruar të merrte një disiplinim për të parë ajo Ajo duhet ta ketë vetë se ishte lodhur duke parë shtëpi të shkëlqyera; pas duke kaluar kaq shumë, ajo me të vërtetë nuk kishte asnjë kënaqësi në qilima të imëta ose perde saten.

Zonja Gardiner abuzoi me marrëzinë e saj. “Sikur të ishte thjesht një gjobë shtëpi e mobiluar mjaft, “tha ajo,” Unë nuk duhet të kujdesen për të vetveten; por bazat janë të lezetshme. Ata kanë disa nga pyjet më të mira në vend. ”

Elizabeta nuk tha më - por mendja e saj nuk mund të pranonte. mundësia e takimit me z. Darcy, ndërsa shikoni vendin, në çast ndodhi.

Do të ishte e tmerrshme! Ajo u skuq shumë ide, dhe mendoi se do të ishte më mirë të fliste hapur me tezen e saj sesa të rrezikosh një rrezik të tillë. Por kundër kësaj kishte kundërshtime; dhe ajo më në fund vendosi se mund të ishte burimi i fundit, nëse hetimet e saj private për mungesën e familjes ishin përgjigjur në mënyrë të pafavorshme.

Prandaj, kur doli në pension natën, ajo pyeti shërbëtoren e dhomës nëse Pemberley nuk ishin një vend shumë i mirë? si ishte emri të pronarit të saj? dhe, pa ndonjë alarm të vogël, nëse familja ishin poshtë për në verë? Një negativ më i mirëpritur ndoqi pyetja e fundit - dhe alarmet e saj tani po hiqeshin, ajo ishte në të kohën e lirë për të ndjerë një kuriozitet të madh për të parë shtëpinë vetveten; dhe kur tema u ringjall të nesërmen në mëngjes, dhe ajo u aplikua përsëri, mund të përgjigjej me lehtësi dhe me një të duhur ajri i indiferencës, se ajo në të vërtetë nuk i pëlqente asnjë skema. Prandaj, në Pemberley ata do të shkonin.

Kapitulli 43

Elizabeth, ndërsa po vozisnin së bashku, shikoi për paraqitjen e parë të Pemberley Woods me disa shqetësime; dhe kur në gjatësi ata u kthyen në shtëpizë, shpirtrat e saj ishin në një valë të lartë.

Parku ishte shumë i madh dhe përmbante larmi të madhe toke. Ata hynë në të në një nga pikat e tij më të ulëta dhe vozitën për disa koha përmes një druri të bukur që shtrihet në një masë të gjerë.

Mendja e Elizabetës ishte shumë e mbushur për bisedë, por ajo pa dhe admironte çdo pikë dhe pikëpamje të shquar. Ata gradualisht u ngjit për gjysmë milje, dhe pastaj e gjetën veten në krye të një shkëlqim i konsiderueshëm, ku druri pushoi, dhe syri ishte kapet menjëherë nga Pemberley House, i vendosur në të kundërtën ana e një lugine, në të cilën rruga me disa papritur plagë. Ishte një ndërtesë e madhe dhe e bukur prej guri, që qëndronte mirë në ngritje terren, dhe i mbështetur nga një kreshtë kodrash të larta me drurë; dhe përpara, një rrjedhë e një rëndësie natyrore u rrit në më të madhe, por pa ndonjë pamje artificiale. Bankat e saj nuk ishin zyrtare as zbukuruar në mënyrë të gabuar. Elizabeta ishte e kënaqur. Ajo kurrë nuk kishte parë një vend për të cilin natyra kishte bërë më shumë, ose ku bukuria natyrore ishte kundërshtuar aq pak nga një shije e vështirë. Ata ishin të gjithë ata të ngrohtë në admirimin e tyre; dhe në atë moment ajo u ndie që të jesh zonjë e Pemberley mund të jetë diçka!

Ata zbritën nga kodra, kaluan urën dhe u drejtuan për në dera; dhe, ndërsa shqyrton aspektin më të afërt të shtëpisë, të gjitha shqetësimi i saj për takimin me pronarin e saj u kthye. Ajo kishte frikë se mos shërbëtorja e dhomës ishte gabuar. Duke aplikuar për të parë vendin,

ata u pranuan në sallë; dhe Elizabetha, ndërsa prisnin për kujdestaren e shtëpisë, kishte kohë të lirë të pyeste veten kur ishte atje ishte

Erdhi shtëpiaku; një grua e moshuar me pamje të respektueshme, shumë më pak e mirë dhe më civile, sesa ajo kishte ndonjë nocion të gjetjes asaj Ata e ndoqën atë në sallonin e ngrënies. Ishte një pjesë e madhe, dhomë me proporcion të mirë, e pajisur bukur. Elizabeth, pasi paksa duke e vëzhguar atë, shkoi në një dritare për të shijuar perspektivën e saj. Kodra, e kurorëzuar me dru, të cilën ata kishin zbritur, duke marrë papritur e shtuar nga larg, ishte një objekt i bukur. Çdo gjendje e tokës ishte e mirë; dhe ajo shikoi në skena e tërë, lumi, pemët e shpërndara në brigjet e tij dhe dredha-dredha e luginës, aq sa ajo mund të gjurmuar atë, me kënaqësi. Ndërsa kaluan në dhoma të tjera, këto objekte ishin marrja e pozicioneve të ndryshme; por nga çdo dritare kishte bukuritë që duhen parë. Dhomat ishin të larta dhe të bukura, dhe të tyre mobilje të përshtatshme për fatin e pronarit të saj; por Elizabeth pa, me admirim për shijen e tij, se nuk ishte asnjëri i çuditshëm dhe as kot kot; me më pak shkëlqim dhe më real elegancën, sesa mobiljet e Rosings.

“Dhe i këtij vendi,” mendoi ajo, “unë mund të isha zonjë! Me këto dhoma unë tani mund të isha njohur familjarisht! Në vend që t’i shikoja si të huaj, mund të isha gëzuar ata si të mitë, dhe i mirëpriti si vizitorë xhaxhai im dhe halla Por jo, “- duke kujtuar veten e saj -” që nuk mund të jetë kurrë; timen xhaxhai dhe tezja do të më kishin humbur; Unë nuk duhet të isha lejohet t’i ftojë ata. ”

Ky ishte një kujtim me fat - e shpëtoi atë nga diçka shumë si keqardhja.

Ajo dëshironte të pyeste shtëpinë e shtëpisë nëse ishte i zoti i saj me të vërtetë mungonte, por nuk kishte guximin për të. Në gjatësi megjithatë, pyetjen e bëri xhaxhai i saj; dhe ajo u kthye me alarmi, ndërsa zonja Reynolds u përgjigj se ai ishte, duke shtuar, “Por ne prisni që nesër, me një parti të madhe miqsh. ” Si i lumtur ishte Elizabetha që udhëtimi i tyre nuk e kishte bërë askush rrethanat janë vonuar një ditë!

Halla e saj tani e thirri atë për të parë një foto. Ajo u afrua dhe pa ngjashmërinë e Z. Wickham, i pezulluar, ndër disa të tjerë miniatura, mbi mantelin. Halla e pyeti duke qeshur, sa i pelqeu asaj. Shërbëtori i shtëpisë doli përpara dhe u tha atyre ishte një fotografi e një zotëri të ri, djali i zotit të saj të ndjerë administratori, i cili ishte rritur prej tij me shpenzimet e tij. “Ai tani është shkuar në ushtri, ”shtoi ajo; “Por kam frikë se ai ka doli shumë e egër. ”

Zonja Gardiner shikoi mbesën e saj me një buzëqeshje, por Elizabeth

nuk mund ta kthente.

“Dhe kjo”, tha zonja Reynolds, duke treguar një tjetër nga miniaturat, “është mjeshtri im - dhe shumë si ai. Ajo u vizatua në në të njëjtën kohë me tjetrën - rreth tetë vjet më parë. ”

“Unë kam dëgjuar shumë nga personi i mirë i zotit tuaj”, tha znj. Gardiner, duke parë foton; “Është një fytyrë e bukur. Por, Lizzy, mund të na thuash nëse është apo jo ”.

Respekti i zonjës Reynolds për Elizabetën dukej se po shtohet për këtë intimitet i saj duke njohur zotërinë e saj.

“A e njeh ajo zonjë e re Z. Darcy?”

Elizabeth ngjyrosi dhe tha: “Pak”.

“Dhe nuk mendoni se ai është një zotëri shumë i bukur, zonjë?”

“Po, shumë i pashëm.”

“Unë jam i sigurt - Unë nuk njoh askënd kaq të bukur; por në galerinë lart shkallët do të shihni një pamje më të hollë, më të madhe të tij se kjo. Kjo dhomë ishte dhoma e preferuar e zotërisë tim të ndjerë, dhe këto miniaturat janë ashtu si dikur. Ai ishte shumë i dashur për të ata ”.

Kjo i dha llogari Elizabetës për z. Wickham që ishte mes tyre.

Zonja Reynolds pastaj e drejtoi vëmendjen e tyre tek një prej zonjushës Darcy, e vizatuar kur ajo ishte vetëm tetë vjeç.

“Dhe a është zonja Darcy aq e bukur sa vëllai i saj?” tha znj. Gardiner.

“Oh! po - zonja e re më e bukur që është parë ndonjëherë; dhe kështu përmbushur! - Ajo luan dhe këndon gjatë gjithë ditës. Në dhomën tjetër është një instrument i ri që sapo zbriti për të - një dhuratë nga imja mjeshtër; ajo vjen këtu nesër me të. ”

Z. Gardiner, sjellja e të cilit ishte shumë e lehtë dhe e këndshme, e inkurajoi komunikimin e saj nga pyetjet dhe vërejtjet e tij; Zonja Reynolds, qoftë nga krenaria ose nga lidhja, kishte dukshëm shumë mirë kënaqësi kur flasim për të zotin dhe motrën e tij.

“A është mjeshtri juaj shumë në Pemberley gjatë vitit?”

“Jo aq sa mund të dëshiroja, zotëri; por guxoj të them se ai mund të shpenzojë gjysma e kohës së tij këtu; dhe zonjusha Darcy është gjithmonë për verë muaj.”

“Përveç,” mendoi Elizabeta, “kur ajo shkon në Ramsgate.”

“Nëse zotëria juaj do të martohet, ju mund të shihni më shumë prej tij.”

“Po zotëri; por nuk e di kur do te jete. Nuk e di kush është mjaft i mirë për të. ”

Z. dhe zonja Gardiner buzëqeshën. Elizabeth nuk mund të mos thoshte, “Creditshtë shumë për meritat e tij, jam i sigurt, që ju duhet të mendoni kështu që.”

“Unë nuk them më shumë se e vërteta dhe të gjithë do të thonë që e dinë atë”, u përgjigj tjetri. Elizabeth mendoi se kjo po shkonte bukur larg; dhe ajo dëgjoji me habi gjithnjë e më shumë kujdestari i shtëpisë shtoi, “Unë kurrë nuk kam njohur një fjalë kryq prej tij në jetën time dhe unë e njoh atë që kur ishte katër vjeç.”

Ky ishte lavdërimi, nga të gjithë të tjerët më i jashtëzakonshmi, më i kundërti ndaj ideve të saj. Se ai nuk ishte një njeri me humor të mirë kishte qenë ajo mendimi më i vendosur. Vëmendja e saj e mprehtë u zgjua; ajo dëshironte shumë për të dëgjuar më shumë, dhe i ishte mirënjohës xhaxhait të saj që tha:

“Ka shumë pak njerëz për të cilët kaq shumë mund të thuhet. Ju jeni me fat që kam një mjeshtër të tillë.”

“Po, zotëri, unë e di që jam. Nëse do të kaloja nëpër botë, unë nuk mund të takohen me një më të mirë. Por unë gjithmonë kam vërejtur, se ata që janë me zemër të mirë kur janë fëmijë, janë me zemër të mirë kur ata rriten; dhe ai ishte gjithmonë më i ëmbël, më i butë djalë me zemër bujare në botë.”

Elizabetha gati sa nuk e shikoi. “A mund të jetë ky Z. Darcy?” mendimi ajo.

“Babai i tij ishte një njeri i shkëlqyeshëm”, tha zonja Gardiner.

“Po, zonjë, se ai ishte me të vërtetë; dhe djali i tij do të jetë ashtu si atë - po aq të dashur për të varfërit.”

Elizabeth dëgjoji, u çudit, dyshoi dhe ishte e paduruar për të më shumë Zonja Reynolds nuk mund ta interesonte atë për asnjë çështje tjetër. Ajo lidhen me temat e figurave, dimensionet e dhomat dhe çmimi i orendive, kot. Z. Gardiner, shumë i kënaqur nga lloji i paragjykitimit familjar ndaj të cilit ai ia atribuoi vlerësimin e saj të tepruar të zotërisë së saj, të udhëhequr shpejt përsëri në temë; dhe ajo banoi me energji në shumë të tija meritat ndërsa vazhduan së bashku në shkallët e mëdha.

“Ai është pronari më i mirë dhe mjeshtri më i mirë”, tha ajo, “kjo jetuar ndonjëherë; jo si të rinjtë e egër në ditët e sotme, të cilët mendojnë asgjë përveç vetvetes. Nuk ka asnjë nga qiramarrësit e tij ose shërbëtorë, por do t'i japin një emër të mirë. Disa njerëz e quajnë atë krenar; por jam i sigurt që kurrë nuk pashë asgjë nga kjo. Për dashurinë time, ajo është vetëm sepse ai nuk lëkundet si të rinjtë e tjerë.”

“Në çfarë drite të këndshme e vendos kjo!” mendimi Elizabetha.

“Kjo llogari e shkëlqyer e tij”, pëshpëriti tezja e saj ndërsa ecnin, “Nuk është mjaft në përputhje me sjelljen e tij ndaj mikut tonë të

dobët.”

“Ndoshta mund të mashtrohem.”

“Kjo nuk ka shumë të ngjarë; autoriteti ynë ishte shumë i mirë. ”

Kur arritën në hollin e gjerë sipër, ato u treguan shumë mirë dhomë e bukur për ulje, e pajisur së fundmi me elegancë më të madhe dhe lehtësi sesa apartamentet më poshtë; dhe u informuan se ajo u bë por sapo u bë për t'i dhënë kënaqësi zonjës Darcy, e cila kishte marrë një duke pëlqyer dhomën kur ishte e fundit në Pemberley.

“Ai është sigurisht një vëlla i mirë”, tha Elizabeth, ndërsa ecte drejt njëres prej dritareve.

Zonja Reynolds parashikoi kënaqësinë e zonjës Darcy, kur duhej hyj ne dhomë. “Dhe kjo është gjithmonë mënyra me të,” shtoi ajo. “Çfarëdo që mund t'i japë motrës së tij ndonjë kënaqësi, sigurisht që do të bëhet një moment. Nuk ka asgjë që ai nuk do të bënte për të. ”

Galeria me fotografi, dhe dy ose tre nga dhomat e gjumit kryesore, ishin të gjitha që mbetën për t'u treguar. Në të parët ishin shumë të mirë piktura; por Elizabeta nuk dinte asgjë për artin; dhe nga të tilla siç ishte parë tashmë më poshtë, ajo ishte kthyer me dëshirë shikoni disa vizatime të Miss Darcy-t, me ngjyra, ngjyra e të cilave janë temat ishin zakonisht më interesante, dhe gjithashtu më të kuptueshme.

Në galeri kishte shumë portrete familjare, por ata mundnin kanë pak për të rregulluar vëmendjen e një të huaji. Elizabeta eci në kërkim të fytyrës së vetme tiparet e së cilës do të njiheshin për të. Më në fund ajo e arrestoi atë - dhe ajo pa një ngjashmëri të jashtëzakonshme me të Z. Darcy, me një buzëqeshje të tillë në fytyrë siç u kujtua kanë parë ndonjëherë kur ai e shikoi atë. Ajo qëndroi disa minuta para fotos, në soditje të zellshme, dhe iu kthyen përsëri para se të linin galerinë. Znj. Reynolds i informoi ata se ishte marrë te babai i tij gjatë gjithë jetës

Padyshim që në këtë moment, në mendjen e Elizabetës, kishte edhe më shumë ndjesi e butë ndaj origjinalit sesa kishte ndjerë ndonjëherë lartësia e njohjes së tyre. Lavdërimi i dhuruar ai nga Zonja Reynolds nuk ishte i një natyre të vogël. Çfarë është lavdërimi më e vlefshme se lavdërimi i një shërbëtori inteligjent? Si nje vëlla, një pronar, një mjeshtër, ajo konsideroi se sa njerëz lumturia ishte në kujdestarinë e tij! - sa kënaqësi apo dhimbje a ishte në fuqinë e tij të dhuronte! - sa e mirë apo e keqe duhet të jetë bërë nga ai! Çdo ide që ishte sjellë përpara nga shtëpiake ishte e favorshme për karakterin e tij, dhe siç qëndronte ajo përpara kanavacës në të cilën ai ishte i përfaqësuar dhe i nguli sytë mbi vete, ajo mendoi për vëmendjen e tij me një ndjenjë më të thellë mirënjohjeje sesa kishte ngritur ndonjëherë më parë; asaj iu kujtua e saj ngrohtësinë, dhe zbutur papershtatshmërinë e saj të shprehjes.

Kur të gjithë shtëpia që ishte e hapur për inspektim të përgjithshëm kishte janë parë, ata u kthyen poshtë, dhe, duke marrë lejen e shtëpiake, u dërguan te kopshtari, i cili i takoi në salla-dera.

Ndërsa ecnin nëpër korridor drejt lumit, Elizabeta u kthye prapa për të parë përsëri; xhaxhai dhe teza e saj ndaluan gjithashtu, dhe ndërsa i pari po hamendësonte për datën e ndërtesës, vetë pronari i saj doli papritmas nga rruga, e cila çonte pas saj te stallat.

Ata ishin brenda njëzet oborreve të njëri-tjetrit, dhe aq i papritur ishte pamja e tij, se ishte e pamundur të shmangte shikimin e tij. E tyre sytë u takuan menjëherë dhe faqet e të dyve ishin të përhapura me skuqja më e thellë. Ai absolutisht filloi, dhe për një moment u duk i palëvizshëm nga befasia; por shpejt duke u rikuperuar vetë, i avancuar drejt partisë dhe foli me Elizabetën, nëse jo në aspektin e gjakftohtësi e përsosur, të paktën civilizim i përsosur.

Ajo ishte larguar instinktivisht; por duke ndaluar në afrimin e tij, mori komplimentet e tij me një siklet të pamundur të ishte kapërcehet Kishte paraqitjen e tij të parë, apo ngjashmërinë e tij me pamja që sapo kishin shqyrtuar, ishte e pamjaftueshme për t'u siguruar dy të tjerët që ata tani panë zotin Darcy, kopshtar shprehja e befasisë, duke parë zotërinë e tij, duhet menjëherë e kanë thënë atë. Ata qëndruan pak larg ndërsa ai po bisedonte mbesa e tyre, e cila, e habitur dhe e hutuar, mezi guxoi të ngrihej sytë e saj drejt fytyrës së tij, dhe nuk e dinte se çfarë përgjigje ajo u kthye hetimet e tij civile pas familjes së saj. Të mahnitur nga ndryshimi i mënyrën e tij që kur u ndanë, çdo fjali që shqiptoi po i shtonte sikletin; dhe çdo ide e papërshtatshmëria e gjetjes së saj atje përsëritur në mendjen e saj, disa minuta në të cilat ata vazhduan ishin disa nga më të mirat e pakëndshme në jetën e saj. As ai nuk dukej shumë më i qetë; kur fliste, theksi i tij nuk kishte asnjë nga qetësia e tij e zakonshme; dhe ai përsëriti pyetjet e tij për kohën e largimit të saj Longbourn, dhe prej saj që ka qëndruar në Derbyshire, kaq shpesh, dhe në një mënyrë kaq të nxituar, siç fliste qartë shpërqendrimi i tij mendimet

Gjerësisht, çdo ide sikur e dështoi; dhe, pasi të qëndrojë a disa çaste pa thënë asnjë fjalë, ai papritmas kujtoi vetë, dhe mori leje.

Të tjerët u bashkuan me të dhe shprehën admirimin e tij figurë; por Elizabeta nuk dëgjoi asnjë fjalë dhe u tërhoq plotësisht nga ndjenjat e veta, i ndoqi ata në heshtje. Ajo ishte e mbizotëruar nga turpi dhe shqetësimi. Ardhja e saj atje ishte më e pafat, gjëja më e gjykuar keq në botë! Sa e çuditshme duhet të jetë i shfaqen! Në çfarë drite të turpshme mund të mos godasë kështu kot njeri! Mund të duket sikur ajo kishte hedhur veten me qëllim në rrugën e tij përsëri! Oh! pse erdhi

ajo? Ose, pse erdhi kështu një ditë para se të pritej? Sikur të kishin qenë vetëm dhjetë minuta më shpejt, ato duhet të ishin përtej arritjes së tij diskriminim; sepse ishte e qartë se ai ishte ai moment mbërriti - ai moment i ndezur nga kali ose karroca e tij. Ajo skuqem përsëri dhe përsëri mbi perversitetin e takimit. Dhe sjellja e tij, kaq e habitshme e ndryshuar - çfarë mund të nënkuptojë ajo? Se ai madje duhet të flasë me të ishte e mahnitshme! - por të flasësh me të tillë civilizim, për të kërkuar familjen e saj! Asnjëherë në jetën e saj ajo nuk e kishte i kishte parë sjelljet e tij aq pak dinjitoze, kurrë nuk kishte folur me të butësi e tillë si për këtë takim të papritur. Çfarë kontrasti a e ofroi në adresën e tij të fundit në Rosings Park, kur ai vendosi të tijin letër në dorën e saj! Ajo nuk dinte çfarë të mendonte, apo si të mendonte llogari për të.

Ata tani kishin hyrë në një shëtitje të bukur buzë ujit, dhe çdo hap po sillte përpara një rënie fisnike të tokës, ose a shtrirja më e mirë e pyjeve në të cilat ata po afroreshin; por ajo ishte ca kohë para se Elizabeta të ishte e ndjeshme për ndonjë prej tyre; dhe, megjithëse ajo iu përgjigj mekanikisht thirrjeve të përsëritura të saj xhaxhai dhe tezja, dhe dukej sikur i drejtonte sytë drejt objekteve të tilla si ata theksuan, ajo nuk dalloj asnjë pjesë të skenës. Ajo mendimet ishin të gjitha të fiksuara në atë vend të Pemberley House, cilado që të jetë, ku z. Darcy ishte atëherë. Ajo e dëshironte e di se çfarë po i kalonte në mendje në atë moment - në çfarë mënyre ai mendoj për të, dhe nëse, në kundërshtim me gjithçka, ajo ishte ende i dashur për të. Ndoshta ai kishte qenë civil vetëm sepse ndihej vetë i qetë; megjithatë kishte qenë __ ajo __ në zërin e tij që ishte jo si lehtësia. Nëse ai kishte ndjerë më shumë dhimbje apo kënaqësi në duke parë atë ajo nuk mund të tregonte, por ai sigurisht nuk e kishte parë atë me gjakftohtësi.

Gjerësisht, megjithatë, vërejtjet e shoqëruesve të saj mbi mungesën e saj e zgjoi mendjen dhe ajo ndjeu domosdoshmërinë e shfaqjes më shumë si vetvetja.

Ata hynë në pyll dhe po bënë oferta për në lumë për një ndërsa, u ngjiti në disa nga vendet më të larta; kur, në pikat ku hapja e pemëve i dha syrit fuqi të endet, ishin shumë pamje simpatike të luginës, kodrat e kundërta, me të gjatë një varg pyjesh që përhapin shumë, dhe herë pas here bëjnë pjesë në rrjedhë Z. Gardiner shprehu dëshirën për të shkuar në tërësi park, por kishte frikë se mund të ishte përtej një shëtitje. Me një triumfues buzëqeshje atyre u tha se ishte rreth dhjetë milje. Ajo vendosi çështje; dhe ata ndoqën qarkun e mësuar; që solli ata përsëri, pas ca kohe, në një zbritje midis pyjeve të varur, për të buzë ujit, dhe një nga pjesët më të ngushta të tij. Ata e kaloi atë nga një urë e

thjeshtë, në karakter me ajrin e përgjithshëm të skenës; ishte një vend më pak i zbukuruar se çdo tjetër që kishin ende vizituar; dhe lugina, këtu e kontraktuar në një glen, lejohet vend vetëm për përruan, dhe një shëtitje të ngushtë mes të vrazhdës dru cungishte që kufizohej me të. Elizabeth dëshironte të eksploronte ato dredha-dredha; por kur ata e kaluan urën dhe i kuptuan largësia e tyre nga shtëpia, zonja Gardiner, e cila nuk ishte shumë e mirë shëtitës, nuk mund të shkonte më larg, dhe mendoi vetëm të kthehej në karrocë sa më shpejt të jetë e mundur. Mbesa e saj ishte, pra, të detyruar të nënshtrohen, dhe ata morën rrugën drejt shtëpisë në ana e kundërt e lumit, në drejtimin më të afërt; por përparimi i tyre ishte i ngadaltë, për Z. Gardiner, megjithëse rrallëherë në gjendje kënaq shijen, ishte shumë i dhënë pas peshkimit dhe ishte aq shumë të angazhuar në shikimin e shfaqjes së rastit të disa troftave në uji dhe duke folur me njeriun për to, ai përparoi por pak. Ndërsa endeshin në këtë mënyrë të ngadaltë, ata ishin përsëri befasuar, dhe habia e Elizabetës ishte mjaft e barabartë me çfarë kishte qenë në fillim, nga pamja e z. Darcy që po afrohej ato, dhe në asnjë distancë të madhe. Ecja këtu duke qenë këtu më pak i strehuar se në anën tjetër, i lejoj ta shihnin më parë ata u takuan. Elizabeth, megjithatë e habitur, ishte të paktën më shumë përgatitur për një intervistë se më parë, dhe vendosi të paraqitet dhe për të folur me qetësi, nëse ai me të vërtetë kishte ndërmend t'i takonte ata. Per një disa momente, me të vërtetë, ajo ndjeu se ai ndoshta do të godiste ndonjë rrugë tjetër. Ideja zgjati ndërsa ishte një kthesë në shëtitje e fshehu nga pikëpamja e tyre; e kaluara e kthimit, ai ishte menjëherë para tyre. Me një vështrim, ajo pa që ai kishte humbur asnjë nga civilizimet e tij të fundit; dhe, për të imituar mirësjelljen e tij, ajo filluan, ndërsa u takuan, të admironin bukurinë e vendit; por ajo nuk kishte tejkaluar fjalët “i lezetshëm” dhe “simpatik”, kur disa kujtime të pafavorshme u përpoqën dhe ajo e fantazoi atë lavdërim e Pemberley prej saj mund të interpretohet me djallëzi. Ajo ngjyra ndryshoi dhe ajo nuk tha më.

Zonja Gardiner po qëndronte pak mbrapa; dhe në pauzën e saj, e pyeti nëse do t'i bënte nder ta prezantonte shokët e saj. Kjo ishte një goditje e civilizimit për të cilën ajo ishte mjaft i papërgatitur; dhe ajo vështirë se mund ta shtypte një buzëqeshje ndaj tij duke kërkuar tani njohjen e disa prej atyre njerëzve kundër të cilit krenaria e tij ishte revoltuar në ofertën e tij për veten e saj. “Cila do të jetë befasia e tij,” mendoi ajo, “kur ai e di se kush janë ata janë Ai i merr ato tani për njerëzit e modës. ”

Hyrja, megjithatë, u bë menjëherë; dhe siç e quajti ajo marrëdhëniet e tyre me veten, ajo vodhi një vështrim dinak në të, për të shikoni se

si ai e lindi atë, dhe nuk ishte pa pritjen e tij duke u dekampuar sa më shpejt nga shokët e tillë të turpshëm. Se ai ishte __ befasuar nga lidhja ishte e dukshme; ai e mbajti atë, megjithatë, me guxim, dhe aq larg nga të shkuarit larg, u kthye me ta dhe hyri në bisedë me të Z. Gardiner. Elizabeth nuk mund të mos ishte e kënaqur, nuk mund të mos ishte triumfi. Ishte ngushëlluese që ai të dinte që ajo kishte ca marrëdhëniet për të cilët nuk kishte nevojë të skuqeshin. Ajo dëgjonte më shumë me vëmendje për gjithçka që kalonte mes tyre dhe lavdërohej në çdo shprehja, çdo fjali e xhaxhait të saj, e cila shënjonte të tijën inteligjenca, shija e tij ose sjellja e tij e mirë.

Biseda shpejt u kthye në peshkim; dhe ajo degjoi z. Darcy e ftoi atë, me civilizimin më të madh, të peshkonte atje si shpesh siç zgjodhi ndërsa vazhdonte në lagje, duke ofruar në të njëjtën kohë për ta furnizuar atë me mjete peshkimi, dhe duke treguar ato pjesë të përroit ku zakonisht kishte shumica e sporteve. Zonja Gardiner, e cila po ecte krah për krah me të Elizabeth, i dha asaj një vështrim shprehës të mrekullisë. Tha Elizabeta asgjë, por e kënaqi atë jashtëzakonisht shumë; komplimenti duhet të jetë të gjitha për veten e saj. Çudia e saj, megjithatë, ishte ekstreme, dhe vazhdimisht ajo po përsëriste, “Pse ai ndryshohet kaq shumë? Nga çfarë a mund të vazhdoje Nuk mund të jetë për mua - nuk mund të jetë për hir timen që sjelljet e tij janë zbutur kështu. Qortimet e mia në Hunsford mund nuk funksionon një ndryshim i tillë si ky. Impossibleshtë e pamundur që ai duhet akoma më duaj. ”

Pasi ecën ca kohë në këtë mënyrë, dy zonjat përpara, dy zotërinj mbrapa, duke rifilluar vendet e tyre, pasi zbritën deri në prag të lumit për inspektim më të mirë të disave bimë ujore kurioze, ka gjasa të ketë një ndryshim të vogël. Ajo origjinën në Znj. Gardiner, e cila, e lodhur nga ushtrimi i në mëngjes, e gjeti krahun e Elizabetës joadekuat për mbështetjen e saj, dhe si pasojë preferoi atë të burrit të saj. Z. Darcy zuri vendin e saj nga mbesa e saj, dhe ata vazhduan së bashku. Pas një heshtje të shkurtër, fillimisht foli zonja. Ajo dëshironte që ai të dinte se ajo kishte qenë siguroi për mungesën e tij para se ajo të vinte në vend, dhe në përputhje me rrethanat filloi duke vërejtur, se ardhja e tij kishte qenë shumë e papritur - “për shtëpinë tuaj,” shtoi ajo, “na informoi atë ju sigurisht nuk do të ishit këtu deri nesër; dhe me të vërtetë, para se të largoheshim nga Bakewell, e kuptuam që nuk ishte pritjet menjëherë në vend. ” Ai e pranoi të vërtetën për të gjitha, dhe tha se biznesi me administratorin e tij kishte krijuar ardhja e tij disa orë para pjesës tjetër të partisë me të cilin ai kishte udhëtuar. “Ata do të bashkohen me mua herët nesër,” ai vazhdoi, “dhe midis tyre ka

disa që do të pretendojnë një njohja me ju - z. Bingley dhe motrat e tij. ”

Elizabeta u përgjigj vetëm me një hark të lehtë. Mendimet e saj ishin menjëherë u kthye në kohën kur emri i Z. Bingley kishte ka qenë i fundit i përmendur mes tyre; dhe, nëse ajo mund të gjykojë me çehre e tij, __ mendja e tij nuk ishte e angazhuar shumë ndryshe.

“Alsoshtë edhe një person tjetër në parti,” vazhdoi ai më pas një pauzë, “i cili më veçanërisht dëshiron të jetë i njohur për ju. Do ti më lejon, apo kërkoj shumë, ta prezantoj motrën time njohja juaj gjatë qëndrimit tuaj në Lambton? ”

Befasia e një aplikacioni të tillë ishte vërtet e madhe; ishte gjithashtu e shkëlqyeshme për të që të dijë se në çfarë mënyre ajo aderoi në të. Ajo menjëherë ndjeu se çfarëdo dëshire që mund të kishte zonja Darcy njohja me të duhet të jetë vepër e vëllait të saj, dhe, pa shikuar më larg, ishte e kënaqshme; ishte kënaqësi të dijë se inati i tij nuk e kishte bërë atë të mendonte vërtet keq asaj

Ata tani vazhduan në heshtje, secili prej tyre thellë në mendime. Elizabeta nuk ishte komode; kjo ishte e pamundur; por ajo ishte lajkatuuar dhe i kënaqur. Dëshira e tij për të prezantuar motrën e tij me të ishte një kompliment i llojit më të lartë. Ata shpejt tejkaluan të tjerët, dhe kur arritën në karrocë, z. dhe znj. Gardiner ishte gjysmë çerek milje pas.

Ai më pas i kërkoi asaj të hynte në shtëpi - por ajo deklaroi veten jo të lodhur dhe ata qëndruan së bashku në lëndinë. Në një kohë të tillë shumë mund të ishte thënë dhe heshtja ishte shumë e vështirë. Ajo donte të fliste, por dukej se kishte një embargo për secilin lëndë. Më në fund ajo kujtoi se kishte udhëtuar, dhe ata folën për Matlock dhe Dove Dale me shumë këmbëngulje. Megjithatë, koha dhe teza e saj lëvizën ngadalë - dhe durimi dhe idetë e saj ishin gati të konsumuara para se të mbaronte *tête-à-tête*.

Me ardhjen e Z. dhe Znj. Gardiner ata u bënë të gjithë të detyruar të shkonin në shtëpi dhe të marrë një pije freskuese; por kjo u refuzua, dhe ata u ndanë në secilën anë me mirësjelljen më të madhe. Z. Darcy dorëzoi zonjat në karrocë; dhe kur u largua, Elizabeta e pa atë duke ecur ngadalë drejt shtëpisë.

Vëzhgimet e xhaxhait dhe tezes së saj tani filluan; dhe secila prej tyre ata e shqiptonin atë si pafundësisht superior ndaj gjithçkaje ata e kishte pritur. “Ai është shumë mirë i sjellshëm, i sjellshëm dhe i mirë pa pretendime”, tha xhaxhai i saj.

“Ka __ është diçka pak madhështore tek ai, për të qenë i sigurt”, u përgjigj halla e saj, “por ajo është e mbyllur në ajrin e tij dhe nuk është

ashtu i papranueshëm Tani mund të them me rojën e shtëpisë, edhe pse disa njerëzit mund ta quajnë krenar, — Unë nuk kam parë asgjë prej saj. ”

“Asnjëherë nuk u habita më shumë sesa nga sjellja e tij ndaj nesh. Ishte më shumë se civile; ishte vërtet e vëmendshme; dhe nuk kishte asnjë domosdoshmëri për një vëmendje të tillë. Njohja e tij me Elizabetën ishte shumë e vogël. ”

“Për të qenë e sigurt, Lizzy,” tha tezja e saj, “ai nuk është aq i bukur sa Wickham; ose, më saktë, ai nuk e ka fytyrën e Wickham, për të tiparet janë krejtësisht të mira. Por si erdhi të më thuash që ai ishte kaq e papajtueshme? ”

Elizabeth u justifikua sa më mirë; tha se ajo kishte e pëlqente më shumë kur ishin takuar në Kent sesa më parë, dhe kjo ajo kurrë nuk e kishte parë atë aq të këndshëm sa këtë mëngjes.

“Por ndoshta ai mund të jetë pak çuditshëm në qytetërimet e tij,” u përgjigj xhaxhai i saj. “Njerëzit tuaj të mëdhenj shpesh janë; dhe prandaj unë nuk do ta marrë atë në fjalën e tij, pasi ai mund të ndryshojë mendje një ditë tjetër, dhe më paralajmëro jashtë terrenit të tij “.

Elizabeta mendoi se ata e kishin keqkuptuar të tijin karakter, por nuk tha asgjë.

“Nga ajo që kemi parë për të,” vazhdoi zonja Gardiner, “Unë me të vërtetë nuk duhet të kishte menduar se ai mund të ishte sjellë kështu një mënyrë mizore nga çdokush siç ka bërë nga Wickham i varfër. Ai nuk ka një vështrim me natyrë të keqe. Përkundrazi, ka diçka të këndshme për gojën e tij kur flet. Dhe ka diçka me dinjitet në fytyrën e tij që nuk do t'i jepte një ide të pafavorshme të zemrës së tij. Por, për të qenë të sigurt, zonja e mirë që na tregoi të tijat shtëpia i dha atij një karakter më të flaktë! Vështirë se mund të ndihmoja qesh ndonjëherë me zë të lartë. Por ai është një mjeshtër liberal, unë mendoj, dhe — kjo — në syrin e një shërbëtori kupton çdo virtut. ”

Elizabeth këtu e ndjeu veten të thirrur për të thënë diçka shfajësimi i sjelljes së tij ndaj Wickham; dhe prandaj u dha atyre për të kuptuar, në një mënyrë të ruajtur si ajo mund të, se nga çfarë ajo kishte dëgjuar nga marrëdhëniet e tij në Kent, veprimet e tij ishin të aftë për një ndërtim shumë të ndryshëm; dhe se karakteri i tij nuk ishte aspak aq i gabuar, as i Wickham-it aq i dashur, siç kishin janë konsideruar në Hertfordshire. Në konfirmim të kësaj, ajo lidhen me të dhënat e të gjitha transaksioneve financiare në të cilat ishin lidhur, pa e përmendur në të vërtetë autoriteti, por duke e thënë atë të jetë i tillë në të cilin mund të mbështetemi.

Zonja Gardiner u befasua dhe u shqetësua; por siç ishin tani duke iu

afruar skenës së kënaqësive të saj të dikurshme, çdo ide jepte rruga për hijeshinë e kujtesës; dhe ajo ishte shumë e angazhuar në duke i treguar burrit të saj të gjitha pikat interesante në të rrethinat për të menduar për ndonjë gjë tjetër. E lodhur siç kishte qenë shëtitjen në mëngjes ata nuk kishin darkuar më shpejt sesa ajo u nis përsëri në kërkim të njohjes së saj të dikurshme, dhe mbrëmja ishte kaluar në kënaqësitë e një marrëdhënie të rinovuar pas shumë ndërprerja e viteve.

Ngjarjet e ditës ishin shumë me interes për t'u larguar Elizabetës shumë vëmendje për cilindo nga këto miq të rinj; dhe ajo nuk mund të bënte asgjë tjetër veçse të mendonte dhe të mendonte me çudi për zotin Darcy civilizim, dhe, mbi të gjitha, të urimit të tij që ajo të njihet me motren e tij.

Kapitulli 44

Elizabeth kishte vendosur që Z. Darcy do të sillte motrën e tij vizitojeni atë një ditë pasi ajo arriti në Pemberley; dhe ishte si pasojë e vendosur për të mos qenë larg syve të konakut në tërësi të atij mëngjesi. Por përfundimi i saj ishte i rremë; për në shumë në mëngjes pas mbërritjes së tyre në Lambton, këta vizitorë erdhën. Ata kishin qenë duke ecur rreth vendit me disa nga miqtë e tyre të rinj, dhe sapo po ktheheshin në konak për t'u veshur për darkë me të njëjtën familje, kur zhurma e një karroce i tërhiqte drejt a dritare, dhe ata panë një zotëri dhe një zonjë në një kurrikul që ngiste makinën lart rrugës. Elizabeth menjëherë duke njohur livre, me mend se çfarë do të thoshte, dhe nuk i dha asnjë shkallë të vogël të saj befasi për marrëdhëniet e saj duke i njohur me nderin të cilën ajo e priste. Xhaxhai dhe tezja e saj ishin të gjithë të mahnitur; dhe siklet nga mënyra e saj ndërsa ajo fliste, u bashkua me rrethana vetë, dhe shumë nga rrethanat e ditën paraardhëse, u hap atyre një ide të re mbi biznesin. Asgjë e kishin sugjeruar ndonjëherë më parë, por ata menduan se nuk kishte mënyrë tjetër e llogaritjes së vëmendjeve të tilla nga një tremujor i tillë sesa duke supozuar një anësi për mbesën e tyre. Ndërsa këto nocione të sapolindura po kalonin në kokat e tyre, trazira e ndjenjave të Elizabetës në çdo moment ishte në rritje. Ajo ishte mjaft e habitur nga moskompozimi i saj; por ndër shkaqet e tjera të shqetësim, ajo kishte frikë se mos anësia e vëllait duhet kanë thënë shumë në favor të saj; dhe, më shumë se zakonisht i shqetësuar për të kënaqur, ajo natyrisht dyshonte se çdo fuqi e pëlqyeshme do ta dështonte.

Ajo u tërhoq nga dritarja, me frikë se mos shihej; dhe ashtu si ajo eci lart e poshtë dhomës, duke u përpjekur të kompozonte veten, pa pamje të tilla befasuese kërkuese të xhaxhai dhe tezja e saj siç janë bërë gjithçka më keq.

Miss Darcy dhe vëllai i saj u shfaqën, dhe kjo e frikshme u bë prezantimi. Me habi e pa Elizabeta se njohja e saj e re ishte të paktën në siklet si ajo. Që kur ishte në Lambton, ajo kishte dëgjuar që zonjusha Darcy ishte tepër krenar; por vëzhgimi i shumë pak minutave e bindi atë se ajo ishte vetëm jashtëzakonisht e ndrojtur. Ajo e gjeti atë është e vështirë për të marrë qoftë edhe një fjalë prej saj përtej njëngjyrëshe.

Mis Darcy ishte e gjatë dhe në një shkallë më të madhe se Elizabeth; dhe, edhe pse pak më shumë se gjashtëmbëdhjetë, figura e saj u formua, dhe ajo paraqitje femërore dhe e hijshme. Ajo ishte më pak e pashme se ajo vëlla; por kishte kuptim dhe humor të mirë në fytyrën e saj, dhe të saj sjelljet ishin krejtësisht modest dhe të butë. Elizabeta, e cila kishte pritjet të gjente tek ajo një vëzhgues të mprehtë dhe të patrazuar ndonjëherë Z. Darcy kishte qenë, u lehtësua shumë duke dalluar të tillë ndjenja të ndryshme.

Ata nuk kishin qenë prej kohësh së bashku para se Z. Darcy t'i thoshte asaj Bingley po vinte gjithashtu ta priste; dhe ajo mezi kishte kohë të shprehë kënaqësinë e saj dhe të përgatitet për një vizitor të tillë, kur Hapi i shpejtë i Bingley u dëgjua në shkallët, dhe në një moment ai hyri ne dhomë. I gjithë zemërimi i Elizabetës kundër tij kishte qenë i gjatë bërë larg; por po të kishte ndjerë ende ndonjë, vështirë se mund të qëndronte baza e saj kundër përzemërsisë së paprekur me të cilën ai u shpreh duke e parë përsëri. Ai pyeti në një miqësore, edhe pse në mënyrë të përgjithshme, pas familjes së saj, dhe shikoi dhe foli me të të njëjtën lehtësi me humor të mirë që kishte bërë ndonjëherë.

Për Z. dhe Znj. Gardiner ai ishte vështirë se një më pak interesant personazh sesa vetveten. Kishin dëshirë prej kohësh ta shihnin. e gjithë partia para tyre, me të vërtetë, ngacmoi një vëmendje të gjallë. dyshimet që sapo kishin lindur te Z. Darcy dhe mbesa e tyre e drejtuan vëzhgimin e tyre drejt secilit megjithëse të zellshëm hetim i ruajtur; dhe ata shpejt morën nga ato pyetje të plotë bindje se njëri prej tyre të paktën e dinte se çfarë do të doje. E ndjesitë e zonjës ata mbetën pak në dyshim; por që zotëria ishte tejmbushur nga admirimi ishte mjaft i dukshëm.

Elizabeth, në krah të saj, kishte shumë për të bërë. Ajo donte të konstatonte ndjenjat e secilit prej vizitorëve të saj; ajo donte ta kompozonte atë vet, dhe ta bëjë veten të pëlqyeshme për të gjithë; dhe në këtë të fundit objekt, ku ajo kishte më shumë frikë të dështonte, për të cilën ishte më e sigurt suksesi, për ata të cilëve ajo u përpoq t'u jepte kënaqësi ishin e poseduar në favor të saj. Bingley ishte gati, Georgiiaa ishte i etur, dhe Darcy i vendosur, për të qenë i kënaqur.

Duke parë Bingley, mendimet e saj natyrshëm shkuan te motra e

saj; dhe, oh! sa me zjarr ajo dëshironte të dinte nëse ndonjë prej tij ishin drejtuar në një mënyrë të ngjashme. Ndonjëherë ajo mund të pëlqente që ai foli më pak se në raste të mëparshme, dhe një herë ose dy herë i kënaqur veten me nocionin se, ndërsa e shikonte, ai po përpiqej për të gjurmuar një ngjashmëri. Por, megjithëse kjo mund të jetë imagjinare, ajo nuk mund të mashtrohej për sjelljen e tij me zonjën Darcy, e cila kishte është vendosur si një rival i Jane. Asnjë vështrim nuk u shfaq në të dy anët që fliste një vëmendje të veçantë. Asgjë nuk ndodhi mes tyre që mund të justifikonte shpresat e motrës së tij. Në këtë pikë ajo ishte së shpejti i kënaqur; dhe dy ose tre rrethana të vogla ndodhën më parë ata u ndanë, gjë që, në interpretimin e saj të shqetësuar, shënonte a kujtim i Jane jo i patretur nga butesia, dhe një dëshirë e duke thënë më shumë që mund të çojnë në përmendjen e saj, po të kishte guxuar ai. Ai e vëzhgoi atë, në një moment kur të tjerët po flisnin së bashku, dhe me një ton që kishte diçka për të ardhur keq vërtet, se ishte “një kohë shumë e gjatë që kur ai kishte pasur kënaqësinë të shihte asaj; ” dhe, para se ajo të mund të përgjigjej, ai shtoi, “aboveshtë mbi tetë muaj. Ne nuk jemi takuar që nga 26 Nëntori, kur ishim të gjithë duke kërcyer së bashku në Netherfield. ”

Elizabeth ishte e kënaqur për të gjetur kujtesën e tij aq të saktë; dhe ai më pas mori rastin ta pyesja atë, kur nuk ishte në vëmendje nga asnjë prej tyre pjesa tjetër, nëse të gjitha motrat e saj ishin në Longbourn. Atje ishte jo shumë në pyetje, as në vërejtjen paraardhëse; por atje ishte një vështrim dhe një mënyrë e cila u dha atyre kuptim.

Jo shpesh ajo mund të kthente sytë nga Z. Darcy vetveten; por, sa herë që ajo kapi një vështrim të shkurtër, ajo pa një shprehje e vetëkënaqësisë së përgjithshme, dhe në të gjitha ato që tha ajo dëgjoi një theks kaq të hequr nga *hauteur* ose përbuzjen e tij shoqëruesit, pasi e bindën atë se përmirësimi i sjelljes të cilën ajo dje e kishte parë megjithatë të përkohshme ekzistencën e saj mund të provojë, të paktën kishte mbijetuar një ditë. Kur e pa atë kështu duke kërkuar njohjen dhe duke u dashuruar me mendimin e mirë të njerëzve me te cilën do marrëdhënie disa muaj me pare do te kishte qene a turp - kur e pa atë kaq civil, jo vetëm për veten e saj, por edhe për të vetë marrëdhëniet që ai i kishte përcmuar haptas dhe i kujtonte skena e tyre e fundit e gjallë në Hunsford Parsonage - ndryshimi, ndryshimi ishte aq i madh dhe goditi aq me forcë në mendjen e saj, sa që ajo vështirë se mund ta frenonte habinë e saj që të mos ishte e dukshme. Kurre, edhe në shoqërinë e miqve të tij të dashur në Netherfield, ose të tijin marrëdhënie dinjitoze në Rosings, po ta kishte parë aq shumë të dëshiruar ju lutem, në mënyrë të lirë nga vetë-pasoja ose rezerva e pandryshueshme,

si tani, kur asnjë rëndësi nuk mund të rezultojë nga sukcesi i tij përpjekjet, dhe kur edhe njohja e atyre të cilëve e tij vëmendjet e drejtuara do të tërhiqnin përqeshjen dhe censurim i zonjave si nga Netherfield ashtu edhe Rosings.

Vizitorët e tyre qëndruan me ta mbi gjysmë ore; dhe kur ata u ngrit të largohej, Z. Darcy thirri motrën e tij për t'u bashkuar me të duke shprehur dëshirën e tyre për të parë Z. dhe Zonjën Gardiner, dhe Miss Bennet, për darkë në Pemberley, para se të largoheshin nga vendi. Zonjusha Darcy, megjithëse me një dallim që e shënoi atë pak brenda zakoni i dhënies së ftesave, i bindur me lehtësi. Zonja Gardiner shikoi mbesën e saj, duke dëshiruar të dinte se si *she*, kë ftesa më e interesuar, ndjehet e prirur për pranimin e saj, por Elizabeta e kishte kthyer kokën. Duke supozuar megjithatë, se kjo shmangie e studiuar fliste më tepër një siklet momental sesa çdo mospëlqim i propozimit, dhe duke parë tek burri i saj, kush ishte e dashur për shoqërinë, një gatishmëri e përsosur për ta pranuar atë, ajo sipërmarrje për t'u angazhuar për pjesëmarrjen e saj, dhe ditë pas tjetrës ishte fiksuar në.

Bingley shprehu kënaqësi të madhe për sigurinë e të parit Elizabeta përsëri, duke pasur akoma shumë gjëra për t'i thënë, dhe shumë pyetje për të bërë pas të gjithë miqtë e tyre Hertfordshire. Elizabeth, duke i interpretuar të gjitha këto në një dëshirë për ta dëgjuar atë duke folur e motrës së saj, ishte e kënaqur, dhe për këtë llogari, si dhe disa të tjerët, e gjetën veten, kur vizitorët e tyre i lanë të aftë duke e konsideruar gjysmën e fundit me disa kënaqësi ndërsa po kalonte, kënaqësia e saj kishte qenë e vogël. I etur të jetë vetëm, dhe të ketë frikë nga pyetjet ose sugjerimet nga xhaxhai i saj dhe teza, ajo qëndroi me ta vetëm aq kohë sa të dëgjonte të tyre mendimi i favorshëm për Bingley, dhe më pas nxitoi të vishej.

Por ajo nuk kishte asnjë arsye të frikësohej nga kurioziteti i Z. dhe Znj. Gardiner; nuk ishte dëshira e tyre për ta detyruar komunikimin e saj. Ishte e dukshme se ajo ishte shumë më mirë e njohur me z. Darcy sesa kishin para çdo ideje të; ishte e qartë se ai ishte shumë i dashuruar me të. Ata panë shumë interes, por asgjë për të justifikuar hetim

Për Z. Darcy tani ishte çështje ankthi të mendoje mirë; dhe, për sa arriti njohja e tyre, nuk kishte asnjë faj për të gjetur. Ata nuk mund të mos preken nga mirësjellja e tij; dhe kishin vizatuar karakteri i tij nga ndjenjat e tyre dhe raporti i shërbëtorit të tij, pa ndonjë referencë në ndonjë llogari tjetër, rrethi në Hertfordshire për të cilin ai ishte i njohur nuk do ta kishte njohur atë për Z. Darcy. Megjithatë, tani kishte një interes për të besuar kujdestari i shtëpisë; dhe ata shpejt u bënë të ndjeshëm se autoriteti të një shërbëtori që e kishte njohur që kur ishte

katër vjeç dhe sjellja e vet tregonte respekt, nuk duhej të bëhej me ngut i refuzuar. As nuk kishte ndodhur ndonjë gjë në inteligjencën e miqtë e tyre. Lambton që mund të zvogëlojnë materialisht peshën e saj. Ata nuk kishin asgjë për të akuzuar atë përveç krenarisë; krenari ai ndoshta kishte, dhe nëse jo, sigurisht që do të imputohej nga banorët të një qyteti të vogël tregu ku familja nuk e vizitoi. Ishte pranoi, megjithatë, se ai ishte një njeri liberal dhe bëri shumë mirë mes të varfërve.

Në lidhje me Wickham, udhëtarët shpejt zbuluan se ai ishte nuk mbahet atje për shumë vlerësime; sepse edhe pse shefi i tij shqetësimet me djalin e mbrojtësit të tij u kuptuan në mënyrë të papërsosur, ishte akoma një fakt i mirënjohur që, duke u larguar nga Derbyshire, ai kishte lënë shumë borxhe pas tij, të cilat Z. Darcy më pas shkarkohet.

Sa për Elizabetën, mendimet e saj ishin në Pemberley këtë mbrëmje më shumë se e fundit; dhe në mbrëmje, megjithëse kaloi dukej e gjatë, nuk ishte aq e gjatë sa për të përcaktuar ndjenjat e saj drejt _ një _ në atë rezidencë; dhe ajo qëndroi zgjuar dy orë të tëra duke u përpjekur t'i bëj ato. Ajo sigurisht nuk e urrente atë. Jo urrejtja ishte zhdukur shumë kohë më parë dhe ajo kishte qenë pothuajse po aq kohë turp nga ndjenja e një mospëlqim ndaj tij, kjo mund të jetë kështu i thirrur. Respekti i krijuar nga bindja e tij e vlefshme cilësitë, megjithëse në fillim u pranuan pa dashur, kishin për disa koha pushoi së ishte e neveritshme ndaj ndjenjës së saj; dhe ishte tani e rritur në një farë mënyre nga një natyrë më miqësore, nga dëshmia aq shumë në favor të tij, dhe duke sjellë përpara disponimin e tij në një dritë kaq e këndshme, e cila dje kishte prodhuar. Por mbi të gjitha, mbi respektin dhe vlerësimin, kishte një motiv të saj vullnetin e mirë i cili nuk mund të neglizhohet. Ishte mirënjohje; mirënjohje, jo thjesht për dashurinë e saj dikur, por për dashurinë ajo është akoma mjaft e mirë për të falur të gjitha petulance dhe keqardhje për mënyrën e saj në refuzimin e tij, dhe të gjitha akuzat e padrejta duke shoqëruar refuzimin e saj. Ai që, ajo ishte bindur, do ta bënte shmangeni atë si armikun e tij më të madh, dukej, në këtë rastësi takim, më të etur për të ruajtur njohjen, dhe pa asnjë shfaqja e pastër e vëmendjes, ose ndonjë veçori e mënyrës, ku vetëm vetvetja e tyre ishte e shqetësuar, po kërkonte të mirën mendimin e miqve të saj, dhe të vendosur për ta bërë atë të njohur të tij moter. Një ndryshim i tillë në një njeri me kaq shumë krenari emocionuese jo vetëm habi por mirënjohje - sepse të duash, dashuri e flaktë, duhet të jetë atribuhet; dhe si e tillë përshtypja e saj mbi të ishte e një lloji për të qenë inkurajohet, si kurrsesi e papëlqyeshme, megjithëse nuk mund të ishte saktësisht të përcaktuara. Ajo respektonte, vlerësonte, i ishte mirënjohëse atë, ajo ndjeu një interes të vërtetë për mirëqenien e tij;

dhe ajo vetëm donte të dijë se sa dëshironte ajo mirëqenie të varej nga vetja, dhe sa larg do të ishte ajo për lumturinë e të dyve të përdorë fuqinë, të cilën dashuria e saj i tha asaj se ende zotëronte, e sjelljes mbi të rinovimin e adresave të tij.

Ishte vendosur në mbrëmje midis tezes dhe mbesa, se një civilizim kaq i mrekullueshëm si Miss Darcy në ardhjen e shihi ata në ditën e mbërritjes së saj në Pemberley, pasi ajo kishte arriti atë vetëm në një mëngjes të vonë, megjithatë duhet të imitohet nuk mund të barazohet, nga një farë ushtrimi mirësjelljeje ndaj tyre anësore; dhe, rrjedhimisht, se do të ishte shumë e përshtatshme për të prisni atë në Pemberley të nesërmen në mëngjes. Ata ishin, prandaj, për të shkuar. Elizabetha ishte e kënaqur; megjithëse kur ajo pyeti vetë arsyeja, ajo kishte shumë pak për të thënë në përgjigje.

Z. Gardiner i la ata menjëherë pas mëngjesit. Skema e peshkimit ishte rinovuar një ditë më parë dhe ishte bërë një angazhim pozitiv i takimit të tij me disa nga zotërinjtë në Pemberley para mesditës.

Kapitulli 45

E bindur si Elizabetha tani ishte që mos pëlqimi i zonjës Bingley ndaj saj e kishte zanafillën në xheloz, ajo nuk mund të mos ndiente se si padëshiruar paraqitja e saj në Pemberley duhet të jetë për të, dhe ishte kurioz të dijë me sa civilizim nga ana e asaj zonje njohja tani do të rinovohej.

Kur arritën në shtëpi, ata u treguan përmes korridorit në sallon, aspekti verior i të cilit e bëri atë të lezetshëm për verën. Dritaret e saj që hapeshin në tokë, pranuan një nga gjërat më freskuese pamje nga kodrat e larta me drurë prapa shtëpisë, dhe nga lisat e bukura dhe gështenjat spanjolle të cilat ishin shpërndarë përtej lëndinë e ndërmjetme.

Në këtë shtëpi ata u pritën nga zonja Darcy, e cila ishte ulur atje me zonjën Hurst dhe zonjusha Bingley, dhe zonjën me të cilën ajo jetonte në Londër. Pritja e Georgea-s ndaj tyre ishte shumë civil, por mori pjesë me gjithë sikletin i cili, megjithëse duke u nisur nga ndrojtja dhe frika e të bërit keq, do të lehtë jepu atyre që e ndien veten inferiorë besimin e saj duke qenë krenar dhe i rezervuar. Zonja Gardiner dhe mbesa e saj, megjithatë, bëri drejtësinë e saj dhe e mëshiroi atë.

Nga zonja Hurst dhe zonjusha Bingley ata u vunë re vetëm nga një perde; dhe, kur janë ulur, një pauzë, e vështirë si e tillë pauzat duhet të jenë gjithmonë, të ketë sukses për disa çaste. Ishte e para e thyer nga Znj. Annesley, një grua e bukur, me pamje të këndshme, përpjekja e të cilit për të prezantuar një lloj ligjërimi e dëshmoi atë të jetë më mirë i edukuar se secili prej të tjerëve; dhe midis ajo dhe zonja Gardiner, me ndihmë të herëpashershme nga Elizabeth, the biseda u zhvillua.

Mis Darcy dukej sikur të dëshironte për guximin e mjaftueshëm për t'u bashkuar me të; dhe ndonjëherë bënte sipërmarrje a fjali e shkurtër kur kishte më pak rrezik që të dëgjohej.

Elizabeth shpejt e pa që ajo ishte shikuar nga afër nga Miss Bingley, dhe se ajo nuk mund të fliste asnjë fjalë, veçanërisht me Miss Darcy, pa ia tërhequr vëmendjen. Ky vëzhgim nuk do e kanë penguar atë që të përpiqet të flasë me këtë të fundit, po të mos e kishin të mos jetë ulur në një distancë të papërshtatshme; por ajo nuk ishte më vjen keq që jam kursyer nga domosdoshmëria për të thënë shumë. Mendimet e veta po e punësonin atë. Ajo priste çdo moment që disa nga zotërinjtë hynin në dhomë. Ajo dëshironte, kishte frikë se i zoti i shtëpisë mund të jetë mes tyre; dhe nëse ajo dëshironte ose i frikësohej më së shumti, ajo mezi mund ta përcaktonte. Pasi u ul brenda në këtë mënyrë një çerek ore pa dëgjuar zonjushen Bingley zëri, Elizabeta u zgjua duke marrë nga ajo një hetim të ftohtë pas shëndetit të familjes së saj. Ajo u përgjigj me të barabartë indiferenca dhe shkurtësia, dhe tjetri nuk tha më.

Variacioni tjetër që ofroi vizita e tyre u prodhua nga hyrja e shërbëtorëve me mish të ftohtë, tortë, dhe një shumëllojshmëri të të gjithëve frutat më të mira në stinë; por kjo nuk ndodhi deri pas shumë një vështrimi domethënës dhe buzëqeshjeje nga zonja Annesley te Zonjës Darcy i ishte dhënë, për ta kujtuar postimin e saj. Atje ishte tani punësim për të gjithë partinë - megjithëse nuk mundën të gjitha flasin, të gjithë mund të hanin; dhe piramidat e bukura të rrushit, nektarina, dhe pjeshka shpejt i mblodhi rreth tryezës.

Ndërsa ishte e angazhuar kështu, Elizabeta kishte një mundësi të drejtë për të vendosur qoftë ajo më së shumti frikë apo dëshirë për paraqitjen e z. Darcy, nga ndjenjat që mbizotëruan gjatë hyrjes së tij në dhomë; dhe pastaj, megjithëse, por një moment para se ajo u kishte besuar dëshirave të saj për të mbizotëruar, ajo filloi të pendohej që ai erdhi.

Ai kishte qenë ca kohë me z. Gardiner, i cili, me dy ose tre zotërinjtë tjerë nga shtëpia, ishte i fejuar buzë lumit dhe kishte e la atë vetëm kur mësoi se zonjat e familjes kishin për qëllim një vizitë në Georgiia atë mëngjes. Jo më shpejt ai u shfaq se Elizabeth vendosi me mençuri të ishte krejtësisht e lehtë dhe e patrazuar; një rezolutë më e nevojshme për t'u bërë, por ndoshta jo mbahen më lehtë, sepse ajo pa që dyshimet e e tërë partia u zgjua kundër tyre dhe se nuk kishte mezi një sy që nuk e shikonte sjelljen e tij kur ishte i pari hyri ne dhomë. Në asnjë mënyrë nuk ishte kurioziteti i vëmendshëm kështu shënuar fort si në Miss Bingley, përkundër buzëqeshjeve e cila mbingarkonte fytyrën e

saj sa herë që fliste me një prej saj objekte; sepse xhelozia ende nuk e kishte bërë atë të dëshpëruar, dhe atë vëmendjet ndaj Z. Darcy nuk ishin aspak të mbaruara. Mis Darcy, mbi të hyrja e vëllait, u përpoq shumë më shumë për të folur, dhe Elizabeth pa që ai ishte në ankth për motrën e tij dhe veten e saj për të njihuni dhe përcillni sa më shumë që të jetë e mundur, çdo përpjekje në bisedë në të dy palët. Mis Bingley i pa të gjitha këto po kështu; dhe, në pakujdesinë e zemërimit, mori të parën mundësi për të thënë, me një civilizim tallës:

“Lutuni, zonjusha Eliza, nuk janë milicia miliarda - larguar nga Meryton? Ato duhet të jenë një humbje e madhe për familjen tuaj. ”

Në prani të Darcy ajo nuk guxoi të përmendte emrin e Wickham; por Elizabeth menjëherë e kuptoi se ai ishte më i larti tek ajo mendime; dhe kujtimet e ndryshme të lidhura me të dhanë asaj një moment shqetësimi; por duke u përpjekur me forcë për të sprapsur sulmit me natyrë të keqe, ajo aktualisht iu përgjigj pyetjes në a ton i shkëputur në mënyrë të tolerueshme. Ndërsa ajo fliste, një shikim i pavullnetshëm tregoi Darcy-n e saj, me një çehre të ngritur, duke parë me zell tek ajo, dhe motra e tij u mposht nga konfuzioni dhe e paaftë ngre syte. E kishte ditur zonjusha Bingley se çfarë dhimbje kishte atëherë duke i dhënë shqen e saj të dashur, ajo pa dyshim që do të ishte përmbajtur nga aluzioni; por ajo thjesht kishte dashur të shkëpusë Elizabeth duke sjellë idenë e një burri të cilit ajo i drejtohet e besoi atë të pjesshme, për ta bërë atë të tradhtojë një ndjeshmëri e cila mund ta dëmtojë atë sipas mendimit të Darcy, dhe, ndoshta, për të kujtuar atë e fundit nga të gjitha marrëzitë dhe absurditetet me të cilat një pjesë e familja e saj ishte e lidhur me atë korpus. Asnjë rrokje nuk kishte e arriti ndonjëherë atë në zgjedhjen e meditaruar të zonjës Darcy. Për nr krijesë do të ishte zbuluar, ku sekreti ishte i mundur, përveç te Elizabeta; dhe nga të gjitha lidhjet e Bingley ishte vëllai i saj veçanërisht të shqetësuar për ta fshehur, nga vetë dëshira e cila Elizabeth i kishte atribuar kohë më parë atij, për t'u bërë këtu e tutje të sajat. Ai me siguri kishte formuar një plan të tillë, dhe pa kuptim që duhet të ndikojë në përpjekjen e tij për tu ndarë atë nga zonjusha Bennet, ka të ngjarë që mund të shtojë diçka për shqetësimin e tij të gjallë për mirëqenien e mikut të tij.

Megjithatë, sjellja e mbledhur e Elizabetës shpejt e qetësoi sjelljen e tij emocion; dhe ndërsa zonjusha Bingley, e shqetësuar dhe e zhgënjyer, nuk guxoi të bënte afrohemë më afër Wickham, Georgiia gjithashtu u rikuperua me kohë, megjithëse jo aq sa të mund të flasim më shumë. Vëllai i saj, syri i së cilës ajo kishte frikë të takohej, mezi kujtoi interesin e saj në këtë çështje dhe vetë rrethanat që ishin krijuar për t'i kthyer mendimet e tij nga Elizabeta dukej se i kishte fiksuar e saj gjithnjë e

më me gëzim.

Vizita e tyre nuk vazhdoi shumë kohë pas pyetjes dhe përgjigjes permendur me lartë; dhe ndërsa Z. Darcy po i ndiqte ata për ta karroca Mis Bingley po shfrynte ndjenjat e saj në kritika Personi, sjellja dhe veshja e Elizabetës. Por Georgiia nuk do ta bënte bashkohu me të. Rekomandimi i vëllait të saj ishte i mjaftueshëm për ta siguruar atë favor; gjykimi i tij nuk mund të gabonte. Dhe ai kishte folur në të tilla kushtet e Elizabetës për të lënë Georgiia pa fuqinë e duke e gjetur ndryshe nga bukuroshja dhe dashuria. Kur Darcy u kthye në sallon, zonjusha Bingley nuk mund të mos përsëriste më atij një pjesë të asaj që ajo i kishte thënë motrës së tij.

“Sa shumë e sëmure duket Zonja Eliza Bennet këtë mëngjes, Z. Darcy,” ajo qau; “Unë kurrë në jetën time nuk kam parë dikë aq shumë të ndryshuar sa ajo është që nga dimri. Ajo është rritur kaq kafe dhe e trashë! Louisa dhe Unë isha dakord që ne nuk duhet ta kishim njohur përsëri. ”

Sidoqoftë z. Darcy i vogël mund t'i ketë pëlqyer një adresë e tillë, ai u kenaq me vetveten duke u pergjigjur me qetesi se ai nuk perceptonte askend tjetër ndryshim sesa të qenit i nxirë, pa ndonjë mrekulli pasojë e udhëtimit në verë.

“Për pjesën time,” u bashkua ajo, “unë duhet të rrëfej se kurrë mund të shihnte ndonjë bukuri tek ajo. Fytyra e saj është shumë e hollë; çehre e saj nuk ka shkëlqim; dhe tiparet e saj nuk janë aspak të bukura. Ajo hunda dëshiron karakter - nuk ka asgjë të shënuar në linjat e saj. Ajo dhëmbët janë të tolerueshëm, por jo jashtë mënyrës së zakonshme; dhe sa i përket sytë e saj, të cilët nganjëherë janë quajtur aq të bukura, unë kurrë nuk mund të shihni ndonjë gjë të jashtëzakonshme në to. Ata kanë një të mprehtë, mendjemprehtë shiko, gjë që nuk më pëlqen aspak; dhe në ajrin e saj krejt atje është një vetë-mjaftueshmëri pa modë, e cila është e patolerueshme ”.

I bindur si zonjusha Bingley ishte se Darcy admironte Elizabetën, këtë nuk ishte metoda më e mirë për të rekomanduar veten; por njerëz të zemëruar nuk janë gjithmonë të mençur; dhe duke e parë atë më në fund shikoni disi hithra, ajo pati të gjithë suksesin që priste. Ai ishte me vendosmëri hesht, megjithatë, dhe, nga vendosmëria për ta bërë atë të flasë, ajo vazhdoi:

“Më kujtohet, kur e njohëm për herë të parë në Hertfordshire, sa e mahnitur të gjithë duhet të kuptonim se ajo ishte një bukuroshe me reputacion; edhe une veçanërisht kujtojmë thëniet tuaja një natë, pasi të kishin qenë duke ngrënë në Netherfield, ‘Ajo një bukuroshe! - Duhet ta telefonoj menjëherë nëna një zgjuarsi. ’ Por më pas ajo dukej se

po të përmirësonte ty, dhe unë besoni se e keni menduar mjaft bukur njëherësh. ”

“Po,” u përgjigj Darcy, i cili nuk mund të përmbahej më, “por *që* ishte vetëm kur e pashë për herë të parë, pasi kanë kaluar shumë muaj që nga ajo kohë Unë e kam konsideruar atë si një nga gratë më të bukura të mia njohje ”.

Ai pastaj u largua dhe zonjusha Bingley u la të gjithëve kënaqësia për ta detyruar atë të thotë atë që askujt nuk i dha askujt dhimbje por vetveten.

Zonja Gardiner dhe Elizabeth folën për të gjitha ato që kishin ndodhur gjatë vizitës së tyre, ndërsa u kthyen, përveç asaj që kishte veçanërisht i interesoi të dy. Pamja dhe sjellja e të gjithë ata që kishin parë u diskutuan, përveç personit që kryesisht kishin tërhequr vëmendjen e tyre. Ata folën për motrën e tij, miqtë e tij, shtëpia e tij, fryti i tij - i gjithçkaje përveç tij; ende Elizabeth po dëshironte të dinte se çfarë mendonte zonja Gardiner për të, dhe zonja Gardiner do të ishte kënaqur shumë nga mbesa e saj duke filluar lëndën.

Kapitulli 46

Elizabeth kishte qenë shumë e zhgënjyer që nuk gjeti një letër nga Jane në mbërritjen e tyre të parë në Lambton; dhe kjo zhgënjimi ishte ripërtëritë në secilin nga mëngjeset që kishte tani kanë kaluar atje; por në të tretën përsëritja e saj mbaroi, dhe motra e saj u justifikua, me marrjen e dy letrave nga ajo në një herë, në njërën prej të cilave ishte shënuar se kishte qenë i humbur diku tjetër Elizabeth nuk u befusua me këtë, siç kishte shkruar Jane drejtimi jashtëzakonisht i sëmurë.

Ata sapo ishin përgatitur të ecnin kur hynin letrat; dhe xhaxhai dhe tezja e saj, duke e lënë atë për t'i shijuar ato në qetësi, u nisën nga vetvetja. Së pari duhet të ndiqet një i humbur; Kishte është shkruar pesë ditë më parë. Fillimi përmbante një llogari të të gjitha partitë dhe angazhimet e tyre të vogla, me lajme të tilla si vendi i lejuar; por gjysma e fundit, e cila datoi një ditë më vonë, dhe shkruar në agjitacion të dukshëm, dha më të rëndësishme inteligjencën. Ishte për këtë efekt:

“Që kur kam shkruar sa më sipër, më e dashura Lizzy, diçka ka ndodhur të një natyre më të papritur dhe serioze; por kam frike nga duke ju alarmuar - sigurohuni që të gjithë jemi mirë. Çfarë kam për të thënë lidhet me Lidinë e varfër. Një shprehje erdhi në dymbëdhjetë natën e kaluar, vetëm ndërsa të gjithë ishim shkruar në shtrat, nga koloneli Forster, për të na informuar se ajo ishte larguar në Skoci me një nga oficerët e tij; te zotëroni të vërtetën, me Wickham! Imagjinoni habinë tonë. Për Kitty, megjithatë, nuk duket aq plotësisht e papritur. Unë jam shumë, shumë me falni Ndashje kaq e paster nga të dy palët!

Por unë jam i gatshëm për të shpresoj më të mirën, dhe se karakteri i tij është keqkuptuar. I pamenduar dhe indiferent, unë lehtë mund ta besoj, por këtë hapi (dhe le të gëzohemi për të) nuk shënon asgjë të keqe në zemër. Të tijat zgjedhja është e painteresuar të paktën, sepse ai duhet ta dijë që babai im mundet mos i jep asgjë. Nëna jonë e varfër është trishtuar e pikëlluar. Babai im e mban më mirë. Sa mirënjohës jam që nuk i lajmërojmë kurrë çfarë është thënë kundër tij; duhet ta harrojmë vetë. Ata ishin jashtë të shtunës natën rreth dymbëdhjetë, siç supozohet, por ishin nuk ka humbur deri dje në mëngjes në tetë. Shprehja u dërgua off direkt. I dashur im Lizzy, ata duhet të kenë kaluar brenda dhjetë milje nga ne. Koloneli Forster na jep arsye për ta pritur këtu së shpejti Lidia la disa rreshta për gruan e tij, duke e informuar atë për ato qëllimi. Unë duhet të përfundoj, sepse nuk mund të jem shumë larg të varfërve të mi nënë Kam frikë se nuk do të jeni në gjendje ta bëni, por unë vështirë se e di se çfarë kam shkruar. ”

Pa i lejuar vetes kohë për shqyrtim, dhe mezi duke ditur se çfarë ndjeu, Elizabeta kur mbaroi këtë letër kapi menjëherë tjetrin, dhe duke e hapur atë me maksimumin padurimi, lexoni si më poshtë: ishte shkruar një ditë më vonë se përfundimi i së parës.

“Në këtë kohë, motra ime më e dashur, ti e ke pritur me nxitim letër; Uroj që kjo të jetë më e kuptueshme, por megjithëse jo i kufizuar për kohën, koka ime është hutuar aq shumë sa nuk mund të përgjigjem për të qenë koherente. Më e dashura Lizzy, vështirë se e di se çfarë do të doja shkruaj, por kam një lajm të keq për ty dhe nuk mund të vonohet. E papërfillshme si martesë midis z. Wickham dhe Lidisë sonë të varfër do të ishte, ne tani jemi të etur të sigurohemi se ka ndodhur, sepse ka por shumë arsye për të frikësuar se nuk janë zhdukur Skoci Koloneli Forster erdhi dje, pasi ishte larguar nga Brighton një ditë më parë, jo shumë orë pas shprehjes. Megjithëse e Lidias një letër e shkurtër për zonjën F. u dha atyre të kuptonin se ishin duke shkruar te Gretna Green, diçka u tërhoq nga Denny duke shprehur besimi i tij se W. kurrë nuk kishte ndërmend të shkonte atje, ose të martohej me Lidian fare, gjë që iu përsërit kolonelit F., i cili, duke marrë menjëherë alarmi, i nisur nga B. duke synuar të gjurmonte rrugën e tyre. Ai e bëri gjurmoni ato lehtësisht te Clapham, por jo më tej; për në hyrje atë vend, ata e hoqën në një trajner të hackney-it dhe hodhën poshtë shezlong që i solli nga Epsom. E gjithë kjo që dihet pas kësaj është, se ata u panë të vazhdonin rrugën e Londrës. Nuk e di çfarë të mendosh Pasi të keni bërë çdo hetim të mundshëm në atë anë Londër, Koloneli F. hyri në Hertfordshire, duke u rinovuar me ankth ato në të gjitha rrugët e kthimit, dhe në bujtina në Barnet dhe Hatfield, por pa ndonjë sukses -

asnjë person i tillë nuk ishte parë kaloj permes. Me shqetësimin më të mirë që ai erdhi në Longbourn, dhe theu bindjet e tij ndaj nesh në një mënyrë më të besueshme për të zemra e tij. Jam singërisht i pikëlluar për të dhe zonjën F., por askush mund të hedhë ndonjë faj mbi ta. Ankthi ynë, e dashura ime Lizzy, është shumë e madhe Babai dhe nëna ime besojnë më të keqen, por unë nuk mund të mendoj aq i sëmurë prej tij. Shumë rrethana mund ta bëjnë atë më të pranueshëm ata të martohen privatisht në qytet sesa të ndjekin të parët plani; dhe edhe nëse ai mund të formojë një model të tillë kundër një të riu gruaaja e lidhjeve të Lidias, e cila nuk ka të ngjarë, mund të mendoj ajo kaq e humbur nga gjithçka? E pamundur! Unë jam i pikëlluar për të gjetur, megjithatë, që koloneli F. nuk është i vendosur të varet nga martesë e tyre; ai tundi kokën kur unë shpreha shpresat e mia dhe tha se ai kishte frikë nga W. nuk ishte njeri që t'i besohej. Nëna ime e varfër është vërtet e sëmurë, dhe mban dhomën e saj. A mund të ushtronte veten, do të ishte më mirë; por kjo nuk pritët të pritët. Dhe sa i përket babait tim, unë kurrë nuk jam në timen jeta e pa atë aq të prekur. Keqja e varfër ka zemërim që ka fshehur lidhjen e tyre; por pasi ishte çështje besimi, nuk mund të çuditet. Jam vërtet e lumtur, më e dashura Lizzy, që ke jam kursyer diçka nga këto skena shqetësuese; por tani, si tronditja e parë ka mbaruar, a duhet ta zotëroj që dëshiroj të kthehem? Megjithatë, nuk jam aq egoist sa të kërkoj, nëse i papërshtatshëm Adieu! Marr përsëri penën time për të bërë atë që kam sapo ju thashë nuk do ta bëja; por rrethanat janë të tilla që unë nuk mund të ju ndihmojë me gjithë zemër që të vini këtu sa më shpejt e mundshme Unë i njoh xhaxhain dhe tezen time të dashur aq mirë, sa nuk jam kam frikë ta kërkoj, megjithëse kam akoma diçka më shumë për të pyesni të parën. Babai im po shkon në Londër me kolonelin Forster menjëherë, në përpjekje për të zbuluar atë. Çfarë do të thotë të bëjë unë jam i sigurt që nuk e di; por shqetësimi i tij i tepërt nuk do ta lejojë atë për të ndjekur çdo masë në mënyrën më të mirë dhe më të sigurt, dhe kolonel Forster është i detyruar të jetë përsëri në Brighton të nesërmen në mbrëmje. Në një ekzigjencë e tillë, këshillat dhe ndihmat e xhaxhait tim do të ishin gjithçka në botë; ai menjëherë do të kuptojë atë që unë duhet të ndiej dhe unë mbështetem te mirësia e tij “.

“Oh! ku, ku është xhaxhai im? ” - thirri Elizabeth, duke u larguar nga ajo ulur ndërsa mbaronte letrën, me padurim ta ndiqte, pa humbur asnjë moment të kohës kaq të çmuar; por ashtu si ajo arriti tek dera u hap nga një shërbëtor dhe z. Darcy u shfaq. Fytyra e saj e zbehtë dhe mënyra e vrullshme e bëri atë të fillojë, dhe para se ai të rikuperonte veten për të folur, ajo, në mendjen e së cilës çdo ide u zëvendësua nga

situata e Lidas, me ngut bërtiti: “Të lutem të fal, por duhet të të lë. Duhet te gjej Z. Gardiner këtë moment, për biznesin që nuk mund të vonohet; Une nuk kanë asnjë çast për të humbur. ”

“Zot i mire! si është puna?” bërtiti ai, me më shumë ndjenjë se mirësjellje; pastaj duke kujtuar veten e tij, “Unë nuk do t’ju ndaloj a minutë; por më lër mua, ose lëre shërbëtorin të shkojë pas z. dhe znj. Gardiner. Ju nuk jeni mjaft mirë; nuk mund të shkosh vetë ”.

Elizabeth hezitoi, por gjunjët i dridheshin nën të dhe ajo ndjeu se sa pak do të fitohej nga përpjekja e saj për t’i ndjekur ata. Prandaj, duke e thirrur shërbëtorin, ajo e porositi atë në një theks kaq pa frymë sa e bëri atë pothuajse të pakuptueshme, për të shkoj të marr zotin dhe zonjën e tij në shtëpi menjëherë.

Në daljen e tij nga dhoma ajo u ul, në pamundësi për të mbajtur veten, dhe dukej aq keq i sëmurë, saqë ishte e pamundur që Darcy ta bënte lëreni atë, ose të përmbaheni nga të thënëit, me një ton butësie dhe komisariati, “Më lër të telefonoj çupën tënde. A ka asgjë që ju mund të merrni për t’ju dhënë lehtësim të pranishëm? Një gotë verë; a te marr ty një Ju jeni shumë i sëmurë. ”

“Jo, unë ju falënderoj,” u përgjigj ajo, duke u përpjekur të rimëkëmbet veten. “Nuk ka asgjë në lidhje me mua. Jam mjaft mire; Une jam vetem i pikëlluar nga disa lajme të tmerrshme nga të cilat sapo kam marrë Longbourn. ”

Ajo shpërtheu në lot ndërsa aludonte në të, dhe për disa minuta nuk mund të fliste një fjalë tjetër. Darcy, në një pezull të mjerë, mund vetëm thoni diçka në mënyrë të paqartë për shqetësimin e tij dhe vëzhgojeni atë në heshtjen e dhembshurisë. Në gjatësi ajo foli përsëri. “Unë kam vetëm kishte një letër nga Jane, me lajme kaq të tmerrshme. Nuk mund te jete i fshehur nga kushdo. Motra ime e vogël e ka lënë të gjithë miqtë-është shpëtuar; e ka hedhur veten në fuqinë e-të z. Wickham. Ata janë larguar së bashku nga Brighton. _Ti e njeh ate shumë mirë për të dyshuar në pjesën tjetër. Ajo nuk ka para, nuk ka lidhje, asgjë që mund ta tundojë atë - ajo është e humbur për gjithnjë “.

Darcy ishte fiksuar në habi. “Kur e konsideroj,” shtoi ajo në një zë akoma më i trazuar, “që _ unë _ mund ta kisha parandaluar! I kush e dinte se çfarë ishte ai. Sikur ta kisha shpjeguar një pjesë të saj vetëm — një pjesë të asaj që mësova, në familjen time! Kishte të tijat karakteri është njohur, kjo nuk mund të ketë ndodhur. Por është të gjitha - shumë vonë tani. ”

“Unë jam vërtet i pikëlluar”, thirri Darcy; “I pikëlluar - i tronditur. Por a është të sigurta - absolutisht të sigurta? ”

“Oh, po! Ata u larguan së bashku nga Brighton natën e së Dieles

dhe ishin gjurmuar pothuajse në Londër, por jo më gjerë; sigurisht që nuk janë shkuar në Skoci. ”

“Dhe çfarë është bërë, çfarë është përpjekur, të rimëkëmbet asaj? ”

“Babai im ka shkuar në Londër dhe Jane ka shkruar që t’i lutet ndihma e menjëhershme e xhaxhait; dhe shpresoj se do të jemi jashtë gjysëm ore. Por asgjë nuk mund të bëhet - unë e di shumë mirë se asgjë nuk mund të bëhet. Si duhet punuar për një njeri të tillë? Si janë ato madje edhe për tu zbuluar? Nuk kam shpresën më të vogël. Është çdo mënyrë e tmerrshme! ”

Darcy tundi kokën në pranimin e heshtur.

“Kur sytë e mi u hapën për karakterin e tij të vërtetë - Oh! a kisha ditur çfarë duhet, çfarë guxova të bëja! Por nuk e dija - kisha frikë duke bërë shumë Gabim i mjerë, i mjerë! ”

Darcy nuk bëri asnjë përgjigje. Ai dukej se mezi e dëgjoi atë, dhe ishte duke ecur lart e poshtë dhomës me meditim të zellshëm, vetulla e tij kontraktuar, ajri i tij i zymtë. Elizabetha shpejt vëzhgoi, dhe e kuptoi menjëherë. Fuqia e saj po binte; gjithçka *duhet* fundoset nën një provë të tillë të dobësisë familjare, një siguri të tillë të turpi më i thellë. Ajo nuk mund të pyeste as të dënonte, por besimi i vetëpushtimit të tij nuk solli asgjë ngushëlluese gjirin e saj, nuk lejonte asnjë lehtësim të shqetësimit të saj. Ishte, në përkundrazi, saktësisht e llogaritur për ta bërë atë të kuptojë të vetën dëshirat; dhe kurrë nuk e kishte ndjerë aq singërisht se mund të kishte e donte atë, si tani, kur e gjithë dashuria duhet të jetë e kotë.

Por vetja, megjithëse do të ndërhynte, nuk mund ta përfshinte atë. Lidia - poshtërimi, mjerimi që po sillte mbi të gjithë, së shpejti gëlltiti çdo kujdes privat; dhe duke e mbuluar fytyrën e saj me shami e saj, Elizabeth shpejt u humb për gjithçka tjetër; dhe, pas një pauzë prej disa minutash, u tërhoq vetëm në një ndjenjë e situatës së saj nga zëri i shoqëruesit të saj, i cili, në një mënyrë e cila, megjithëse fliste me dhembshuri, fliste po kështu përmbajtje, tha, “Kam frikë se ju keni dëshiruar prej kohësh timen mungesa, dhe as nuk kam asgjë për të kërkuar në justifikimin e qëndrimit tim, por shqetësim real, megjithëse i pafavorshëm. Do të Qielli atë diçka mund të thuhet ose të bëhet nga ana ime që mund të ofrojë ngushëllim për një shqetësim të tillë! Por unë nuk do të mundoj me të dëshira të kota, të cilat mund të duken me qëllim për të kërkuar falënderimet tuaja. Kjo çështje e pafat do të parandalojë që motra ime të mos ketë kënaqësinë për të parë ju në Pemberley sot. ”

“Oh, po. Jini aq të sjellshëm sa të kërkonin falje për ne nga zonja Darcy. Thuaj se biznesi urgjent na thërret menjëherë në shtëpi. Fshih

e vërteta e pakënaqur për aq kohë sa është e mundur, e di që nuk mund të jetë gjatë ”.

Ai me siguri e siguroi atë për fshehtësinë e tij; përsëri shprehu hidhërimin e tij për shqetësimin e saj, i uroi një përfundim më të lumtur sesa kishte aktualisht arsye për të shpresuar, dhe duke lënë komplimentet e tij për të marrëdhëniet, me vetëm një vështrim serioz, ndarës, u zhdukën.

Ndërsa largohet nga dhoma, Elizabeta ndjeu sa e pamundur ishte ajo ata duhet ta shohin njëri-tjetrin përsëri në kushte të tilla përzemërsie siç kishin shënuar disa takime të tyre në Derbyshire; dhe ashtu si ajo hodhi një vështrim retrospektivë mbi të gjithë tyre njohja, aq plot kontradikta dhe lloje, psherëtiu nga perversitetin e atyre ndjenjave të cilat tani do të ishin promovuar vazhdimësia e tij, dhe më parë do të isha gëzuar me të përfundimi.

Nëse mirënjohja dhe vlerësimi janë baza e mirë e dashurisë, Ndryshimi i ndjenjës së Elizabetës nuk do të jetë as i pabesueshëm dhe as i gabuar. Por nëse është ndryshe - nëse konsiderohet burimi i burimeve të tilla e paarsyeshme ose e panatyrshme, në krahasim me atë që është kaq shpesh përshkruhet si e lindur në një intervistë të parë me objektin e saj, dhe edhe para se të jenë shkëmbyer dy fjalë, asgjë nuk mund të thuhet mbrojtjen e saj, përveç që ajo i kishte dhënë disi një gjyq gjykatës metoda e fundit në anësinë e saj për Wickham, dhe se është e sëmurë suksesi, mbase, mund ta autorizojë atë që të kërkojë më pak tjetrin mënyra interesante e lidhjes. Sido që të jetë, ajo e pa atë të shkonte me keqardhje; dhe në këtë shembull të hershëm të asaj që famëkeqja e Lidias duhet të prodhojë, gjeti ankth shtesë pasi ajo reflektoi në atë biznes i mjerë. Asnjëherë, që kur lexova letrën e dytë të Jane, nuk e kam pasur ajo argëtoi një shpresë për kuptimin e Wickham për t'u martuar me të. Asnje por Jane, mendoi ajo, mund të bënte lajka me një të tillë pritje Befasia ishte ndjenja më e vogël e saj për këtë zhvillimi Ndërsa përmbajtja e letrës së parë mbeti në mendja e saj, ajo ishte e gjitha e befasuar - e gjithë habia që Wickham duhet të martohej me një vajzë për të cilën ishte e pamundur të martohej para; dhe se si Lydia mund ta kishte lidhur ndonjëherë ishte shfaqur e pakuptueshme Por tani ishte shumë e natyrshme. Për një të tillë lidhja pasi kjo mund të ketë sharm të mjaftueshëm; dhe megjithëse ajo nuk mendoi që Lidia të përfshihej qëllimisht në një elopement pa qëllim martesë, ajo nuk kishte asnjë vështirësi për të besuar se as virtyti i saj dhe as ajo mirëkuptimi do ta ruante atë të mos binte një pre e lehtë.

Ajo kurrë nuk e kishte perceptuar, ndërsa regjimenti ishte në Hertfordshire, që Lidia kishte ndonjë anësi për të; por ajo ishte e bindur se

Lidia donte vetëm inkurajim për t'u lidhur me këdo. Herë një oficer, ndonjëherë një tjetër, kishte qenë e preferuara e saj, ndërsa vëmendja e tyre i rriti sipas mendimit të saj. Afeksionet e saj vazhdimisht ishte luhatur, por asnjëherë pa një objekt. ligësia e neglizhencës dhe kënaqësia e gabuar ndaj një a vajzë-oh! sa mprehtësisht e ndjeu atë tani!

Ajo ishte e egër për të qenë në shtëpi - për të dëgjuar, për të parë, për të qenë në vend për të ndarë me Jane në kujdeset që tani duhet të bien plotësisht ajo, në një familje kaq të çmendur, një baba mungon, një nënë e paaftë e sforcimit, dhe që kërkon frekuentim të vazhdueshëm; dhe megjithëse gati i bindur se asgjë nuk mund të bëhej për Lydia, xhaxhain e saj ndërhyrja dukej e një rëndësie të madhe, dhe derisa ai hyri dhoma padurimi i saj ishte i rëndë. Z. dhe Zonja Gardiner kishin nxituan përsëri në alarm, duke supozuar nga llogaria e shërbëtorit se mbesa e tyre u mor papritur e sëmurë; por duke i kënaqur ato menjëherë në atë kokë, ajo komunikoi me padurim shkakun e tyre thirrjet, duke lexuar me zë të lartë dy letrat dhe duke u ndalur në passhkrimi i të fundit me energji të dridhur.— Megjithëse Lydia e kishte kurrë nuk kanë qenë të preferuar me ta, Z. dhe Znj. Gardiner nuk mundën por të pikëlluar thellë. Jo vetëm Lidia, por të gjithë ishin të shqetësuar në të; dhe pas thirrjeve të para të befasisë dhe tmerit, Z. Gardiner premtoi çdo ndihmë në fuqinë e tij. Elizabeta, megjithëse nuk priste më pak, e falënderoi atë me lot mirënjohjeje; dhe të tre aktivizohen nga një frymë, gjithçka që lidhet në udhëtimin e tyre u vendos shpejt. Ata do të ishin jashtë si sa më shpejt të jetë e mundur. “Por çfarë duhet bërë për Pemberley?” qau Zonja Gardiner. “John na tha z. Darcy ishte këtu kur ju dërgoi neve; ishte kështu? ”

“Po; dhe unë i thashë atij se nuk duhet të jemi në gjendje të mbajmë tonat fejesa. *Kjo është zgjidhur e gjitha.* ”

“Çfarë është zgjidhur e gjitha?” përsëriti tjetri, ndërsa ajo u përplas me të hapësirë për t'u përgatitur. “Dhe a janë ata me kushte të tilla që të dëshirojë ajo zbuloni të vërtetën e vërtetë? Oh, se e dija si ishte!”

Por dëshirat ishin të kota, ose të paktën mund të shërbenin vetëm për ta zbavitur atë në nxitim dhe konfuzion të orës në vijim. Sikur Elizabetën duke qenë në kohën e lirë për të qenë boshe, ajo do të kishte mbetur e sigurt se e gjithë punësimi ishte e pamundur për një njeri kaq të mjerë sa ajo; por ajo kishte pjesën e saj të biznesit, si dhe tezen e saj pjesa tjetër ishin shënime për t'u shkruar të gjithë miqve të tyre Lambton, me justifikime të rreme për largimin e tyre të papritur. Nje ore, megjithatë, e pa të plotë të përfunduar; dhe Z. Gardiner ndërkohë pasi kishte zgjidhur llogarinë e tij në konak, asgjë nuk mbetej për të

qenë bërë, por për të shkuar; dhe Elizabeth, pas gjithë mjerimit të në mëngjes, e gjeti veten, në një hapësirë më të shkurtër se sa mundej kanë menduar, ulur në karrocë dhe në rrugën për në Longbourn.

Kapitulli 47

“Unë kam qenë duke menduar atë përsëri, Elizabeth,” tha xhaxhai i saj, ndërsa vozisnin nga qyteti; “Dhe me të vërtetë, serioze duke marrë parasysh, unë jam shumë më i prirur sesa të gjykoja si motra juaj e madhe bën për këtë çështje. Më duket kaq shumë nuk ka gjasa që ndonjë i ri duhet të formojë një model të tillë kundër një vajzë që nuk është aspak e pambrojtur ose pa mik, dhe që ishte në të vërtetë duke qëndruar në familjen e kolonelit të tij, se jam fort të prirur për të shpresuar më të mirën. A mund të priste ai që miqtë e saj do ta bënë nuk hap përpara? A mund të presë ai të vërehet përsëri nga regjiment, pas një sulmi të tillë ndaj kolonelit Forster? Të tijat tundimi nuk është adekuat i rrezikut! ”

“A mendoni vërtet kështu?” bërtiti Elizabeth, duke u ndriçuar për një moment

“Me fjalën time,” tha zonja Gardiner, “Unë filloj të jem nga ju mendimi i xhaxhait. Reallyshtë vërtet një shkelje e mirësjelljes, nder dhe interes, që ai të jetë fajtor. Unë nuk mund të mendoj kështu shumë i sëmure nga Wickham. A mundesh ti vetë, Lizzy, kështu që jepi plotësisht atë lart, sa për ta besuar atë të aftë për të? ”

“Jo, ndoshta, për të lënë pas dore interesin e tij; por të çdo tjetri neglizhencë mund ta besoj të aftë. Nëse, me të vërtetë, do të ishte kështu! Por nuk guxoj ta shpresoj. Pse nuk duhet të vazhdojnë më në Skoci nëse kishte qenë rasti? ”

“Në radhë të parë,” u përgjigj z. Gardiner, “nuk ka asnjë absolut provë se ata nuk janë shkuar në Skoci. ”

“Oh! por largimi i tyre nga shezlongu në një trajner hackney është një supozim i tillë! Dhe, përveç kësaj, asnjë gjurmë e tyre nuk duhej të ishte gjenden në rrugën Barnet. ”

“Epo, atëherë - duke supozuar se do të ishin në Londër. Ata mund të jenë atje, edhe pse për qëllim të fshehjes, jo më përjashtuese qëllimi Nuk ka të ngjarë që paratë duhet të jenë shumë të bollshme secila palë; dhe mund t'i godasë ata se mund të jenë më shumë ekonomikisht, megjithëse më pak e shpejtë, e martuar në Londër sesa në Skoci. ”

“Por pse gjithë kjo fshehtësi? Pse ndonjë frikë nga zbulimi? Pse duhet martesë e tyre të jetë private? Oh, jo, jo - kjo nuk ka të ngjarë. Të tijat shoku më i veçantë, e shihni nga llogaria e Jane, u bind e tij kurrë nuk ka ndërmend të martohet me të. Wickham nuk do të martohet kurrë me a grua pa ca para. Ai nuk mund ta përballojë

atë. Dhe çfarë pretendon ka Lidia - çfarë tërheqje ka ajo përtej rinisë, shëndetit dhe mirë humor që mund ta bëjë atë, për hir të saj, të heqë dorë nga çdo shans i duke përfituar veten duke u martuar mirë? Sa i përket asaj që përmbajnë kuptimet e turpits në korpus mund të hedhin në një çlirim i pandershëm me të, unë nuk jam në gjendje të gjykoj; për unë nuk di asgjë për efektet që mund të prodhojë një hap i tillë. Por sa i përket kundërshtimit tuaj tjetër, kam frikë se vështirë se do të mbajë mirë. Lidia nuk ka vëllezër për të ecur përpara; dhe ai mund të imagjinojë, nga sjellja e babait tim, nga indolenca e tij dhe pak vëmendje që ai ndonjëherë i është kushtuar asaj që po shkonte përpara familja e tij, se ai do të bënte sa më pak, dhe do të mendonte sa më pak për këtë, siç mund të bënte çdo baba, në një çështje të tillë. ”

“Por a mund të mendoni se Lydia është kaq e humbur për gjithçka, përveç dashurisë prej tij si të pranojë të jetojë me të në ndonjë kusht tjetër përveç martesë?”

“Duket, dhe është vërtet më tronditëse,” u përgjigj Elizabeta, me lot në sy, «që ndjenja e një motre mirësjellja dhe virtyti në një pikë të tillë duhet të pranojnë dyshimin. Por, me të vërtetë, nuk di çfarë të them. Mbase nuk po e bëj drejtësia Por ajo është shumë e re; asaj nuk i është mësuar kurrë mendoni për tema serioze; dhe për gjysmën e vitit të fundit, jo, për një dymbëdhjetë muaj - ajo nuk është dorëzuar në asgjë përveç dëfrimit dhe kotësi Ajo është lejuar të disponojë më së shumti me kohën e saj mënyrë boshe dhe joserioze, dhe për të miratuar çdo mendim që ka hyrë mënyra e saj. Meqenëse —shiret u katandisën për herë të parë në Meryton, asgjë përveç dashurisë, flirtit dhe oficerëve kanë qenë në kokën e saj. Ajo ka bërë gjithçka në fuqinë e saj duke menduar dhe duke folur për këtë temë, për të dhënë më shumë - si ta quaj atë? ndjeshmëria ndaj ndjenjave të saj; të cilat janë natyrshëm të gjalla mjaft. Dhe të gjithë e dimë që Wickham ka çdo sharm të personit dhe adresën që mund të rrëmbejë një grua. ”

“Por ju e shihni që Jane,” tha halla e saj, “nuk mendon aq shumë i sëmure nga Wickham për ta besuar atë të aftë për përpjekje. ”

“Për kë mendon Jane të sëmure ndonjëherë? E kush është atje, sido mund të jetë sjellja e tyre e mëparshme, për të cilën ajo do të mendonte e aftë një përpjekje e tillë, derisa të provohej kundër tyre? Por Jane e di, ashtu si edhe unë, se çfarë është Wickham në të vërtetë. Ne të dy e dimë atë ai ka qenë i devotshëm në të gjitha kuptimet e fjalës; që ai ka as integriteti dhe as nderi; se ai është po aq i rremë dhe mashtrues pasi ai po insinuat. ”

“Dhe a i dini me të vërtetë të gjitha këto?” bërtiti zonja Gardiner, të cilit kurioziteti për mënyrën e inteligjencës së saj ishte i gjallë.

“Unë bëj me të vërtetë”, u përgjigj Elizabeth, duke u ngjyrosur. “Unë ju thashë, ditë të tjera, të sjelljes së tij famëkeqe për Z. Darcy; dhe ti vetë, kur ishte i fundit në Longbourn, dëgjove në çfarë mënyre ai foli të njeriut që ishte sjellë me kaq durim dhe liberalitet drejt tij. Dhe ka rrethana të tjera në të cilat nuk jam liria - të cilën nuk ia vlen të flasësh; por gënjeshttrat e tij rreth e gjithë familja Pemberley është e pafund. Nga ajo që tha për zonjën Darcy Unë isha plotësisht i përgatitur për të parë një krenar, të rezervuar, vajzë e papranueshme. Megjithatë, ai vetë e dinte të kundërtën. Ai duhet e di se ajo ishte aq miqësore dhe pa pretendime sa kemi gjetur asaj ”.

“Por a nuk di Lydia asgjë për këtë? a mund të jetë ajo injorante për çfarë ti dhe Jane dukesh kaq mirë për të kuptuar? ”

“Oh, po! - kjo është më e keqja nga të gjitha. Derisa isha në Kent, dhe pa aq shumë të dy nga Z. Darcy dhe lidhja e tij kolonel Fitzwilliam, unë vetë isha injorant i së vërtetës. Dhe kur unë u kthye në shtëpi, — shia do të largohej nga Meryton brenda një jave ose koha e dy javëve. Ashtu siç ishte rasti, as Jane, të cilës unë lidhur me të tërën, as unë, nuk mendova se ishte e nevojshme të bëjmë tonën njohuri publike; për çfarë përdorimi mund të jetë me sa duket për ndonjë një, se mendimi i mirë që gjithë lagjia kishte për të atëherë duhet të rrëzohet? Dhe edhe kur u vendos që Lydia duhet të shkojë me zonjën Forster, domosdoshmëria e hapjes së saj sytë ndaj karakterit të tij nuk më kanë shkuar kurrë në mendje. Kjo — ajo — mund të jetë në ndonjë rrezik nga mashtrimi nuk më ka hyrë kurrë në kokë. Se e tillë një pasojë pasi — kjo — mund të vinte pas, ju mund ta besoni lehtë, ishte mjaft larg mendimeve të mia ”.

“Kur të gjithë u larguan për në Brighton, prandaj, ju nuk kishit asnjë arsye, Unë mendoj, për të besuar ata të dashur për njëri-tjetrin?”

“As më të voglin. Nuk mbaj mend asnjë simptomë dashurie secila palë; dhe a ka qenë diçka e këtij lloji e perceptueshme, ti duhet të jenë të vetëdijshëm se e jona nuk është një familje në të cilën mund të jetë hidhet tutje. Kur së pari ai hyri në trupa, ajo ishte gati sa për ta admiruar; por kështu ishim të gjithë. Çdo vajzë brenda ose afër Meryton ishte larg nga shqisat e tij rreth tij për dy muajt e parë; por ai kurrë nuk e dalloj *her* nga ndonjë vëmendje e veçantë; dhe, rrjedhimisht, pas një periudhe të moderuar ekstravagante dhe admirimi i egër, dashuria e saj për të dha vendin, dhe të tjerët e regjimenti, i cili e trajtoi atë me më shumë dallim, përsëri u bë ajo të preferuarat ”.

Mund të besohet lehtësisht, se sidoqoftë pak risi mund të u shtohen frikës, shpresave dhe hamendjeve të tyre, për këtë temë interesante, nga

diskutimi i saj i përsëritur, askush tjetër nuk mund të ndalojini prej saj gjatë, gjatë gjithë udhëtimit. Nga Mendimet e Elizabetës nuk munguan kurrë. Fiksuar atje nga e mprehtë e të gjitha ankthit, vetë-fyerja, ajo nuk mund të gjente asnjë interval të lehtësisë ose harresës.

Ata udhëtuan sa më shpejt që të ishte e mundur, dhe, duke fjetur një natën në rrugë, arriti Longbourn me kohën e darkës të nesërmen. Ishte një ngushëllim për Elizabetën të konsideronte se Jane nuk mundej janë lodhur nga pritjet e gjata.

Gardinerët e vegjël, të tërhequr nga pamja e një shezlioni, ishin duke qëndruar në shkallët e shtëpisë kur hynin në paddock; dhe, kur karroca u ngrit deri te dera, befasia e gëzueshme që u ndriçuan fytyrat dhe u shfaqën mbi to trupa të tërë, në një larmi kaperi dhe fërkimesh, ishte i pari me kënaqësi të singertë për mirëseardhjen e tyre.

Elizabeth u hodh; dhe, pasi i dha secilit prej tyre një nxitim puthje, nxitoi në holl, ku Jane, i cili erdhi me vrap poshtë nga banesa e nënës së saj, menjëherë e takoi.

Elizabeth, ndërsa e përqafoi me dashuri, ndërsa lotët mbushi sytë e të dyve, nuk humbi asnjë moment duke pyetur nëse gjithçka ishte dëgjuar për të arratisurit.

“Jo akoma”, u përgjigj Jane. “Por tani që erdhi xhaxhai im i dashur, unë shpresoj që gjithçka të jetë mirë”.

“A është babai im në qytet?”

“Po, ai shkoi të martën, siç të kam shkruar me fjalë.”

“Dhe a keni dëgjuar prej tij shpesh?”

“Ne kemi dëgjuar vetëm dy herë. Ai më shkroi disa rreshta të Mërkurën të them se ai kishte arritur në siguri dhe të më jepte të tijat udhëzime, të cilat unë veçanërisht iu luta që të bënte. Ai thjesht shtoi se ai nuk duhet të shkruante përsëri derisa të kishte diçka nga rëndësi për tu përmendur. ”

“Dhe nëna ime - si është ajo? Si jeni ju të gjithë?”

“Nëna ime është mjaft mirë, kam besim; megjithëse shpirtrat e saj janë tronditur shumë. Ajo është lart shkallëve dhe do të ketë kënaqësi të madhe duke parë të gjithë ju. Ajo ende nuk del nga dhoma e zhveshjes. Maria dhe Kitty, falënderoj Parajsën, janë mjaft mirë. ”

“Por ju - si jeni?” - bërtiti Elizabeta. “Dukesh i zbehtë. Sa shumë duhet të keni kaluar! ”

Motra e saj, megjithatë, e siguroi atë që të ishte shumë mirë; dhe biseda e tyre, e cila kishte kaluar ndërsa z. dhe znj. Gardiner ishin fejuar me fëmijët e tyre, tani u dha fund nga qasja e të gjithë partisë. Jane vrapoi te xhaxhai i saj dhe tezja, dhe i mirëpriti dhe falënderoi të dy, me buzëqeshje alternative dhe lotët.

Kur ata ishin të gjithë në dhomën e vizatimeve, pyetjet të cilat Elizabeth kishte kërkuar tashmë ishin të përsëritura natyrisht nga të tjerët, dhe shpejt zbuluan se Jane nuk kishte asnjë inteligjencë për të jep Sidoqoftë, shpresa e mirë për të mirën, e cila është dashamirësia e zemrës së saj sugjeroi se ende nuk e kishte braktisur; ajo akoma pritej që gjithçka do të mbaronte mirë, dhe se çdo mëngjes do të përfundonte sillni ndonjë letër, ose nga Lidia ose nga babai i saj, për të shpjeguar procedurat e tyre, dhe, mbase, shpallin martesën e tyre.

Zonja Bennet, në banesën e së cilës u riparuan të gjithë, pas disa bisedë minutash së bashku, i morëm ato saktësisht siç mund të ishte pritët; me lot dhe vajtime keqardhje, invektiva kundër sjelljes mizore të Wickham, dhe ankesave të saj vetë vuajtjet dhe keqpërdorimet; duke fajësuar të gjithë përveç personit për të kënaqja e gjykuar keq e së cilës duhet të bëjnë gabimet e vajzës së saj kryesisht duhet të jetë borxh.

“Nëse do të kisha qenë në gjendje,” tha ajo, “për të mbajtur mendimin tim për të shkuar në Brighton, me gjithë familjen time, _ kjo _ nuk do të kishte ndodhur; por e varfra e dashur Lydia nuk kishte askënd që të kujdesej për të. Pse e bëri Forsters e kanë lënë ndonjëherë të largohet nga sytë e tyre? Jam i sigurt që ka pasur ndonjë neglizhencë e madhe ose tjetër në anën e tyre, sepse ajo nuk është ajo lloj vajze për të bërë një gjë të tillë nëse do të ishte dukur mirë pas Gjithmonë mendoja se ishin shumë të papërshtatshëm për të marrë akuzën prej saj; por unë isha i mbingarkuar, siç jam gjithmonë. I varfër fëmijë i dashur! Dhe tani këtu është z. Bennet i zhdukur, dhe unë e di se ai do të luftojë Wickham, kudo që e takon dhe pastaj ai do të vritet, dhe çfarë do të bëhet nga të gjithë ne? Collinses do të na kthejë para se ai të jetë i ftohtë në varrin e tij, dhe nëse nuk jeni i mirë me ne, vëlla, nuk e di se çfarë do të bëjmë “.

Ata të gjithë bërtitën kundër ideve të tilla të frikshme; dhe Z. Gardiner, pas sigurimeve të përgjithshme të dashurisë së tij për të dhe për të gjithë atë familja, i tha asaj se ai donte të ishte në Londër të nesërmen, dhe do të ndihmonte z. Bennet në çdo përpjekje për t’u rikuperuar Lidia.

“Mos i jepni rrugë alarmit të padobishëm”, shtoi ai; “Megjithëse është e drejtë të jesh i përgatitur për më të keqen, nuk ka asnjë rast për ta parë atë si e sigurt. Nuk është një javë që ata u larguan nga Brighton. Ne nje disa ditë më shumë mund të fitojmë disa lajme prej tyre; dhe derisa ta dimë se ata nuk janë të martuar dhe nuk kanë ndonjë model martese, mos bëni le ta japim çështjen si të humbur. Sapo të shkoj në qytet unë do të shkojë te vëllai im dhe do ta bëjë të kthehet në shtëpi me mua Rruga Gracechurch; dhe pastaj ne mund të këshillohemi

së bashku se çfarë do të bëhet. ”

“Oh! vëllai im i dashur, “u përgjigj zonja Bennet,” kjo është pikërisht ajo Unë mund të uroj më së shumti. Dhe tani bëni, kur të arrini në qytet, gjeni ato jashtë, kudo që të jenë; dhe nëse nuk janë të martuar tashmë, i bëj të martohen. Dhe sa për rrobat e dasmës, mos le ta presin atë, por tregoji Lidas se do të ketë aq shumë para ndërsa ajo zgjedh t’i blejë, pasi të martohen. Dhe, mbi të gjitha, ruajeni z. Bennet nga luftimet. Tregoji atij çfarë a jam në një gjendje të tmerrshme, se jam frikësuar nga zgjuarsitë e mia - dhe kanë dridhje të tilla, lëkundje të tilla, në të gjithë mua - spazma të tilla në anën time dhe dhimbjet në kokë, dhe rrahjet e tilla në zemër, sa Nuk mund të pushoj natën dhe as ditën. Dhe i thuaj Lydia-s sime të dashur jo të jap ndonjë udhëzim në lidhje me rrobat e saj derisa të më ketë parë mua, sepse ajo nuk e di cilat janë depot më të mira. O vëlla sa i mire je! E di që do t’i shpikësh të gjitha ”.

Por Z. Gardiner, megjithëse ai e siguroi atë përsëri për seriozitetin e tij përpjekjet në kauzë, nuk mund të shmangin rekomandimin e moderimit tek ajo, si dhe në shpresat e saj si frika e saj; dhe pasi bisedoi me e saj në këtë mënyrë derisa darka ishte në tryezë, të gjithë u larguan ajo për të shfryrë të gjitha ndjenjat e saj në shtëpinë e shtëpisë, e cila mori pjesë në mungesa e vajzave të saj.

Megjithëse vëllai dhe motra e saj u bindën se nuk kishte rast i vërtetë për një shikëputje të tillë nga familja, ata nuk e bënë përpiqen ta kundërshtojnë, sepse ata e dinin se ajo nuk kishte maturi sa për të mbajtur gjuhën e saj para shërbëtorëve, ndërsa ata prisnin në tryezë dhe e gjykova më mirë që __ një __ vetëm nga familja, dhe ai të cilit ata mund t’i besojnë më shumë duhet ta kuptojë të gjithë atë frikën dhe përkujdesjen për këtë temë.

Në dhomën e ngrënies së shpejti ata u bashkuan me Mary dhe Kitty, të cilët ishin angazhuar shumë me zell në apartamentet e tyre të ndara për të bërë paraqitja e tyre më parë. Njëra vinte nga librat e saj, dhe tjetra nga tualeti i saj. Sidoqoftë, fytyrat e të dyve ishin të tolerueshme i qetë; dhe asnjë ndryshim nuk ishte i dukshëm në asnjërën, përveç se humbja të motrës së saj të preferuar, ose zemërimin që ajo kishte vetë të ndodhura në këtë biznes, kishin dhënë më shumë shqetësim sesa e zakonshme në theksimet e Kitty. Sa për Marinë, ajo ishte dashnore mjaft e vetes për t’i pëshpëritur Elizabeth, me një fytyrë të reflektimi i varrit, menjëherë pasi ishin ulur në tryezë:

“Kjo është një çështje më fatkeqe dhe ndoshta do të jetë shumë flitet për të. Por ne duhet të heqim valën e ligësisë dhe të derdhim në të gjirin e plagosur të njëri-tjetrit balsamin e ngushëllimit motër. ”

Pastaj, ajo duke mos parë asnjë prirje për t'iu përgjigjur Elizabetës shtoi, "Të pakënaqur pasi ngjarja duhet të jetë për Lidian, ne mund të tërhiqemi nga është ky mësim i dobishëm: ajo humbje e virtytit tek një femër është i pakthyesëm; se një hap i rremë e përfshin atë në një shkatërrim të pafund; që reputacioni i saj nuk është më pak i brishtë sesa është i bukur; dhe se ajo nuk mund të ruhet shumë në sjelljen e saj ndaj e pa merituar për seksin tjetër".

Elizabeth ngriti sytë me habi, por ishte shumë i shtypur për të bërë ndonjë përgjigje. Sidoqoftë, Mary vazhdoi të ngushëllojë veten me një lloj të tillë nxjerrjesh morale nga e keqja e mëparshme ata

Pasdite, dy zonjat e mëdha Mis Bennets ishin në gjendje të ishin për të gjysmë ore nga vetvetja; dhe Elizabeta menjëherë përfitoi vetë mundësinë për të bërë ndonjë pyetje, të cilën Jane ishte po aq i etur për të kënaqur. Pas bashkimit në përgjithësi ankesat për vazhdimin e tmerrshëm të kësaj ngjarjeje, e cila Elizabeth konsiderohet si e gjitha, por e sigurt, dhe Mis Bennet mund nuk pohojnë të jenë plotësisht të pamundura, e para vazhdoi subjekt, duke thënë, "Por më trego të gjitha dhe gjithçka në lidhje me të gjë që unë nuk e kam dëgjuar tashmë. Më jep detaje të mëtejshme. Çfarë tha koloneli Forster? Sikur të mos kishin kuptim për asgjë para se të ndodhte zgjedhja? Ata duhet t'i kenë parë së bashku për gjithnjë."

"Koloneli Forster ishte pronar i të cilit ai kishte dyshuar shpesh për disa anshmëri, veçanërisht në anën e Lidias, por asgjë për t'i dhënë atij çdo alarm. Jam shumë i pikëlluar për të! Sjellja e tij ishte e vëmendshme dhe i sjellshëm në maksimum. Ai __ po vinte tek ne, në mënyrë që të sigurohej shqetësimin e tij, para se të kishte ndonjë ide që të mos ishin zhdukur në Skoci: kur ai frikë për herë të parë doli jashtë, u shpejtua udhëtimin e tij."

"Dhe a ishte Denny i bindur që Wickham nuk do të martohej? Po ai e di për qëllimin e tyre për të shkuar jashtë? Sikur koloneli Forster ta kishte parë Denin vetë?"

"Po; por, kur u mor në pyetje nga *him*, Denny mohoi ta dinte asgjë nga planet e tyre, dhe nuk do të jepte mendimin e tij të vërtetë për këtë Ai nuk e përsëriti bindjen e tij për mosmarrjen e tyre duke u martuar - dhe nga *to*, unë jam i prirur të shpresoj, ai mund të ketë janë keqkuptuar më parë."

"Dhe derisa koloneli Forster erdhi vetë, askush nga ju argëtova një dyshim, të qenit i martuar me të vërtetë?"

"Si ishte e mundur që një ide e tillë të hynte në trurin tonë? Une ndjeva pak shqetësim - pak frikë nga lumturia e motrës sime me të në martesë, sepse e dija që sjellja e tij nuk kishte kam qenë gjithmonë

mjaft e drejtë. Babai dhe nëna ime nuk dinin asgjë atë; ata vetëm ndien se sa e matur duhet të jetë një ndeshje. Kitty atëherë në pronësi, me një triumf shumë të natyrshëm për të ditur më shumë se pjesa tjetër prej nesh, që në letrën e fundit të Lidias ajo e kishte përgatitur për të tilla një hap Me sa duket, ajo e kishte ditur se ishin të dashuruar me secilin të tjera, shumë javë. ”

“Por jo para se të shkonin në Brighton?”

“Jo, nuk besoj.”

“Dhe koloneli Forster duket se ka menduar mirë për vetë Wickham? A e njeh ai karakterin e tij të vërtetë?”

“Duhet të rrëfej se ai nuk fliste aq mirë për Wickham sa ai më parë e bëri. Ai besonte se ishte i matur dhe extravagant. Dhe meqenëse ka ndodhur kjo çështje e trishtuar, thuhet se ai e la Merytonin shumë në borxhe; por shpresoj se kjo mund të jetë false. ”

“Oh, Jane, sikur të ishim më pak sekrete, a do të kishim treguar atë që dinim atë, kjo nuk mund të kishte ndodhur! ”

“Ndoshta do të kishte qenë më mirë”, u përgjigj motra e saj. “Por për të vë në dukje gabimet e dikurshme të çdo personi pa ditur se cilat janë ato ndjenjat e tanishme ishin, dukeshin të pajustificueshme. Ne kemi vepruar me qëllimet më të mira. ”

“A mundet koloneli Forster të përsërisë të dhënat e shënimit të Lidias për të gruaaja e tij?”

“Ai e solli atë me vete që ne ta shikonim.”

Jane më pas e mori nga libri i saj i xhepit dhe ia dha Elizabetës. Këto ishin përmbajtjet:

“I dashuri im Harriet, “Ju do të qeshni kur të dini se ku jam larguar dhe nuk mund të ndihmoj duke qeshur me befasinë tuaj nesër në mëngjes, sa më shpejt që unë me ka munguar Unë jam duke shkuar në Gretna Green, dhe nëse nuk mund ta merrni me mend me të cilin, unë do të mendoj se je një njeri i thjeshtë, sepse ekziston vetëm një njeri në botën që unë dua, dhe ai është një engjëll. Unë kurrë nuk duhet të jem i lumtur pa të, kështu që mendoj se nuk ka dëm të jesh jashtë. Ju nuk keni nevojë të dërgoni ata fjalë në Longbourn e shkuar tim, nëse nuk ju pëlqen, për të do ta bëj surprizën më të madhe, kur u shkruaj dhe nënshkruaj emri im ‘Lydia Wickham’. Sa shaka e mirë do të jetë! une mundem vështirë se shkruaj për të qeshur. Lutu bëj justifikimet e mia Pratt për jo duke mbajtur fejesën time, dhe duke kërcyer me të gjatë natës. Thuaji atij unë shpresoj se do të më falë kur i di të gjitha; dhe i thuaj që do ta bëj vallëzoni me të në topin tjetër që takojmë, me shumë kënaqësi. Une do të dërgojë për rrobat e mia kur të shkoj në Longbourn; por ju uroj do t’i thosha Sally-it të ndreqte një të çarë të madhe

në fustanin tim të punuar muslin para se të paketohen. Mirupafshim Jepja dashurinë time kolonelit Forster. Shpresoj të pini në udhëtimin tonë të mirë.

“Shoku juaj i dashur, “LYDIA BENNET.”

“Oh! Lidia e pamenduar, e pamenduar! ” - bërtiti Elizabeta kur ajo e kishte mbaruar. “Çfarë letre është kjo, që do të shkruhet në një të tillë moment! Por të paktën tregon se *she* ishte serioze në çështjen subjekt i udhëtimit të tyre. Çfarëdo që të bindë më pas ajo për të, nuk ishte në anën e saj një skemë e turpit. I mjeri im baba! si duhet ta ketë ndjerë! ”

“Unë kurrë nuk pashë dikë kaq të tronditur. Ai nuk mund të fliste asnjë fjalë plot dhjetë minuta. Nëna ime u sëmur menjëherë, dhe e gjithë shtëpia në një konfuzion të tillë! ”

“Oh! Jane, “bërtiti Elizabeth,” a ishte atje një shërbëtor që i përkiste asaj kush nuk e dinte të gjithë historinë para fundit të ditës? ”

“Nuk e di. Unë shpresoj se ka pasur. Por të ruhesh në një të tillë koha është shumë e vështirë. Nëna ime ishte në histeri, dhe megjithëse unë jam përpjekur t’i jap asaj çdo ndihmë në fuqinë time, kam frikë Unë nuk bëra aq shumë sa mund të kisha bërë! Por tmerri i asaj ndoshta mund të ndodhë gati më mori fakultetet e mia. ”

“Pjesëmarrja juaj në të ka qenë e tepërt për ju. Ti nuk dukesh mire Oh sikur të kisha qenë me ty! ju keni pasur çdo kujdes dhe ankth vetëm mbi veten tënde. ”

“Mary dhe Kitty kanë qenë shumë të sjellshme dhe do të kishin ndarë çdo lodhje, jam i sigurt; por nuk mendova se ishte e duhur për asnjërin prej tyre. Kotele është e lehtë dhe delikate; dhe Mary studion aq shumë, që orët e saj të prehjes të mos prishen më. Halla ime Phillips erdhi në Longbourn të Martën, pasi babai im u largua; dhe ishte aq i mirë sa të qëndroja deri të enjten me mua. Ajo ishte e përdorim i madh dhe rehati për të gjithë ne. Dhe Zonja Lucas ka qenë shumë i mirë; ajo eci këtu të Mërkurën në mëngjes për të ngushëlluar me ne, dhe i ofroi asaj shërbime, ose ndonjë prej vajzave të saj, nëse ato ishin duhet të jetë e dobishme për ne. ”

“Ajo më mirë të kishte qëndruar në shtëpi”, bërtiti Elizabeth; “Mbase ajo të *thotë* mirë, por, nën një fatkeqësi të tillë si kjo, një nuk mund të shohë shumë pak nga fqinjët e vet. Ndihma është e pamundur; ngushëllim i papërfillshëm. Le të triumfojnë mbi ne në një distancë dhe ji i kënaqur. ”

Ajo pastaj vazhdoi të hetojë për masat që babai i saj kishte synuar të ndiqte, ndërsa ishte në qytet, për shërimin e tij vajza

“Ai donte të besojta,” u përgjigj Jane, “për të shkuar në Epsom,

vend ku kanë ndryshuar për herë të fundit kuaj, shihni pozicionet dhe provoni nëse gjithçka mund të bëhej prej tyre. Objekti i tij kryesor duhet të zbulosh numrin e trajnerit të hackney-it që i mori ato nga Clapham. Kishte ardhur me një tarifë nga Londra; dhe ashtu si ai mendoj se rrethanat e një zotëri dhe zonjë të hequr nga një karrocë në tjetrën mund të vërehet se ai synonte të bënte hetimet në Clapham. Nëse ai do të mund të zbulonte në çdo shtëpi karroceri kishte vendosur më parë tarifën e tij, ai vendosi të bënte hetimet atje dhe shpresova se mund të mos jetë e pamundur të zbulohen qëndrimi dhe numri i trajnerit. Unë nuk di ndonjë tjetër dizajne që ai kishte formuar; por ai ishte kaq i ngutshëm për të qenë zhdukur, dhe shpirtrat e tij aq shumë të dekompozuar, sa unë vështirësi për të zbuluar edhe aq shumë sa kjo.

”

Kapitulli 48

E gjithë partia shpresonte në një letër nga z. Bennet mëngjesin tjetër, por postimi hyri pa sjellë asnjë rresht nga ai. Familja e tij e dinte që ai, në të gjitha rastet e zakonshme, a korrespondenti më neglizhent dhe dilator; por në një kohë të tillë ata kishin shpresuar në sforcim. Ata u detyruan të konkludojnë se ai nuk kishte inteligjencë të këndshme për të dërguar; por edhe prej *te* atyre do të isha i lumtur të isha i sigurt. Z. Gardiner kishte pritur vetëm për letrat para se të nisej.

Kur ai ishte zhdukur, ata ishin të sigurt të paktën se do të merrnin informacion i vazhdueshëm se çfarë po ndodhte, dhe xhaxhai i tyre premtoi, në ndarje, të mbizotëronte tek Z. Bennet për t'u kthyer Longbourn, sa më shpejt që të mundte, për ngushëllimin e tij të madh motër, e cila e konsideronte atë si sigurinë e vetme për burrin e saj duke mos u vrarë në një duel.

Zonja Gardiner dhe fëmijët do të qëndronin në Hertfordshire a disa ditë më gjatë, pasi ish mendonte se mund të ishte prania e saj në shërbim të mbesave të saj. Ajo ndau në pjesëmarrjen e tyre në znj. Bennet, dhe ishte një ngushëllim i madh për ta në orët e tyre të lira. Halla e tyre e tjera gjithashtu i vizitonte ata shpesh, dhe gjithmonë, siç tha ajo, me modelin e brohoritjes dhe zemërimit ata lart - megjithatë, pasi ajo kurrë nuk erdhi pa raportuar disa të freskëta shembull i ekstravagancës ose parregullsisë së Wickham, ajo rrallëherë u largua pa i lënë ata më të dëshpëruar se sa gjeti ata

Të gjithë Meryton dukej se përpiqeshin të nxinin njeriun që, por tre muaj më parë, kishte qenë pothuajse një engjëll drite. Ai u deklarua të jesh në borxh ndaj çdo tregtari në vend dhe intrigat e tij, të gjithë të nderuar me titullin e joshjes, ishin zgjeruar në familja e çdo tregtari. Të gjithë deklaruan se ai ishte i riu më i lig në botë; dhe të gjithë filluan

ta zbulojnë se ata gjithnjë kishin mosbesim në shfaqjen e mirësisë së tij. Elizabeth, megjithëse nuk i dha meritat mbi gjysmën e asaj që u tha, besoi mjaftueshëm për ta bërë sigurinë e saj të dikurshme për shkatërrimin e motrës së saj më e sigurt; dhe madje Jane, e cila besonte akoma më pak në të, u bënë gati të pashpresë, aq më tepër kur koha tani kishte ardhur kur, nëse do të kishin shkuar në Skoci, të cilën ajo kurrë më parë nuk e kishte parë plotësisht të dëshpëruar, ata me siguri duhet të kenë fituar disa lajme prej tyre.

Z. Gardiner u largua nga Longbourn të Dielën; të martën grua ja e tij mori një letër prej tij; u tha atyre se, me të mbërritur, ai e kishte zbuluar menjëherë vëllain e tij dhe e bindi atë të vinte në rrugën Gracechurch; që Z. Bennet kishte qenë në Epsom dhe Clapham, para mbërritjes së tij, por pa fituar ndonjë kënaqësi informacion; dhe se ai tani ishte i vendosur të pyeste fare hotelet kryesore në qytet, siç e mendoj z. Bennet mund të ketë shkuar te një prej tyre, në ardhjen e tyre të parë në Londër, para se të blinin banesa. Vetë Z. Gardiner nuk e bëri prisni ndonjë sukses nga kjo masë, por siç ishte vëllai i tij i etur për të, ai donte ta ndihmonte në ndjekjen e tij. Ai shtoi se Z. Bennet dukej se ishte plotësisht i disinlinuar për t'u larguar nga Londra dhe premtoi të shkruaj përsëri shumë shpejt. Kishte edhe një pashkrimet për këtë efekt:

“Unë i kam shkruar kolonel Forster për ta dëshiruar që të zbulojë, nëse e mundur, nga disa nga intimitet e të riut në regjiment, nëse Wickham ka ndonjë lidhje ose lidhje kush do të ishte si të dijë në cilën pjesë të qytetit ai është fshehur tani. Nëse do të kishte dikush tek i cili mund të aplikohet me një probabilitet për të fituar një ide të tillë si ajo, mund të jetë thelbësore pasojë. Aktualisht nuk kemi asgjë për të na drejtuar. Kolonel Forster, guxoj të them, do të bëjë gjithçka që ka mundësi për të kënaqur ne në këtë kokë. Por, në mendimet e dyta, mbase, Lizzy mund na tregoni se çfarë marrëdhëniesh ka ai tani duke jetuar, më mirë se çdo tjetër personi ”.

Elizabeth nuk kishte asnjë humbje për të kuptuar se nga vinte kjo nderim për autoritetin e saj vazhdoi; por nuk ishte në fuqinë e saj të jepte çdo informacion i një natyre kaq të kënaqshme sa komplimenti e merituar Ajo nuk kishte dëgjuar kurrë që ai të kishte pasur ndonjë marrëdhënie, përveç babait dhe nënës, të dy kishin vdekur shumë vjet Ishte e mundur, megjithatë, që disa nga shokët e tij në —shpejtari mund të jetë në gjendje të japë më shumë informacion; dhe megjithëse ajo nuk ishte shumë sanguine në pritje të saj, aplikimi ishte një diçka për të pritur me padurim.

Çdo ditë në Longbourn ishte tani një ditë ankthi; por më së shumti pjesa e shqetësuar e secilës ishte kur pritej postimi. Mbërritja e le-

trave ishte objekti kryesor i padurimit të çdo mëngjesi. Përmes letrave, çfarëdo qoftë e mirë apo e keqe do të thuhej komunikoi, dhe çdo ditë pasuese pritej të sillte disa lajme me rëndësi.

Por para se të dëgjonin përsëri nga Z. Gardiner, mbërriti një letër për babanë e tyre, nga një lagje tjetër, nga Z. Collins; e cila, ndërsa Jane kishte marrë udhëzime për të hapur gjithçka që kërkonte atë në mungesë të tij, ajo lexoi në përputhje me rrethanat; dhe Elizabeta, e cila e dinte cilat kuriozitete ishin gjithmonë letrat e tij, vështronin sipër saj dhe lexojeni po ashtu. Ishte si më poshtë:

“I dashur zotëri, “Unë e ndiej veten të thirrur nga marrëdhënia jonë dhe situata ime në jetë, për të ngushëlluar me ju për dhembjen e rëndë që jeni tani vuajmë nën, për të cilën ne u informuam dje nga a letër nga Hertfordshire. Sigurohuni, zotëri im i dashur, që znj. Collins dhe unë singërisht ju simpatizojmë dhe gjithë juve familje e respektuar, në fatkeqësinë tuaj të tanishme, e cila duhet të jetë e lloji më i hidhur, sepse vazhdon nga një kauzë e cila nuk ka kohë mund të heqë. Asnjë argument nuk mund të dëshirojë nga ana ime lehtësoni një fatkeqësi kaq të rëndë - ose që mund t’ju ngushëllojë, nën a rrethanë që duhet të jetë nga të gjithë të tjerët më e mundimi për a mendjen e prindit. Vdekja e vajzës suaj do të kishte qenë një bekim në krahasim me këtë. Dhe është më shumë për të qenë u ankua, sepse ka arsye të supozoj si Charlotte e dashur më njofton, se kjo paanshmëri e sjelljes në tuajin vajza ka vazhduar nga një shkallë e gabuar e kënaqësisë; megjithëse, në të njëjtën kohë, për ngushëllimin e vetvetes dhe Zonja Bennet, unë jam i prirur të mendoj se vetë prirja e saj duhet të jetë natyrshëm e keqe, ose ajo nuk mund të jetë fajtores për një madhësi të tillë, në një moshë kaq të hershme. Sido që të jetë, ju jeni me shumë dëshirë mëshiruar; në të cilin mendim mua nuk më bashkohet vetëm znj. Collins, por gjithashtu nga Zonja Catherine dhe vajza e saj, për të cilën unë kam lidhur me çështjen. Ata bien dakord me mua në kuptimin që kjo hap i rremë në një vajzë do të jetë i dëmshëm për fatin e të gjithë të tjerët; për të, si vetë Lady Catherine me bindje thotë, a do ta lidhin veten me një familje të tillë? Dhe kjo konsideratë më çon për më tepër të reflektoj, me kënaqësi e shtuar, për një ngjarje të caktuar të nëntorit të kaluar; për po të kishte qenë ndryshe, unë duhet të isha përfshirë në të gjitha tuajat hidhërim dhe turp. Më lejoni atëherë t’ju këshilloj, i dashur zotëri, për të ngushëlluar vetveten sa më shumë që të jetë e mundur, për të hedhur poshtë fëmijën tuaj të padenjë nga dashuria jote për gjithnjë dhe lëre atë të korrë frytet e veprën e saj të rëndë.

“Unë jam, i dashur zotëri, etj, etj.”

Z. Gardiner nuk shkroi përsëri derisa të merrte një përgjigje nga

koloneli Forster; dhe pastaj ai nuk kishte asgjë të këndshme natyra për të dërguar. Nuk dihej që Wickham kishte një beqar marrëdhënie me të cilën ai mbajti çdo lidhje, dhe kjo ishte i sigurt se nuk kishte asnjë të gjallë. Të njohurit e tij të dikurshëm kishin qenë të shumta; por meqenëse ai kishte qenë në milici, ashtu ndodhi nuk duket se ai ishte në lidhje me miqësinë e veçantë me ndonjë prej tyre. Nuk kishte askënd, pra, që mund të tregohej si ka të ngjarë të japë ndonjë lajm për të. Dhe në gjendjen e tij të mjerë vetë financat, kishte një motiv shumë të fuqishëm për fshehtësi, në përveç frikës së tij për zbulimin nga marrëdhëniet e Lidias, për të sapo kishte zbuluar se ai i kishte lënë borxhet e lojrave pas tij një sasi shumë e konsiderueshme. Koloneli Forster besonte se më shumë se një mijë paund do të ishin të nevojshme për të pastruar shpenzimet e tij në Brighton. Ai i detyrohej një marrëveshje të mirë në qytet, por borxhet e tij të nderit ishin akoma më të frikshme. Z. Gardiner nuk u përpoq të fshehni këto të dhëna nga familja Longbourn. Jane degjuar ata me tmerr. “Një lojtar!” ajo qau. “Kjo është plotësisht e papritur. Unë nuk kisha një ide për të.”

Z. Gardiner shtoi në letrën e tij, që ata mund të presin të shohin babai i tyre në shtëpi të nesërmen, e cila ishte e shtuna. Të dhënë pa shpirt nga suksesi i keq i të gjitha përpjekjeve të tyre, ai i ishte përgjigjur lutjes së kunatit të tij që ai do të bënte kthehuni te familja e tij dhe ia lini atij të bëjë çfarëdo rasti mund të sugjerojë të jetë e këshillueshme për të vazhduar ndjekjen e tyre. Kur Znj. Bennet u tha për këtë, ajo nuk shprehu aq shumë kënaqësi siç prisnin fëmijët e saj, duke marrë parasysh atë që ajo ankthi për jetën e tij kishte qenë më parë.

“Çfarë, po vjen ai në shtëpi, dhe pa Lidinë e varfër?” ajo qau. “Sigurisht që ai nuk do të largohet nga Londra para se t’i gjejë. Kush është të luftojë Wickham dhe ta bëjë atë të martohet me të, nëse ai largohet?”

Ndërsa zonja Gardiner filloi të dëshironte të ishte në shtëpi, u vendos që ajo dhe fëmijët duhet të shkojnë në Londër, në të njëjtën kohë. Z. Bennet erdhi prej tij. Trajneri, pra, u mori atyre fazën e parë të udhëtimit të tyre dhe e kthyen zotërinë e saj në Longbourn.

Zonja Gardiner u largua me gjithë hutimin për Elizabetën dhe shoqja e saj Derbyshire që e kishte marrë pjesë nga ajo pjesë e botë. Emri i tij nuk ishte përmendur kurrë vullnetarisht para tyre nga mbesa e saj; dhe lloji i gjysmës së pritjes që znj. Gardiner ishte formuar, duke u ndjekur nga një letër nga atë, nuk kishte përfunduar në asgjë. Elizabeth nuk kishte marrë asnjë që prej saj kthim që mund të vinte nga Pemberley.

Gjendja aktuale e pakënaqur e familjes dha ndonjë justifikim tjetër për ultësirën e shpirtrave të saj të panevojshëm; asgjë, pra, mund të hamendësohej mjaft mirë nga ajo - megjithëse Elizabeta, e cila në atë kohë ishte njohur mirë me ndjenjat e saj, ishte krejtësisht e vetëdijshme se, nëse ajo nuk dinte asgjë për Darcy, ajo mund të kishte mbartur disi më mirë tmerrin e turpit të Lidias. Ajo do ta kisha kursyer, mendoi ajo, një natë pa gjumë dy

Kur z. Bennet arriti, ai kishte të gjithë pamjen e tij të zakonshme qetësia filozofike. Ai tha aq pak sa kishte qenë ndonjëherë zakoni i të thënëit; nuk bëri asnjë përmendje të biznesit që kishte e morën me vete dhe ishte ca kohë para se vajzat e tij ta kishin bërë guximi për të folur për të.

Nuk ishte vetëm pasdite, kur ai ishte bashkuar me ta në çaj, që Elizabeth u përpoq të prezantonte temën; dhe pastaj, në ajo duke shprehur shkurtimisht hidhërimin e saj për atë që ai duhet të ketë duruar, ai u përgjigj: “Mos thuaj asgjë për këtë. Kush duhet të vuajë përveç vetes time? Ka qenë vepër e imja dhe unë duhet ta ndiej atë.”

“Nuk duhet të jesh shumë e ashpër ndaj vetvetes”, u përgjigj Elizabeta.

“Ju mund të më paralajmëroni nga një e keqe e tillë. Natyra njerëzore është kështu të prirur të bien në të! Jo, Lizzy, më lër një herë në jetën time të ndiej se si shumë kam qenë fajtor. Unë nuk kam frikë se do të mposhtem nga përshtypja. Do të vdesë së shpejti”.

“A mendoni se ata janë në Londër?”

“Po; ku tjetër mund të fshihen kaq mirë?”

“Dhe Lydia dëshironte të shkonte në Londër,” shtoi Kitty.

“Ajo është e lumtur atëherë,” tha babai i saj me zell; “Dhe vendbanimin e saj ndoshta do të ketë një kohëzgjatje.”

Pastaj pas një heshtje të shkurtër ai vazhdoi:

“Lizzy, unë nuk ju duroj asnjë keqdashje sepse jeni justifikuar në këshillat tua për mua majin e kaluar, i cili, duke marrë parasysh ngjarjen, tregon disa madhështia e mendjes.”

Ata u ndërprejnë nga zonjusha Bennet, e cila erdhi ta sillte çaji i nënës

“Kjo është një paradë,” thirri ai, “e cila bën një të mirë; ajo jep të tilla një elegancë për fatkeqësi! Një ditë tjetër do të bëj të njëjtën gjë; une do të ulu në bibliotekën time, në kapakun e natës dhe fustanin pluhur, dhe jepi si shumë telashe sa mundem; ose, ndoshta, unë mund ta shtyj atë deri në Kitty largohet.”

“Unë nuk jam duke shkuar për të ikur, papa,” tha Kitty pa qejf. “Nese une__ duhet të shkoj ndonjëherë në Brighton, unë do të sillem

më mirë se Lidia. ”

”Ju shkoni në Brighton. Unë nuk do të kisha besim te ti aq pranë Eastbourne për pesëdhjetë paund! Jo, Kiti, më në fund e kam mësuar jini të kujdesshëm dhe do të ndjeni efektet e tij. Asnjë oficer nuk është për të hyrë përsëri në shtëpinë time, madje as për të kaluar nëpër fshat. Topat do të ndalohen absolutisht, përveç nëse ngriheni në këmbë me njerin nga motrat e tua. Dhe nuk do të nxirrni kurrë nga dyert derisa të mund të provoni se keni kaluar dhjetë minuta nga çdo ditë në një mënyrë racionale. ”

Kitty, i cili i mori të gjitha këto kërcënime në një dritë serioze, filloi të qaj.

“Epo, mirë,” tha ai, “mos e bëj veten të palumtur. Në qoftë se ju jeni një vajzë e mirë për dhjetë vitet e ardhshme, unë do t’ju çoj në një përmbledhje në fund të tyre. ”

Kapitulli 49

Dy ditë pas kthimit të Z. Bennet, siç ishin Jane dhe Elizabeth duke ecur së bashku në shkurre prapa shtëpisë, ata panë shtëpiake duke ardhur drejt tyre, dhe, duke arritur në përfundimin se ajo erdhi i thirri nënën e tyre, shkoi përpara për ta takuar; por, në vend të kësaj e thirrjes së pritur, kur ata iu afruan asaj, tha ajo Zonjusha Bennet, “Të lutem të fal, zonjë, që të ndërpres ty, por Shpresoja se mund të kishe marrë një lajm të mirë nga qyteti, kështu që unë mori guximin të vinte të pyesja. ”

“Çfarë do të thuash, Hill? Ne nuk kemi dëgjuar asgjë nga qyteti “.

“E dashur zonjë”, thirri zonja Hill, me habi të madhe, “a nuk jeni ju e di se ka një shprehje të shpejtë për zotëri nga Z. Gardiner? Ai ka qenë këtu këtë gjysmë ore dhe mjeshtri ka pasur një letër. ”

Larg vrapuan vajzat, shumë të etura për të hyrë brenda për të pasur kohë për të folur. Ata vrapuan nëpër holl në dhomën e mëngjesit; nga andej në bibliotekë; babai i tyre nuk ishte në asnjërën; dhe ata ishin në pikën e kërkimit të tij në shkallët me nënën e tyre, kur ata u takuan nga shërbëtori, i cili tha:

“Nëse jeni duke kërkuar zotin tim, zonjë, ai po ecën drejt kopja e vogël. ”

Pas këtij informacioni, ata menjëherë kaluan nëpër sallë edhe një herë, dhe vrapuan përtej lëndinës pas babait të tyre, i cili ishte duke ndjekur qëllimisht rrugën e tij drejt një druri të vogël në njërën anë të paddock.

Jane, e cila nuk ishte aq e lehtë dhe as aq shumë e kishte zakon të vraponte sa Elizabeth, së shpejti mbeti prapa, ndërsa motra e saj, duke gulçuar frymë, doli me të dhe me padurim thirri:

«Oh, papa, çfarë lajmi - çfarë lajmi? A keni dëgjuar nga xhaxhai im? »

“Po unë kam pasur një letër nga ai me shprehje.”

“Epo, dhe çfarë lajmi sjell - i mirë apo i keq?”

“Çfarë ka të mirë për t’u pritur?” tha ai, duke marrë letër nga xhepi i tij. “Por mbase do të dëshironit ta lexonit”.

Elizabeth me padurim e kapi nga dora e tij. Jane tani doli.

“Lexojeni me zë të lartë,” tha babai i tyre, “sepse vështirë se e njoh veten për çfarë bëhet fjalë. ”

“Rruga Gracechurch, _ E Hënë, Gusht_ 2.

“Vëllai im i dashur, “Më në fund unë jam në gjendje t’ju dërgoj disa lajme të mbesës sime, dhe të tilla në tërësi, shpresoj se do t’ju japë kënaqësi. Shpejt pasi më la të shtunën, pata fatin ta zbuloja në cilën pjesë të Londrës ishin. Të dhënat që rezervoj deri më tani takohemi; mjafton të dimë se janë zbuluar. Unë kam parë ata të dy - ” “Atëherë është ashtu siç shpresoja gjithmonë”, thirri Jane; “ata janë martuar! ”

Elizabeth lexoi në:

“Unë i kam parë të dy. Ata nuk janë të martuar dhe as nuk mund t’i gjej kishte ndonjë qëllim për të qenë i tillë; por nëse jeni të gatshëm për të kryej angazhimet që kam marrë guximin të bëj për ty anash, shpresoj se nuk do të vonojë shumë. E gjitha që është kërkohej nga ju është që t’i siguronit vajzës suaj, me marrëveshje, pjesa e saj e barabartë e pesë mijë paund të siguruar në mesin tuaj fëmijë pas vdekjes së vetes dhe motrës sime; dhe, për më tepër, të hyjë në një angazhim për ta lejuar atë, gjatë jeta juaj, njëqind paund në vit. Këto janë kushte të cilën, duke marrë parasysh gjithçka, nuk hezitova ta zbatoja me sa e kam menduar veten të privilegjuar, për ty. Unë do të dërgojeni këtë me shprehje, që të mos humbasë asnjë kohë për të më sjellë pergjigja juaj. Ju do ta kuptoni lehtësisht, nga këto të dhëna, që rrethanat e Z. Wickham nuk janë aq të pashpresa sa janë përgjithësisht besohet të jetë. Bota është mashtruar në atë respekt; dhe jam i lumtur të them se do të ketë pak para, edhe kur të gjitha borxhet e tij janë shlyer, për të zgjidhur mbi mbesën time, në përveç pasurisë së saj. Nëse, siç përfundoj do të jetë rasti, ti më dërgon kompetenca të plota për të vepruar në emrin tënd përgjatë tërë kësaj të këtij biznesi, menjëherë do t’i jap udhëzime Haggerston për përgatitjen e një zgjidhjeje të duhur. Nuk do të ketë rasti më i vogël për ardhjen tuaj përsëri në qytet; prandaj qëndro i qetë në Longbourn dhe varet nga zelli dhe kujdesi im. Ktheni përgjigjen tuaj sa më shpejt që të mundeni dhe kini kujdes të shkruani shprehimisht. Ne e kemi gjykuar më së miri se duhet të jetë mbesa ime martuar nga kjo shtëpi, për të cilën shpresoj se do ta miratoni. Ajo

vjen tek ne sot. Do të shkruaj përsëri sa më shpejt përcaktohet më. E juaja, etj,

“EDW. Kopshtari ”.

“A është e mundur?” bërtiti Elizabeth, kur ajo kishte mbaruar. “A mundet të jetë e mundur që ai do të martohet me të? ”

“Wickham nuk është aq i padenjë, pra, siç e kemi menduar”, tha motra e saj. “Babai im i dashur, unë të përgëzoj ty.”

“Dhe a i je përgjigjur letrës?” - bërtiti Elizabetha.

“Jo; por duhet të bëhet së shpejti. ”

Më seriozisht ajo e lutej që të mos humbte më kohë para se të shkruante.

“Oh! babai im i dashur, “thirri ajo,” kthehu dhe shkruaj menjëherë. Merrni parasysh se sa i rëndësishëm është çdo moment në një të tillë rast.”

“Më lër të shkruaj për ty,” tha Jane, “nëse nuk të pëlqen shqetësimi vetë ”.

“Nuk më pëlqen shumë”, u përgjigj ai; “Por duhet të bëhet.”

Dhe duke thënë kështu, ai u kthye me ta dhe eci drejt shtëpia

“Dhe mund të pyes -” tha Elizabeth; “Por termat, mendoj, duhet të jenë të respektohet. ”

“Në përputhje me! Unë kam vetëm turp nga pyetja e tij aq pak ”.

“Dhe ata _duhet të martohen! Megjithatë ai është një njeri i tillë!
”

“Po, po, ata duhet të martohen. Nuk ka asgjë tjetër për të bërë. Por ka dy gjëra që unë dua shumë t'i di; njëra është, si shumë para ka vendosur xhaxhai juaj për t'i sjellë; dhe tjetër, si do ta paguaj ndonjëherë ”.

“Para! Daja im!” bërtiti Jane, “çfarë do të thuash, zotëri?”

“Dua të them, që asnjë burrë në shqisat e tij nuk do të martohet me Lydia kaq lehtë një tundim si njëqind në vit gjatë jetës sime, dhe pesëdhjetë pasi të jem zhdukur. ”

“Kjo është shumë e vërtetë,” tha Elizabeth; “Megjithëse nuk kishte ndodhur tek unë më parë. Borxhet e tij për t'u shlyer, dhe diçka ende për të mbeten! Oh! duhet të jenë veprime të xhaxhait tim! Bujar, njeri i mirë, unë kam frikë se e ka dëshpëruar veten. Një shumë e vogël nuk mund t'i bënte të gjitha kjo “.

“Jo”, tha babai i saj; “Wickham është një budalla nëse ai e merr atë me një pellg më pak se dhjetë mijë paund. Unë duhet të jetë keq për të mendoj aq keq për të, në fillim të marrëdhënies sonë. ”

“Dhjetë mijë paund! Ruaj qiellin! Si duhet të jetë gjysma e një shume të tillë shlyer? ”

Z. Bennet nuk bëri asnjë përgjigje, dhe secili prej tyre, i menduar thellë, vazhduan të heshtnin derisa arritën në shtëpi. Babai i tyre atëherë vazhduan në bibliotekë për të shkruar, dhe vajzat hynë në salla e mëngjesit.

“Dhe ata do të martohen vërtet!” - bërtiti Elizabeth, sa më shpejt ishin vetvetiu. “Sa e çuditshme është kjo! Dhe për _këtë janë për të qenë mirënjohës. Se ata duhet të martohen, e vogël siç është e tyre shans për lumturi, dhe të mjerë siç është karakteri i tij, ne jemi i detyruar të gëzohet. Oh, Lidia! ”

“Unë e ngushëlloj veten duke menduar,” u përgjigj Jane, “se ai sigurisht nuk do të martohet me Lidian nëse ai nuk do të kishte një respekt të vërtetë për të asaj Megjithëse xhaxhai ynë i mirë ka bërë diçka drejt pastrimit atë, unë nuk mund të besoj se dhjetë mijë paund, ose diçka të ngjashme ajo, është avancuar. Ai ka fëmijë të tij dhe mund të ketë më shumë Si mund të kursejë gjysmë dhjetë mijë paund? ”

“Nëse ai do të ishte në gjendje të mësonte se cilat kanë qenë borxhet e Wickham,” tha Elizabeta, “dhe sa shumë është vendosur në anën e tij nga ana jonë motër, ne do ta dimë saktësisht se për çfarë ka bërë z. Gardiner ata, sepse Wickham nuk ka gjashtë pens të tij. Dashamirësia i xhaxhait dhe tezes sime nuk mund të kërkohet kurrë. Ata duke e marrë atë në shtëpi, dhe duke i dhënë asaj mbrojtjen e tyre personale dhe fytyra, është një sakrificë e tillë në avantazhin e saj si vitet e mirënjohja nuk mund ta pranojë mjaftueshëm. Në këtë kohë ajo është në të vërtetë me ta! Nëse një mirësi e tillë nuk e bën atë të mjerueshme tani, ajo kurrë nuk do të meritojnë të jenë të lumtur! Çfarë takimi për të, kur ajo së pari shikon tezen time! ”

“Ne duhet të përpiqemi të harrojmë gjithçka që ka kaluar në të dyja palët”, tha Jane: “Shpresoj dhe besoj se ata do të jenë akoma të lumtur. Të tija pëlqimi për t’u martuar me të është një provë, unë do të besoj, se ai është vijnë në një mënyrë të duhur të të menduarit. Dashuria e tyre e ndërsjellë do i qëndrueshëm ata; dhe unë bëj lajka për veten time ata do të vendosen kaq qetësisht, dhe të jetojnë në një mënyrë aq racionale, sa me kalimin e kohës mund të bëjnë të kaluarën e tyre matura e harruar. ”

«Sjellja e tyre ka qenë e tillë, - u përgjigj Elizabeta, - si asnjë ti, as unë, as askush nuk mund të harrojmë kurrë. Useshtë e kotë të flasësh ajo “.

Tani vajzave u shkoi në mendje se nëna e tyre ishte gjithçka gjasa krejtësisht injorante për atë që kishte ndodhur. Ata shkuan në biblioteka, prandaj, dhe e pyeti babanë e tyre nëse ai do nuk dëshirojnë që t’ia bëjnë të ditur asaj. Ai ishte duke shkruar dhe, pa ngritur kokën, u

përgjigj me qetësi:

“Ashtu si ju lutem.”

“A mund ta marrim letrën e xhaxhait tim për t’i lexuar asaj?”

“Merrni gjithçka që ju pëlqen, dhe ikni.”

Elizabetha e mori letrën nga tabela e tij e shkrimeve dhe ata shkuan lart shkallëve së bashku. Mary dhe Kitty ishin të dy me zonjën Bennet: një komunikim do të bënte, për të gjithë. Pas një të lehtë përgatitja për një lajm të mirë, letra u lexua me zë të lartë. Zonja Bennet vështirë se mund ta përmbante veten. Sapo Jane kishte lexuar z. Shpresa e Gardiner për Lydia që do të martohej shpejt, gëzimi i saj shpërtheu së katërti, dhe çdo fjali e mëposhtme shtohet në bollëkun e saj. Ajo tani ishte në një acarim sa të dhunshëm nga kënaqësia, ashtu si kishte bërë ndonjëherë ka qenë i shkujdesur nga alarmi dhe shqetësimi. Të dijë se vajza e saj do të martohej ishte e mjaftueshme. Ajo u shqetësua nga asnjë frikë për të lumturi, as e përlur nga ndonjë përkujtim i sjelljes së saj të keqe.

“E dashura ime, e dashur Lidia!” ajo qau. “Kjo është vërtet e lezetshme! Ajo do te martohet! Do ta shoh përsëri! Ajo do të martohet në gjashtëmbëdhjetë! Vëllai im i mirë, i mirë! E dija se si do të ishte. Unë e njihja atë do të menaxhonte gjithçka! Sa kam dëshirë ta shoh! dhe për të parë i dashur Edhe Wickham! Por rrobat, rrobat e dasmës! Unë do të shkruaj motrës time Gardiner për to drejtpërdrejt. Lizzy, e dashura ime, vrapo tek babai yt dhe pyete sa do t’i japë. Qëndro, rri, do shkoj vete. Bjeri ziles, Kitty, për Hill. une do të veshi gjërat e mia në një moment. E dashura ime, e dashur Lidia! Sa qejf jemi do të jemi së bashku kur të takohemi! ”

Vajza e saj e madhe u përpoq t’i jepte një farë lehtësimi dhuna e këtyre transporteve, duke i çuar mendimet e saj në detyrimet nën të cilat sjellja e z. Gardiner i vendosi të gjithë.

“Sepse ne duhet ta atribuojmë këtë përfundim të lumtur,” shtoi ajo, “në një masë e madhe për mirësinë e tij. Ne jemi të bindur se ai ka u zotua të ndihmonte z. Wickham me para. ”

“Epo”, thirri e ëma, “është në rregull; kush duhet ta beje por xhaxhai i saj? Nëse ai nuk do të kishte pasur një familje të tijën, unë dhe fëmijët e mi duhet t’i kenë pasur të gjitha paratë e tij, e dini; dhe është hera e parë që kemi pasur ndonjë gjë prej tij, përveç disa paraqet Mirë! Jam shumë i lumtur! Në një kohë të shkurtër do të kem një vajza e martuar. Zonja Wickham! Sa mirë tingëllon! Dhe ajo ishte vetëm gjashtëmbëdhjetë qershorin e kaluar. E dashura ime Jane, unë jam në një përplasje të tillë, se jam i sigurt që nuk di të shkruaj; kështu që unë do të diktoj, dhe ju shkruani për mua. Ne do të vendosim me babanë

tuaj për paratë më pas; por gjërat duhet të porositen menjëherë. ”

Ajo ishte atëherë duke vazhduar me të gjitha të dhënat e calico, muslin, dhe cambric, dhe së shpejti do të diktoja disa shumë të bollshëm urdhërat, nuk e kishte bindur Jane, megjithëse me disa vështirësi për të pritur derisa babai i saj ishte në kohë të lirë për t’u konsultuar. Një ditë vonesa, vërejtë ajo, do të kishte një rëndësi të vogël; dhe nënën e saj ishte shumë i lumtur për të qenë mjaft aq kokëfortë si zakonisht. Skema të tjera, gjithashtu, erdhi në kokën e saj.

“Unë do të shkoj në Meryton”, tha ajo, “posa të vishem, dhe tregoj lajmin e mirë dhe të mirë motrës time Philips. Dhe ndërsa unë vij mbrapa, unë mund t’i telefonoj Zonjës Lucas dhe zonjës Long. Kitty, ik poshtë dhe porosit karrocën. Një transmetim do të më bënte shumë mirë, unë jam i sigurt Vajza, a mund të bëj ndonjë gjë për ju në Meryton? Oh! Këtu vjen Hill! Kodra ime e dashur, a e ke dëgjuar lajmin e mirë? Zonjusha Lidia do të martohet; dhe të gjithë do të keni një tas me shënoj për të bërë qejf në dasmën e saj. ”

Zonja Hill filloi menjëherë të shprehte gëzimin e saj. Elizabeth mori urimet e saj midis të tjerëve, dhe pastaj, të sëmurë nga kjo marrëzi, u strehua në dhomën e saj, që të mund të mendonte me të liria.

Situata e Lydia-s së varfër duhet, në rastin më të mirë, të jetë mjaft e keqe; por që ajo nuk ishte më keq, ajo kishte nevojë të ishte mirënjohëse. Ajo e ndjeu ashtu; dhe megjithëse, në shikimin përpara, as lumturia racionale dhe as prosperiteti i kësaj bote mund të pritej me të drejtë për motrën e saj, në duke parë përsëri tek ajo që kishin frikë, vetëm dy orë më parë, ajo ndjeu të gjitha avantazhet e asaj që kishin fituar.

Kapitulli 50

Z. Bennet kishte dëshiruar shumë shpesh para kësaj periudhe të jetës së tij që, në vend që të shpenzonte të gjitha të ardhurat e tij, ai e kishte vendosur nga një shuma vjetore për sigurimin më të mirë të fëmijëve të tij dhe të tij gruaaja, nëse ajo i mbijetoi atij. Ai tani e uroi atë më shumë se kurrë. Kishte ai e bëri detyrën e tij në atë drejtim, Lidia nuk ka qenë e nevojshme të ketë qenë borxhli ndaj xhaxhait të saj për çdolloj nderi ose krediti tani të blihen për të. Kënaqësia e mbizotërimit në njërën prej tyre të rinjtë më të pavlefshëm në Britaninë e Madhe për të qenë burri i saj atëherë mund të ketë pushuar në vendin e duhur.

Ai ishte seriozisht i shqetësuar për shkak të një përparësie kaq të vogël për të çdokush duhet të përcillet në kurriz të vetëm të tij kunatin dhe ai ishte i vendosur, nëse ishte e mundur, për ta zbuluar masën e ndihmës së tij, dhe për të përmbushur detyrimin si sa më shpejt që të mundte.

Kur z. Bennet u martua për herë të parë, ekonomia pritej të ishte e mirë krejtësisht e padobishme, sepse, sigurisht, ata do të kishin një djalë. djali do të bashkohej në prerjen e pasojës, sa më shpejt që të duhej të jetë në moshë, dhe e veja dhe fëmijët më të vegjël do të bënin me këtë mjet të sigurohen. Pesë vajza hynë rradhazi në botë, por akoma djali do të vinte; dhe zonja Bennet, për shumë vite pas lindjes së Lidas, kishte qenë i sigurt se ai do ta bënte. Kjo ngjarje më në fund ishin dëshpëruar, por atëherë ishte tepër vonë për të qenë kursim Zonja Bennet nuk kishte asnjë kthesë për ekonominë dhe atë të burrit të saj dashuria për pavarësi vetëm kishte parandaluar tejkalimin e tyre të ardhura.

Pesë mijë paund u vendosën nga artikujt e martesës për znj. Bennet dhe fëmijët. Por në çfarë proporcionesh duhet të jetë i ndarë midis këtyre të fundit varej nga vullneti i prindërve. Kjo ishte një pikë, në lidhje me Lidian, të paktën, e cila ishte tani për t'u zgjidhur, dhe z. Bennet nuk mund të hezitonte aderimin në propozimin para tij. Në kushtet e mirënjohës mirënjohje për mirësinë e vëllait të tij, megjithëse e shprehur më koncize, ai pastaj dorëzoi në letër përsosmërinë e tij miratimin e gjithçkaje që është bërë dhe gatishmërinë e tij për ta përbushur angazhimet që ishin bërë për të. Ai kurrë më parë supozohet se, a mund të mbizotëronte Wickham për t'u martuar me të bijë, do të bëhej me kaq pak shqetësime për të vetë si me marrëveshjen aktuale. Ai mezi do të ishte dhjetë vjeç paund në vit humbësi nga njëqind që duhej paguar atyre; sepse, çfarë me bordin e saj dhe lejimin e xhepit, dhe të vazhdueshëm paraqet në para që i kaluan asaj përmes duarve të nënës së saj, Shpenzimet e Lidas kishin qenë shumë pak brenda kësaj shume.

Se do të bëhej me një sforcim kaq të vogël nga ana e tij, gjithashtu, ishte një tjetër surprizë shumë e mirëpritur; për dëshirën e tij për momentin ishte që të kishte sa më pak telashe në biznes. Kur transportet e para të inatit që kishin prodhuar aktivitetin e tij në duke kërkuar atë kishin mbaruar, ai natyrshëm u kthye te të gjithë të mëparshmit indolencë Letra e tij u dërgua shumë shpejt; sepse, edhe pse dilatore në ndërmarrjen e biznesit, ai ishte i shpejtë në ekzekutimin e tij. Ai u lut të dijë hollësitë e mëtejshme të asaj që i detyrohej vëllai, por ishte shumë i zemëruar me Lydia për t'i dërguar ndonjë mesazh asaj.

Lajmi i mirë u përhap shpejt nëpër shtëpi, dhe me shpejtësi proporcionale nëpër lagje. Ajo lindi në kjo e fundit me filozofi të denjë. Për të qenë të sigurt, do të kishte qenë më shumë për avantazhin e bisedës po të kishte ardhur zonjusha Lydia Bennet mbi qytet; ose, si alternativa më e lumtur, ka qenë e izoluar nga bota, në ndonjë shtëpi

në fermë të largët. Por kishte shumë për të bërë të flitet për martesën e saj; dhe urimet e mira për të mirësjellje e cila kishte ecur më parë nga të gjitha të vjetrat e liga zonjat në Meryton humbën por pak nga shpirti i tyre në këtë ndryshimi i rrethanave, sepse me një burrë të tillë mjerimi i saj u konsiderua e sigurt.

Ishte një dy javë që kur zonja Bennet kishte qenë poshtë; por në këtë ditë të lumtur ajo përsëri zuri vendin e saj në krye të tryezës së saj, dhe me shpirtra në mënyrë shtypëse të lartë. Asnjë ndjenjë e turp-it nuk dha një lagur për triumfin e saj. Martesa e një vajze, e cila kishte qenë objekti i parë i dëshirave të saj që kur Jane ishte gjashtëmbëdhjetë vjeç, ishte tani pika e arritjes, dhe mendimet e saj dhe fjalët e saj u zhvilluan plotësisht për ata shoqëruesit e dasmave elegante, muslina të bukura, të reja karrocat dhe shërbëtorët. Ajo ishte duke kërkuar me zell nëpër lagje për një situatë të duhur për vajzën e saj, dhe, pa ditur dhe pa marrë parasysh se cilat mund të jenë të ardhurat e tyre, refuzoi shumë si të mangët në madhësi dhe rëndësi.

“Haye Park mund të bëjë,” tha ajo, “nëse Gouldings mund të linte ajo — ose shtëpia e shkëlqyer në Stoke, nëse dhoma e vizatimeve do të ishte më e madhe; por Ashworth është shumë larg! Nuk mund të duroja t’i kisha dhjetë milje larg meje; dhe sa i përket Pulvis Lodge, papafingo janë të tmerrshme.”

Burri i saj e lejoi atë të fliste pa ndërprerje ndërsa shërbëtorët mbetën. Por kur ata u tërhoqën, ai i tha asaj: “Zonja Bennet, para se të marrësh ndonjë ose të gjitha këto shtëpi për shtëpinë tënde bir dhe bijë, le të arrijmë një mirëkuptim të drejtë. Në një shtëpi në këtë lagje nuk do të kenë kurrë pranimi. Unë nuk do të inkurajoj paturpësinë e asnjërit, nga duke i pritur në Longbourn.”

Një mosmarrëveshje e gjatë pasoi këtë deklaratë; por zoti Bennet ishte të fortë Shpejt çoi në një tjetër; dhe zonja Bennet gjeti, me habi dhe tmerr, që burri i saj nuk do të përparonte një gini për të blerë rroba për vajzën e tij. Ai protestoi se ajo duhet mos merrni nga ai asnjë shenjë dashurie çfarëdo qoftë me këtë rast. Zonja Bennet vështirë se mund ta kuptonte atë. Se zemërimi i tij mund të jetë mbartur në një pikë të tillë inati të pakonceptueshëm sa të refuzojë vajza e tij një privilegj pa të cilin martesa e saj do të bënte zor se dukej e vlefshme, tejkualuar gjithçka që ajo mund të besonte të jetë e mundur. Ajo ishte më e gjallë për turpin që dëshironte ajo për rroba të reja reflektoni për dasmat e vajzës së saj, sesa për çdo ndjenjë turpi duke u larguar dhe duke jetuar me Wickham dy javë para se ta merrnin vend

Elizabeth tani ishte shumë keqardhje që ajo kishte, nga shqetësimi i momentit, u shty për ta njohur Z. Darcy me frikën e tyre për motrën

e saj; sepse pasi martesë e saj do ta bënte këtë së shpejti do t'i japin përfundimin e duhur elopement, ata mund të jenë shpresoj ta fsheh fillimin e tij të pafavorshëm nga të gjithë ata që nuk ishin menjëherë në vend.

Ajo nuk kishte frikë nga përhapja e saj më larg përmes mjeteve të tij. Atje ishin pak njerëz në fshehtësinë e të cilëve ajo do të kishte me më shumë besim varej; por, në të njëjtën kohë, nuk kishte askënd njohuritë e të cilit nga dobësia e një motre do ta kishte vdekur aq shumë - jo, megjithatë, nga çdo frikë e disavantazhit nga ajo individualisht në veten, sepse, në çdo rast, dukej një hendek i pakalueshëm midis ata A do të ishte lidhur martesë e Lidias për më të ndershmen kushtet, nuk do të supozohej se Z. Darcy do të lidhej vetë me një familje ku, për çdo kundërshtim tjetër, do të donte tani shtohet një aleancë dhe marrëdhënie e llojit më të afërt me një njeri të cilin ai aq me të drejtë e përbuzi.

Nga një lidhje e tillë ajo nuk mund të mendonte se ai do të tkurrej. Dëshira e prokurimit të vëmendjes së saj, të cilën ajo e kishte siguruar vetë e ndjenjës së tij në Derbyshire, nuk mund të ishte në pritje racionale mbijetojnë një goditje të tillë si kjo. Ajo ishte përrulur, ishte e pikëlluar; ajo u pendua, megjithëse vështirë se dinte se çfarë. Ajo u bë xhelozë për nderimin e tij, kur ajo nuk mund të shpresonte më se do të përfitohej ajo Ajo donte të dëgjonte për të, kur dukej shansi më i vogël të fitimit të inteligjencës. Ajo ishte e bindur se mund të kishte kanë qenë të lumtur me të, kur nuk ishte më e mundshme që ata duhet takohen

Çfarë triumfi për të, siç mendonte shpesh, a mund ta dinte ai atë propozimet që ajo i kishte hedhur me krenari vetëm katër muaj më parë, tani do të ishin pritur me shumë kënaqësi dhe mirënjohje! Ai ishte si zemërgjerë, ajo nuk dyshonte, si më zemërgjera e seksit të tij; por ndërsa ai ishte i vdekshëm, duhet të ketë një triumf.

Ajo filloi tani të kuptonte se ai ishte pikërisht njeriu i cili, në prirja dhe talentet, do t'i shkonin më së miri asaj. Kuptimi i tij dhe temperamentit, megjithëse ndryshe nga i saj, do t'i përgjigjej të gjithë asaj dëshirat Ishte një bashkim që duhet të ketë qenë në avantazh të dy; nga lehtësia dhe gjallëria e saj, mendja e tij mund të ketë qenë u zbut, sjelljet e tij u përmirësuan; dhe nga gjykimi i tij, informacion dhe njohuri të botës, ajo duhet të ketë marrë përfitim i një rëndësie më të madhe.

Por asnjë martesë e tillë e lumtur tani nuk mund ta mësonte turmën admiruese çfarë lumturie bashkëshortore ishte në të vërtetë. Një bashkim i një të ndryshme tendenca, dhe përjashtimi i mundësisë së tjetrit, ishte shpejt të formohen në familjen e tyre.

Si Wickham dhe Lydia do të mbështeteshin në tolerueshme pavarës-

inë, ajo nuk mund ta imagjinonte. Por sa pak e përhershme lumturia mund t'i përkiste një çifti që ishin mbledhur vetëm së bashku sepse pasionet e tyre ishin më të forta se virtyti i tyre, ajo mund ta bënte hamendësohet lehtë.

Z. Gardiner shpejt i shkroi përsëri vëllait të tij. Për z. Bennet mirënjohje ai u përgjigj shkurtimisht, me sigurinë e tij padurimi për të promovuar mirëqenien e cilitdo nga familja e tij; dhe përfundoi me lutje që tema mund të mos jetë kurrë i përmendur përsëri. Qëllimi kryesor i letrës së tij ishte për t'i informuar ata se Z. Wickham kishte vendosur të linte milicisë.

“Ishte shumë dëshira ime që ai ta bënte këtë,” shtoi ai, “sa më shpejt pasi martesë e tij ishte caktuar. Dhe mendoj se do të pajtohesh me mua, duke konsideruar largimin nga ai korpus si shumë të këshillueshëm, si për llogari të tij ashtu edhe për mbesën time. Isshtë qëllimi i Z. Wickham për të hyrë në rregull; dhe midis ish miqve të tij, ka akoma disa që janë të aftë dhe të gatshëm ta ndihmojnë në ushtri. Ai ka premtimin e një markeje në Regjimentin e Përgjithshëm - tani kuartuar në Veri. Anshtë një avantazh ta kesh deri më tani kjo pjesë e mbretërisë. Ai premtonte me drejtësi; dhe shpresoj mes njerëz të ndryshëm, ku secili mund të ketë karakter ruaj, të dy do të jenë më të matur. Unë i kam shkruar Kolonel Forster, për ta informuar atë për aranzhimet tona aktuale, dhe të kërkojë që ai të kënaqë kreditorët e ndryshëm të z. Wickham brenda dhe afër Brighton, me sigurimet e pagesës së shpejtë, për të cilën jam zotuar vetë. Dhe a do t'ia dhuroni vetes telashe për të mbajtur garanci të ngjashme me kreditorët e tij në Meryton, të cilit do t'i bashkohem një liste sipas tij informacioni? Ai ka dhënë të gjitha borxhet e tij; Shpresoj të paktën ai nuk na ka mashtruar. Haggerston ka udhëzimet tona, dhe të gjithë do të përfundojë në një javë. Ata më pas do të bashkohen me regjimentin e tij, përveç nëse ata së pari janë ftuar në Longbourn; dhe e kuptoj nga znj. Gardiner, se mbesa ime është shumë e dëshiruar të të shoh të gjithëve më parë ajo largohet nga Jugu. Ajo është mirë dhe lutet që të jetë me rregull kujtohet për ju dhe nënën e saj. — Juaji, etj.,

“E. Kopshtari ”.

Z. Bennet dhe vajzat e tij panë të gjitha avantazhet e Wickham largimi nga —shire aq qartë sa mund të bënte z. Gardiner. Por Zonja Bennet nuk ishte aq e kënaqur me të. Qenia e Lidias u vendos në Veri, pikërisht kur ajo kishte pritur kënaqësinë më të madhe dhe krenaria në shoqërinë e saj, sepse ajo në asnjë mënyrë nuk e kishte hequr dorë prej saj plani i banimit të tyre në Hertfordshire, ishte i rëndë zhgënjimi; dhe, përveç kësaj, ishte një keqardhje e tillë që Lidia

duhet të merret nga një regjiment ku ajo ishte njohur të gjithë, dhe kishin kaq shumë të preferuara.

“Ajo është aq e dashur për zonjën Forster,” tha ajo, “do të jetë mjaft tronditëse për ta dërguar larg! Dhe ka disa nga të rinjtë burra, gjithashtu, që ajo pëlqen shumë. Oficerët mund të mos jenë të tillë i këndshëm në Regjimentin e Përgjithshëm -.”

Kërkesa e vajzës së tij, për një gjë të tillë mund të konsiderohet, të jetë pranuar në familjen e saj përsëri para se të nisej për në Veri, mori në fillim një negativ absolut. Por Jane dhe Elizabeth, të cilët ranë dakord duke dëshiruar, për hir të ndjenjave të motrës së tyre dhe si pasojë, që ajo të vihet re në martesën e saj nga prindërit e saj, e nxitën atë aq seriozisht, por aq racionalisht dhe kështu butë, për të pritur atë dhe burrin e saj në Longbourn, sa më shpejt ata ishin të martuar, se ai ishte mbizotëruar për të menduar si ata menduan dhe veprojnë ashtu siç dëshironin ata. Dhe nëna e tyre kishte kënaqësinë e ditur se ajo do të jetë në gjendje për të treguar asaj vajza e martuar në lagje para se ajo të dëbohej Veriu. Kur Z. Bennet i shkroi përsëri vëllait të tij, prandaj, ai dërgoi lejen e tij që ata të vinin; dhe u vendos, që posa të mbaronte ceremonia, ata duhet të vazhdonin më tej Longbourn. Sidoqoftë, Elizabeth ishte e befasuar që Wickham duhet pëlqimin për një skemë të tillë, dhe sikur ajo të ishte këshilluar vetëm me të vetën prirja, çdo takim me të do të kishte qenë objekti i fundit të dëshirave të saj.

Kapitulli 51

Dita e dasmës së motrës së tyre arriti; dhe Jane dhe Elizabeth u ndien për të ndoshta më shumë sesa ndjente për veten e saj. Karroca ishte u dërguan për t'i takuar në —, dhe ata do të ktheheshin brenda në të Koha e darkes. Ardhja e tyre ishte e frikësuar nga zonja e madhe Mis Bennets, dhe Jane më veçanërisht, e cila i dha Lidisë ndjenjat e duhura kanë marrë pjesë vetë, a kishte qenë fajtori, dhe ishte i mjerë në mendimin e asaj që motra e saj duhet të durojë.

Ata erdhen. Familja u mbledh në dhomën e mëngjesit për të pranoji ato. Buzëqeshjet i zbukuruan fytyrën zonjës Bennet si karroca çohet deri te dera; burri i saj dukej në mënyrë të padepërtueshme varr; bijat e saj, të alarmuara, të shqetësuara, të shqetësuara.

Zëri i Lidias u dëgjua në holl; dera u hodh e hapur, dhe ajo vrapoi në dhomë. Nëna e saj shkoi përpara, e përqafoi dhe e mirëpriti me rrëmbim; i dha dorën, me një buzëqeshje e dashur, për Wickham, i cili ndoqi zonjën e tij; dhe u uroi të dyve gëzim me një shkathtësi për të cilën pa dyshim u tregua lumturia e tyre.

Pritja e tyre nga Z. Bennet, të cilit më pas iu drejtuan, ishte jo aq i

përzemërt. Fytyra e tij më tepër fitoi në kursim; dhe mezi hapi buzët. Siguria e lehtë e të rinjve çifti, me të vërtetë, ishte e mjaftueshme për ta provokuar atë. Elizabeta ishte neveritur, dhe madje zonjusha Bennet u trondit. Lidia ishte Lidia akoma; i patrembur, i patrazuar, i egër, i zhurmshëm dhe i patrembur. Ajo u kthye nga motra në motër, duke kërkuar urimet e tyre; dhe kur në gjatësi të gjithë u ulën, panë me padurim dhomën, morën njoftim për ndonjë ndryshim të vogël në të, dhe vërejtur, me a qesh, se ishte një kohë e mrekullueshme pasi ajo kishte qenë atje.

Wickham nuk ishte aspak më e dëshpëruar se vetja, por e tij sjelljet ishin gjithmonë aq të këndshme, sa kishin karakterin e tij dhe të tijin martesë ka qenë pikërisht ajo që duhet, buzëqeshjet e tij dhe e lehtë adresën, ndërsa ai pretendoi marrëdhënien e tyre, do të kishte i kënaqi të gjithë. Elizabeth nuk e kishte besuar më parë atë mjaft e barabartë me një siguri të tillë; por ajo u ul, duke u zgjidhur brenda veten e saj për të hequr asnjë kufizim në të ardhmen për paturpësinë e një njeri i pafytyrë. Ajo u skuq, dhe Jane u skuq; por faqet e të dy që shkaktuan konfuzionin e tyre nuk pësuan asnjë ndryshim ngjyrë.

Nuk kishte dëshirë të ligjërit. Nusja dhe nëna e saj mund të asnjëri prej tyre nuk flet mjaft shpejt; dhe Wickham, i cili ndodhi me të rri afër Elizabetës, filloi të kërkonte pas njohjes së tij në atë lagje, me një lehtësi të mirë të humorit të cilën ajo e ndjente shumë në gjendje të barazojë në përgjigjet e saj. Ata dukej se secili prej tyre kishte kujtimet me te lumtura ne bote. Asgjë nga e kaluara nuk ishte kujtohet me dhimbje; dhe Lidia drejtoi vullnetarisht te subjektet të cilat motrat e saj nuk do të kishin aluduar për botën.

“Vetëm mendo të jetë tre muaj,” thirri ajo, “që kur shkova larg; duket, por deklaroj dy javë, e megjithatë ka pasur gjërat kanë ndodhur mjaft në kohë. Mirë hir! kur shkova larg, jam i sigurt që nuk kisha më ide të martohesha derisa të vija kthehet përsëri! megjithëse mendova se do të ishte kënaqësi shumë e mirë po të isha. ”

Babai i saj ngriti sytë. Jane ishte e dëshpëruar. Elizabeta shikoi shprehimisht Lidinë; por ajo, e cila kurrë nuk dëgjoi dhe as pa çdo gjë për të cilën ajo zgjodhi të ishte e pandjeshme, vazhdoi me gëzim, “Oh! mamma, a e dinë njerëzit këtu ku jam unë i martuar sot? Une kishte frikë se mos mundeshin; dhe ne arritëm William Goulding brenda programin e tij, kështu që unë isha i vendosur që ai duhet ta dinte atë, dhe kështu e lashë poshtë xhamit anësor pranë tij, dhe hoqi dorezën time, dhe le dora ime qëndron vetëm mbi kornizën e dritares, në mënyrë që ai të mund të shohë unazë, dhe pastaj u përkula dhe buzëqesha si gjithçka. ”

Elizabeth nuk mund ta duronte më. Ajo u ngrit dhe iku nga dhomë; dhe nuk u kthye më, derisa i dëgjoi duke kaluar salla në sallonin e ngrënies. Ajo më pas u bashkua me ta mjaft shpejt për të parë Lidinë, me paradë të shqetësuar, duke ecur në të djathtë të nënës së saj dorën dhe dëgjojeni atë duke i thënë motrës së saj të madhe: “Ah! Jane, marr vendi juaj tani, dhe ju duhet të shkoni më poshtë, sepse unë jam i martuar grua. ”

Nuk duhej të mendohej se koha do t'i jepte Lidisë atë gjë siklet nga i cili ajo kishte qenë aq krejt e lirë në fillim. Lehtësia dhe shpirti i saj i mirë u rritën. Ajo dëshironte të shihte znj. Phillips, Lucasen, dhe të gjithë fqinjët e tyre të tjerë, dhe të dëgjoni veten të quajtur “Znj. Wickham ” nga secili prej tyre; dhe në koha mesatare, ajo shkoi pas darkës për të treguar unazën e saj dhe u mburr me të duke qenë e martuar, me zonjën Hill dhe dy shërbëtoret e shtëpisë.

“Epo, mamma,” tha ajo, kur të gjithë u kthyen në salla e mëngjesit, “dhe çfarë mendoni për burrin tim? A nuk është ai a njeri simpatik? Jam e sigurt që motrat e mia duhet të më kenë zili të gjitha. Unë vetëm shpresoj ata mund të kenë gjysmën e fatit tim të mirë. Të gjithë duhet të shkojnë në Brighton. Ky është vendi për të marrë burra. Sa keq që është, mamma, ne nuk shkuan të gjithë “.

“Shumë e vërtetë; dhe nëse do të kisha vullnetin tim, duhet ta bëjmë. Por e dashura ime Lidia, unë nuk më pëlqen aspak të shkosh larg në një mënyrë të tillë. A duhet të jetë kështu? ”

“O zotëri! po; - nuk ka asgjë në këtë. Do të më pëlqen nga të gjitha gjërat. Ju dhe Papa, dhe motrat e mia, duhet të zbresim dhe të na shohin. Ne do të jemi në Newcastle gjithë dimrin dhe unë guxoj të them atje do të jenë disa topa, dhe unë do të kujdesem të gjej partnerë të mirë për të qendër tregtare.”

“Do të më pëlqente përtej çdo gjëje!” tha nëna e saj.

“Dhe pastaj kur të largoheni, mund të lini një ose dy nga timen motrat pas jush; dhe guxoj të them se do të marr burra për ta para se të mbarojë dimri. ”

“Unë ju falënderoj për pjesën time të favorit,” tha Elizabeth; “por une nuk ju pëlqen veçanërisht mënyra juaj për të marrë burra. ”

Vizitorët e tyre nuk do të qëndronin mbi dhjetë ditë me ta. Zoti. Wickham kishte marrë komisionin e tij para se të largohej nga Londra, dhe ai do të bashkohej me regjimentin e tij në fund të një dy javë.

Askush përveç zonjës Bennet nuk u pendua që qëndrimi i tyre do të ishte i tillë shkurt; dhe ajo e shfrytëzoi kohën më së miri duke vizituar me vajza e saj, dhe festat shumë të shpeshta në shtëpi. Këto partitë ishin të pranueshme për të gjithë; për të shmangur një rreth familjar

ishite çift më e dëshirueshme për ata që nuk menduan, sesa për ata që nuk menduan.

Dashuria e Wickham për Lydia ishte pikërisht ajo që kishte Elizabetha pritët ta gjeshtë; jo e barabartë me atë të Lidias për të. Ajo kishte vështirëse se kishte nevojë për vëzhgimin e saj të tanishëm për t'u kënaqur, nga arsyeja e gjërave, që çlirimi i tyre ishte sjellë nga forca e dashurisë së saj, sesa nga e tija; dhe ajo do të kishte mendoi pse, pa u kujdesur me dhunë për të, ai zgjodhi të shpëtojë me të fare, a nuk do të ishte ndjerë e sigurt që fluturimi i tij ishte e bërë e nevojshme nga fatkeqësia e rrethanave; dhe sikur te ishte kjo rasti, ai nuk ishte i riu për t'i rezistuar një rasti duke pasur një shok.

Lidia ishte jashtëzakonisht e dashur për të. Ai ishte Wickham i dashur për të çdo rast; askush nuk duhej të vihej në garë me të. Ai bëri gjithçka më të mirë në botë; dhe ajo ishte e sigurt se ai do të vriste më shumë zogj në fillim të shtatorit, se çdo trup tjetër në vendi.

Një mëngjes, menjëherë pas mbërritjes së tyre, ndërsa ajo ishte ulur me të dy motrat e saj më të mëdha, ajo i tha Elizabetës:

"Lizzy, unë kurrë nuk të dhashë llogari për dasmën time, besoj. Ju nuk ishit pranë, kur i thashë mamasë dhe të tjerëve gjithçka për këtë. A nuk jeni kurioz të dëgjoni se si u menaxhua? "

"Jo në të vërtetë", u përgjigj Elizabetha; "Mendoj se nuk mund të ketë shumë pak e thënë për këtë temë. "

"La! Ju jeni kaq të çuditshëm! Por duhet të të tregoj se si shkoi. Ne ishin të martuar, e dini, në St. Clement's, sepse Wickham's banesat ishin në atë famulli. Dhe u vendos që ne duhet të gjithë të jenë aty nga ora njëmbëdhjetë. Unë dhe xhaxhai dhe teza ime do të ishim shkojnë së bashku; dhe të tjerët do të na takonin në kishë. Mirë, Erdhi mëngjesi i së hënës, dhe unë isha në një bujë të tillë! Kisha shume frike, ju e dini, se diçka do të ndodhte për ta shtyrë atë, dhe pastaj unë duhet të kishte shkuar mjaft i shpërqendruar. Dhe aty ishte teza ime, të gjithë koha po vishesha, predikoj dhe flisja larg sikur ajo po lexonte një predikim. Sidoqoftë, nuk dëgjova më lart një fjalë në dhjetë, sepse po mendoja, ju mund të mendoni, për të dashurin tim Wickham. Une dëshironte të dinte nëse ai do të martohej me pallton e tij blu. "

"Epo, dhe kështu ne pushuam në dhjetë si zakonisht; Unë mendova se do kurrë mos të ketë mbaruar; sepse, nga lamtumira, duhet ta kuptoni, se imja daja dhe teza ishin të tmerrshme të pakëndshme gjatë gjithë kohës me të cilën isha ata Nëse do të më besoni, unë nuk e vendosa një herë këmbën time nga dyert, megjithëse isha atje dy javë. Jo një parti, ose skemë, apo ndonjë gjë tjetër. Për të qenë të sigurt Londra ishte mjaft e hollë, por, megjithatë, e Teatri i Vogël ishte i hapur. Epo,

dhe ashtu si erdhi karroca te dera, xhaxhai im u thirr për biznes për këtë njeri i tmerrshëm Z. Stone. Dhe pastaj, e dini, kur një herë ata marrin së bashku, nuk ka fund. Epo, unë isha aq i frikësuar sa bëra nuk di çfarë të bëj, sepse xhaxhai im do të më dhuronte; dhe nëse ne ishin përtej orës, nuk mund të martoheshim gjithë ditën. Por, për fat të mirë, ai u kthye përsëri pas dhjetë minutash, dhe pastaj ne të gjithë të përcaktuara. Sidoqoftë, unë kujtova më pas se nëse ai do të kishte qenë parandaluar shkuarjen, dasma nuk duhet të shtyhet, për Z. Darcy mund të ketë bërë gjithashtu. ”

“Zoti. Darcy! ” përsëriti Elizabeta, me habi të plotë.

“Oh, po! - ai do të vinte atje me Wickham, e dini. Por i dhembshur! Kam harruar fare! Unë nuk duhet të kisha thënë një fjalë për këtë Unë u premtova atyre kaq besnikërisht! Çfarë do të thotë Wickham? Do të ishte një sekret i tillë! ”

“Nëse do të ishte sekrete,” tha Jane, “mos thuaj asnjë fjalë tjetër mbi lëndë. Ju mund të varet nga kërkimi im jo më tej ”.

“Oh! sigurisht ”, tha Elizabeth, megjithëse digjej nga kurioziteti; “Ne nuk do t’ju bëjmë asnjë pyetje.”

“Faleminderit,” tha Lydia, “sepse nëse e bëtë, duhet ta them me siguri të gjithë ju, dhe atëherë Wickham do të zemërohej ”.

Me një inkurajim të tillë për të kërkuar, Elizabeta u detyrua ta nxirrte jashtë të fuqisë së saj, duke ikur.

Por të jetoje në injorancë në një pikë të tillë ishte e pamundur; ose në së paku ishte e pamundur të mos përpiqesh për informacion. Z. Darcy kishte ka qenë në dasmën e motrës së saj. Ishte pikërisht një skenë, dhe saktësisht mes njerëzve, ku me sa duket ai kishte më së paku për të bërë, dhe më së paku tundimi për të shkuar. Supozimet për kuptimin e tij, të shpejta dhe e egër, nxitoi në trurin e saj; por ajo ishte e kënaqur me asnjë. Ata që e kënaqën më së miri, duke vendosur sjelljen e tij në drita më fisnike, dukej më e pamundur. Ajo nuk mund të duronte të tilla pezullim; dhe duke kapur me ngut një fletë letre, shkruajti një artikull i shkurtër letër tezes së saj, për të kërkuar një shpjegim të asaj që kishte Lidia ulet, nëse do të ishte në përputhje me fshehtësinë që kishte qenë të synuara.

“Ju mund ta kuptoni me lehtësi,” shtoi ajo, “atë që duhet kurioziteti im të dihet se si një person i palidhur me ndonjërin prej nesh, dhe (duke folur në mënyrë krahasuese) një i huaj në familjen tonë, duhet të ketë kam qenë në mesin tuaj në një kohë të tillë. Lutu shkruaj menjëherë dhe më lejo kuptojeni — nëse nuk është, për arsye shumë të menjëhershme, të mbetet brenda sekretin që Lydia duket se e mendon të nevojshme; dhe atëherë unë duhet përpiguni të kënaqeni me injorancën. ”

“Jo se unë do të,” sidoqoftë, “shtoi ajo me veten e saj, si ajo mbaroi letrën; “Dhe tezja ime e dashur, nëse nuk më thua një mënyrë e nderuar, sigurisht që do të reduktohem në hile dhe strategjitë për ta zbuluar. ”

Ndjenja delikate e nderit e Jane nuk e lejon atë të flasë Elizabeth privatisht për atë që Lydia kishte lënë të binte; Elizabetha ishte i lumtur për këtë; - edhe pse u duk nëse do të merrnin pyetjet e saj çdo kënaqësi, ajo më parë do të ishte pa një të besuar.

Kapitulli 52

Elizabeth kishte kënaqësinë të merrte një përgjigje për të letër sa më shpejt që ajo mundësisht të mundte. Ajo nuk ishte më shpejt brenda posedimi i tij sesa, nxitimi në kopenë e vogël, ku ajo ishte më pak e mundshme të ndërpritet, ajo u ul në një nga stola dhe të përgatitur për të qenë të lumtur; për gjatësinë e shkronjës e bindi atë se nuk përmbante një mohim.

“Ruga Gracechurch, *Sep.* 6

“Mbesa ime e dashur,

“Sapo kam marrë letrën tuaj dhe do t’ia kushtoj tërë këtë në mëngjes për t’iu përgjigjur, pasi unë parashikoj që një shkrim i vogël nuk do të përmbajë atë që kam për t’ju thënë. Duhet ta rrëfej vetveten befusuar nga aplikimi juaj; Unë nuk e prisja atë nga ti. Mos mendo se jam i zemëruar, sepse dua vetëm të të bëj të ditur se nuk i kisha imagjinuar kërtime të tilla si të nevojshme anësore Nëse nuk vendosni të më kuptoni, më falni moskokëçarje. Xhaxhai juaj është aq i befusuar sa unë - dhe asgjë por besimi se jeni një palë e interesuar do ta kishte lejuar atë të veprojë ashtu siç ka vepruar. Por nëse jeni vërtet të pafajshëm dhe injorant, duhet të jem më i qartë.

“Në ditën e kthimit tim në shtëpi nga Longbourn, xhaxhai juaj e bëri një vizitor më i papritur. Z. Darcy thirri dhe u mbyll me të atë disa orë. Kishte mbaruar gjithçka para se të arrija; pra timen kurioziteti nuk u trondit aq tmerrësisht sa duket se kishin __ tutë ka qenë Ai erdhi për t’i thënë z. Gardiner se ai e kishte gjetur se ku motra juaj dhe z. Wickham ishin, dhe se ai kishte parë dhe biseduar me ata të dy; Wickham në mënyrë të përsëritur, Lydia një herë. Nga ajo që mundem mbledhim, ai u largua nga Derbyshire vetëm një ditë pas vetes, dhe erdhi në qytet me zgjidhjen e gjuetisë për ta. Motivi pretendonte se ishte bindja e tij për të qenë për shkak të vetes që Pavlefshmëria e Wickham nuk ishte njohur aq mirë sa ta bënte atë e pamundur që çdo grua e re me karakter të dojë ose të besojë atij. Ai me bujari ia imponoi tërësinë krenarisë së tij të gabuar, dhe rrëfeu se ai kishte menduar më parë se ishte nën të për të hedhur e tij veprimet private të hapura për botën. Karakteri i tij ishte të fliste për të vetveten. Ai e quajti atë,

pra, detyrën e tij për të ecur përpara, dhe përpikuni të korrigjoni një të keqe që ishte sjellë nga ai vetë. Nëse ai kishte një motiv tjetër, unë jam i sigurt se ai kurrë nuk do të turpërojë atij. Ai kishte qenë disa ditë në qytet, para se të ishte në gjendje zbuloni ato; por ai kishte diçka për të drejtuar kërkimin e tij, i cili ishte më shumë sesa kishim; dhe vetëdija për këtë ishte një tjetër arsyeja për vendosmërinë e tij për të na ndjekur.

“Duket se është një zonjë, një zonjë Younge, e cila ishte ca kohë më parë guvernatorja e zonjës Darcy, dhe u shkarkua nga akuza e saj më disa arsye mosrespektimi, megjithëse ai nuk tha çfarë. Ajo pastaj mori një shtëpi të madhe në Edward-street, dhe që atëherë mirëmbahej duke lejuar banesa. Kjo znj. Younge ishte, ai e dinte, njëhej nga afër me Wickham; dhe ai shkoi tek ajo për të intelijenca e tij sapo arriti në qytet. Por ishin dy ose tre ditë para se ai të merrte prej saj atë që dëshironte. Ajo do të mos e tradhtoj besimin e saj, unë mendoj, pa ryshfet dhe korrupsion, sepse ajo me të vërtetë e dinte se ku duhej gjetur shoqja e saj. Wickham në të vërtetë kishin shkuar tek ajo në mbërritjen e tyre të parë në Londër dhe kishin ajo do të ishte në gjendje t’i priste në shtëpinë e saj mori vendbanimin e saj me të. Gjerësisht, sidoqoftë, lloji ynë miku prokuroi drejtimin e dëshiruar. Ata ishin në - rrugë. Ai pa Wickham, dhe më pas këmbënguli për të parë Lydia. Të tijat objekti i parë me të, pranoi ai, kishte qenë për ta bindur atë të heqë dorë nga gjendja e saj e tmerrshme dhe të kthehet tek ajo miqtë sa më shpejt që ata mund të mbizotëronte për të marrë atë, duke ofruar ndihmën e tij, për aq sa do të shkonte. Por ai e gjeti Lidia vendosi absolutisht të qëndronte atje ku ishte. Ajo u kujdes për asnjë nga miqtë e saj; ajo nuk donte asnjë ndihmë të tij; ajo nuk do degjoj largimin nga Wickham. Ajo ishte e sigurt që ata duhet të martoheshin disa kohë ose tjetër, dhe kjo nuk nënkuptonte shumë kur. Meqenëse të tilla ishin ndjenjat e saj, ajo vetëm mbeti, mendoi ai, për të siguruar dhe përshpejtojë një martesë, e cila, në bisedën e tij të parë me të Wickham, ai me lehtësi mësoi se nuk kishte qenë modeli i tij. Ai rrëfeu veten të detyruar të largohet nga regjimenti, për shkak të disa borxhe nderi, të cilat ishin shumë të ngutshme; dhe jo skrupuluar për të hedhur të gjitha pasojat e këqija të fluturimit të Lidias marrëzi vetëm. Ai donte të hiqte dorë nga komisioni i tij menjëherë; dhe për sa i përket situatës së tij të ardhshme, ai mund të hamendësojë shumë pak ajo Ai duhet të shkojë diku, por ai nuk e dinte se ku, dhe ai e dinte ai nuk duhet të ketë asgjë për të jetuar.

“Zoti. Darcy e pyeti pse nuk ishte martuar me motrën tënde menjëherë. Megjithëse Z. Bennet nuk ishte imagjinuar të ishte shumë i

pasur, ai do të kishte ka qenë në gjendje të bëjë diçka për të, dhe situata e tij duhet të ketë është përfituar nga martesë. Por ai gjeti, në përgjigje të kësaj pyetje, se Wickham ende mbante shpresën për më shumë duke e bërë pasurinë e tij në mënyrë efektive duke u martuar në ndonjë vend tjetër. Në rrethana të tilla, megjithatë, ai nuk kishte të ngjarë të ishte provë kundër tundimit të lehtësimit të menjëhershëm.

“Ata u takuan disa herë, sepse kishte shumë për të diskutuar. Sigurisht që Wickham dëshironte më shumë sesa mund të merrte; por në gjatësi u zvogëlua për të qenë i arsyeshëm.

“Gjithçka që zgjidhet midis tyre, hapi tjetër i Z. Darcy ishte që ta bëje xhaxhain tënd të njohur me të, dhe ai së pari thirri Rruga Gracechurch mbrëmjen para se të kthehesha në shtëpi. Por z. Gardiner nuk mund të shihej, dhe Z. Darcy gjeti, më tej hetim, se babai juaj ishte ende me të, por do të linte qytetin Mëngjesin tjetër. Ai nuk e gjykoi babanë tuaj të ishte person me të cilin mund të konsultohesh siç duhet si xhaxhai juaj, dhe për këtë arsye me lehtësi u shty për ta parë deri pas largimit të ish Ai nuk e la emrin e tij, dhe deri të nesërmen ishte dihet vetëm që një zotëri kishte thirrur biznes.

“Të Shtunën ai erdhi përsëri. Babai juaj ishte zhdukur, xhaxhai juaj në në shtëpi, dhe, siç thashë më parë, ata patën shumë bisedë së bashku.

“Ata u takuan përsëri të Dielën, dhe pastaj — edhe unë e pashë gjithashtu atë. Nuk ishte të gjithë u vendosën para të hënës: sa më shpejt që të ishte, shprehja ishte dërguar në Longbourn. Por vizitori ynë ishte shumë kokëfortë. Une dashuroj, Lizzy, se kokëfortësia është defekti i vërtetë i karakterit të tij, pas te gjithave. Ai është akuzuar për shumë gabime në kohë të ndryshme, por kjo është e vërteta. Asgjë nuk duhej bërë siç bëri ai mos e bëj vetë; megjithëse jam i sigurt (dhe nuk flas se duhet të jetë) faleminderit, prandaj mos thuaj asgjë për këtë), xhaxhai juaj do më së shumti me lehtësi e kanë zgjidhur të tërën.

“Ata luftuan së bashku për një kohë të gjatë, e cila ishte më shumë se ose zotëria ose zonja e interesuar në të merituar. Por në së fundmi xhaxhai juaj u detyrua të jepte, dhe në vend që të lejohej për të qenë në përdorim të mbesës së tij, u detyrua të duronte vetëm pasurinë kredia e mundshme e saj, e cila shkoi shumë kundër grurit; dhe unë me të vërtetë besoj se letra juaj këtë mëngjes i dha atij shumë mirë kënaqësi, sepse kërkonte një shpjegim që do ta grabiste nga pendët e tij të huazuara dhe jepi lavdërime atje ku duhej. Por, Lizzy, kjo nuk duhet të shkojë më larg se vetvetja, apo Jane shumica

“Ju e dini shumë mirë, unë mendoj, çfarë është bërë për të njerez te rinj. Borxhet e tij duhet të paguhet, besoj, në shumë në mënyrë të

konsiderueshme më shumë se një mijë paund, një mijë tjetër në përveç të saj vendosur mbi *her*, dhe komisionin e tij te blera Arsyeja pse e gjithë kjo do të bëhej vetëm nga ai, ishte e tillë siç kam dhënë më lart. Kjo ishte për shkak të tij, të tij rezervë dhe duan të marrin në konsideratë si duhet, atë të Wickham karakteri ishte keqkuptuar aq shumë, dhe si pasojë që ai kishte u prit dhe u vu re siç ishte. Ndoshta kishte një të vërtetë në këtë; megjithëse dyshoj nëse __ rezerva e tij, apo __ e askujt rezervë, mund të përgjigjet për ngjarjen. Por, përkundër të gjithave kjo bisedë e mirë, e dashura ime Lizzy, mund të jesh i sigurt plotësisht që xhaxhai juaj nuk do të ishte dorëzuar kurrë, po të mos ia kishim dhënë kredi për __ interes tjetër për çështjen.

“Kur e gjithë kjo u zgjidh, ai u kthye përsëri te miqtë e tij, të cilët ende qëndronin në Pemberley; por u mor vesh që ai duhet të jetë edhe një herë në Londër kur u bë dasma, dhe të gjitha çështjet e parave ishin atëherë të merrnin fundin e fundit.

“Besoj se tani ju kam thënë gjithçka. Shtë një lidhje që ju më thoni se do t’ju bëjë një befasi të madhe; Shpresoj te paktën nuk do t’ju lejojë asnjë pakënaqësi. Lidia erdhi tek ne; dhe Wickham kishte pranir të vazhdueshëm në shtëpi. Ai ishte saktësisht çfarë kishte qenë, kur e njoha në Hertfordshire; por do ta bëja nuk ju them se sa pak isha i kënaqur me sjelljen e saj ndërsa ajo qëndroi me ne, nëse nuk e kisha perceptuar, nga letra e Jane Të mërkurën e kaluar, se sjellja e saj për të ardhur në shtëpi ishte saktësisht e një copë me të, dhe për këtë arsye ajo që unë tani ju them mund t’ju japë jo dhimbje të freskëta. Kam biseduar me të në mënyrë të përsëritur në mënyrë serioze mënyrë, duke i përfaqësuar asaj gjithë ligësinë e asaj që kishte bërë, dhe gjithë pakënaqësinë që i kishte sjellë familjes së saj. Nëse ajo më dëgjoi, ishte me fat, sepse jam i sigurt që nuk e bëri degjo Ndonjëherë isha mjaft i provokuar, por pastaj kujtova timen të dashur Elizabeth dhe Jane, dhe për hir të tyre kishin durim me të asaj

“Zoti. Darcy ishte i përpiktë në kthimin e tij, dhe siç të njoftoi Lidia, morën pjesë në dasmë. Ai darkoi me ne të nesërmen, dhe duhej largohen nga qyteti përsëri të mërkurën ose të enjten. A do të zemërohesh shumë me mua, e dashura ime Lizzy, nëse e shfrytëzoj këtë mundësi për të thënë (atë që nuk isha kurrë aq e guximshme sa për ta thënë më parë) sa më pëlqen ai. Sjellja e tij për ne ka qenë, në çdo aspekt, aq e këndshme sa kur ishim në Derbyshire. Kuptimi dhe mendimet e tij të gjitha ju lutem mua; ai nuk dëshiron asgjë përveç pak më shumë gjallëri, dhe __se, nëse ai martohet me kujdes, gruaja e tij mund ta mësojë atë. Une e mendoi shumë dinak; - ai vështirë se e përmendi emrin tënd. Por dinakëria duket modë.

“Lutuni të më falni nëse kam qenë shumë mendjemadh, ose të pak-tën po ta bëj mos më dëno aq sa të më përjashtosh nga P. Unë kurrë nuk do të jem mjaft i lumtur derisa kam qenë në të gjithë parkun. Një phaeton i ulët, me një palë pak të këndshme ponish, do të ishte gjëja më e mirë.

“Por nuk duhet të shkruaj më. Fëmijët më kanë dashur këtë gjysmë ore.

“E juaja, shumë singërisht, “M. Kopshtari ”.

Përmbajtja e kësaj letre e hodhi Elizabetën në një përplasje shpirt-trat, në të cilët ishte e vështirë të përcaktohej nëse kënaqësia ose dhim-bja mbante pjesën më të madhe. E paqartë dhe e paqartë dyshime të cilat kishin krijuar pasiguri se çfarë mund të kishte z. Darcy kanë bërë për të përcjellë ndeshjen e motrës së saj, që ajo kishte kishin frikë të inkurajonin si një ushtrim mirësie shumë të madhe për të qenë e mund-shme, dhe në të njëjtën kohë druhet se do të jetë e drejtë, nga dhimbja të detyrimit, u vërtetuan përtej shtrirjes së tyre më të madhe e vertete! Ai i kishte ndjekur ata me qëllim për në qytet, ai kishte marrë përsipër veten e tij të gjithë problemin dhe shoqëruesin e hipotekave në një të tillë hulumtim; në të cilën lutja kishte qenë e nevojshme për një grua të cilin ai duhet të neveritet dhe të përçmojë, dhe ku u zvogëluar në të takohemi, takohemi shpesh, arsyetojmë, bindim dhe në fund japim ryshfet, njeriu të cilin ai gjithmonë dëshironte ta shmangte dhe vetë emrin e tij ishte dënim për të që të shqiptonte. Ai i kishte bërë të gjitha këto për një vajzë të cilën ai as nuk mund ta vlerësonte dhe as ta vlerësonte. Zemra e saj bëri pëshpëritje se ai e kishte bërë atë për të. Por ishte një shpresë së shpejti kontrolluar nga konsiderata të tjera, dhe ajo shpejt e ndjeu se edhe ajo kotësia ishte e pamjaftueshme, kur kërko-hej të varej nga afekcioni i tij për të — për një grua që tashmë e kishte refuzuar — siç mund ta bënte kapërceni një ndjenjë aq të natyrshme sa urrejtja ndaj marrëdhënias me Wickham. Kunati i Wickham! Çdo lloj e krenarisë duhet të revoltohet nga lidhja. Ai kishte, për të qenë i sig-urt, bërë shumë Ajo kishte turp të mendonte sa. Por ai i kishte dhënë një arsyeja për ndërhyrjen e tij, e cila nuk kërkoj ndonjë shtrirje të jashtëzakonshme të besimit. Ishte e arsyeshme që ai të ndihej se kishte qenë i gabuar; ai kishte liberalitet dhe kishte mjetet për ta ushtruar atë; dhe megjithëse ajo nuk do ta vendoste veten si kryesoren e tij nxitje, ajo mund, ndoshta, të besojë se pjesmarrja e mbetur sepse ajo mund të ndihmojë përpjekjet e tij në një çështje ku paqja e saj e mendja duhet të shqetësohet materialisht. Ishte e dhimbshme, jashtëzakonisht shumë e dhimbshme, të dish se ata ishin nën detyrime ndaj një personi i cili nuk mund të merrte kurrë kthim. Ata i detyroheshin restaurimit të Lidisë,

karakterin e saj, çdo gjë, për të. Oh! sa me zemër bëri ajo hidhërimi për çdo ndjesi të pafajshme që ajo kishte inkurajuar ndonjëherë, çdo fjalim të qetë që ajo kishte drejtuar ndonjëherë ndaj tij. Për veten e saj ajo ishte përlulur; por ajo ishte krenare për të. Krenar që në një kauzë e dhembshurisë dhe nderit, ai kishte qenë i përzier për të pasur më të mirë vetveten. Ajo lexoi përsëri lavdërimet e tezes për të dhe përsëri Vështirë se ishte e mjaftueshme; por e kënaqi atë. Ajo ishte madje e ndjeshme për ndonjë kënaqësi, edhe pse e përzier me keqardhje, për të gjetur sa me vendosmëri ishin bindur ajo dhe xhaxhai i saj se afeksioni dhe besimi ekzistonin midis z. Darcy dhe asaj.

Ajo u zgjua nga vendi i saj, dhe reflektimet e saj, nga dikush qasja; dhe para se të mund të godiste në një rrugë tjetër, ajo ishte parakaluar nga Wickham.

“Kam frikë se të ndërpres zhurmën tënde të vetmuar, motra ime e dashur?” tha ai, ndërsa u bashkua me të.

“Ju me siguri po”, u përgjigj ajo me një buzëqeshje; “Por jo ndiqni që ndërprerja duhet të jetë e padëshirueshme.”

“Do të më vinte keq vërtet, po të ishte. Ne ishim gjithmone te mire shokë; dhe tani jemi më mirë.”

“E vërtetë. A po dalin të tjerët?”

“Nuk e di. Zonja Bennet dhe Lydia po shkojnë në karrocë te Meryton. Dhe kështu, motra ime e dashur, unë gjej, nga xhaxhai ynë dhe halla, se në të vërtetë e keni parë Pemberley.”

Ajo u përgjigj në mënyrë pozitive.

“Unë pothuajse të kam zili kënaqësinë, dhe megjithatë besoj se do të ishte shumë për mua, ose përndryshe mund ta çoja në rrugën time për në Newcastle. Dhe ju e keni parë shtëpinë e shtëpisë, mendoj? E varfra Reynolds, ajo ishte gjithmonë shumë i dashur për mua. Por sigurisht që ajo nuk më përmendi timen emrin për ju.”

“Po, ajo e bëri.”

“Dhe çfarë tha ajo?”

“Se ti ishe shkuar në ushtri dhe ajo kishte frikë se mos kishte doli mirë. Në një distancë të tillë si __që i dini gjërat paraqiten çuditërisht keqinterpretuar.”

“Sigurisht”, u përgjigj ai, duke kafshuar buzët. Elizabeth shpresonte se e kishte e heshti; por ai menjëherë më vonë tha:

“Unë u befasova kur pashë Darcy në qytet muajin e kaluar. Kemi kaluar secilin të tjera disa herë. Pyes veten se çfarë mund të bëjë ai atje.”

“Mbase po përgatitej për martesën e tij me zonjushën de Bourgh”, tha Elizabeta. “Duhet të jetë diçka e veçantë, për ta çuar atje këtë

kohë të vitit. ”

“Padyshim. A e pe kur ishte në Lambton? Une mendova se e kuptova nga Gardiners që kishit. ”

“Po; ai na prezantoi me motrën e tij. ”

“Dhe a ju pëlqen ajo?”

“Shumë shumë.”

“Kam dëgjuar, me të vërtetë, që ajo është jashtëzakonisht e përmirësuar brenda këtë vit apo dy. Kur e pashë për herë të fundit, ajo nuk ishte shumë premtuese. Jam shume i lumtur qe ju pelqeu. Unë shpresoj se ajo do të dalë mirë. ”

“Unë guxoj të them se ajo do; ajo ka kaluar moshën më të vështirë. ”

“A keni shkuar në fshatin Kympton?”

“Unë nuk kujtoj se kemi bërë.”

“E përmend, sepse është e gjalla që duhet të kem kishte Një vend më i lezetshëm! - Shtëpia e shkëlqyeshme e Parsonazhit! Ajo do të më kanë përshtatur në çdo aspekt. ”

“Si duhet të të pëlqente të bësh predikime?”

“Shumë mirë. Unë duhet ta kisha konsideruar atë si pjesë të timen detyrë dhe sforcimi së shpejti nuk do të ishte asgjë. Një duhet të të mos përsëris; - por, për të qenë i sigurt, do të kishte qenë një gjë e tillë për mua! Qetësia, pensioni i një jete të tillë do të kishte iu përgjigja të gjitha ideve të mia të lumturisë! Por nuk ishte për të qenë. A keni dëgjoni ndonjëherë Darcy të përmendë rrethanën, kur ishit në Kent? ”

“Unë - kam dëgjuar nga autoriteti, të cilin mendova - si e mirë”, që ajo u la ju vetëm me kusht, dhe sipas dëshirës së mbrojtës i pranishëm. ”

“Ju keni. Po, kishte diçka në __ atë__; Unë ju thashë kështu nga e para, mund ta mbani mend ”.

“Kam dëgjuar gjithashtu, se ka qenë një kohë kur bënte predikimin jo aq i pëlqyeshëm për ju sa duket aktualisht; ai je ti në të vërtetë deklaroi rezolutën tuaj për të mos marrë kurrë urdhra, dhe se biznesi ishte kompromentuar në përputhje me rrethanat. ”

“Ju e bëtë! dhe nuk ishte tërësisht pa themel. Ti mund mbani mend atë që ju thashë në atë pikë, kur së pari kemi biseduar ajo “.

Tani ishin pothuajse te dera e shtëpisë, sepse ajo kishte ecur shpejtë për ta hequr qafe atë; dhe duke mos dashur, për hir të motrës së saj, të provokoi atë, tha vetëm ajo në përgjigje, me një buzëqeshje me humor të mirë:

“Ejani, Z. Wickham, ne jemi vëlla dhe motër, ju e dini. Mos le të grindemi për të kaluarën. Në të ardhmen, shpresoj se do të jemi

gjithnjë e një mendjeje. ”

Ajo zgjati dorën; ai e puthi atë me gallatë të dashur, megjithëse ai vështirë se dinte të shikonte dhe ata hynë në shtëpi.

Kapitulli 53

Z. Wickham ishte kaq i kënaqur me këtë bisedë se ai kurrë më nuk e shqetësoi veten, ose provokoi të dashurin e tij motra Elizabeta, duke prezantuar temën e saj; dhe ajo ishte i kënaqur kur zbuloi se ajo kishte thënë mjaft për ta mbajtur atë të qetë.

Dita e largimit të tij dhe Lydia erdhi shpejt, dhe zonja Bennet u detyrua t'i nënshtrohej një ndarjeje, e cila, pasi burri i saj me nr do të thotë të hyjnë në skemën e saj për të gjithë duke shkuar në Newcastle, kishte të ngjarë të vazhdonte të paktën një dymbëdhjetë muaj.

“Oh! e dashura ime Lidia, “thirri ajo,” kur do të takohemi përsëri?”

“O zotëri! Une nuk e di. Jo këto dy apo tre vjet, mbase ”.

“Më shkruaj shumë shpesh, i dashur im.”

“Sa më shpesh që mundem. Por ju e dini që gratë e martuara nuk kanë kurrë shumë koha për të shkruar. Motrat e mia mund t'i shkruajnë *me*. Ata do te kene asgjë tjetër për të bërë. ”

Adieu i Z. Wickham ishte shumë më i dashur se i gruas së tij. Ai buzëqeshi, dukej i bukur dhe tha shumë gjëra të bukura.

“Ai është një shok shumë i mirë”, tha Z. Bennet, sa më shpejt që të ishin jashtë shtëpisë, “si gjithmonë pashë. Ai simpers, dhe smirks, dhe bën dashuri me të gjithë ne. Unë jam jashtëzakonisht krenar për të. Unë sfidoj madje Vetë Sir William Lucas për të prodhuar një dhëndër më të vlefshëm. ”

Humbja e vajzës së saj e bëri zonjën Bennet shumë të mërzitshme për disa ditë

“Unë shpesh mendoj,” tha ajo, “se nuk ka asgjë aq të keqe sa ndarja me miqtë e dikujt. Dikush duket kaq i harruar pa to. ”

“Kjo është pasoja, zonja, e martuar me një bijë, ”tha Elizabeth. “Kjo duhet të ju bëjë më të kënaqur që katër të tjerët të jenë single. ”

“Nuk është diçka e tillë. Lidia nuk më lë sepse është e tillë e martuar, por vetëm sepse regjimenti i burrit të saj ndodh të jetë i tillë larg. Nëse kjo do të kishte qenë më afër, ajo nuk do të kishte shkuar kështu së shpejti. ”

Por gjendja shpirtërore në të cilën e hodhi këtë ngjarje ishte lehtësoi pak, dhe mendja e saj u hap përsëri në agjitacion të shpresoj, nga një artikull i lajmeve i cili më pas filloi të ishte në qarkullimi. Shërbëtori i shtëpisë në Netherfield kishte marrë urdhra për t'u përgatitur për ardhjen e zotërisë së saj, i cili po zbriste brenda një ose dy ditë, për të

xhiruar atje për disa javë. Zonja Bennet ishte krejt në fije. Ajo shikoi Jane, dhe buzëqeshi dhe u trondit koka e saj me radhë.

“Epo, mirë, dhe kështu Z. Bingley po vjen poshtë, motër”, (për Zonja Phillips së pari i solli asaj lajmin). “Epo, aq shumë më mirë Jo se më intereson, sidoqoftë. Ai nuk është asgjë për ne, ti e di, dhe jam i sigurt që nuk dua ta shoh më kurrë. Por, megjithatë, ai është shumë i mirëpritur të vijë në Netherfield, nëse i pëlqen ajo Dhe kush e di se çfarë _mund të ndodhë? Por kjo nuk është asgjë për ne. E dini motër, kemi rënë dakord shumë kohë më parë që të mos përmendim asnjë fjalë për këtë Dhe kështu, a është mjaft e sigurt se ai do të vijë? ”

“Ju mund të vareni nga ajo,” u përgjigj tjetri, “sepse zonja Nicholls ishte në Meryton natën e kaluar; Unë e pashë atë duke kaluar, dhe dola vetë me qëllim për të njohur të vërtetën e saj; dhe ajo me tha se ishte e sigurt e vërtetë. Ai zbret të enjten më së voni, shumë ka të ngjarë të mërkurën. Ajo po shkonte te kasapi, më tha, me qëllim për të porositur në disa mish të mërkurën, dhe ajo ka marrë tre çifte të rosave thjesht janë të përshtatshme për t’u vrarë “.

Mis Bennet nuk kishte qenë në gjendje të dëgjonte për ardhjen e tij pa duke ndryshuar ngjyrën. Kishte shumë muaj që kur ajo kishte përmendur të tijat emri Elizabeth; por tani, posa ishin vetem bashke, ajo tha:

“Unë pashë se më shikojë sot, Lizzy, kur tezja ime na tregoi për ato raportin e tanishëm; dhe e di që u shfaq e dëshpëruar. Por mos imagjinoni se ishte nga ndonjë shkak pa kuptim. Unë kam qenë i hutuar vetëm për moment, sepse ndjeva se duhet të shikohesha. E siguroj ti që lajmi nuk me prek as me kenaqesi dhe as dhimbje Më vjen mirë për një gjë, që ai vjen vetëm; sepse ne do të shohë më pak prej tij. Jo se kam frikë nga vetja ime, por Kam frikë nga vërejtjet e të tjerëve. ”

Elizabetha nuk dinte çfarë të bënte prej saj. Sikur të mos e kishte parë atë në Derbyshire, ajo mund ta kishte menduar atë të aftë të vinte atje pa pikëpamje tjetër përveç asaj që u pranua; por ajo ende e mendoi atë të pjesshme ndaj Jane, dhe ajo u lëkund për sa i përket probabilitet më i madh i ardhjes së tij atje *me* të mikut të tij leje, ose duke qenë mjaft i guximshëm për të ardhur pa të.

“Megjithatë është e vështirë,” mendonte ndonjëherë ajo, “që ky njeri i varfër nuk mund të vijë në një shtëpi të cilën ai e ka punësuar ligjërisht, pa duke ngritur gjithë këtë spekulim! Unë do ta lë atë me vete. ”

Përkundër asaj që motra e saj deklaroi, dhe me të vërtetë besonte të ishte ndjenjat e saj në pritje të mbërritjes së tij, Elizabeth mund perceptojnë lehtësisht se shpirtrat e saj ishin prekur prej saj. Ata ishin më e shqetësuar, më e pabarabartë, sesa i kishte parë shpesh.

Subjekti i cili ishte shpërndarë kaq ngrohtësisht midis tyre prindërit, rreth një dymbëdhjetë muaj më parë, tani u sollën përsëri përpara.

“Sapo të vijë Z. Bingley, i dashur im,” tha zonja Bennet, “Sigurisht që do ta presësh”.

“Jo, jo. Ju më detyruat ta vizitoja vitin e kaluar dhe më premtuat, nëse shkoja ta takoja, ai duhet të martohej me një nga vajzat e mia. Por ajo përfundoi në asgjë, dhe unë nuk do të dërgohem në një punë budallai përsëri”.

Gruaja e tij i përfaqësoi atij se sa absolutisht e nevojshme një e tillë vëmendja do të ishte nga të gjithë zotërinjtë fqinjë, tek ai duke u kthyer në Netherfield.

“Kjo është një etiketë që e përbuz,” tha ai. “Nëse ai dëshiron tonën shoqërinë, le ta kërkojë. Ai e di se ku jetojmë. nuk do të kaloj orët e mia në vrapim pas fqinjëve të mi çdo herë që ata ik dhe kthehu përsëri.”

“Epo, gjithçka që di është se do të jetë jashtëzakonisht e vrazhdë nëse e bëni këtë mos prisni për të. Por, megjithatë, kjo nuk do të pengojë që unë ta pyes atë të darkoj këtu, jam i vendosur. Ne duhet të kemi zonjën Long dhe Gouddings së shpejti. Kjo do të bëjë trembëdhjetë me veten tonë, kështu që atje do të jetë vetëm një dhomë në tryezë për të.”

I ngushëlluar nga kjo rezolutë, ajo ishte më e afta ta duronte atë papërfillja e burrit; megjithëse ishte shumë joshëse ta dije atë fqinjët e saj mund të shohin të gjithë z. Bingley, si pasojë e kësaj, para se ta bënë ata. Ndërsa dita e mbërritjes së tij ishte afër, -

“Unë filloj të më vjen keq që ai vjen fare,” i tha Jane asaj moter “Nuk do të ishte asgjë; Mund ta shihja me perfekte indiferencë, por mezi e duroj ta dëgjoj kështu përgjithmonë flitet për të. Nëna ime do të thotë mirë; por ajo nuk e di, askush mund ta di, sa vuaj nga ajo që thotë ajo. Lumtur do te jem, kur të mbarojë qëndrimi i tij në Netherfield!”

“Do të doja të mund të thosha diçka për t’ju ngushëlluar”, u përgjigj Elizabeta; “Por është plotësisht jashtë fuqisë sime. Ju duhet ta ndjeni atë; dhe mohohet kënaqësia e zakonshme e predikimit të durimit për një të sëmurë mua, sepse ti gjithmonë ke aq shumë”.

Z. Bingley arriti. Znj. Bennet, përmes ndihmës së shërbëtorë, të sajuar për të pasur lajmin më të hershëm të tij, se periudha e ankthit dhe shqetësimit nga ana e saj mund të jetë aq e gjatë mund. Ajo numëroi ditët që duhet të ndërhyjnë para tyre ftesa mund të dërgohet; i pashpresë për ta parë më parë. Por në mëngjesin e tretë pas mbërritjes së tij në Hertfordshire, ajo pa ai, nga dritarja e dhomës së saj të

zhveshjes, hyn në vathë dhe ngas drejt shtëpisë.

Bijat e saj u thirrën me padurim për të marrë gëzimin e saj. Jane vendosmërisht e mbajti vendin e saj në tryezë; por Elizabeth, për të kënaqur nëna e saj, shkoi në dritare - ajo shikoi, - ajo pa z. Darcy me atë dhe u ul përsëri pranë motrës së saj.

“Isshtë një zotëri me të, mamma”, tha Kitty; “Kush mundet të jetë?”

“Disa të njohur ose të tjerë, i dashur, mendoj; Jam i sigurt se po nuk e di.”

“La!” u përgjigj Kitty, “duket ashtu si dikur me te me pare. Z. Çfarë është emri i tij. Ai njeri i gjatë, krenar. ”

“Mirë hir! Z. Darcy! - dhe kështu bën, zotohem. Epo, çdo shoku i z. Bingley do të jetë gjithmonë i mirëpritur këtu, për të qenë i sigurt; por përndryshe duhet të them se e urrej vetë pamjen e tij “.

Jane e pa Elizabetën me habi dhe shqetësim. Ajo e dinte por pak nga takimi i tyre në Derbyshire, dhe prandaj u ndie për ngathtësi e cila duhet të marrë pjesë në motrën e saj, për ta parë atë pothuajse për herë të parë pasi mori letrën e tij shpjeguese. Të dyja motrat ishin mjaft të pakëndshme. Secili ndjeu për tjetrin, dhe natyrisht për veten e tyre; dhe nëna e tyre foli për të nuk e pëlqejnë z. Darcy, dhe rezoluta e saj për të qenë civile vetëm për të si shoku i Z. Bingley, pa u dëgjuar nga asnjëri prej tyre. Por Elizabeta kishte burime shqetësimi të cilat nuk mund të ishin e dyshuar nga Jane, të cilës nuk i kishte dalë kurrë guximi ta tregonte Letra e zonjës Gardiner, ose për të treguar ndryshimin e saj të ndjenjës drejt tij. Për Jane, ai mund të ishte vetëm një njeri propozimet e të cilit ajo kishte refuzuar dhe meritën e të cilit ajo e kishte nënvlerësuar; por për të vetat informacion më i gjerë, ai ishte personi të cilit i tërhiqte familja ishte borxhli për përfitimet e para, dhe kë ajo e konsideronte veten me një interes, nëse jo aq të butë, në më pak aq e arsyeshme dhe ashtu si ajo që Jane ndjeu për Bingley. Ajo habi me ardhjen e tij - me ardhjen e tij në Netherfield, në Longbourn, dhe duke e kërkuar vullnetarisht përsëri, ishte pothuajse e barabartë me atë që ajo e dinte kur ishte parë duke parë dëshminë e sjelljes së tij të ndryshuar në Derbyshire.

Ngjyra e cila ishte dëbuar nga fytyra e saj, u kthye për gjysmën një minutë me një shkëlqim shtesë dhe një buzëqeshje kënaqësie të shtuar shkëlqim në sytë e saj, ndërsa mendonte për atë hapësirë kohe që afekcioni dhe dëshirat e tij duhet të jenë akoma të palëkundura. Por ajo do ta bënte mos jini të sigurt

“Më lejoni të shoh së pari se si sillet ai,” tha ajo; “Atëherë do të jetë mjaft herët për pritje. ”

Ajo rrinte me vëmendje në punë, duke u përpjekur të ishte e përbërë, dhe pa të duke guxuar të ngrinte lart sytë, derisa kureshtja e shqetësuar t'i çonte në fytyrën e motrës së saj ndërsa shërbëtori po i afrohej dera Jane dukej pak më e zbehtë se zakonisht, por më e qetë se Elizabeth e kishte pritur. Në shfaqjen e zotërinjve, ngjyra e saj rritur; megjithatë ajo i priti ato me lehtësi të tolerueshme, dhe me një rregullsi e sjelljes në mënyrë të barabartë e lirë nga çdo simptomë e inat ose ndonjë ankesë e panevojshme.

Elizabeth tha sa më pak ose siç lejonte civilizimi, dhe u ul përsëri në punën e saj, me një padurim që nuk e bëri shpesh komandojnë. Ajo kishte hedhur vetëm një shikim te Darcy. Ai dukej serioze, si zakonisht; dhe, mendoi ajo, më shumë siç kishte qenë ai dikur shikonte në Hertfordshire, sesa siç e kishte parë Pemberley. Por, mbase ai nuk mund të ishte në praninë e nënës së saj çfarë ishte ai para xhaxhait dhe tezes së saj. Ishte e dhimbshme, por jo një hamendje e pamundur.

Bingley, ajo gjithashtu kishte parë për një çast, dhe në atë të shkurtër periudha e pa atë të dukej i kënaqur dhe i zënë ngushtë. Ai ishte marrë nga zonja Bennet me një shkallë civilizimi që e bëri atë dy vajza turpërohen, sidomos kur kontrastohen me të ftohtin dhe mirësjellje ceremoniale e perdes së saj dhe adresimit të tij shoku

Elizabeth, veçanërisht, i cili e dinte që nëna e saj i detyrohej e fundit ruajtja e vajzës së saj të preferuar nga turp i pariparueshëm, u lëndua dhe u shqetësua deri në një më të dhimbshmin shkalla nga një dallim i zbatuar kaq keq.

Darcy, pasi e pyeti atë se si bënë Z. dhe Znj. Gardiner, a tha pyetja të cilën ajo nuk mundi t'i përgjigjej pa hutim vështirë se asgjë. Ai nuk ishte ulur nga ajo; mbase kjo ishte arsyeja e heshtjes së tij; por nuk kishte qenë kështu në Derbyshire. Atje ai kishte biseduar me miqtë e saj, kur nuk mundte për vete. Por tani kaluan disa minuta pa sjellë zhurmën e tij zëri; dhe kur herë pas here, të paaftë për t'i rezistuar impulsit të kuriozitet, ajo ngriti sytë në fytyrën e tij, ajo si shpesh gjetur atë duke parë Jane si në veten e saj, dhe shpesh mbi asnjë objekt por toka. Më shumë mendim dhe më pak ankth për të kënaqur, sesa kur u takuan për herë të fundit, u shprehën qartë. Ajo ishte e zhgënjyer dhe e zemëruar me veten për të qenë e tillë.

“A mund të pres që të jetë ndryshe!” tha ajo. “Megjithatë pse e bëri eja?”

Ajo nuk ishte me humor për bisedë me askënd përveç vetes; dhe me të ajo mezi kishte guxim të fliste.

Ajo pyeti motrën e tij, por nuk mund të bënte më.

“Ashtë një kohë e gjatë, Z. Bingley, që kur u larguat”, tha znj.

Bennet.

Ai me gatishmëri ra dakord për të.

“Fillova të kisha frikë se nuk do të kthehesh më kurrë. Njerëzit *tha* thashe qe donit ta linit vendin krejtësisht tek Michaelmas; por, megjithatë, shpresoj se nuk është e vërtetë. Shumë ndryshime kanë bërë ndodhi në lagje, pasi që u largove. Mis Lucas është martuar dhe vendosur. Dhe një nga vajzat e mia. Unë mendoj ju kanë dëgjuar për të; me të vërtetë, ju duhet ta keni parë atë në gazeta. Ajo ishte në Times dhe Courier, e di; megjithëse nuk u vu në siç duhet të jetë. Thuhej vetëm, ‘Kohët e fundit, George Wickham, Esk zonjës Lydia Bennet, ‘pa thënë ndonjë rrokje të babait të saj, ose të vendit ku jetonte, apo të ndonjë gjëje tjetër. Ishte vizatimi i vëllait tim Gardiner gjithashtu, dhe unë pyes veten se si erdhi ai bëj një biznes kaq të vështirë. A keni parë atë?”

Bingley u përgjigj se ai e bëri, dhe bëri urimet e tij. Elizabeta nuk guxoi të ngrinte sytë. Si dukej Z. Darcy, prandaj, ajo nuk mund të tregonte.

“Thingshtë një gjë e lezetshme, të jesh i sigurt, të kesh një vajzë mirë e martuar”, vazhdoi e ëma, “por në të njëjtën kohë, z. Bingley, është shumë e vështirë ta marr atë një mënyrë të tillë nga unë. Ata janë zbritur në Newcastle, një vend krejt në veri duket, dhe atje ata do të qëndrojnë Unë nuk e di se sa kohë. Të tijat regjimenti është atje; sepse supozoj se keni dëgjuar për largimin e tij — shshire, dhe e tij duke shkuar në rregull. Falenderim Parajsë! ai ka __ disa __ miq, megjithëse mbase jo aq shumë sa ai meriton “.

Elizabeth, i cili e dinte që kjo duhej rrafshuar me Z. Darcy, ishte në të tillë mjerimi i turpit, se ajo mezi mbante vendin e saj. Ajo vizatoi nga ajo, megjithatë, sforcimi i të folurit, i cili asgjë tjetër kishte bërë në mënyrë efektive më parë; dhe ajo e pyeti Bingley nëse ai ishte ka për qëllim të bëjë ndonjë qëndrim në vend aktualisht. Disa javë, ai besohet

“Kur të keni vrarë të gjithë zogjtë tuaj, Z. Bingley”, tha ajo nënë, “Të lutem do të vish këtu dhe do të gjuaj sa më shumë ju lutem në feudalën e Z. Bennet. Jam i sigurt që ai do të jetë jashtëzakonisht i lumtur për t’ju detyruar dhe do të shpëtojë të gjithë të mirët nga covies për ju.”

Mjerimi i Elizabetës u rrit, aq i panevojshëm, kaq i zellshëm vëmendje! Kishte të njëjtën perspektivë të drejtë për të dalë aktualisht si kishte i bëri lajka një vit më parë, çdo gjë, ajo u bind, do ta bënte po nxitoni në të njëjtin përfundim të bezdisshëm. Në atë çast, ajo ndjeu se vitet e lumturisë nuk mund ta bënin Jane ose veten ndreqet për momentet e një konfuzioni kaq të dhimbshëm.

“Dëshira e parë e zemrës sime,” tha ajo me vete, “nuk është kurrë më të jem në shoqëri me secilin prej tyre. Shoqëria e tyre mund të përballojë nr kënaqësi që do të shlyejë një mjerim të tillë si kjo! Me ler kurrë mos e shikoni as njërën as tjetrën përsëri! ”

Megjithatë mjerimi, për të cilin vitet e lumturisë do të ofronin nr dëshmipërblim, marrë shpejt më pas lehtësim material, nga duke vëzhguar se sa bukuria e motrës së saj rindezi admirimi i ish te dashurit te saj. Kur hyri për herë të parë, ai e bëri i foli asaj por pak; por çdo pesë minuta dukej se ishin duke i dhënë asaj më shumë vëmendjen e tij. Ai e gjeti atë aq të bukur sa ajo kishte qenë vitin e kaluar; si me natyrë të mirë, dhe si i paprekur, megjithëse jo krejt solemne. Jane ishte në ankth se nuk do të duhej asnjë ndryshim të perceptohet fare në të dhe u bind me të vërtetë se ajo foli sa me shume. Por mendja e saj ishte aq e angazhuar, saqë ajo nuk e dinte gjithmonë kur ishte e heshtur.

Kur zotërinjtë u ngritën për të shkuar larg, zonja Bennet ishte i vëmendshëm qytetërimi i saj synonte dhe ata ishin të ftuar dhe të fejuar për të darkuar në Longbourn pas disa ditësh.

“Ju jeni mjaft një vizitë në borxhin tim, Z. Bingley,” shtoi ajo, “për kur shkua në qytet dimrin e kaluar, ju premtuat të merrni një familje darkë me ne, posa të ktheheshit. Unë nuk kam harruar, ti Shiko; dhe ju siguroj, u zhgënjeva shumë që keni bërë mos u kthe dhe mbaje fejesën tënde. ”

Bingley e pa pak budallallëk këtë reflektim dhe tha diçka e shqetësimit të tij për të qenë parandaluar nga biznesi. Ata më pas u larguan.

Znj. Bennet ishte e prirur me forcë t’u kërkonte atyre të qëndronin dhe darkoj atje atë ditë; por, megjithëse ajo gjithmonë mbante një shumë të mirë tryezë, ajo nuk mendonte se mund të ishin më pak se dy kurse mjaft e mirë për një burrë mbi të cilin ajo kishte modele kaq të shqetësuar, ose kënaq kënaqësinë dhe krenarinë e atij që kishte dhjetë mijë a viti

Kapitulli 54

Sapo ata ishin zhdukur, Elizabeta doli për ta rimarrë atë shpirtrat; ose me fjalë të tjera, për të banuar pa ndërprerje në ato lëndë që duhet t’i vdesin më shumë. Sjellja e Z. Darcy e habiti dhe e shqetësoi.

“Pse, nëse ai erdhi vetëm për të heshtur, varr dhe indiferent”, tha ajo, “a erdhi ai fare?”

Ajo nuk mund ta zgjidhte atë në asnjë mënyrë që i jepte kënaqësi.

“Ai mund të jetë akoma i dashur, akoma i këndshëm, për xhaxhain dhe tezen time, kur ishte në qytet; dhe pse jo per mua? Nëse ai ka frikë nga unë, pse të vijë ketu Nëse ai nuk kujdeset më për mua, pse hesht?

Ngacmim, ngacmim o burrë! Nuk do të mendoj më për të. ”

Rezoluta e saj u mbajt për një kohë të shkurtër në mënyrë të pavullnetshme nga afrimi i motrës së saj, e cila u bashkua me të me një vështrim të gëzuar, gjë që e tregoi atë më të kënaqur me vizitorët e tyre, sesa Elizabeta.

“Tani,” tha ajo, “që kjo mbledhje e parë ka mbaruar, ndjehem krejtësisht e lehtë. Unë e njoh forcën time dhe nuk do të jem kurrë sikletosur përsëri nga ardhja e tij. Jam i kënaqur që ai darkon këtu E marte Atëherë do të shihet publikisht se, nga të dy palët, ne takohen vetëm si njohje të zakonshme dhe indiferente. ”

“Po, me të vërtetë shumë indiferente”, tha Elizabeth, duke qeshur. “Oh, Jane, kujdesu. ”

“E dashura ime Lizzy, nuk mund të më mendosh aq e dobët sa të jesh në rrezik tani? ”

“Unë mendoj se ju jeni në rrezik shumë të madh për ta bërë atë aq shumë brenda dua me ty si kurrë më parë. ”

Ata nuk i panë zotërinjtë përsëri deri të martën; dhe znj. Në ndërkohë, Bennet po u linte vendin të gjithë të lumturve skemat, të cilat humori i mirë dhe mirësjellja e zakonshme e Bingley, në një vizitë gjysmë ore, ishte ringjallur.

Të martën ishte një parti e madhe e mbledhur në Longbourn; dhe të dy që priteshin me më shumë ankth, për meritat e tyre përpikmëri si sportistë, ishin në kohë shumë të mirë. Kur ata e riparuar në dhomën e ngrënies, Elizabeta pa padurim për të parë nëse Bingley do të zinte vendin, i cili, në të gjitha të mëparshmit e tyre partitë, i kishin përkitur atij, nga motra e saj. Nëna e saj e matur, pushtuar nga të njëjtat ide, ndaloni ta ftoni atë të ulet pranë vetveten. Kur hyri në dhomë, ai sikur hezitoi; por Jane ndodhi që të dukej e rrumbullakët dhe ndodhi të buzëqeshte: u vendos. Ai e vendosi veten nga ajo.

Elizabeta, me një ndjesi triumfuese, shikoi drejt tij shoku Ai e mbajti atë me indiferencë fisnike, dhe ajo do të kishte imagjinuar se Bingley kishte marrë sanksionin e tij për të qenë i lumtur, kishte ajo nuk i pa sytë e tij gjithashtu u kthye drejt Z. Darcy, me një shprehje e alarmit gjysmë të qeshur.

Sjellja e tij ndaj motrës së saj ishte e tillë, gjatë kohës së darkës, si tregoi një admirim të saj, i cili, megjithëse më i ruajtur se më parë, e bindi Elizabetën, që nëse lihej plotësisht për vete, Lumturia e Jane dhe e tij do të sigurohej shpejt. Megjithëse ajo nuk guxoi të varej nga pasoja, ajo ende e mori kënaqësi nga vëzhgimi i sjelljes së tij. Ajo i dha asaj të gjitha animacion me të cilin shpirtrat e saj mund të mburren; sepse ajo ishte në nr humor i gëzuar. Z. Darcy ishte pothuajse po aq

larg saj sa edhe ai tabela mund t'i ndajë ato. Ai ishte në njërën anë të nënës së saj. Ajo e dinte se sa pak një situatë e tillë do t'i jepte kënaqësi ose ose bëni që të duket si avantazh. Ajo nuk ishte aq afër sa dëgjoni ndonjë nga ligjërimet e tyre, por ajo mund të shihte se si rrallëherë ata folën me njëri-tjetrin dhe sa zyrtar dhe i ftohtë ishte mënyra e tyre sa herë që ata e bënë. Mosmirënjohja e nënës së saj, e bëri kuptimin e çfarë i detyroheshin atij më të dhimbshëm për mendjen e Elizabetës; dhe ajo ndonjëherë, do të kisha dhënë ndonjë gjë për të qenë i privilegjuar t'i tregojta se mirësia e tij nuk ishte as e panjohur dhe as e pandjeshme nga e tërë familja.

Ajo shpresonte që mbrëmja të jepte ndonjë mundësi i afrimit të tyre; që e gjithë vizita nuk do të bënte kalojnë pa u mundësuar atyre të hyjnë në diçka më shumë bisedë sesa përshëndetja e thjeshtë ceremoniale që merr pjesë në të hyrja E shqetësuar dhe e shqetësuar, periudha e cila kaloi në salla e vizatimeve, para se të vinin zotërinjtë, ishte e lodhshme dhe e shurdhër në një shkallë që pothuajse e bëri atë jo civile. Ajo mezi priste hyrja e tyre si pika në të cilën të gjitha shanset e saj për kënaqësi sepse mbrëmja duhet të varet.

“Nëse ai nuk vjen tek unë, atëherë”, tha ajo, “unë do t'i jap përgjithmonë.”

Zotërinjtë erdhën; dhe ajo mendoi se ai dukej sikur do të kishte iu përgjigj shpresave të saj; por, mjerisht! zonjat ishin mbushur me njerëz rreth e rrotull tryezë, ku zonjusha Bennet po bënte çaj, dhe Elizabeta derdhi nga kafeja, në një konfederatë kaq të ngushtë sa nuk kishte një vakant i vetëm pranë saj i cili do të pranonte një karrige. Dhe në zotërinjve po afrohen, njëra nga vajzat u afrua pranë saj se kurrë, dhe tha, me një pëshpëritje:

“Burrat nuk do të vijnë të na ndajnë, unë jam i vendosur. Ne nuk duam asnjë prej tyre; po ne?”

Darcy ishte larguar për në një pjesë tjetër të dhomës. Ajo e ndoqi ai me syte e saj, i kishte zili te gjithë me te cilet fliste, mezi kishte durim të mjaftueshëm për të ndihmuar këdo në kafe; dhe pastaj u tërbua kundër vetvetes për kaq budalla!

“Një njeri që dikur është refuzuar! Si mund të jem ndonjëherë budalla mjafton të presësh një ripërtëritje të dashurisë së tij? A ka një ndër ata seksi, i cili nuk do të protestonte kundër një dobësie të tillë si sekondë propozim për të njëjtën grua? Nuk ka asnjë indinjatë kaq të neveritshëm për të ndjenjat e tyre!”

Ajo u ringjall pak, megjithatë, nga sjellja e tij vetë filxhani i kafesë; dhe ajo e shfrytëzoi rastin për të thënë:

“A është motra juaj në Pemberley akoma?”

“Po, ajo do të qëndrojë atje deri në Krishtlindje.”

“Dhe krejt vetëm? A e kanë lënë të gjithë miqtë e saj? ”

“Zonja Annesley është me të. Të tjerët kanë shkuar Scarborough, këto tre javë. ”

Ajo nuk mund të mendonte asgjë më shumë për të thënë; por nëse ai dëshironte të bisedojë me të, ai mund të ketë sukses më të mirë. Ai qëndroi pranë saj, megjithatë, për disa minuta, në heshtje; dhe, më në fund, tek të rinjtë pëshpëritja e zonjës përsëri me Elizabetën, ai u largua.

Kur gjërat e çajit hiqeshin dhe tabelat e kartave vendoseshin, zonjat u ngritën të gjitha dhe Elizabeta shpresonte që së shpejti të bashkohej prej tij, kur të gjitha pikëpamjet e saj u përmbysën duke parë atë të binte a viktimë e grabitjes së nënës së saj për lojtarët e bilbilit, dhe në disa momente pasi ishin ulur me pjesën tjetër të partisë. Ajo tani humbi çdo pritje kënaqësie. Ata ishin të mbyllur për në mbrëmje në tavolina të ndryshme, dhe ajo nuk kishte asgjë për të shpresuar, por atë të tijat sytë shpesh ktheheshin drejt anës së saj të dhomës, sa për bëjeni atë të luajë pa sukses si ajo.

Znj. Bennet kishte krijuar që t'i mbajë dy zotërinjtë Netherfield darkë; por karroca e tyre ishte porositur pa fat para ndonjë prej tyre të tjerët, dhe ajo nuk kishte asnjë mundësi t'i ndalonte.

“Epo vajza”, tha ajo, posa të liheshin në vetvete, “Çfarë të thotë ti ditën? Unë mendoj se çdo gjë ka kaluar rrallë mirë, ju siguroj. Darka ishte e veshur aq mirë sa ndonjë kam parë ndonjëherë. Mish dreri u pjek në një kthesë - dhe të gjithë thanë se ata kurrë nuk panë një copë toke kaq të majme. Supa ishte pesëdhjetë herë më mirë sesa ajo që kishim në javën e kaluar të Lucasës; madje edhe z. Darcy pranoi, se thëllëqet ishin jashtëzakonisht mirë bërë; dhe unë supozoj se ai ka të paktën dy ose tre kuzhinierë francezë. Dhe, e dashura ime Jane, kurrë nuk të kam parë të dukesh me një bukuri më të madhe. Znj. Edhe Long tha kështu, sepse e pyeta nëse nuk e bëre. Dhe ç'farë mendon se tha ajo përveç kësaj? 'Ah! Zonja Bennet, do të kemi më në fund atë në Netherfield. ' Ajo bëri vërtet. Unë mendoj se zonja Long është një krijesë aq e mirë sa ka jetuar ndonjëherë - dhe mbesat e saj janë shumë vajza mjaft të sjellshme, dhe aspak të bukura: më pëlqejnë në mënyrë të jashtëzakonshme. ”

Zonja Bennet, me pak fjalë, ishte në humor shumë të mirë; ajo kishte parë mjaftueshëm nga sjellja e Bingley ndaj Jane, për tu bindur se ajo do ta merrte më në fund; dhe pritjet e saj të përparësisë ndaj saj familja, kur ishte me një humor të lumtur, ishte shumë larg arsyes, sa ajo ishte mjaft e zhgënjyer që nuk e pa atë tjetër tjetër ditë, për të

bërë propozimet e tij.

“Ka qenë një ditë shumë e pëlqyeshme”, tha zonjusha Bennet Elizabeta. “Festa dukej aq mirë e përzgjedhur, aq e përshtatshme me tjetrin. Shpresoj që shpesh të takohemi përsëri. ”

Elizabeta buzëqeshi.

“Lizzy, nuk duhet ta bësh atë. Ju nuk duhet të dyshoni mua. Mor-tifikon une Ju siguroj se tani kam mësuar të shijoj bisedën e tij si një i ri i pëlqyeshëm dhe i arsyeshëm, pa pasur ndonjë dëshirë përtej tij. Unë jam krejtësisht i kënaqur, nga ajo sjellje e tij tani janë, se ai kurrë nuk kishte ndonjë model për të tërhequr dashurinë time. Eshte vetëm se ai është i bekuar me ëmbëlsi më të madhe të adresës, dhe a dëshirë më e fortë për të kënaqur në përgjithësi, se çdo njeri tjetër. ”

“Ju jeni shumë mizore”, tha motra e saj, “ju nuk do të më lejonit buzëqesh, dhe po më provokojnë çdo çast “.

“Sa e vështirë është që në disa raste të besohet!”

“Dhe sa e pamundur për të tjerët!”

“Por pse duhet të dëshironi të më bindni që ndihem më shumë se unë ta pranoj? ”

“Kjo është një pyetje që vështirë se di si t’i përgjigjem. Ne te gjithë duam të udhëzojmë, megjithëse mund të mësojmë vetëm atë që nuk vlen duke e ditur Më fal; dhe nëse vazhdoni në indiferencë, mos bëni bëje të besuarin tënd. ”

Kapitulli 55

Disa ditë pas kësaj vizite, Z. Bingley thirri përsëri, dhe vetëm. Shoku i tij e kishte lënë atë mëngjes për në Londër, por duhej kthehuni në shtëpi pas dhjetë ditësh. Ai u ul me ta mbi një orë, dhe ishte në humor jashtëzakonisht të mirë. Zonja Bennet e ftoi atë të darkojë me ta; por, me shumë shprehje shqetësimi, ai rrëfeu vetë u angazhua diku tjetër.

“Herën tjetër kur të telefononi,” tha ajo, “Unë shpresoj se do të jemi më me fat.”

Ai duhet të jetë veçanërisht i lumtur në çdo kohë, etj .; dhe nëse ajo do t’i jepte leje, do të shfrytëzonte një mundësi të hershme të duke prituri mbi ta.

“A mund të vish nesër?”

Po, ai nuk kishte asnjë fejesë për të nesërmen; edhe ajo ftesa u pranua me shkathtësi.

Ai erdhi, dhe në një kohë kaq të mirë sa zonjat nuk ishin asnjëra ata të veshur. Në vrapoi zonja Bennet në dhomën e vajzës së saj, në të fustan veshjeje, dhe me flokët gjysmë të mbaruara, duke bërëtitur:

“E dashura ime Jane, bëj me nxitim dhe nxito. Ai ka ardhur — z.

Bingley ka ardhur Ai është, me të vërtetë. Nxitoni, nxitoni. Ja, Sara, eja zonjës Bennet këtë moment dhe ndihmoheni atë me fustanin e saj. Asnjëherë ki kujdes flokët e zonjës Lizzy. ”

“Ne do të rrëzohemi sa më shpejt që të mundemi”, tha Jane; “Por guxoj të them Kitty është përcjellëse se secili prej nesh, sepse ajo u ngjit shkallëve përgjysmë një orë më parë.”

“Oh! var Kitty! çfarë ka të bëjë ajo me të? Eja bëhu i shpejtë, bëhu shpejt! Ku është brezi yt, i dashur? ”

Por kur nëna e saj ishte zhdukur, Jane nuk do të mbizotëronte më zbres pa një nga motrat e saj.

I njëjti ankth për t'i marrë ato vetë ishte i dukshëm përsëri në mbrëmje. Pas çajit, Z. Bennet u tërhoq në bibliotekë, siç ishte zakoni i tij, dhe Maria u ngjit shkallëve tek instrumenti i saj. Dy pengesat e pesë të larguarve në këtë mënyrë, zonja Bennet u ul duke kërkuar dhe duke shkelur syrin nga Elizabeta dhe Catherine për një kohë të konsiderueshme, pa u bërë asnjë përshtypje. Elizabeta nuk do ta bënte vëzhgoheni atë; dhe kur më në fund bëri Kitty, ajo shumë pafajësisht tha: “Cila është çështja mamma? Çfarë vazhdon të më shkelësh syrin për? Çfarë duhet të bëj? ”

“Asgjë fëmijë, asgjë. Unë nuk të kam bërë sy. ” Ajo pastaj u ul akoma pesë minuta më gjatë; por në pamundësi për të humbur një çmim kaq të çmuar rast, ajo papritmas u ngrit dhe duke i thënë Kitty, “Eja këtu, dashuria ime, dua të flas me ty, ”e nxori nga dhoma. Jane menjëherë i hodhi një vështrim Elizabetës, në të cilën fliste shqetësimi i saj paramendim i tillë dhe përgjërimi i saj që ajo të mos dorëzohej tek ajo Në pak minuta, zonja Bennet hapi gjysmën e derës dhe thirri:

“Lizzy, e dashura ime, unë dua të flas me ty.”

Elizabeta u detyrua të shkonte.

“Ne gjithashtu mund t'i lëmë ata vetë, ju e dini;” tha ajo nënë, posa ishte në sallë. “Kitty dhe unë po ngjitemi shkallët për t'u ulur në dhomën time të zhveshjes. ”

Elizabeth nuk bëri asnjë përpjekje për të arsyetuar me nënën e saj, por qëndroi në heshtje në sallë, derisa ajo dhe Kitty ishin larg syve, atëherë u kthye në sallën e vizatimeve.

Skemat e zonjës Bennet për këtë ditë ishin joefektive. Bingley ishte çdo gjë që ishte simpatike, përveç dashnorit të saj të deklaruar vajza Lehtësia dhe gëzimi i tij e bënë atë më të pëlqyeshmin përveç ahengut të tyre në mbrëmje; dhe ai lindi me të gjykuarit keq zyrtarizmi i nënës, dhe dëgjoi të gjitha vërejtjet e saj pa kuptim me një tolerancë dhe komandë e fytyrës veçanërisht mirënjohëse për të Vajza.

Mezi i duhej një ftesë për të qëndruar darkë; dhe para tij u largua,

një fejesë u formua, kryesisht përmes tij dhe Mjetet e zonjës Bennet, për ardhjen e tij mëngjesin tjetër për të qëlluar burri i saj.

Pas kësaj dite, Jane nuk tha më për indiferencën e saj. Asnjë fjalë kaloi midis motrave në lidhje me Bingley; por Elizabeta shkoi në shtrat në besimin e lumtur se të gjithë duhet të përfundojnë shpejt, nëse Z. Darcy nuk kthehet brenda kohës së caktuar. Seriozisht, megjithatë, ajo u ndje e bindur në mënyrë tolerante se e gjithë kjo duhet të kishte ndodhi me pajtimin e atij zoterise.

Bingley ishte i përpiktë në emërimin e tij; dhe ai dhe z. Bennet e kaluan mëngjesin së bashku, siç ishte rënë dakord. Kjo e fundit ishte shumë më e pëlqyeshme se sa priste shoqëruesi i tij. Atje ishte asgjë me supozim apo marrëzi në Bingley që mund të provokojë të tijat përqesh, ose neveri atë në heshtje; dhe ai ishte me shume komunikues, dhe më pak i çuditshëm, sesa tjetri kishte parë ndonjëherë atij. Bingley natyrisht u kthye me të në darkë; dhe në mbrëmje shpikja e zonjës Bennet ishte përsëri në punë për t'i marrë të gjitha trupi larg tij dhe vajzës së saj. Elizabeta, e cila kishte një letër për të shkruar, së shpejti hyri në dhomën e mëngjesit për atë qëllim pas çajit; pasi të tjerët do të ulerin në letra, ajo nuk mund të dëshirohej të kundërshtonte skemat e nënës së saj.

Por kur u kthye në sallën e vizatimeve, kur letra e saj ishte mbaroi, ajo pa, për habinë e saj të pafund, kishte arsye për të frikë se nëna e saj kishte qenë shumë zgjuar për të. Në hapje derën, ajo e perceptoi motrën e saj dhe Bingley që qëndronin së bashku mbi vatër, sikur të ishte marrë me biseda të zellshme; dhe kishte kjo çoi në asnjë dyshim, fytyrat e të dyve, pasi ato me ngut u kthye dhe u largua nga njëri-tjetri, do ta thosha të gjitha _Situata e tyre ishte mjaft e vështirë; por *her* mendoi ajo ishte akoma më keq. Asnjë rrokje nuk u shqiptua nga asnjëri; dhe Elizabeth ishte në pikën e largimit përsëri, kur Bingley, i cili si dhe tjetri ishte ulur, papritur u ngrit dhe duke pëshpëritur disa fjalë motrës së saj, doli nga dhoma.

Jane nuk mund të kishte rezerva nga Elizabeta, ku ka besim do të jepte kënaqësi; dhe menjëherë duke e përqafuar, pranuar, me emocionin më të gjallë, se ajo ishte krijesa më e lumtur në të Bota.

“Tis shumë!” ajo shtoi, “shumë larg. Nuk e meritoj ajo Oh! pse nuk janë të gjithë aq të lumtur? ”

Urimet e Elizabetës u dhanë me një sinqeritet, a ngrohtësi, një kënaqësi, të cilën fjalët mund ta shprehnin dobët. Çdo fjalja e mirësisë ishte një burim i freskët lumturie për Jane. Por ajo nuk do ta lejonte veten të qëndronte me motrën e saj, ose të thoshte gjysmën që mbeti për t'u thënë për të tashmen.

“Unë duhet të shkoj menjëherë tek nëna ime;” ajo qau. “Unë nuk do të vazhdoja çdo gjë e vogël llogarie me përkujdesjen e saj të dashur; ose lejojeni atë ta dëgjoj nga dikush përveç vetes. Ai ka shkuar tek babai im tashmë Oh! Lizzy, të di se ajo që duhet të tregoj do të japë kënaqësi e tillë për të gjithë familjen time të dashur! si do duroj kaq shumë lumturi!”

Ajo pastaj u largua me shpejtësi tek nëna e saj, e cila ishte ndarë me dashje festa e kartës dhe ishte ulur nëpër shkallë me Kitty.

Elizabeth, e cila u la nga vetvetja, tani buzëqeshi me shpejtësi dhe lehtësinë me të cilën u zgjidh përfundimisht një çështje, që kishte dhënë ata kaq shumë muaj të mëparshëm të pezullimit dhe shqetësimit.

“Dhe kjo,” tha ajo, “është fundi i gjithë shqetësimit të shokut të tij mbikëqyrje! e gjithë gënjeshtërs dhe montimit të motrës së tij! fundi më i lumtur, më i mençur, më i arsyeshëm!”

Në pak minuta asaj iu bashkua Bingley, konferenca e të cilit me babai i saj kishte qenë i shkurtër dhe për qëllimin.

“Ku është motra jote?” tha ai me ngut, ndërsa hapi derën.

“Me nënën time lart shkallëve. Ajo do të jetë poshtë në një moment, unë guxoj thuaj.”

Pastaj ai e mbylli derën dhe, duke iu afruar asaj, pretendoi të mirën dëshirat dhe dashurinë e një motre. Elizabeth singërisht dhe me zemër shprehu kënaqësinë e saj në perspektivën e marrëdhënies së tyre. Ata shtrënguan duart me shumë përzemërsi; dhe pastaj, derisa erdhi motra e saj poshtë, ajo duhej të dëgjonte të gjitha ato që kishte për të thënë të tijat lumtura dhe përsosmëritë e Jane; dhe përkundër qenies së tij a e dashura, Elizabeth me të vërtetë besoi të gjitha pritjet e tij për lumturi të themelohen në mënyrë racionale, sepse ato kishin për bazë mirëkuptim i shkëlqyeshëm dhe gjendje e shkëlqyer e Jane, dhe një ngjashmëri e përgjithshme e ndjenjës dhe shijes midis saj dhe vetveten.

Ishte një mbrëmje pa ndonjë kënaqësi të përbashkët për të gjithë; të kënaqësia e mendjes së zonjës Bennet i dha një shkëlqim kaq të ëmbël animacion në fytyrën e saj, pasi e bëri atë të duket më e bukur se kurrë. Kitty u thjeshtësua dhe buzëqeshi, dhe shpresonte se radha e saj do të vinte së shpejti. Zonja Bennet nuk mund të jepte pëlqimin e saj ose të fliste miratimin e saj në terma mjaft të ngrohtë për të kënaqur ndjenjat e saj, megjithëse fliste tek Bingley për asgjë tjetër për gjysmë ore; dhe kur Z. Bennet u bashkua me ta në darkë, zëri dhe mënyra e tij tregonte qartë se si me të vërtetë i lumtur që ishte.

Asnjë fjalë, megjithatë, nuk kaloi buzët e tij në aludim të saj, deri vizitori i tyre mori lejen për natën; por posa ai ishte iku, ai u kthye te e bija dhe i tha:

“Jane, të përgëzoj. Do të jesh një grua shumë e lumtur. ”

Jane shkuan tek ai menjëherë, e puthën dhe e falënderuan për të tijin mirësi

“Ju jeni një vajzë e mirë;” ai u përgjigj, “dhe unë kam shumë kënaqësi duke menduar se do të vendosesh me kaq lumturi. Unë nuk kam asnjë dyshim duke bërë shumë mirë së bashku. Humori juaj nuk është aspak ndryshe nga Secili prej jush jeni aq në përputhje, saqë asgjë nuk do të bëjë kurrë të zgjidhet më; aq e lehtë, saqë çdo shërbëtor do të të mashtrojë; dhe aq bujar, saqë gjithmonë do të tejkaloni të ardhurat tuaja. ”

“Shpresoj që jo kështu. Mosrespektimi ose mosmendimi në çështjet e parave do të ishte e pafalshme për mua. ”

“Tejkaloni të ardhurat e tyre! I dashur Z. Bennet, “bërtiti gruaja e tij,” çfarë po flet Pse, ai ka katër ose pesë mijë në vit, dhe ka shumë të ngjarë më shumë”. Pastaj duke iu drejtuar vajzës së saj, “Oh! e dashur, e dashur Jane, jam shume e lumtur! Jam i sigurt se nuk do të bëj një shkelje të syrit të gjumit gjithë naten. E dija se si do të ishte. Gjithmonë kam thënë se duhet të jetë kështu, te pakten. Isha i sigurt që nuk mund të ishte kaq e bukur për asgjë! Une mos harroni, sa më parë e pashë atë, kur ai hyri për herë të parë Hertfordshire vitin e kaluar, mendova sa e mundshme ishte që ti duhet të vijnë së bashku. Oh! ai është i riu më i bukur që është parë ndonjëherë! ”

Wickham, Lydia, ishin harruar të gjithë. Jane ishte përtej konkurrencës fëmija i saj i preferuar. Në atë moment, ajo nuk kujdesej për asnjë tjetër. Ajo motrat e vogla shumë shpejt filluan të interesoheshin me të për sende të lumturisë që ajo mund të jetë në gjendje të shpërndajë në të ardhmen.

Mary bëri petition për përdorimin e bibliotekës në Netherfield; dhe Kitty lypse shumë për disa topa atje çdo dimër.

Bingley, nga kjo kohë, ishte sigurisht një vizitor i përditshëm në Longbourn; që vijnë shpesh para mëngjesit, dhe gjithmonë duke mbetur deri pas darkës; përveç nëse kur disa barbare fqinji, i cili nuk mund të urrehej mjaftueshëm, i kishte dhënë një ftesë për darkë të cilën ai mendoi se ishte i detyruar ta pranonte.

Elizabeth kishte vetëm pak kohë për bisedë me të moter; sepse ndërsa ishte i pranishëm, Jane nuk kishte vëmendje të dhuronte mbi këdo tjetër; por ajo e pa veten mjaft të dobishme për të dy prej tyre në ato orë të ndarjes që ndonjëherë duhet të ndodhin. Në mungesë të Jane, ai gjithmonë i ishte bashkangjitur Elizabetës, për kënaqësinë e të folurit për të; dhe kur Bingley ishte zhdukur, Jane kërkonte vazhdimisht të njëjtat mjete lehtësimi.

“Ai më ka bërë kaq të lumtur,” tha ajo, një mbrëmje, “duke më thënë se ai ishte plotësisht injorant për qenien time në qytet pranverën e kaluar! Une nuk e kishte besuar të jetë e mundur. ”

“Unë dyshoja aq shumë”, u përgjigj Elizabeta. “Por si i dha llogari për atë?”

“Me siguri ka qenë duke bërë motra e tij. Ata ishin sigurisht jo miq për njohjen e tij me mua, gjë që nuk mund të pyes veten, pasi ai mund të ketë zgjedhur shumë më me përparësi në shumë respektin Por kur e shohin, siç besoj se do ta bëjnë, se e tyre vëllai është i lumtur me mua, ata do të mësojnë të jenë të kënaqur, dhe ne do të jetë përsëri në marrëdhënie të mira; megjithëse kurrë nuk mund të jemi ata që dikur ishin me njëri-tjetrin. ”

“Ky është fjalimi më i pafalshëm,” tha Elizabeta, “që unë ndonjëherë dëgjuar ju shqiptoni. Vajzë e mbarë! Do të më shqetësoje, vërtet, të shihja ju përsëri shaka e vëmendjes së pretenduar të zonjës Bingley. ”

“A do ta besoni, Lizzy, që kur të shkonte i fundit në qytet Nëntor, ai me të vërtetë më donte, dhe asgjë, por një bindje të _mia duke qenë indiferent do ta kishte parandaluar zbritjen e tij përsëri! ”

“Ai bëri një gabim të vogël për të qenë i sigurt; por është për meritë të modestia e tij. ”

Kjo natyrshëm prezantoi një panegjirik nga Jane mbi të diferencën dhe vlerën e vogël që ai i dha për të mirën e tij cilësitë. Elizabeta ishte e kënaqur kur zbuloi se ai nuk kishte tradhtuar ndërhyrja e mikut të tij; sepse, megjithëse Jane kishte më së shumti zemër bujare dhe falëse në botë, ajo e dinte se ishte një rrethanë e cila duhet ta paragjykojë atë ndaj tij.

“Unë jam sigurisht krijesa më me fat që ka ekzistuar ndonjëherë!”

- thirri Jane. “Oh! Lizzy, pse jam kështu e vetme nga familja ime, dhe bekuar mbi të gjithë ata! Po të munda por të shihja si të lumtur! Nëse atje ishin vetëm një njeri tjetër për ty! ”

“Nëse do të më jepnit dyzet burra të tillë, unë kurrë nuk do të mund të isha kaq i lumtur si ti. Derisa të kem prirjen tuaj, mirësinë tuaj, unë kurrë nuk mundem ke lumturine tende. Jo, jo, më lër të zhvendosem për veten time; dhe, mbase, nëse kam fat shumë të mirë, mund të takohem me një tjetër z. Collins në kohë. ”

Situata e punëve në familjen Longbourn nuk mund të ishte gjatë një sekret. Znj. Bennet ishte e privilegjuar ta pëshpëriste me znj. Phillips, dhe ajo u angazhua, pa asnjë leje, të bënte njëjtë nga të gjithë fqinjët e saj në Meryton.

Bennetët u shqiptuan shpejt se ishin familja më me fat në të bota, megjithëse vetëm disa javë më parë, kur Lidia kishte parë ikin, ata ishin provuar në përgjithësi se ishin shënuar për fatkeqësi

Kapitulli 56

Një mëngjes, rreth një javë pas fejesës së Bingley me Jane ishte formuar, pasi ai dhe femrat e familjes ishin ulur së bashku në dhomën e ngrënies, vëmendja e tyre u tërhoq befas në dritare, nga tingulli i një karroce; dhe ata perceptuan a shezlong dhe katër duke ecur lart në lëndinë. Ishte shumë herët në një mëngjes për vizitorët, dhe përveç kësaj, pajisja nuk u përgjigj atë të ndonjë fqinji të tyre. Kuaft ishin postarë; dhe as karroca, as livra e shërbëtorit që i parapriu ishin të njohur për ta. Siç ishte e sigurt, megjithatë, se dikush po vinte, Bingley menjëherë mbizotëroi Miss Bennet për të shmangur mbylljen e një ndërhyrje të tillë dhe për t'u larguar me të atë në shkurre. Ata të dy u nisën dhe hamendjet e tre të tjerët vazhduan, megjithëse me pak kënaqësi, derisa u hap dera dhe hyri vizitori i tyre. Ishte Zonja Catherine de Bourgh.

Ata sigurisht që të gjithë synonin të habiteshin; por e tyre habia ishte përtej pritjes së tyre; dhe nga ana e Znj. Bennet dhe Kitty, megjithëse ishte krejtësisht e panjohur për ta, madje inferiore nga ajo që ndjeu Elizabeta.

Ajo hyri në dhomë me një ajër më shumë se zakonisht të pafajshëm, nuk bëri asnjë përgjigje tjetër për përshëndetjen e Elizabetës përveç një të vogli prirja e kokës dhe u ul pa thënë asnjë fjalë. Elizabeth ia kishte përmendur emrin e saj nënës së saj në zonjat e saj hyrja, megjithëse nuk ishte bërë asnjë kërkesë për hyrje.

Zonja Bennet, e gjithë habia, edhe pse e lajkatur duke pasur një mysafir një rëndësi kaq të lartë, e priti atë me mirësjelljen më të madhe. Pasi u ul për një moment në heshtje, ajo tha me shumë ngulm për të Elizabeta,

“Shpresoj se jeni mirë, zonjusha Bennet. Ajo zonjë, mendoj, është e jotja nënë. ”

Elizabeta u përgjigj me shumë konciz se ishte.

“Dhe __ kjo__ supozoj se është një nga motrat tuaja.”

“Po, zonjë”, tha zonja Bennet, e kënaqur të fliste me Zonjën Kate-rina. “Ajo është vajza ime më e re, por një. Më i riu im nga të gjithë është i martuar kohët e fundit, dhe i madhi im është diku për arsye, duke ecur me një të ri i cili, besoj, së shpejti do të bëhet pjesë e tij të familjes. ”

“Ju keni një park shumë të vogël këtu”, u kthye Zonja Catherine më pas një heshtje e shkurtër.

“Nuk është asgjë në krahasim me Rosings, zonja ime, guxoj të them; por Unë ju siguroj se është shumë më e madhe se e Sir William Lucas.”

“Kjo duhet të jetë një dhomë ulëse më e papërshtatshme për mbrëmjen, në verë; dritaret janë plot në perëndim.”

Zonja Bennet e siguroi atë se ata kurrë nuk u ulën atje pas darkës, dhe pastaj shtoi:

“A mund të marr guximin të pyes zonjën tuaj nëse jeni larguar Z. dhe Znj. Collins mirë.”

“Po, shumë mirë. I pashë një natë më parë.”

Elizabeth tani priste që ajo të prodhonte një letër për të nga Charlotte, pasi dukej motivi i vetëm i mundshëm për të thirrje. Por asnjë letër nuk u shfaq dhe ajo u çudit plotësisht.

Zonja Bennet, me shumë civilizim, iu lut zonjës së saj të merrte pak pije freskuese; por Zonja Catherine me shumë vendosmëri, dhe jo me shumë mirësjellje, nuk pranoi të hante asgjë; dhe pastaj, duke u ngritur, i tha Elizabetës,

“Zonjusha Bennet, dukej se kishte një lloj bukurosh pak shkretëtirën në njërën anë të lëndinës suaj. Unë do të jetë i lumtur për të marrë një kthehu në të, nëse do të më favorizosh me shoqërinë tënde.”

“Shko, e dashura ime”, bërtiti e ëma, “dhe trego zonjën e saj për” shëtitje të ndryshme. Mendoj se ajo do të jetë e kënaqur me vetmitën.”

Elizabeth iu bind dhe vrapoi në dhomën e saj për ombrellën e saj, mori pjesë në mysafirin e saj fisnik në katin e poshtëm. Ndërsa kaluan nëpër sallë, Zonja Catherine hapi dyert në sallonin e ngrënies dhe salla e vizatimeve dhe shqiptimi i tyre, pas një studimi të shkurtër, të jetë dhoma me pamje të mirë, eci përpara.

Karroca e saj mbeti te dera dhe Elizabeta e pa që grua e pritjes ishte në të. Ata vazhduan në heshtje përgjatë shëtitje në zhavorr që çonte në policë; Elizabeth ishte e vendosur të mos bëjë asnjë përpjekje për bisedë me një grua që ishte tani më shumë sesa zakonisht i pafytyrë dhe i papranueshëm.

“Si mund ta mendoja ndonjëherë si nipin e saj?” tha ajo, ashtu si ajo vështroi në fytyrën e saj.

Sapo hynë në copë, Zonja Catherine filloi në mënyra e mëposhtme:

“Ju nuk mund të humbni asnjëherë, zonjusha Bennet, për të kup-tuar arsyen e kësaj udhëtimi im këtu. Zemra juaj, ndërgjegjja juaj, duhet ta tregojë ti pse vij.”

Elizabeta shikoi me habi të paprekur.

“Në të vërtetë, jeni gabim, zonjë. Unë nuk kam qenë aspak në gjendje jep llogari për nderin që të shoh këtu. ”

“Zonjusha Bennet”, u përgjigj zonja e saj, me një ton të zemëruar, “ju duhet të di, se unë nuk jam për tu trilluar me. Por sidoqoftë i pasinqertë _te mund te zgjedhesh te jesh, nuk do ta gjesh ashtu. Karakteri im është festuar ndonjëherë për sinqeritetin dhe sinqeritetin e saj, dhe në një shkak i një momenti të tillë si ky, unë sigurisht nuk do të largohem ajo Një raport i një natyre më alarmante më arriti dy ditë më parë. Une iu tha që jo vetëm motra juaj ishte në pikën e të qenit më së shumti e martuar në mënyrë të favorshme, por që ju, ajo Mis Elizabeth Bennet, sipas të gjitha gjasave, së shpejti do të bashkohesha me nipin tim, nipi im, z. Darcy. Megjithëse e di - duhet të jetë skandaloze gënjeshtër, megjithëse nuk do ta lëndoja aq sa të supozoja e vërteta e mundshme, unë menjëherë vendosa të nisem për këtë vend, që unë t’ju bëj të ditur ndjenjat e mia “.

“Nëse beson se është e pamundur të jesh e vërtetë”, tha Elizabeth, duke u ngjyrosur me habi dhe përbuzje, “Pyes veten se e morët telashe për të ardhur deri tani. Çfarë mund të propozojë zonja juaj ajo? ”

“Në të njëjtën kohë të insistojmë që të kemi një raport të tillë në mënyrë universale kundërshtoi. ”

“Ardhja juaj në Longbourn, për të parë mua dhe familjen time”, tha Elizabeth me qetësi, “do të jetë më tepër një konfirmim i saj; nëse, në të vërtetë, një raport i tillë është në ekzistencë “.

“Nëse! A pretendoni se jeni injorant ndaj tij? A nuk ka qenë qarkulluar me zell nga vetja juaj? A nuk e dini se të tillë një raport është përhapur jashtë vendit? ”

“Unë kurrë nuk kam dëgjuar se ishte.”

“Dhe a mund të deklaroni po ashtu, se nuk ka asnjë __ themel për të ajo? ”

“Unë nuk pretendoj të kem një barazi të barabartë me zonjën tuaj. Ju mund të bëni pyetje të cilave U nuk do të zgjedh t’u përgjigjem. ”

“Kjo nuk duhet të përballohet. Zonjusha Bennet, unë insistoj të jem i kënaqur Ai, a ka bërë nipi im një ofertë martese? ”

“Zonja juaj e ka deklaruar të pamundur.”

“Duhet të jetë kështu; duhet të jetë kështu, ndërsa ai ruan përdorimin e arsytë e tij. Por artet dhe tërheqjet tuaja mund të jenë, në një moment dashuri, e kanë bërë atë të harrojë atë që i detyrohet vetes dhe ndaj e gjithë familja e tij. Ju mund ta keni tërhequr atë brenda. ”

“Nëse e kam, do të jem personi i fundit që do ta rrëfej atë.”

“Zonjusha Bennet, a e dini kush jam unë? Unë nuk jam mësuar gjuhë e tillë si kjo. Unë jam pothuajse relacioni më i afërt që ai ka

botën, dhe kam të drejtë të di të gjitha shqetësimet e tij më të dashura.
”

“Por ju nuk keni të drejtë të njihni - imin; - dhe as një sjellje e tillë si kjo, më nxit ndonjëherë të jem e qartë. ”

“Më lejon të kuptohem drejt. Kjo ndeshje, për të cilën keni prezumimi për të aspiruar, nuk mund të ndodhë kurrë. Jo, asnjëherë. Z. Darcy është fejuar me __ bijën time. Tani çfarë ke për të thënë? ”

“Vetëm kjo; se nëse është kështu, nuk mund të kesh asnjë arsye për të supozuar ai do të më bëjë një ofertë. ”

Zonja Catherine hezitoi për një moment dhe më pas u përgjigj:

“Fejesa mes tyre është e një lloji të veçantë. Nga e tyre foshnjëri, ato kanë qenë të destinuara për njëri-tjetrin. Ishte dëshira e preferuar e nënës së tij, si dhe e saj. Ndërsa në djepët e tyre, ne planifikuam bashkimin: dhe tani, në momentin kur dëshirat e të dy motrave do të përmbusheshin martesë, për tu parandaluar nga një grua e re me lindje inferiore, e nuk ka rëndësi në botë, dhe tërësisht e palidhur për familjen! Bëj nuk i kushtoni vëmendje dëshirave të miqve të tij? Për heshtjen e tij fejesa me zonjushen de Bourgh? A jeni i humbur për çdo ndjenjë të rregullsisë dhe delikatesës? A nuk më keni dëgjuar ta them atë nga e tija Orët e hershme ai ishte i destinuar për kushëririn e tij? ”

“Po, dhe e kisha dëgjuar më parë. Por çfarë është ajo për mua? Nëse atje nuk ka asnjë kundërshtim tjetër për martesën time me nipin tënd, unë do sigurisht që nuk do të mbahen prej tij duke e ditur se nëna dhe halla e tij uroi që të martohej me zonjën de Bourgh. Të dy bëtë sa më shumë mundet në planifikimin e martesës. Përfundimi i tij varej nga të tjerët. Nëse Z. Darcy nuk është as me nder as me prirje i kufizuar në kushëririn e tij, pse nuk duhet të bëjë një zgjedhje tjetër? Dhe nëse unë jam ajo zgjedhje, pse nuk mund ta pranoj atë? ”

“Sepse nderi, dekori, maturia, jo, interesi, e ndalojnë atë. Po, zonjusha Bennet, interes; sepse mos prisni të vëreheni nga familjen ose miqtë e tij, nëse veproni me dëshirë kundër prirjet e të gjithëve. Ju do të censuroheni, do të lehtësoheni, dhe i përbuzur, nga të gjithë të lidhur me të. Aleanca juaj do të jetë një turp; emri juaj nuk do të përmendet kurrë nga askush prej nesh “.

“Këto janë fatkeqësi të rënda”, u përgjigj Elizabeta. “Por gruaja i Z. Darcy duhet të ketë burime kaq të jashtëzakonshme lumturie domosdoshmërisht e lidhur me situatën e saj, se ajo mund të, mbi në tërësi, nuk kanë asnjë arsye për të spërkatur. ”

“Vajzë kokëfortë, kokëfortë! Më vjen turp për ty! A është kjo e juaja mirënjohje për vëmendjet e mia ndaj jush pranverën e kaluar? Nuk është asgjë për shkak të mua në atë rezultat? Le të ulemi. Ju

duhet ta kuptoni, zonjusha Bennet, se unë erdha këtu me rezolucionin e përcaktuar të kryerjen e qëllimit tim; as nuk do të dekurajohem prej tij. nuk kam janë përdorur për t'iu nënshtruar tekave të çdo personi. Unë nuk kam qenë në shprehje e zhgënjimit.

“__ Kjo__ do ta bëjë situatën e zonjës tuaj aktualisht më shumë i mëshirshëm; por nuk do të ketë asnjë efekt tek unë. ”

“Unë nuk do të ndërpritet. Më dëgjo në heshtje. Vajza ime dhe nipi im janë formuar për njëri-tjetrin. Ata janë të zbritur, në ana e nënës, nga e njëjta linjë fisnike; dhe, mbi babanë, nga të respektuarit, të nderuarit dhe të lashtë - megjithëse pa titull - familjet. Pasuria e tyre në të dy anët është e shkëlqyer. Ata janë të destinuara për njëri-tjetrin nga zëri i secilit anëtar të tyre shtëpitë përkatëse; dhe çfarë është t'i ndash ato? Fillestari pretendimet e një gruaje të re pa familje, lidhje, ose pasuri A duhet të durohet kjo! Por nuk duhet, nuk do të jetë. Nëse keni qenë të ndjeshëm për të mirën tuaj, nuk do të dëshironit të hiqni dorë sferën në të cilën ju jeni rritur. ”

“Duke u martuar me nipin tënd, nuk duhet ta konsideroj veten si të tillë lënia e asaj sfere. Ai është një zotëri; Unë jam i një zotërie vajza; deri më tani jemi të barabartë ”.

“E vërtetë. Ju jeni vajza e një zotërie. Po kush ishte nëna juaj? Kush janë xhaxhallarët dhe hallat tuaja? Mos imagjinoni mua injorant të gjendjen e tyre. ”

“Cilado qoftë lidhja ime,” tha Elizabeth, “nëse nipi juaj nuk i kundërshton ata, ata nuk mund të jenë asgjë për ju “.

“Më thuaj një herë për të gjithë, a je fejuar me të?”

Megjithëse Elizabetha nuk do ta bënte, për qëllimin e thjeshtë të detyrimit të Zonjës Catherine, i janë përgjigjur kësaj pyetjeje, ajo nuk mund të mos thotë, pas një diskutimi të çastit:

“Une nuk jam.”

Zonja Catherine dukej e kënaqur.

“Dhe do të më premtosh, të mos hyj kurrë në një gjë të tillë fejesa?”

“Unë nuk do të bëj asnjë premtim të këtij lloji.”

“Zonjusha Bennet jam e tronditur dhe e habitur. Kam pritur të gjej një grua e re më e arsyeshme. Por mos e mashtroni veten në një besimi se do të tërhiqem ndonjëherë. Unë nuk do të shkoj larg deri sa të kesh më dha sigurinë që kërkoj. ”

“Dhe unë me siguri __ askush__ nuk do ta jap. Unë nuk jam për të qenë të frikësuar në ndonjë gjë kaq të paarsyeshme. Zonja juaj dëshiron që Z. Darcy të martohet me vajzën tuaj; por a do të të jepja unë premtimi i dëshiruar e bën martesën e tyre më shumë e mundshme?

Duke supozuar që ai të jetë i lidhur me mua, a do të refuzoja ta pranojë dorën e tij ta bëjë atë të dëshirojë t'ia dhurojë kushëririt të tij? Më lejoni të them, Lady Catherine, se argumentet me të cilat ju keni mbështetur këtë kërkesë të jashtëzakonshme kanë qenë si joserioze pasi kërkesa ishte gjykuar keq. Ju keni gjerësisht gabuar karakterin tim, nëse mendoni se unë mund të punohet nga të tillë bindjet si këto. Sa larg mund ta miratojë nipi juaj ndërhyrja në punët e tij, nuk mund ta them; por ju keni sigurisht nuk ka të drejtë të shqetësohesh për veten time. Duhet te lutem, prandaj, të mos futen më larg për këtë temë. ”

“Jo aq i nxituar, nëse ju lutem. Në asnjë mënyrë nuk kam bërë. Për të gjithë kundërshtime që unë tashmë i kam nxitur, kam edhe një tjetër për të shtuar. Une nuk jam i huaj për të dhënat e motrës tuaj më të vogël elopement famëkeq. Unë i di të gjitha; që i riu po martohet ajo ishte një biznes i arnuar, në eksperiencën e babait tuaj dhe xhaxhallarët. Dhe a është vajza e tillë të jetë motra e nipit tim? Eshte ajo burri, i cili është djali i kujdestarit të babait të tij të ndjerë, për të qenë i tij vëlla? Qielli dhe toka! - për çfarë po mendoni? Janë hijet e Pemberley të ndoten kështu? ”

“Ju nuk mund të keni asgjë më shumë për të thënë”, - tha ajo me inat u pergjigj. “Ju më keni fyer në çdo metodë të mundshme. une duhet lutuni të ktheheni në shtëpi ”.

Dhe ajo u ngrit ndërsa fliste. Zonja Catherine u ngrit gjithashtu, dhe ata u kthye mbrapa. Zonja e saj ishte shumë e nxehur.

“Ju nuk keni asnjë kujdes, pra, për nderin dhe kreditin tim nipi! Vajzë pa ndjenja, egoiste! A nuk e konsideroni se a lidhja me ju duhet ta turpërojë atë në sytë e të gjithëve? ”

“Zonja Catherine, nuk kam asgjë tjetër për të thënë. Ju e dini timen ndjenjat ”.

“Ju atëherë jeni të vendosur ta keni atë?”

“Unë nuk kam thënë asgjë të tillë. Unë jam i vendosur vetëm për të vepruar në atë mënyrë, e cila, për mendimin tim, do të përbëjë lumturinë time, pa iu referuar juve, ose cilitdo person plotësisht të palidhur me mua. ”

“Shtë mirë. Ju refuzoni, pra, të më detyroni. Ju refuzoni të bindeni pretendimet e detyrës, nderit dhe mirënjohjes. Ju jeni të vendosur për të prish atë sipas mendimit të të gjithë miqve të tij dhe bëje atë përbuzja e botës ”.

“As detyra, as nderi, as mirënjohja”, u pergjigj Elizabeta, “Keni ndonjë kërkesë të mundshme ndaj meje, në rastin aktual. Jo parimi i njërit prej tyre do të cenohej nga martesë ime me z. Darsi Dhe në lidhje me pakënaqësinë e familjes së tij, ose indinjatë e botës, nëse ish-

emocionuar nga e tij duke u martuar me mua, nuk do të më shqetësonte asnjë çast - dhe bota në përgjithësi do të kishte shumë kuptim për t'u bashkuar me përbuzjen. ”

“Dhe ky është mendimi juaj i vërtetë! Kjo është vendosmëria juaj përfundimtare! Shumë mirë Tani do të di si të veprojmë. Mos imagjinoni, zonjusha Bennet, se ambicia juaj do të kënaqet ndonjëherë. Erdha te te provoj. Une shpresoja t'ju gjente të arsyeshëm; por, varet nga ajo, unë do të mbaj pika ime “.

Në këtë mënyrë Zonja Catherine bisedoi, derisa të ishin në dera e karrocës, kur, duke u kthyer me nxitim, ajo shtoi, “Unë mos u lejo nga ju, zonjusha Bennet. Unë nuk dërgoj asnjë kompliment për tuajin nënë. Ju nuk meritoni një vëmendje të tillë. Unë jam seriozisht të pakënaqur.”

Elizabeta nuk bëri asnjë përgjigje; dhe pa u përpjekur ta bindte atë zonja për t'u kthyer në shtëpi, hyri qetësisht në të vetveten. Ajo dëgjoji që karroca po largohej ndërsa po vazhdonte përpara shkallët. Nëna e saj me padurim e takoi atë në derën e dhoma e zhveshjes, për të pyetur pse Zonja Catherine nuk do të vinte përsëri dhe të pushojë vetë.

“Ajo nuk e zgjodhi atë,” tha e bija, “ajo do të shkonte.”

“Ajo është një grua me pamje shumë të hijshme! dhe thirrja e saj këtu ishte në mënyrë të jashtëzakonshme civile! sepse ajo vetëm erdhi, unë mendoj, për të na treguar Collin ses ishin mirë. Ajo është në rrugën e saj diku, unë guxoj të them, dhe kështu, duke kaluar përmes Meryton, mendoi se ajo gjithashtu mund të telefononte mbi ty. Unë mendoj se ajo nuk kishte asgjë të veçantë për të thënë për ju, Lizzy? ”

Elizabeth u detyrua të jepte një gënjeshtër të vogël këtu; për të pranojnë se përmbajtja e bisedës së tyre ishte e pamundur.

Kapitulli 57

Mosbërja e shpirttrave që hodhi kjo vizitë e jashtëzakonshme Elizabeth në, nuk mund të kapërcehet lehtë; as ajo nuk mund të, për shumë orë, mëso ta mendosh më pak se pandërprerë. zonjë Katerina, me sa duket, në të vërtetë kishte marrë mundimin e kësaj udhëtimi nga Rosings, me qëllimin e vetëm për ta shkëputur fejesa e supozuar me Z. Darcy. Ishte një skemë racionale, për të Ji i sigurt! por nga ajo që mund të ishte raporti i angazhimit të tyre origjinën, Elizabeth ishte në një humbje për të imagjinuar; derisa ajo kujton se __ ai __ ishte shoku intim i Bingley, dhe *her* të qenit motra e Jane, ishte e mjaftueshme, në një kohë kur pritja e një martese i bëri të gjithë të etur për një tjetër, për të furnizoni idenë. Ajo vetë nuk e kishte harruar të ndjente se martesa e motrës së saj duhet t'i bashkojë ata më shpesh. Dhe fqinjët e saj në Lucas Lodge, pra (për shkak të tyre komunikimi me Collinses,

raporti, përfundoi ajo, kishte arriti Zonjën Catherine), vetëm e kishte vendosur __ atë __ gati sa gati e sigurt dhe e menjëhershme, të cilën *she* e kishte pritur me padurim si e mundur në një kohë të ardhshme.

Në shprehjet e Zonjës Catherine që rrotullohet, megjithatë, ajo nuk mundi ndihmojnë në ndjenjën e disa shqetësimeve për sa i përket pasojave të mundshme të këmbëngulja e saj në këtë ndërhyrje. Nga sa kishte thënë ajo rezoluta e saj për të parandaluar martesën e tyre, ndodhi që Elizabeth se ajo duhet të meditojë një kërkesë për nipin e saj; dhe si ai mund të marrë një paraqitje të ngjashme të të këqijave e lidhur me një lidhje me të, ajo nuk guxonte të shqiptonte. Ajo nuk dinte shkallën e saktë të dashurisë së tij për tezen e tij, apo të tij varësia nga gjykimi i saj, por ishte e natyrshme të supozohej se ai mendonte shumë më e lartë për zonjën e saj se sa mund të bënte ajo; dhe ate ishte e sigurt se, në numërimin e mjerimeve të një martese me *one*, lidhjet e menjëhershme të të cilit ishin kaq të pabarabarta me të tijat, teza e tij do t'i drejtohej në anën e tij më të dobët. Me nocionet e tij e dinjitetit, ai ndoshta do të ndjente se argumentet, të cilat për të Elizabetha ishte shfaqur e dobët dhe qesharake, përmbante shumë mirë sens dhe arsyetim i fortë.

Nëse ai do të ishte lëkundur më parë për atë që duhet të bënte, e cila kishte bërë shpesh dukej e mundshme, këshillat dhe përgjërimet e kaq afër a marrëdhënia mund të zgjidhë çdo dyshim dhe ta përcaktojë atë menjëherë të jetë aq i lumtur sa dinjiteti i patëmetë mund ta bëjë atë. Në atë rast ai nuk do të kthehej më. Zonja Catherine mund ta shohë atë në rrugën e saj nëpër qytet; dhe fejesa e tij me Bingley për të ardhur përsëri në Netherfield duhet të lëshojë vendin.

“Nëse, pra, duhet të vijë një justifikim për të mos mbajtur premtimin e tij shokut të tij brenda pak ditësh, “shtoi ajo,” unë do të di se si kuptojë Unë atëherë do të jap mbi çdo pritje, çdo dëshira e qëndrueshmërisë së tij. Nëse ai është i kënaqur vetëm me pendimin unë, kur ai të ketë marrë afeksionet dhe dorën time, unë do ta bëj së shpejti pushoni së penduari për të fare. ”

Befasia e pjesës tjetër të familjes, kur dëgjon kush është i tyre vizitori kishte qenë, ishte shumë i mrekullueshëm; por ata detyrimisht kënaqën ajo, me të njëjtin lloj supozimi që e kishte qetësuar znj. Kurioziteti i Bennet; dhe Elizabetha u kursye nga shumë ngacmime tema.

Të nesërmen në mëngjes, ndërsa po zbriste në katin e poshtëm, ajo u takua me të babai, i cili doli nga biblioteka e tij me një letër në dorë.

“Lizzy”, tha ai, “do të të kërkoja; eja në timen dhomë. ”

Ajo e ndoqi atje; dhe kureshtjen e saj për të ditur se çfarë kishte për t'i thënë asaj u rrit me supozimin e qenies së saj në një farë mënyre të lidhur me letrën që ai mbante. Papritmas goditi ajo mund

të jetë nga Zonja Catherine; dhe ajo e parashikoi me tronditje të gjitha shpjegimet pasuese.

Ajo e ndoqi babanë e saj në vendin e zjarrit dhe të dy u ulën poshtë. Ai pastaj tha,

“Unë kam marrë një letër këtë mëngjes që më ka habitur jashtëzakonisht. Ndërsa ka të bëjë kryesisht me veten, duhet ta bëni di përmbajtjen e saj. Unë nuk e dija më parë, se kisha *dy* vajzat në prag të martesës. Më lejoni t’ju përgëzoj për një pushtim shumë i rëndësishëm.”

Ngjyra tani u turr në faqet e Elizabetës në bindja e menjëhershme për të qenë një letër nga nipi, në vend të tezes; dhe ajo ishte e përcaktuar nëse do të ishte më i kënaqur që e shpjegoi veten fare, ose ofendoj atë të tijin letra nuk i drejtohej më tepër vetes; kur babai i saj vazhdoi:

“Ju dukeni të vetëdijshëm. Zonjat e reja kanë depërtim të madh në të tilla ka rëndësi si këto; por mendoj se mund ta sfidoj edhe — pushueshmërinë tuaj zbuloni emrin e admiruesit tuaj. Kjo letër është e z. Collins. ”

“Nga Z. Collins! dhe çfarë mund të thotë ai? ”

“Natyrisht diçka për qëllimin. Ai fillon me urime për dasmat që afrohen nga i madhi im vajza, për të cilën, me sa duket, atij i janë thënë disa nga me zemër të mirë, duke përgojuar Lucases. Unë nuk do të bëj sport me tuajat padurimi, duke lexuar atë që ai thotë në atë pikë. Çfarë lidhet për veten tuaj, është si më poshtë: ‘Duke ju ofruar kështu të sinqertët urime të Znj. Collins dhe timen për këtë ngjarje të lumtur, më lejoni të shtoj tani një aluzion të shkurtër për temën e një tjetri; nga të cilat ne jemi reklamuar nga i njëjti autoritet. Vajza juaj Elizabeth, supozohet se nuk do të mbajë gjatë emrin e Bennet, pasi motra e saj e madhe e ka dhënë dorëheqjen, dhe partneri i zgjedhur i fati i saj mund të konsiderohet si një nga më të arsyeshmit personazhe të shquar në këtë tokë. ’

“A mund ta merrni me mend, Lizzy, kush nënkuptohet me këtë? ‘Ky i ri zotëria është i bekuar, në një mënyrë të veçantë, me çdo gjë zemra e të vdekshmit mund të dëshirojë më së shumti, - pronë e shkëlqyer, fisnike fis, dhe patronazh i gjerë. Megjithatë, përkundër të gjitha këtyre tundimet, më lejoni të paralajmëroj kushërirën time Elizabeth, dhe veten tuaj, për çfarë të këqijash mund të pësoni nga një mbyllje e precipitatit me këtë propozimet e zotërisë, të cilave, natyrisht, do të jeni të prirur përfitoni menjëherë. ’

“A keni ndonjë ide, Lizzy, kush është ky zotëri? Por tani ajo vjen nga:

“Motivi im për t’ju tërhequr vërejtjen është si më poshtë. Ne kemi arsye për të imagjinoni që teza e tij, Zonja Catherine de Bourgh, nuk shikon ndeshjen me një sy miqësor. ’

”*Zoti. Darcy*, e shihni, është njeriu! Tani, Lizzy, mendoj se kam ju befasoi. A mund të kishte ai, apo Lucas, mbi ndonjë njeri brenda rrethit të njohjes sonë, emri i të cilit do të kishte duke pasur parasysh gënjeshtrenë në mënyrë më efektive për atë që kishin të bënin? Z. Darcy, i cili kurrë nuk shikon ndonjë grua përveç se të shohë një të metë, dhe kush ndoshta nuk e ka parë kurrë — në jetën tënde! Admshtë e admirueshme! ”

Elizabeth u përpoq të bashkohej me kënaqësinë e babait të saj, por mundi detyroni vetëm një buzëqeshje më ngurruese. Asnjëherë nuk kishte qenë zgjuarsia e tij drejtuar në një mënyrë kaq pak të pëlqyeshme për të.

“A nuk jeni i devijuar?”

“Oh! po. Lutuni të lexoni më tej. ”

“Pasi përmendi gjasat e kësaj martese me të zonjë natën e kaluar, ajo menjëherë, me të zakonshmen e saj mirësjellje, shprehu atë që ndjeu me këtë rast; kur ajo u bë e qartë, se në rezultat të disa kundërshtimeve familjare më pjesa e kushëririt tim, ajo kurrë nuk do të jepte pëlqimin e saj për çfarë ajo e quajti një ndeshje kaq të turpshme. Mendova se ishte detyra ime të jepja intelijenca më e shpejtë e kësaj për kushërirën time, që ajo dhe ajo admiruesi fisnik mund të jetë i vetëdijshëm për atë që kanë të bëjnë dhe të mos kandidojë me ngut në një martesë e cila nuk është sanksionuar si duhet. ’ Z. Collins për më tepër shton, ’Unë jam vërtet i lumtur që kushëriri im Biznesi i trishtuar i Lydia-s është qetësuar aq mirë, dhe jam vetëm shqetësosheshin se jetesa e tyre së bashku para martesës do të merrte vendi duhet të dihet aq përgjithësisht. Sidoqoftë, nuk duhet të neglizhoj detyrat e stacionit tim, ose të përmbahen nga deklarimi habinë time duke dëgjuar që keni pritur çiftin e ri në shtëpinë tuaj si posa u martuan. Ishte një inkurajim i vesit; dhe po të isha rektor i Longbourn, do të duhej shumë me zell e kanë kundërshtuar atë. Ju patjetër që duhet t’i falni ata, si një I krishterë, por asnjëherë mos t’i pranosh në sytë e tu, ose t’i lejosh ato emrat që do të përmenden në seancën tuaj dëgjimore. ’ *Ky* është nocioni i tij i Falja e krishtere! Pjesa tjetër e letrës së tij ka të bëjë vetëm me të tijën situata e dashur Charlotte dhe pritja e tij për një të ri degë ulla. Por, Lizzy, ti duket sikur nuk e ke shijuar. Ju nuk do të jeni *mishish*, shpresoj, dhe pretendoni të jeni i përplasur në një raport boshe. Për çfarë jetojmë, por për të bërë sport për fqinjët tanë, dhe qesh me ta nga ana jonë? ”

“Oh!” bërtiti Elizabeth, “Unë jam tepër i devijuar. Por është kështu e çuditshme! ”

“Po - kjo është ajo që e bën atë zbavitës. Sikur të ishin ndrequr ndonjë tjetër njeri nuk do të kishte qenë asgjë; por __ indiferenca e tij perfekte, dhe __ shprehja juaj - nuk ju pëlqen, e bëni atë kaq lezetshme absurde! Shumë ndërsa urrej shkrimin, nuk do të hiqja dorë nga z. Collins korrespondencë për çdo vlerësim. Jo, kur lexova një letër e tij, nuk mund të mos i jap preferencën madje as mbi të Wickham, aq sa vlerësoj paturpësinë dhe hipokrizinë time dhëndër. Dhe lutu, Lizzy, çfarë tha Zonja Catherine për këtë raport? A e thirri ajo për të refuzuar pëlqimin e saj? ”

Në këtë pyetje vajza e tij u përgjigj vetëm duke qeshur; dhe si ishte pyetur pa dyshimin më të vogël, ajo nuk ishte i pikëlluar nga përsëritja e tij. Elizabeth kurrë nuk kishte qenë më në një humbje për t'i bërë ndjenjat e saj të duken ato që nuk ishin. Ishte e nevojshme për të qeshur, kur ajo më shumë do të kishte qarë. Babai i saj e kishte vdekur më mizorisht, nga ato që tha ai për Z. Darcy indiferencë dhe ajo nuk mund të bënte asgjë tjetër veçse të çuditej nga një dëshirë e tillë e depërtimit, ose frikës se ndoshta, në vend që të shohë edhe ai *piçë*, ajo mund të ketë fantazuar shumë __ shumë.

Kapitulli 58

Në vend që të marrë ndonjë letër të tillë justifikimi nga shoku i tij, siç e priste Elizabeta gjysma e tij, ai ishte në gjendje sillni Darcy me vete në Longbourn para se të kishin kaluar shumë ditë pas vizitës së Zonjës Catherine. Zotërinjtë arritën herët; dhe, para se zonja Bennet të kishte kohë t'i tregonte se kishin parë të tijat tezza, nga e cila vajza e saj u ul me një tmerr të çastit, Bingley, i cili donte të ishte vetëm me Jane, propozoi që të gjithë të dilnin jashtë. Ajo u ra dakord për të. Zonja Bennet nuk e kishte zakon të ecte; Maria nuk mund të kursente kurrë kohën; por pesë të tjerët u nisën së bashku. Sidoqoftë, Bingley dhe Jane shumë shpejt lejuan që të tjerët të dilnin pas ata Ata mbetën pas, ndërsa Elizabeth, Kitty dhe Darcy ishin për të argëtuar njëri-tjetrin. Shumë pak u tha nga të dy; Kotele kishte shumë frikë prej tij për të folur; Elizabeta ishte fshehurazi formimi i një rezolucioni të dëshpëruar; dhe ndoshta ai mund të jetë duke bërë i njëjtë

Ata ecën drejt Lucasës, sepse Kitty dëshironte të telefononte mbi Marinë; dhe pasi Elizabeta nuk pa asnjë rast për ta bërë atë a shqetësim i përgjithshëm, kur Kitty i la ata vazhdoi me guxim me të vetëm Tani ishte momenti që rezoluta e saj të ekzekutohej, dhe, ndërsa guximi i saj ishte i lartë, ajo menjëherë tha:

“Zoti. Darcy, unë jam një krijesë shumë egoiste; dhe, për hir të duke

i dhënë lehtësim ndjenjave të mia, mos ki kujdes se sa mund të jem duke plagosur tuajat. Unë nuk mund të ndihmoj më duke ju falënderuar për tuajin mirësi e pashoqe me motrën time të gjorë. Që kur kam njohur ajo, unë kam qenë më e etur të të pranoj për ty sa mirënjohje E ndjej. Po të dihej nga pjesa tjetër e familjes sime, unë nuk duhet ta bëj kam thjesht mirënjohjen time për të shprehur. ”

“Më vjen keq, tepër keq”, u përgjigj Darcy, me një ton të zhurmshëm surprizë dhe emocion, “që ju keni qenë ndonjëherë i informuar për çfarë në një dritë të gabuar mund t’ju ketë dhënë shqetësim. Une jo mendoj se zonja Gardiner ishte aq pak për t’u besuar. ”

“Ju nuk duhet ta fajësoni tezen time. Së pari mendimi i Lidias më tradhtoi se ishte shqetësuar në këtë çështje; dhe, e natyrisht, nuk mund të pushoja derisa të dija të dhënat. Me ler faleminderit përsëri dhe përsëri, në emër të të gjithë familjes sime, për këtë dhembshuri bujare e cila ju shtyu të merrni kaq shumë telashe, dhe mbajnë kaq shumë hipotekime, për hir të zbulimit ata ”.

“Nëse do të më falënderosh,” u përgjigj ai, “le të jetë për veten tënde vetëm Që dëshira e dhënies së lumturisë për ju të shtojë forcë ndaj nxitjeve të tjera që më çuan përpara, nuk do të përpiqem mohoj Por, familja juaj nuk më detyrohet asgjë. Sa më shumë që i respektoj ata, unë besoj se kam menduar vetëm për ty. ”

Elizabeth ishte shumë e zënë ngushtë për të thënë një fjalë. Pas një të shkurtër pauzë, shoqëruesi i saj shtoi, “Ju jeni shumë bujarë për t’u bërë gjë e vogël une Nëse ndjenjat tuaja janë akoma ato që ishin prillin e kaluar, më tregoni ashtu menjëherë. Dashuritë dhe dëshirat e mia janë të pandryshuara, por një fjala nga ju do të më heshtni për këtë temë për gjithnjë “.

Elizabeth, duke ndjerë më shumë sesa ngathtësi e zakonshme dhe ankthi i situatës së tij, tani e detyroi veten të fliste; dhe menjëherë, megjithëse jo shumë rrjedhshëm, i dha të kuptojë se ndjenjat e saj kishin pësuar një ndryshim kaq material, që nga viti periudhë në të cilën ai aludoi, për ta bërë atë të marrë me mirënjohje dhe kënaqësi sigurimet e tij të tanishme. Lumturia që kjo përgjigjja e prodhuar, ishte e tillë siç nuk e kishte ndjerë kurrë më parë; dhe ai u shpreh me rastin e tij me aq ndjeshmëri dhe si ngrohtësisht siç mund të supozohet të bëjë një njeri i dashuruar me dhunë. Kishte Elizabeth ishte në gjendje të ndeshej me syrin e tij, ajo mund të ketë parë se si shprehja e kënaqësisë së përzemërt, e shpërndarë në fytyrën e tij, u bë ai; por, megjithëse nuk mund të shikonte, ajo mund të dëgjonte, dhe ai i tha asaj për ndjenjat, të cilat, për të provuar se çfarë rëndësie kishte ajo ishte për të, e bëri dashurinë e tij çdo moment më të vlefshme.

Ata ecën përpara, pa ditur në çfarë drejtimi. Kishte edhe shumë për të menduar, dhe ndërë, dhe thënë, për vëmendjen e ndonjë objekte të tjera. Ajo shpejt mësoi se ata ishin borxhlinj për të tyre paraqet mirëkuptim të mirë për përpjekjet e tezes së tij, e cila thirrni atë në kthimin e saj përmes Londrës dhe atje tregojeni atë udhëtimi për në Longbourn, motivi i saj dhe përmbajtja e saj bisedë me Elizabetën; duke qëndruar prerazi në çdo shprehja e kësaj të fundit e cila, në kup-timin e zonjës së saj, në mënyrë të veçantë shënoi perversitetin dhe sigurinë e saj; në besim se një lidhje e tillë duhet të ndihmojë përpjekjet e saj për të marrë atë premtim nga nipi i saj të cilin *she* kishte refuzuar ta jepte. Por, për fat të keq për zonjën e saj, efekti i saj kishte qenë saktësisht në mënyrë të kundërt

“Më mësoi të shpresoj,” tha ai, “pasi mezi e kisha lejuar ndonjëherë veten të shpresoj më parë. Unë e dija mjaft mirë për disponimin tuaj i sigurt se, nëse do të kishit vendosur absolutisht, në mënyrë të pakthyeshme kundër meje, ju do t’ia kishit pranuar atë zonjës Catherine, singërisht dhe hapur ”.

Elizabeth ngjyrosi dhe qeshi ndërsa u përgjigj: “Po, ju e dini mjaft nga çiltërsia ime për të më besuar të aftë për atë. Pas duke ju abuzuar në mënyrë të neveritshme për fytyrën tuaj, nuk mund të kem asnjë skrupull duke ju abuzuar në të gjitha marrëdhëniet tuaja. ”

“Çfarë thatë për mua, që nuk e meritoja? Për, edhe pse tuaj akuzat ishin të pabazuara, të formuara në ambiente të gabuara, im sjellja ndaj jush në atë kohë kishte merituar qortimin më të ashpër. Ajo ishte e pafalshme. Nuk mund ta mendoj atë pa neveri. ”

“Ne nuk do të grindemi për pjesën më të madhe të fajit të anek-suar atë mbrëmje, “tha Elizabeth. “Sjellja e asnjërit, nëse ekzaminuar në mënyrë rigoroze, do të jetë e papërballueshme; por që atëherë, ne shpresoj se të dyja janë përmirësuar në civilizimin. ”

“Nuk mund të pajtohem kaq lehtë me veten time. Kujtimi i atë që thashë atëherë, për sjelljen time, sjelljet e mia, shprehjet e mia gjatë gjithë asaj, është tani, dhe ka qenë shumë muaj, në mënyrë të pashprehur e dhimbshme për mua. Qortimi juaj, aq mirë i zbatuar, unë nuk do të harroj kurrë: ‘sikur të ishe sjellë si një zotëri mënyrën. ’ Këto ishin fjalët e tua. Ju nuk e dini, mezi mundeni konceptoj, si më kanë torturuar; - megjithëse ishte ca kohë, unë rrëfej, para se të isha mjaft i arsyeshem për të lejuar drejtësinë e tyre. ”

“Unë sigurisht që isha shumë larg nga të prisja që ata të bëheshin kaq të fortë një përshtypje. Nuk kisha idenë më të vogël për qenien e tyre ndonjëherë ndihet në një mënyrë të tillë. ”

“Unë lehtë mund ta besoj atë. Ti më mendove atëherë pa çdo gjë

ndjenjën e duhur, jam i sigurt që e keni bërë. Rradha e fytyrës tëndë unë nuk do të harroj kurrë, siç thatë që nuk mund t'i drejtohesha ju në ndonjë mënyrë të mundshme që do t'ju shtynte të më pranoni “.

“Oh! mos e përsëris atë që thashë atëherë. Këto kujtime nuk do bëj fare Ju siguroj se kam qenë prej kohësh me gjithë zemër turp nga kjo. ”

Darcy përmendi letrën e tij. “A e bëri atë,” tha ai, “e bëri atë shpejt ti mendon me mire për mua? A i keni dhënë ndonjë meritë, kur e keni lexuar për përmbajtjen e saj? ”

Ajo shpjegoi se cili kishte qenë efekti i saj dhe si gradualisht të gjitha paragjykimet e saj të dikurshme ishin hequr.

“E dija,” tha ai, “që ajo që shkrova duhet të të jap dhimbje, por ajo ishte e nevojshme Shpresoj se e keni shkatërruar letrën. Atje ishte posaçërisht një pjesë, hapja e saj, për të cilën duhet të trembem duke pasur fuqinë e leximit përsëri. Mund të kujtoj disa shprehje që mund të të bëjnë të urresh mua. ”

“Letra sigurisht që do të digjet, nëse e konsideroni thelbësore për ruajtjen e vëmendjes sime; por, megjithëse i kemi të dy arsytet të mendoj se mendimet e mia nuk janë plotësisht të pandryshueshme, nuk janë, unë shpresa, ndryshoi kaq lehtë sa nënkupton kjo. ”

“Kur e shkrova atë letër,” u përgjigj Darcy, “besova vetë krejtësisht i qetë dhe i ftohtë, por që atëherë jam i bindur se ishte shkruar në një hidhërim të frikshëm të shpirtit. ”

“Letra, ndoshta, filloi me hidhërim, por nuk mbaroi kaq. Adieu është vetë bamirësia. Por mos mendo më për letrën. ndjenjat e personit që ka shkruar dhe personit që e ka marrë atë, tani janë kaq shumë të ndryshme nga ato që ishin atëherë, saqë secili rrethanat e pakëndshme që marrin pjesë në të duhet të harrohen. Ti duhet të mësoj disa nga filozofia ime. Mendoni vetëm për të kaluarën si të saj përkujtimi të jep kënaqësi. ”

“Unë nuk mund t'ju jap merita për asnjë filozofi të këtij lloji. __ Tuaj retrospeksionet duhet të jenë aq plotësisht të pavlefshme, sa që kënaqësia që buron prej tyre nuk është e filozofisë, por, çfarë është shumë më mirë, i pafajësisë. Por me __menë, nuk është kështu. I dhimbshëm kujtimet do të ndërhyjnë, të cilat nuk mund, të cilat nuk duhet të jenë sprapsen. Unë kam qenë një qenie egoiste gjatë gjithë jetës sime, në praktikë, megjithëse jo në parim. Si fëmijë më mësuan se çfarë ishte *djathtas*, por une nuk me mesuan të rregulloj durimin tim. Unë u dha parime të mira, por u la për t'i ndjekur ata me krenari dhe mendjemadhësi. Fatkeqësisht, unë isha një djalë i vetëm (për shumë vite një fëmijë i vetëm) prishur nga prindërit e mi, të cilët, edhe pse

të mirë vetë (babai im, veçanërisht, gjithçka që ishte dashamirëse dhe e dashur), lejohet, i inkurajuar, pothuajse më mësoi të jem egoist dhe mbizotërues; te kujdesi për askënd përtej rrethit tim familjar; për të menduar me mend për të gjitha Pjesa tjetër e botes; të *dëshiroj* të paktën të mendoj keq për të sensin dhe vlerën e tyre krahasuar me timen. I tillë isha, nga tetë deri në tetë dhe njëzet; dhe i tillë mund të kem qenë akoma por për ty, e dashura, Elizabeta më e dashur! Çfarë nuk të kam borxh! Ti më dha një mësim, vërtet i vështirë në fillim, por më i favorshëm. Nga ti, unë u përulëm siç duhet. Kam ardhur tek ju pa asnjë dyshim pritja ime Ju më treguat sa të pamjaftueshme ishin të gjitha të miat pretendime për të kënaqur një grua të denjë për t'u kënaqur. ”

“A e kishit bindur veten se duhet?”

“Në të vërtetë unë kisha. Çfarë do të mendoni për kotësinë time? Te kam besuar të uroj, duke pritur adresat e mia. ”

“Sjellja ime duhet të ketë qenë në faj, por jo qëllimisht, unë ju siguroj Unë kurrë nuk kam dashur të të mashtroj, por shpirtrat e mi mund shpesh me drejtoj gabim. Si duhet te me keni urryer mua pas — në mbrëmje? ”

“Te urrej! Unë isha i zemëruar mbase në fillim, por zemërimi im filloi shpejt për të marrë një drejtim të duhur. ”

“Unë kam pothuajse frikë të pyes se çfarë keni menduar për mua, kur u takuam në Pemberley. Ti më fajësove që erdha? ”

“Jo në të vërtetë; Nuk ndjeva asgjë përveç befasisë. ”

“Surpriza juaj nuk mund të jetë më e madhe se *mina* duke u vërejtur nga ju. Ndërgjegjja ime më tha se nuk meritoja asnjë të jashtëzakonshme edukatë, dhe rrëfej se nuk prisja të merrja sesa detyrimi im ”.

“Objekti im - atëherë”, u përgjigj Darcy, “ishte për t’ju treguar, nga të gjithë civilizim në fuqinë time, se nuk isha aq i keq sa të hidhroja me të e kaluara; dhe unë shpresoja të fitoja faljen tuaj, për të pakësuar të sëmuret tuaj mendimi, duke ju lejuar të shihni se qortimet tuaja ishin ndjekur te Sa shpejt ndonjë dëshirë tjetër u prezantua, vështirë se mundem tregoni, por unë besoj në rreth gjysmë ore pasi ju kisha parë. ”

Ai më pas i tha asaj për kënaqësinë e Georgias në njohjen e saj, dhe e zhgënjimit të saj në ndërprerjen e saj të papritur; e cila natyrshëm duke çuar në shkakun e asaj ndërprerje, ajo shpejt mësoi se rezoluta e tij për ta ndjekur atë nga Derbyshire në kërkim të saj motra ishte formuar para se të linte konakun, dhe kjo e tij graviteti dhe mendueshmëria atje nuk kishin lindur nga askush tjetër betejat sesa ato që duhet të kuptojë një qëllim i tillë.

Ajo shprehu përsëri mirënjohjen e saj, por ishte shumë e dhimbshme a i nënshtrohen secilit, për të qëndruar më larg.

Pasi keni ecur disa milje në mënyrë të qetë dhe shumë të zënë për të ditur ndonjë gjë në lidhje me të, ata gjetën më në fund, gjatë ekzaminimit të tyre shikon, se ishte koha për të qenë në shtëpi.

“Çfarë mund të bëhet me Z. Bingley dhe Jane!” ishte një çudi e cila prezantoi diskutimin e çështjeve të tyre. Darcy ishte i kënaqur me fejesën e tyre; shoku i tij i kishte dhënë më të hershmin informacioni për të.

“Duhet të pyes nëse ishe i befasuar?” - tha Elizabeta.

“Aspak. Kur u largova, e ndjeva që do të ndodhte së shpejti. ”

“Kjo do të thotë, ju kishit dhënë lejen tuaj. E mendova si shumë.” Dhe megjithëse ai thirri me këtë term, ajo zbuloi se kishte ka qenë shumë e rastit.

“Në mbrëmje para se të shkoja në Londër,” tha ai, “Unë bëra një rrëfim për të, të cilin besoj se duhet ta kisha bërë kohë më parë. Unë i tregova të gjitha ato që kishin ndodhur për të bërë ish-in tim ndërhyrja në punët e tij absurde dhe e paturpshme. Befasia e tij Ishte shumë mire. Ai kurrë nuk kishte pasur dyshimin më të vogël. Unë i thashë, për më tepër, se e besoja veten të gabuar në supozimin, siç kisha bërë bërë, që motra jote ishte indiferente ndaj tij; dhe si munda lehtë e perceptoja që lidhja e tij me të ishte e pandërprerë, e ndjeva pa dyshim për lumturinë e tyre së bashku ”.

Elizabeth nuk mund të ndihmonte të buzëqeshte në mënyrën e tij të lehtë të drejtimit shoku i tij.

“A keni folur nga vëzhgimi juaj,” tha ajo, “kur ju i tha atij se motra ime e donte atë, ose thjesht nga informacioni im pranverën e kaluar?”

“Nga e para. Unë e kisha vëzhguar atë ngushtë gjatë të dyve vizitat që kisha bërë kohët e fundit këtu; dhe unë isha i bindur për të afekcion ”.

“Dhe siguria juaj për të, unë mendoj, u krye menjëherë bindje ndaj tij. ”

“Po. Bingley është më modestja pa ndikim. Diferenca e tij kishte e parandaloi të varur nga gjykimi i tij në një rast kaq të shqetësuar, por mbështetja e tij tek e imja e bënte të lehtë çdo gjë. Unë kam qenë i detyruar të rrëfej një gjë, e cila për një kohë, dhe jo padrejtësisht, ofenduar atij. Nuk mund ta lejoja veten të fsheha atë që kishte motra jote kam qenë në qytet tre muaj dimrin e kaluar, se e kisha njohur, dhe me qëllim e mbajti atë larg tij. Ai ishte i zemëruar. Por zemërimi i tij, unë jam i bindur, zgjati jo më shumë se ai mbeti në çdo dyshim për tuajin ndjenjat e motrës. Ai tani më ka falur me gjithë zemër. ”

Elizabeth dëshironte të vëzhgonte se Z. Bingley kishte qenë më së shumti mik i lezetshëm; udhëzohej aq lehtë sa vlera e tij ishte e paçmuar; por ajo e kontrolloi veten. Ajo iu kujtua që ai kishte ende për të mësuar të qeshin me të, dhe ishte tepër herët për të filloj Në parashikimin e lumturisë së Bingley, e cila natyrisht do të ishte inferior vetëm ndaj tij, vazhdoi bisedën derisa arritën në shtëpi. Në sallë ata u ndanë.

Kapitulli 59

“E dashura ime Lizzy, ku mund të kesh ecur?” ishte një pyetje që Elizabeth mori nga Jane sa më shpejt që ajo hynë në dhomën e tyre dhe nga të gjithë të tjerët kur u ulën tryezë Ajo vetëm kishte për të thënë në përgjigje, se ata ishin endur rreth, derisa ajo ishte përtej njohurive të saj. Ajo ngjyrosi si ajo foli; por as kjo, as asgjë tjetër, zgjoi një dyshim të së vërtetës.

Mbrëmja kaloi e qetë, e pashënuar nga çdo gjë e jashtëzakonshme. Të dashuruarit e pranuar biseduan dhe qeshën, të papranuarit heshtnin. Darcy nuk ishte i një gjendjeje në të cilën lumturia vërshon në gëzim; dhe Elizabetha, e shqetësuar dhe e hutuar, përkundrazi __ e dinte__ se ajo ishte e lumtur sesa __ ndjeu veten që ishte e tillë; për, përveç sikletit të menjëhershëm, kishte edhe të këqija të tjera para saj. Ajo parashikoi se çfarë do të ndihej në familje kur gjendja e saj u bë e njohur; ajo ishte e vetëdijshme se askush nuk e pëlqente atë por Jane; dhe madje kishin frikë se me të tjerët ishte një *doslike* gjë që jo e gjithë pasuria dhe pasoja e tij mund ta shuajnë.

Natën ajo ia hapi zemrën Jane. Megjithëse dyshimi ishte shumë larg zakoneve të përgjithshme të zonjushes Bennet, ajo ishte absolutisht e pabesueshme ketu.

“Ju jeni duke bërë shaka, Lizzy. Kjo nuk mund të jetë! - fejuar me Z. Darcy! Jo, jo, nuk do të më mashtrosh. E di që është e pamundur ”.

“Ky është me të vërtetë një fillim i mjerë! Varësia ime e vetme ishte nga ti; dhe jam i sigurt se askush tjetër nuk do të më besojë, nëse jo. Megjithatë, me të vërtetë, unë jam seriozisht. Unë nuk flas asgjë tjetër përveç të vërtetës. Ai ende më do, dhe ne jemi të fejuar. ”

Jane e shikoi me dyshim. “Oh, Lizzy! nuk mund te jete. e di sa nuk e pëlqeni atë. ”

“Ju nuk dini asgjë për këtë çështje. __Kjo është gjithçka që duhet harruar. Mbase nuk e kam dashur gjithmonë aq mirë sa tani. Por në raste të tilla si këto, një kujtesë e mirë është e pafalshme. Kjo është herën e fundit do ta kujtoj ndonjëherë vetë. ”

Zonjusha Bennet ende dukej e habitur. Elizabetha përsëri, dhe më shumë e siguroi seriozisht atë për të vërtetën e saj.

“Qielli i mirë! a mund të jetë vërtet kështu! Megjithatë tani duhet

të të besoj “,

- thirri Jane. “E dashura ime, e dashur Lizzy, unë do ta përgëzoja ti - por a je i sigurt? falni pyetjen - a jeni mjaft i sigurt që mund të jesh i lumtur me të? ”

“Nuk mund të ketë dyshim për këtë. Isshtë vendosur mes nesh tashmë, se ne do të jemi çifti më i lumtur në botë. Po a je ti e kenaqur, Jane? Do të të pëlqente të kesh një vëlla të tillë? ”

“Shumë Shumë. Asgjë nuk mund të jepte as Bingley dhe as veten time me shume kenaqesi Por ne e konsideruam atë, kemi biseduar për të si e pamundur Dhe a e doni vërtet atë mjaft mirë? Oh Lizzy! bëj gjithçka në vend që të martohesh pa dashuri. A jeni ju mjaft i sigurt që e ndjen atë që duhet të bësh? ”

“Oh, po! Ju vetëm do të mendoni se ndjehem më shumë se sa duhej të bëja, kur ua tregoj të gjithëve ”.

“Çfarë do të thuash?”

“Pse, duhet të rrëfej se e dua atë më mirë sesa Bingley. Une kam frikë se do të zemërohesha “.

“Motra ime më e dashur, tani *be* serioze. Unë dua të flas shumë seriozisht Më lejoni të di çdo gjë që unë duhet të di, pa vonesë A do të më thuash sa kohë e ke dashur? ”

“Ka ardhur kaq gradualisht, saqë vështirë se e di se kur filloi. Por unë besoj se unë duhet të dal që nga parë e mia parë e tij terrene të bukura në Pemberley. ”

Sidoqoftë, një tjetër lutje që ajo do të ishte serioze prodhoi efekti i dëshiruar; dhe ajo shpejt e kënaqi Jane me solemnitetin e saj sigurimet e lidhjes. Kur u bind për atë artikull, zonjusha Bennet nuk kishte asgjë për të dëshiruar më tej.

“Tani jam mjaft e lumtur,” tha ajo, “sepse do të jesh po aq e lumtur sa edhe ti veten time Gjithmonë kam pasur një vlerë për të. A nuk ishte për asgjë tjetër përveç tij dashuria për ty, unë gjithmonë duhet ta kem vlerësuar atë; por tani, si Miku i Bingley dhe burri jua, mund të ketë vetëm Bingley dhe veten me te dashur për mua. Por Lizzy, ti ke qenë shumë dinake, shumë rezervuar me mua. Sa pak më tregove për ato që kaluan Pemberley dhe Lambton! Ia kam borxh të gjitha ato që di për një tjetër, jo për ju. ”

Elizabeth i tregoi motivet e fshehtësisë së saj. Ajo kishte qenë nuk dëshirojnë të përmendin Bingley; dhe gjendjen e paqartë të saj ndjenjat e kishin bërë atë të shmangte po aq emrin e mikut të tij. Por tani ajo nuk do ta fshihte më pjesën e saj në Lydia martesë. Të gjitha u pranuan, dhe gjysma e natës kaloi në bisedë

“Mirë hir!” bërtiti zonja Bennet, ndërsa qëndronte në një dritare mëngjesin tjetër, “nëse ai i papranueshëm Z. Darcy nuk do të vijë këtu përsëri me Bingley-n tonë të dashur! Çfarë mund të thotë ai duke qenë i tillë e lodhshme për të ardhur gjithmonë këtu? Unë nuk kisha nocion, por ai do të shkonte në një xhirim, ose diçka ose tjetër, dhe nuk do të na shqetësonte me kompaninë e tij. Çfarë duhet të bëjmë me të? Lizzy, duhet të ecësh dilni me të përsëri, që ai të mos jetë në rrugën e Bingley. ”

Elizabeta vështirë se mund të ndihmonte të qeshte me një propozim kaq të përshtatshëm; megjithatë ishte vërtet e hidhëruar që nëna e saj duhet t'i jepte gjithmonë një epitot i tillë.

Sapo hynë, Bingley e shikoi atë në mënyrë ekspresive, dhe shtrëngoi duart me një ngrohtësi të tillë, sa nuk linte asnjë dyshim për të mirën e tij informacion; dhe ai menjëherë më vonë tha me zë të lartë: “Znj. Bennet, nuk keni më korsi këtu ku Lizzy mund të humbasë rrugën e saj përsëri sot? ”

“Unë këshilloj z. Darcy, dhe Lizzy, dhe Kitty,” tha zonja Bennet, “për të shëtitje në malin Oakham këtë mëngjes. Isshtë një shëtitje e bukur e gjatë, dhe Z. Darcy nuk e ka parë kurrë pamjen. ”

“Mund të bëjë shumë mirë për të tjerët”, u përgjigj z. Bingley; “por une jam i sigurt se do të jetë shumë për Kitty. A nuk do, Kitty? ” Kotele në pronësi që ajo më parë të qëndronte në shtëpi. Darcy deklaroi një të madh kurioziteti për të parë pamjen nga Mali, dhe Elizabeta në heshtje u pajtua. Ndërsa ajo ngjitej shkallëve për tu bërë gati, zonja Bennet e ndoqi duke i thënë:

“Më vjen keq, Lizzy, që duhet të detyrohesh ta kesh atë njeri i papranueshëm të gjithë për veten tuaj. Por shpresoj se nuk do të keni mend ajo: e gjitha është për hir të Jane, e dini; dhe nuk ka asnjë rast për të biseduar me të, përveç vetëm tani dhe atëherë. Pra, mos e vendos veten në bezdi. ”

Gjatë shëtitjes së tyre, u vendos që pëlqimi i Z. Bennet duhet të pyetet gjatë mbrëmjes. Elizabeta e rezervuar për vete aplikimin për nënën e saj. Ajo nuk mundi përcaktojë se si do ta merrte nëna e saj; ndonjëherë dyshuar nëse e gjithë pasuria dhe madhështia e tij do të ishin të mjaftueshme për të kapërcyer urrejtja e saj ndaj burrit. Por nëse ajo ishte vendosur me dhunë kundër ndeshjes, ose i kënaqur me dhunë me të, ishte e sigurt se mënyra e saj do të ishte e sëmure po aq e përshtatur për t'i dhënë kredi asaj kuptim; dhe ajo nuk mund të duronte më që Z. Darcy të dëgjonte fjalët rrëmbimet e para të gëzimit të saj, sesa egërsia e parë e saj mosmiratim.

Në mbrëmje, menjëherë pasi z. Bennet u tërhoq në bibliotekë, ajo

pa z. Darcy të ngrihej gjithashtu dhe ta ndiqte atë, dhe agjitacionin e saj e vazhdova duke parë se ishte ekstreme. Ajo nuk i frikësohej kundërshtimit të babait të saj, por ai do të bëhej i pakënaqur; dhe se duhet të jetë përmes mjeteve të saj - që *she*, fëmija i tij i preferuar, duhet të jetë duke e shqetësuar atë nga zgjedhja e saj, duhet ta mbushë atë me frikë dhe keqardhje për largimin e saj - ishte një reflektim i mjerë, dhe ajo u ul në mjerim derisa Z. Darcy u shfaq përsëri, kur, duke parë atë, ajo u lehtësua pak nga buzëqeshja e tij. Në pak minuta ai iu afrua tryezës ku ajo ishte ulur me Kitty; dhe, ndërsa duke pretenduar se admiron punën e saj tha me pëshpëritje, “Shko tek e tua baba, ai të dëshiron në bibliotekë. ” Ajo ishte zhdukur direkt.

Babai i saj po ecte nëpër dhomë, dukej i rëndë dhe i shqetësuar. “Lizzy,” tha ai, “çfarë po bën? A jeni jashtë tuajat shqisat, të pranosh këtë njeri? A nuk e keni urryer gjithmonë atë? ”

Sa seriozisht ajo dëshironte që mendimet e saj të mëparshme të kishin qenë më e arsyeshme, shprehjet e saj më të moderuara! Do të kishte e kurseu atë nga shpjegimet dhe profesionet që ishin tepër e vështirë për të dhënë; por ata tani ishin të nevojshëm, dhe ajo e siguroi atë, me disa konfuzione, për lidhjen e saj me Z. Darcy.

“Ose, me fjalë të tjera, ju jeni të vendosur ta keni atë. Ai është i pasur, të jesh i sigurt, dhe mund të kesh më shumë rroba të imta dhe karroca të shkëlqyera se Jane. Por a do të të bëjnë të lumtur? ”

“Keni ndonjë kundërshtim tjetër,” tha Elizabeta, “përveç besimit tuaj e indiferencës sime? ”

“Asnjë aspak. Ne të gjithë e dimë që ai është një lloj krenar, i pakëndshëm njeriu; por kjo nuk do të ishte asgjë nëse do të të pëlqente vërtet “.

“Bëj, më pëlqen ai,” u përgjigj ajo, me lot në sy, “Unë e dua. Në të vërtetë ai nuk ka asnjë krenari të pahijshme. Ai është në mënyrë perfekte i dashur. Ju nuk e dini se çfarë është ai në të vërtetë; atëherë lutu mos dhemb mua duke folur për të në terma të tillë. ”

“Lizzy”, tha babai i saj, “Unë i dhashë atij pëlqimin tim. Ai është lloj njeriu, me të vërtetë, ndaj të cilit nuk duhet të guxoj kurrë të refuzoj asgjë, të cilën ai e pranoi të pyeste. Tani po ia dhuroj _jua, nëse je të vendosur për ta pasur atë. Por më lejoni t’ju këshilloj të mendoni më mirë ajo Unë e di sjelljen tënde, Lizzy. E di që mund të jesh as i lumtur dhe as i respektueshëm, nëse nuk e keni vlerësuar me të vërtetë tuajin burri; nëse nuk e shikonit si një epror. Juaj e gjallë talentet do t’ju vendosnin në rrezikun më të madh në një të pabarabartë martesë. Mezi mund t’i shpëtonit diskreditimit dhe mjerimit. E imja fëmijë, më lër të mos kem hidhërimin e të parit _u nuk jeni në gjendje respekti

partnerin tuaj në jetë. Ju nuk dini se për çfarë jeni ”.

Elizabeth, akoma më e prekur, ishte e singurtë dhe solemne tek ajo përgjigje; dhe gjatë, me siguri të përsëritura që Z. Darcy ishte me të vërtetë objekt i zgjedhjes së saj, duke shpjeguar ndryshimin gradual të cilën vlerësimi i saj për të kishte pësuar, duke e lidhur atë absolute siguri që dashuria e tij nuk ishte puna e një dite, por kishte i qëndroi provës së shumë muajve pezull, dhe duke numëruar me energji të gjitha cilësitë e tij të mira, ajo e pushtoi babanë e saj mosbesim, dhe pajtimin e tij me ndeshjen.

“Epo, e dashura ime,” tha ai, kur ajo pushoi së foluri, “Unë nuk kam asnjë më shumë për të thënë. Nëse është kështu, ai ju meriton. nuk mundem jam ndarë me ty, Lizzy ime, për këdo më pak të denjë. ”

Për të përfunduar përshtypjen e favorshme, ajo më pas i tha atij se çfarë z. Darcy kishte bërë vullnetarisht për Lydia. Ai e dëgjoi atë me habi.

“Kjo është një mbrëmje mrekullish, vërtet! Dhe kështu, Darcy bëri gjithçka gjë; sajuan ndeshjen, dhanë paratë, paguanin kolegët borxhet, dhe i dha atij komisionin e tij! Aq më mirë. Do të më shpëto një botë me telashe dhe ekonomi. Sikur të ishte xhaxhai yt duke bërë, unë duhet dhe do ta kisha paguar; por këta të rinj të dhunshëm të dashuruarit çdo gjë e mbajnë në mënyrën e tyre. Unë do të ofroj ta paguaj nesër; ai do të tërbohët dhe do të stuhisë për dashurinë e tij për ju, dhe do të ketë një fund të çështjes. ”

Ai pastaj kujtoi sikletin e saj disa ditë më parë, në të tijin leximi i letrës së z. Collins; dhe pasi qeshi me të disa koha, e lejoi atë më në fund të shkonte - duke thënë, ndërsa dilte nga dhoma, “Nëse ndonjë i ri vjen për Mary ose Kitty, dërgoji aty, sepse unë jam mjaft në kohën e lirë. ”

Mendja e Elizabetës tani ishte lehtësuar nga një peshë shumë e rëndë; dhe, pas reflektimit të qetë të gjysmë ore në dhomën e saj, ajo ishte në gjendje të bashkohet me të tjerët me gjakftohtësi të tolerueshme. Çdo gjë ishte tepër e fundit për kënaqësi, por mbrëmja kaloi e qetë; nuk kishte më asgjë materiale për t’u tmerruar, dhe komoditeti i lehtësisë dhe familjariteti do të vinin me kohë.

Kur nëna e saj u ngjiti në dhomën e zhveshjes natën, ajo e ndoqi atë dhe bëri komunikimin e rëndësishëm. Efekti i saj ishte më e jashtëzakonshme; pasi e dëgjoi për herë të parë, zonja Bennet u ul mjaft akoma dhe në gjendje të shqiptojë një rrokje. As nuk ishte nën shumë, shumë minuta që ajo mund të kuptonte atë që dëgjoi; megjithëse jo në përgjithësi të prapambetur për të kredituar atë që ishte për avantazhin e familjes së saj, ose që erdhi në formën e një të dashuruari ndonjë prej

tyre. Ajo filloi gjatë për t'u rikuperuar, për t'u dashur me të karrigen e saj, çohu, ule përsëri, pyes veten dhe bekoj veten.

“Mirë hir! Zoti më bekoftë! vetëm mendo! i dashur mua! Z. Darcy! Kush do ta mendonte! Dhe a është vërtet e vërtetë? Oh! ime e embel Lizzy! sa i pasur dhe sa i madh do të jesh! Çfarë pin-para, çfarë bizhuteritë, çfarë karrocash do të keni! Jane nuk është asgjë për të ajo — asgjë fare. Jam shumë i kënaqur - kaq i lumtur. Një simpatik i tillë burrë! - kaq i bukur! kaq e gjatë! —Oh, e dashura ime Lizzy! lutuni të kërkonin falje për e imja që nuk e pëlqente aq shumë më parë. Unë shpresoj se ai do të anashkalojë ajo E dashur, e dashur Lizzy. Një shtëpi në qytet! Çdo gjë që është simpatik! Tri vajza të martuara! Dhjetë mijë në vit! Oh, Zot! Çfarë do të bëhet me mua. Unë do të shkoj i shpërqendruar “.

Kjo ishte e mjaftueshme për të provuar se aprovimi i saj nuk ka nevojë të jetë dyshoi: dhe Elizabeta, duke u gëzuar që u dëgjua një derdhje e tillë vetëm në vetvete, shpejt u largua. Por më parë ajo kishte qenë tre minuta në dhomën e saj, nëna e saj e ndoqi atë.

“Fëmija im më i dashur,” thirri ajo, “Unë nuk mund të mendoj për asgjë tjetër! Dhjetë mijë në vit, dhe ka shumë të ngjarë më shumë! ’Tis aq i mirë sa një Zot! Dhe një licencë speciale. Ju duhet dhe do të martoheni nga një i veçantë licensë. Por dashuria ime më e dashur, më trego se çfarë pjate është z. Darcy veçanërisht e dashur për të, që unë mund ta kem nesër. ”

Ky ishte një ogur i trishtuar i asaj që sjellja e nënës së saj ndaj zotëri vetë mund të jetë; dhe Elizabeta zbuloi se, edhe pse në posedimi i sigurt i dashurisë së tij më të ngrohtë dhe të sigurt pëlqimi i marrëdhënieve të saj, kishte akoma diçka për të dëshiruar për Por e nesërmja kaloi shumë më mirë sesa priste ajo; për Zonja Bennet për fat të mirë qëndroi në një frikë të tillë ndaj dhëndrit të saj të synuar se ajo u përpoq të mos i fliste, përveç nëse ishte në fuqinë e saj për t'i ofruar atij ndonjë vëmendje, ose për të shënuar nderimin e saj për të tijin mendim

Elizabeth kishte kënaqësinë kur pa babanë e saj duke u munduar të njihen me të; dhe Z. Bennet shpejt e siguroi atë se ai po ngrihej çdo orë për nderimin e tij.

“Unë i admiroj shumë tre dhëndërit e mi,” tha ai. “Wickham, ndoshta, është i preferuari im; por mendoj se do të pelqej burrin tend mjaft mirë si Jane ”.

Kapitulli 60

Shpirtrat e Elizabetës shpejt u ngritën përsëri në lojë, ajo dëshironte Z. Darcy të japë llogari për faktin që ai ka rënë në dashuri me të. “Si mund të fillonit?” tha ajo. “Unë mund ta kuptoj vazhdimin tuaj me

sharm, kur dikur kishit bërë një fillim; por çfarë mund të ju nis në radhë të parë? ”

“Unë nuk mund të rregulloj orën, vendin ose vështrimin, ose pamjen fjalët, të cilat hodhën themelin. Tooshtë shumë kohë më parë. Isha në mes para se ta dija që kam filluar. ”

“Bukuria ime që i ke rezistuar herët, dhe sa i përket sjelljeve të mia - të miat sjellja ndaj *ju* ishte të paktën gjithmonë në kufi me jo civilin, dhe unë kurrë nuk të kam folur pa dashur të të jap dhimbje sesa jo. Tani jini të singertë; më admirove për impertinencën time? ”

“Unë për gjallërinë e mendjes tënde.”

“Ju mund ta quani atë impertinence menjëherë. Ishte shumë pak me pak Fakti është, që ju ishit të sëmurë nga civilizimi, nga nderimi, të vëmendjes zyrtare. Ishe i neveritur nga gratë që gjithmone flisnin, dhe shikonin, dhe mendonin për __ tuajin aprovim vetëm. Unë u zgjova dhe ju interesova, sepse isha i tillë ndryshe nga *them*. Po të mos ishe vërtet i dashur, do të ishe më urreu për këtë; por përkundër dhembjeve që morët për tu maskuar veten, ndjenjat tuaja ishin gjithmonë fisnike dhe të drejta; dhe në tuajin zemër, ju i përçmonit plotësisht personat që me aq ngulm ju kerkua. Atje — Unë ju kam shpëtuar mundimin e llogaritjes ajo; dhe me të vërtetë, të gjitha gjërat që merren parasysht, filloj ta mendoj krejtësisht e arsyeshme. Të jesh i sigurt, nuk dinit asnjë të mirë për të mua - por askush nuk e mendon atë - kur ata dashurohen “.

“A nuk kishte ndonjë të mirë në sjelljen tënde të dashur me Jane ndërsa ajo ishte e sëmurë në Netherfield? ”

“Jane e dashur! kush mund të kishte bërë më pak për të? Por bëj një virtyt i saj me të gjitha mjetet. Cilësitë e mia të mira janë nën tuajat mbrojtje, dhe ju duhet t'i ekzagjeroni ato sa më shumë që të jetë e mundur; dhe, në këmbim, më takon mua të gjej raste për ngacmime dhe grindje me ju sa më shpesh që të jetë; dhe unë do të filloj drejtpërdrejt duke ju pyetur se çfarë ju bëri kaq të gatshëm të vini në pikë më në fund. Çfarë të bëri kaq të ndrojtur nga unë, kur telefonove për herë të parë, dhe më pas darkoi këtu? Pse, posaçërisht, kur telefonove, e bëri dukesh sikur nuk je kujdesur për mua? ”

“Sepse ti ishe varr dhe i heshtur, dhe më dha jo inkurajim. ”

“Por unë isha në siklet.”

“Dhe kështu isha edhe unë.”

“Ju mund të keni biseduar me mua më shumë kur keni ardhur në darkë.”

“Një njeri që ishte ndjerë më pak, mund.”

“Sa i pafat që duhet të kesh një përgjigje të arsyeshme për të dhënë,

dhe se duhet të jem aq i arsyeshëm sa ta pranoj! Por pyes veten për sa kohë do të kishe vazhduar, nëse do të të kishin lënë vetveten Pyes veten kur do të kishe folur, nëse nuk do të kisha folur ju pyeti! Rezoluta ime e falënderimit për mirësinë tuaj ndaj Lidia patjetër që kishte efekt të shkëlqyeshëm. *Shumë*, kam frikë; për çfarë bëhet me moralin, nëse rehatia jonë buron nga një shkelje e premtimit? sepse unë nuk duhet ta kisha përmendur këtë temë. Kjo nuk do ta bëjë kurrë. ”

“Ju nuk duhet ta shqetësoni veten. Morali do të jetë në mënyrë perfekte i ndershëm Përpjekjet e pajustificueshme të Zonjës Catherine për të na ndarë ishin mjetet për të hequr të gjitha dyshimet e mia. Unë nuk jam borxhli për të lumturia ime e tanishme për dëshirën tuaj të etur për të shprehur tuajin mirënjohje. Unë nuk isha në humor për të pritur ndonjë hapje të tuajat Inteligjenca e tezes më kishte dhënë shpresë dhe unë isha i vendosur menjëherë për të ditur çdo gjë. ”

“Zonja Catherine ka qenë me përdorim të pafund, gjë që duhet ta bëjë atë e lumtur, sepse asaj i pëlqen të jetë e dobishme. Por më thuaj, çfarë erdhe poshtë në Netherfield për? A ishte thjesht për të udhëtuar në Longbourn dhe të vije në siklet? apo keni pasur ndonjë qëllim serioz pasojë? ”

“Qëllimi im i vërtetë ishte të shihja ty dhe të gjykoja, nëse mundem, nëse mund të shpresoj ndonjëherë të të bëj të më duash. Një i mërziur, ose ajo që unë avtova para vetes, ishte të shihja nëse motra jote ishte akoma e pjesshme ndaj Bingley, dhe nëse do të ishte, të bënte rrëfimin atij që i kam bërë që atëherë. ”

“A do të keni ndonjëherë guxim t’i njoftoni zonjës Catherine se çfarë do ta godasë? ”

“Ka shumë të ngjarë që të dua më shumë kohë sesa guxim, Elizabeth. Por duhet të bëhet, dhe nëse do të më jepni një fletë letre, atë do të bëhet direkt. ”

“Dhe nëse nuk do të kisha një letër për të shkruar vetë, mund të ulesha pranë teje dhe admironi barazinë e shkrimit tuaj, si një zonjë tjetër e re dikur e bëri. Por kam edhe një teze, e cila nuk duhet të jetë më e gjatë të lënë pas dore ”.

Nga një mosgatishmëri për të rrëfyer se sa intimiteti i saj me z. Darcy ishte vlerësuar tepër, Elizabeth nuk i ishte përgjigjur kurrë znj. Letra e gjatë e Gardiner; por tani, duke pasur *qe* të komunikoj gjë që ajo e dinte se do të ishte më e mirëpritur, ajo ishte pothuajse e turpëruar zbuloni se xhaxhai dhe teza e saj kishin humbur tashmë tre ditë lumturi, dhe menjëherë shkroi si vijon:

“Unë do të të kisha falënderuar më parë, teza ime e dashur, siç duhej keni bërë, për detajin tuaj të gjatë, të mirë, të kënaqshëm të

të dhënat; por për të thënë të vërtetën, unë isha shumë i kryqëzuar për të shkruar. Ti supozohet më shumë sesa ekzistonte realisht. Por *po* supozoni sa më shumë ti zgjedh; jepni një kontroll të lirshëm zbukurimit tuaj, kënaquni me tuajin imagjinatë në çdo fluturim të mundshëm që do subjekti përballoni, dhe nëse nuk më besoni se jam martuar, nuk mundeni gaboj shumë. Ju duhet të shkruani përsëri shumë shpejt, dhe ta lavdëroni atë a shumë më tepër sesa bëtë në të fundit. Unë ju falënderoj, përsëri dhe përsëri, për të mos shkruar në Liqenet. Si mund të isha aq budalla sa urojeni! Ideja juaj për ponitë është e lezetshme. Do të bëjmë xhiro parku çdo ditë. Unë jam krijesa më e lumtur në botë. Ndoshta njerëz të tjerë kanë thënë kështu më parë, por jo një me të tillë drejtësi! Unë jam më e lumtur edhe se Jane; ajo vetëm buzëqesh, une qesh. Z. Darcy ju dërgon të gjithë dashurinë në botë që mund të kursejë nga une. Ju të gjithë do të vini në Pemberley në Krishtlindje. I juaji etj. ”

Letra e Z. Darcy për Lady Catherine ishte në një stil tjetër; dhe akoma ndryshe nga të dy ishte ajo që Z. Bennet i dërgoi z. Collins, në përgjigje të fundit të tij.

“I dashur zotëri, “Duhet t’ju shqetësoj edhe një herë për urime. Elizabeta do së shpejti bëhu gruaja e Z. Darcy. Console Lady Catherine si dhe ti mundesh. Por, po të isha ti, do të qëndroja pranë nipit. Ai ka më shumë për të dhënë.

“Juaji singerisht, etj.”

Urimet e zonjës Bingley për vëllain e saj, për afrimin e tij martesë, ishin gjithçka që ishte e dashur dhe e pasinqertë. Ajo shkruajti edhe Jane me rastin, për të shprehur kënaqësinë e saj dhe për ta përsëritur të gjitha profesionet e saj të mëparshme të respektit. Jane nuk u mashtrua, por ajo u prek; dhe megjithëse nuk ndihej asnjë mbështetje tek ajo, mund nuk ndihmon t’i shkruash asaj një përgjigje shumë më të dashur se sa dinte e merituar

Gëzimi që zonjusha Darcy shprehu duke marrë të ngjashme informacioni, ishte po aq i sinqertë sa vëllai i saj në dërgimin e tij. Katër anët e letrës ishin të pamjaftueshme për të përmbajtur të gjithë kënaqësinë e saj, dhe gjithë dëshirën e saj të sinqertë për të qenë e dashur nga motra e saj.

Para se të mbërrinte ndonjë përgjigje nga Z. Collins, ose ndonjë urime Elizabeth nga gruaja e tij, familja Longbourn dëgjoi që Collinses kishin ardhur vetë në Lucas Lodge. arsyeja e kësaj heqje të papritur shpejt u bë e dukshme. Zonja Catherine ishte dhënë aq jashtëzakonisht e zemëruar nga përmbajtja e saj letra e nipit, se Charlotte, me te vertete e gezuar ne ndeshje, ishte në ankth të largohej derisa stuhia

të hidhej në erë. Në një të tillë moment, ardhja e shoqes së saj ishte një kënaqësi e singertë Elizabeth, megjithëse gjatë takimeve të tyre ajo duhet ndonjëherë mendojnë se kënaqësia e blerë shumë, kur ajo pa z. Darcy u ekspozua ndaj të gjithë paradave dhe civilizimit të vrullshëm të saj burri Sidoqoftë, ai e lindi me një qetësi të admirueshme. Ai mund të madje dëgjoni Sir William Lucas, kur ai e komplimentoi për të duke marrë me vete xhevahirin më të ndritshëm të vendit, dhe shprehet shpresat e tij për të gjithë takimet e tyre shpesh në St. James, me gjakftohtësi shumë e denjë. Nëse ai ngriti supet, nuk ishte kështu derisa Sir William nuk ishte larg syve.

Vulgariteti i zonjës Phillips ishte një tjetër taksë, dhe mbase edhe më e madhe në durimin e tij; dhe megjithëse zonja Phillips, si dhe ajo motra, qëndroi me shumë frikë prej tij për të folur me familjaritet të cilin inkurajonte humori i mirë i Bingley, sidoqoftë, kurdoherë ajo _ foli, duhet te jete vulgare. As respekti i saj për të, megjithëse e bënte atë më të qetë, në të gjitha gjasat do ta bënte më shumë elegante Elizabeth bëri gjithçka që mundi për ta mbrojtur atë nga njoftimi i shpeshtë i njëres prej tyre, dhe ishte gjithnjë i shqetësuar për ta mbajtur atë veten dhe ata të familjes së saj me të cilët ai mund të bisedojë pa mortifikim; dhe megjithëse ndjenjat e pakëndshme që rrjedhin nga e gjithë kjo mori nga sezoni i njohje shumë kënaqësia e saj, ajo shtoi shpresën për të ardhmen; dhe ajo shikoi përcjellë me kënaqësi në kohën kur ato duhet të hiqen shoqëria aq pak e këndshme për të dy, për të gjithë komoditetin dhe elegancën e festës së tyre familjare në Pemberley.

Kapitulli 61

E lumtur për të gjitha ndjenjat e saj amtare ishte dita në të cilën znj. Bennet shpëtoi nga dy vajzat e saj më meritore. Me çfarë krenaria e lumtur ajo më pas vizitoi zonjën Bingley dhe bisedoi e zonjës Darcy, mund të merret me mend. Unë do të doja të mund të them, për hir e familjes së saj, që përmbushja e dëshirës së saj të singertë në krijimi i kaq shumë fëmijëve të saj prodhoi kaq të lumtur një efekt për ta bërë atë një grua të ndjeshme, të dashur, të mirëinformuar për pjesën tjetër të jetës së saj; megjithëse mbase ishte me fat për të burri, i cili mund të mos i kishte pëlqyer lumturia shtëpiake në këtë mënyrë një formë e pazakontë, se ajo ende ishte herë pas here nervoze dhe pa dyshim pa kuptim.

Z. Bennet e humbi shumë vajzën e tij të dytë; afeksioni i tij sepse ajo e tërhiqte atë më shpesh nga shtëpia sesa gjithçka tjetër mund të bënte. Ai u kënaq kur shkoi në Pemberley, veçanërisht kur ishte më i vogli pritët

Z. Bingley dhe Jane qëndruan në Netherfield vetëm një dymbëdhjetë

muaj. Pra, në afërsi të nënës së saj dhe marrëdhëniet Meryton nuk ishin e dëshirueshme edhe për zemrën e tij të lehtë, ose zemrën e saj të dashur. Dëshira e dashur e motrave të tij u përmbush më pas; ai bleu një pasuri në një qark fqinj me Derbyshire, dhe Jane dhe Elizabeth, përveç çdo burimi tjetër të lumturisë, ishin brenda tridhjetë miljeve të njëri-tjetrit.

Kitty, për avantazhin e saj shumë material, kaloi shefin e saj koha me dy motrat e saj më të mëdha. Në shoqëri kaq superiore se çfarë ajo e kishte njohur përgjithësisht, përmirësimi i saj ishte i madh. Ajo nuk ishte me një temperament kaq të paqeverisshëm si Lidia; dhe, hiqet nga ndikimi i shembullit të Lidias, ajo u bë, me vëmendjen e duhur dhe menaxhim, më pak nervoz, më pak injorant dhe më pak i pangopur. Nga disavantazhi i mëtejshëm i shoqërisë së Lidias ajo ishte sigurisht ruhet me kujdes, dhe megjithëse Znj. Wickham e ftonte shpesh atë ejani dhe qëndroni me të, me premtimin e topave dhe të rinjve, babai i saj nuk do të pranonte kurrë që ajo të shkonte.

Mary ishte vajza e vetme që mbeti në shtëpi; dhe ajo ishte tërhequr domosdoshmërisht nga ndjekja e arritjeve nga znj. Bennet nuk është fare në gjendje të ulet vetëm. Mary ishte e detyruar të përzihej më shumë me botën, por ajo ende mund të moralizonte mbi gjithçka vizitë në mëngjes; dhe pasi ajo nuk ishte mërëzitur më nga krahasimet midis bukurisë së motrave të saj dhe asaj, dyshohej nga ajo babai që ajo iu nënshtrua ndryshimit pa shumë ngurrim.

Sa për Wickham dhe Lydia, personazhet e tyre nuk pësuan asnjë revolucion nga martesja e motrave të saj. Ai lindi me filozofinë e bindje me të cilën Elizabeta duhet të njihet tani çfarëdo mosmirënjohje dhe gënjeshtëri të tij kishin qenë më parë të panjohura asaj; dhe përkundër çdo gjëje, nuk ishte plotësisht pa shpresë që Darcy të mbizotëronte akoma për të bërë pasurinë e tij. Letër urimi që Elizabeta mori nga Lidia për të martesja, i shpjegoi asaj se, së paku nga gruaja e tij, nëse jo nga vetë, një shpresë e tillë ishte shumë e çmuar. Letra ishte për këtë efekt:

“E dashura ime Lizzy, “Ju uroj gëzim. Nëse e doni gjysmën Z. Darcy ashtu si unë i dashur Wickham, duhet të jesh shumë i lumtur. Isshtë një ngushëllim i madh për të a keni kaq të pasur, dhe kur nuk keni asgjë tjetër për të bërë, shpresoj do te mendoni për ne. Jam i sigurt që Wickham do të dëshironte një vend në gjykatë shumë, dhe unë nuk mendoj se do të kemi mjaft para mjaft për të jetuar pa ndonjë ndihmë. Çdo vend do të bënte, të rreth tre ose katërqind në vit; por sidoqoftë, mos flisni me Z. Darcy për këtë, nëse nuk do të kishit.

“Juaji, etj.”

Ndërsa ndodhi që Elizabeth nuk kishte shumë më tepër, ajo u përpoq në përgjigjen e saj t'i jepte fund çdo përgjërimit dhe pritja e llojit. Megjithatë, një lehtësim i tillë ishte tek ajo fuqi për të përballuar, nga praktika e asaj që mund të quhet ekonomi në shpenzimet e saj private, ajo shpesh i dërgonte ato. Kishte gjithmonë ka qenë e qartë për të se të ardhura të tilla si ato, nën drejtimi i dy personave kaq ekstravagantë në dëshirat e tyre, dhe të pavëmendshëm për të ardhmen, duhet të jenë shumë të pamjaftueshëm për të tyre mbështetje; dhe sa herë që ata ndryshuan lagjet e tyre, ose Jane ose vetë ishte e sigurt se do të aplikojë për pak ndihmë drejt shkarkimit të faturave të tyre. Mënyra e tyre e të jetuarit, madje kur rivendosja e paqes i largoi ata në një shtëpi, ishte i pavendosur në ekstrem. Ata gjithnjë lëviznin nga një vend në tjetrin vend në kërkim të një situatë të lirë, dhe gjithmonë duke shpenzuar më shumë sesa duhet. Dashuria e tij për të u zhyt shpejt indiferenca; e saj zgjati pak më shumë; dhe përkundër saj rinia dhe sjellja e saj, ajo mbajti të gjitha pretendimet për reputacion që martesa e saj i kishte dhënë.

Megjithëse Darcy kurrë nuk mund ta priste *him* në Pemberley, megjithatë, për të Për hir të Elizabetës, ai e ndihmoi atë më tej në profesionin e tij. Lidia ishte herë pas here një vizitore atje, kur burri i saj ishte zhdukur të kënaqet në Londër ose Bath; dhe me Binglej ata të dy shpesh qëndronin kaq gjatë, saqë edhe Bingley është i mirë humori u kapërcye, dhe ai vazhdoi aq larg sa të fliste duke u dhënë atyre një aluzion për t'u zhdukur.

Mis Bingley u zhyt shumë thellë në martesë me Darcy; por pasi ajo mendoi se është e këshillueshme të ruhet e drejta për të vizituar në Pemberley, ajo lëshoi tërë inatin e saj; ishte më i dashur se kurrë Georgiana, pothuajse po aq i vëmendshëm ndaj Darcy-t sa më parë dhe pagoi jashtë çdo civilizimi të prapambetur ndaj Elizabetës.

Pemberley tani ishte shtëpia e Georgias; dhe lidhja e motrat ishte pikërisht ajo që Darcy kishte shpresuar të shihte. Ata ishin në gjendje të duam njëri-tjetrin edhe ashtu siç e kishin synuar. Georgias kishte mendimi më i lartë në botën e Elizabetës; megjithëse në fillim ajo shpesh dëgjonte me një habi që kufizohej me alarmin ndaj saj mënyrë e gjallë, sportive, e të folurit me vëllain e saj. Ai, që kishte gjithmonë frymëzonte në vetvete një respekt i cili pothuajse e kapërceu atë dashuri, ajo tani pa objektin e këndshëm të hapur. Mendja e saj mori njohuri të cilat kurrë më parë nuk kishin rënë në rrugën e saj. Nga Udhezimet e Elizabetës, ajo filloi të kuptonte se një grua mund të marrë liri me burrin e saj, gjë që një vëlla nuk do lejoni gjithmonë një motër më shumë se dhjetë vjet më e re se vetveten.

Zonja Catherine ishte jashtëzakonisht e indinjuar për martesën me të nipi; dhe ndërsa ajo i lëshoi vendin gjithë sinqeritetit të mirëfilltë të saj karakteri në përgjigjen e saj ndaj letrës e cila njoftoi të saj marrëveshje, ajo i dërgoi atij gjuhë aq shumë abuzive, veçanërisht e Elizabeth, që për disa kohë të gjitha marrëdhëniet ishin në fund. Por gjerësisht, me bindjen e Elizabetës, ai u mbizotërua në neglizhoni veprën dhe kërkoni një pajtim; dhe, pas një pak rezistencë e mëtejshme nga ana e tezes së tij, inati i saj i dha rrugë, ose dashurisë së saj për të, ose kuriozitetit të saj për të shikoni sesi e shoqëroi gruaaja e tij; dhe ajo zbriti të presë mbi to në Pemberley, përkundër asaj ndotjeje që pyjet e saj kishte marrë, jo thjesht nga prania e një zonje të tillë, por vizitat e xhaxhait dhe tezes së saj nga qyteti.

Me Gardiners, ata ishin gjithmonë në termat më intim. Darcy, si dhe Elizabetha, i donin vërtet; dhe ata ishin të dy ndonjëherë të ndjeshëm për mirënjohjen më të ngrohtë ndaj personave i cili, duke e sjellë atë në Derbyshire, kishte qenë mjeti i duke i bashkuar ata.